

Катлийн Удиуиз

**КАТО ПЕПЕЛ
ВЪВ ВИХЪРА**

КАТЛИЙН УДИУИЗ КАТО ПЕПЕЛ ВЪВ ВИХЪРА

Превод: Зонимир Панчевски, Никола Сираков

chitanka.info

Ню Орлиънс в последните дни на американската гражданска война. Една млада, хубава жена от Юга — горда и самоуверена. Един млад мъж — офицер и лекар-янки от Севера. Двамата са свързани с неразрушима, страстна любов, по-силна от всички удари на съдбата, които тяхното размирно време им носи.

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА ПЪРВА

Ню Орлиънс

23 септември 1863

Широката мътна река се плискаше с измамна леност в укрепленията на брега. Един претоварен параход с мъка си пробиваше път през флотилия от бойни кораби на Северните щати. Командването на флотата беше хвърлило котва на около двеста ярда по-нататък, в средата на реката — далеч от брега и от неговите враждебно настроени жители. Малки, очукани оръдейни лодки, чиито декове едва се подаваха над водата, се бутаха като стадо прасета една в друга, заобиколени от своите грациозни, действащи в открито море сестри — високомачтовите фрегати с тесни корпуси. По няколко кораба от всеки тип стояха готови за незабавно действие, в случай че обстоятелствата го наложеха.

Кафеникава мараня покриваше града. Лепкавата жега тежеше върху група облечени в синьо войници, които очакваха парахода на кея. Когато наближи, със своите перки и високи като кули комини, бълващи пламъци и дим, той приличаше на примирено старо животно. Приближаваше сякаш пълзешком, докато накрая меко се плъзна по ниския кей — там, където се докосваха пристанищният град и Мисисипи.

Дебели възета прелетяха като огромни пипала към кея. Виковете на пристанищните работници бяха заглушени от стенанията и скърцанията на макарите, които придърпваха кораба надлъжно към кея. В последните мигове на пътуването пътниците бяха стиснали багажа си и напиреха сега напред в очакване на акостирането. Всеки от тях пристигаше тук с някаква определена цел, която държеше непременно да постигне. В общата суматоха обаче не беше възможно да се разгадаят никакви определени намерения. Това бяха хора, които ламтяха за бърза печалба, пропаднали типове, проститутки или просто търсачи на щастие. Всички те нападаха Ню Орлиънс с надеждата да изкопаят и последните останки от някогашното благосъстояние на неговите граждани или пък да облекчат джобовете на янките

завоеватели. В мига, в който мостикът докосна брега, всички се устремиха напред. В желанието си да напуснат по-бързо кораба те безогледно се блъскаха с юмруци и лакти, докато напредването им беше преградено от една редица войници, които ги спряха на една ръка разстояние от себе си. След миг зад първата редица войници се строи втора. Двете редици отстъпиха една от друга и по този начин образуваха шпалир от товарната платформа до мостика. Първоначалното негодувание на тълпата премина в хапливи подвиквания и подигравателни подсвирквания, когато колона от мършави, дрипави и немити войници на Южните щати мина през шпалира. Походката им беше тежка и провлачена — поради белезниците и веригите.

На средата на някога елегантното стълбище към луксозната платформа стоеше стройно момче. То беше спряло там заедно с останалите пътници. Под дълбоко нахлупената смачкана шапка от прашното лице се открояваха две бдителни очи. Твърде широките дрехи подчертаваха още повече крехкостта на тялото му, а панталоните му бяха стегнати около кръста с грубо въже. Носеше широка памучна връхна дреха и прекалено голяма риза, чиито ръкави се вееха свободно около китките му, макар че бяха навити няколко пъти. Пред ботушите му, които му бяха с няколко номера по-големи и чиито върхове сочеха нагоре, стоеше обемист сандък, изплетен от върбови клони. От пътуването върху откритата платформа костеливото му лице беше оцапано със сажди, а по носа му изпод мръсотията личаха първите следи от слънчев загар. То беше най-много дванайсетгодишно, но решителният израз на лицето му, както и спокойната му съдържаност оставяха съвсем друго впечатление. За разлика от останалите пътници той замислено и навъсено наблюдаваше извеждането на своите победени земяци от кораба. Пленниците бяха поети от чакащите на пристана войници, докато на борда войниците на Северните щати се строяваха зад своите офицери, за да ги последват на брега.

Най-после и останалите пътници получиха разрешение да напуснат кораба. Момчето откъсна поглед от дрипавите пленници и се приготви за слизане. Сандъкът беше доста обемист и ту се удряше в краката му, ту се закачаше в дрехите на хората, които препречваха пътя му. То избягваше гневните им погледи, стараяше се да запазва контрол

върху товара си и — доколкото беше възможно — да се придвижи напред.

Зад него се оказа един мъж, който водеше за ръка ярко гримирана жена в крещящи дрехи. Мъжът негодуваше срещу бавното придвижване на момчето и се опита да го избута настрани. От тласъка хлапето се препъна. Тежкият сандък се удари в страничната преграда на мостика и се вряза в коляното на нетърпеливия мъж. Той изпсува ядосано и се преви от болка. Внезапно в юмрука му блесна нож. Момчето изплашено се прилепи до преградата и впери поглед в дългото тънко острие, застрашително насочено към него.

— Самотна „червена яка“^[1]! — Мъжът говореше със силен френски акцент. Гласът му беше прегракнал от гняв. Черни, неспокойни очи святкаха от отблъскващото му високомерно лице и пронизваха момчето остро и презрително. Гневът му поразмина, щом разбра, че в младото момче нямаше нищо застрашително. Той се изправи със саркастичен израз на лицето — беше само с половин глава по-висок от него. Тогава прибра ножа в канията под връхната си дреха.

— Хей, новобранец, внимавай с проклетия сандък! Едва не ми разби коляното!

Ясните сиви очи на момчето хвърляха мълнии. Беше стиснало устните си до побеляване. Твърде добре бе схванало намека за своя произход. Горещо желаше да отвърне на злобната подигравка на мъжа със същата монета. Изглежда презрително и двамата и пое здраво сандъка си.

За професията на жената не съществуваше съмнение. И макар че носеше жакет от фин брокат, шарената риза и червената кърпа на врата на мъжа издаваха, че той е един от онези подозрителни типове, които се появяваха в града, след като си бяха спечелили някъде пари по съмнителен начин.

Проститутката се ядоса от презрителния поглед на момчето. Тя хвана своя придружител под ръка и притисна пищната си гърд о него.

— Хайде, Джек, напляскай го — подкани го тя. — Дай урок на хлапака как да се държи пред изискани хора.

Едната ръка на мъжа потрепери нервно. Той се обърна към жената и я прониза с остър поглед.

— Казвам се Жак! Жак Дюбоне! Запомни това! — каза той с властен тон. — И един ден целият град ще ми принадлежи. Но засега

трябва да останем незабелязани, пиленце. Наблюдават ни!

Той посочи нагоре към капитана на парахода. Севернякът се беше облегал на релинга на горната платформа.

— И запомни едно, миличка: не бива да дразним нашите домакини, янките. Ако хлапето беше по-голямо, със сигурност щях да се разправа с него, но то има още жълто около устата. Просто не си струва усилията, така че забрави го. Хайде да вървим!

Дрипавият хлапак наблюдаваше двамата, докато напуснаха кораба. На почернялото му от сажди лице се четеше отвращение. Такива хора бяха за него по-лоши и от янките. Те бяха предали Юга и всичко, което му беше скъпо.

Когато момчето забеляза, че капитанът го наблюдава отгоре, то хвърли бърз поглед към релинга. В очите на капитана имаше повече съчувствие, отколкото момчето беше в състояние да приеме от един янки. То не успя да се пребори със себе си и да отвърне дори с малък жест на благодарност. Офицерът му напомняше твърде болезнено за разгрома на войските на Конфедерацията в Делтата^[2]. Не можеше да понася повече тежкия поглед на мъжа, затова грабна моряшкия си сандък и хукна по стълбите надолу към главната палуба.

Нисък равен кей, широк няколко метра, разделяше брега от реката. Това улесняваше достъпа и товаренето на долните палуби на речните параходи. Зад кея започваше крайбрежният път, който се изкачваше нагоре и достигаше до голяма складова постройка. Каменните стълбища за хора и рампи за колите водеха също нагоре. Когато момчето примъкна с усилие своя сандък до най-близките стълби, няколко конски коли с трясък преминаха надолу по съседната рампа. След кратката заповед на един запотен сержант няколко войници на Северните щати скочиха от колите и се отправиха към парахода. Момчето хвърли неспокоен поглед към забързаните янки, след това си наложи да гледа в земята и продължи бавно и замислено пътя си. Но когато стъпките на войниците се приближиха, отново го обзе безпокойство. Изглежда, идваха право към него. Да не би да знаеха нещо? Буцата в гърдите му растеше, докато първият войник, последван от останалите, премина с тежки стъпки по рампата. Момчето се огледа бързо и видя, че войниците хващаха по двама сандъците, които бяха натоварени на палубата, и ги отнасяха към колите. „Трябва да изчезвам от очите на янките“, каза си момчето.

Когато стигна до крайбрежния път, то съзря огромна камара бъчви и побърза да застане така, че бъчвите да бъдат между него и погледите на янките. След това се скри зад постройката на склада. Големи черни петна грозяха паважа, с който беше покрит пристанищният площад. Опушени складови бараки, подсилени на места с нови греди, напомняха мъчително за хилядите бали памук и бъчви с масла, които гражданите на Ню Орлиънс бяха подпалили, за да осуетят попадането им в ръцете на победителите. Повече от година беше изминала, откакто флотата на Фарагът беше принудена да се предаде, и мисълта, че от сега нататък ще трябва да живее сред враговете, беше за момчето доста неприятна.

Писклив смях насочи вниманието му към един нает файтон. Жак Дюбоне се суетеше наоколо и помагаше на своята спътница да се качи в него. Докато файтонът бързо се отдалечаваше от района на пристанището, момчето се загледа подире му не без завист. То нямаше пари, за да си позволи подобно пътуване, а разстоянието до къщата, където живееше вуйчо му, не беше малко. Освен това по пътя дотам щеше да срещне още много янки.

Това, че виждаше навсякъде сините униформи на янките, го потискаше. След падането на Ню Орлиънс то не беше идвало в града и се чувстваше като чужденец. Никога преди на брега на реката не беше царяло подобно оживление. Войниците мъкнеха постоянно провизии към складовете и лодките. Гъмжеше от цветнокожи пристанищни работници. Потта се стичаше на реки от мъжете, които работеха в задушната горещина.

Груба псувня накара момчето да отскочи бързо встрани. Изчаквайки, то видя как един впряг от шест коня прекоси пристанищния площад. Конете бяха покрити с пяна и теглеха кола, натоварена до горе с бурета. Мъчителят на конете изруга още веднъж и стовари камшика си върху яките гърбове на животните. Тежките им копита избиха искри от паважа, когато се напънаха още по-силно.

В желанието си да отстъпи от пътя на конския впряг, момчето беше направило няколко крачки назад и без да усети, беше попаднало сред група войници от Севера, които стояха без работа. Опомни се, едва когато един от тях се провикна носово:

— Хей, я виж ти! Селяндурчето е дошло на гости в големия град!

Малкият южняк се обърна и изгледа четиримата войници със смесица от любопитство и неприязън. Най-старият от тях едва беше достигнал мъжка възраст, страните на най-младия бяха още покрити с мъх. По-възрастният се надигна и подаде празна бутилка от уиски на един от другарите си. С леко разкрячена стойка и палци, пъхнати в колана, той заоглежда отвисоко слабото хлапе. В погледа на момчето се четеше страх.

— Какво правиш тук бе, селяндур? Искаш да видиш големите лоши янки, а? — запита високомерно войникът.

— Н-не, сър — заекна момчето нервно с треперещ пресипнал глас. Изненадано и уплашено от неочакваната среща, то местеше погледа си от един войник на друг.

Те бяха доста пияни. Униформите им бяха в окаяно състояние. Изглежда, се чудеха с какво да убият времето си, за да прогонят скуката. Вниманието на момчето беше изострено до край. То трескаво разсъждаваше какво да стори, за да го оставят на мира.

— Трябва да чакам тук вуйчо си. Той ще дойде всеки миг — излъга то и се заоглежда, като че очакваше наистина да види своя роднина.

— Хи-хи! Хлапето имало вуйчо тук! — Войникът се ухили през рамо. След това болезнено забодя пръст в ребрата на момчето и посочи към един стоящ наблизо впряг с мулета. — Вуйчо ти да не е от онези там?

Момчето придърпа периферията на смачканата си шапка пониско. Под гръмкия смях на войниците то понечи да си тръгне.

— Извинете, сър — каза то и се обърна.

В следващия миг шапката му беше смъкната от главата и гъст перчем неравномерно подстригани червеникавокафяви кичури се подаде отдолу. Момчето се опита да покрие с ръце главата си, за да не се виждат косите му, и отвори уста да изрази възмущението си. Но навреме се усети и стисна здраво устни. Ядосано посегна към шапката си, но само видя как тя отново полита във въздуха.

— Боже, боже — цвилеше войникът от удоволствие. — Виж ти, каква капела!

Друг войник пое шапката и я заразглежда с интерес.

— Хей, слушай, струва ми се, че веднъж видях един мулетар, който носеше по-хубава шапка. Да не би да е бил твой братовчед?

Момчето изтича към него, но шапката полетя отново. Беше побесняло. От гняв беше оголило ослепителнобелите си зъби, малките му юмруци бяха свити.

— Сини глупаци! — извика то със звучен глас. — Върнете ми шапката!

Първият войник пое отново шапката. Под шумните възгласи на останалите, той обърна сандъка на момчето настрана и седна върху него. Тънките стени на плетения сандък се огънаха под тежестта му и сякаш щяха да се счупят всеки миг. Но смехът на войника премина във вик на болка, когато един добре премерен ритник уцели пиццала му, а втори — коляното му. Той се изправи с рев и грубо хвана крехкото хлапе за раменете.

— Слушай бе, плъх мърляв — изръмжа той и го разтърси. При това се наведе толкова ниско над момчето, че то едва не се задуши от алкохолните изпарения. — Сега ще ти...

— Внимание!

Внезапно момчето се оказа свободно. Вървейки назад, то едва не се препъна в сандъка. Видя как шапката му падна на земята. Тогава се затича, грабна я и я нахлупи на главата си. Размахваше юмруци около себе си, готово за бой. Когато съзря войниците, зина от учудване. Те стояха мирно, изпънати като струни. Бутилката от уиски се разби върху паважа. Настъпи тягостно мълчание. Върлинеста фигура се появи в полезрението. Мъжът носеше безупречна униформа с блестящи месингови копчета и красиви нашивки на ръкавите. Златните еполети на широките рамене показваха, че военният чин на офицера е капитан.

Червено-бял пояс опасваше тънкия му кръст под широкия черен колан с кобура. Гневно свитите му вежди бяха прикрити под периферията на шапката. Когато мъжът се приближи към групата, върху синия плат на панталоните му проблеснаха широки лампази.

— Я слушайте тук! — изкомандва рязко той. — Убеден съм, че командирът ви има по-полезни задачи за вас от това да торможите децата в града. Веднага се явете по служба в щаба.

Той ги оглеждаше със строг поглед, а те се мъчеха да стоят мирно. Последва кратка команда:

— Свободни сте!

Офицерът проследи с поглед как четиримата се отдалечиха, олюлявайки се, но с бърза крачка, след това се обърна. Момчето видя загорялото от слънцето лице, от което гледаха светлосини очи. Дългите светлокестеняви бакенбарди бяха грижливо подстригани, скулите му бяха високи, стегнатата кожа на лицето му блестеше по ъгловата брадичка. Леко гърбавият нос на мъжа беше тесен и добре оформен и макар че плътните му устни не се усмихваха в този миг, те излъчваха великодушие и доброжелателност. Във всичко личеше професионалният войник: в кратките фрази, в безупречната външност, в стегнатото поведение. Фините черти на лицето му издаваха знатен произход. Такова лице би прилягало на някой благородник или държавен глава. Миглите му бяха тъмни. Тръпки на страх побиха момчето. Тези очи, изглежда, можеха да разгадаят и най-дълбоките тайни на душата му. Докато гледаше нещастното хлапе, строгият израз на лицето на капитана се смекчи. Усмивка напираше по устните му, но той веднага я потисна.

— Съжалявам, момчето ми. Тези мъже са далеч от къщи. Опасявам се, че са малко объркани, затова и маниерите им не са от най-изисканите.

Момчето беше толкова смутено от присъствието на офицера, че не можа да намери никакъв отговор. То отмести погледа си настрана, когато мъжът реши да го проучи по-отблизо. Огледът започна от прекалено големите ботуши.

— А ти, момче? Чакаш ли някого? Или си избягал от къщи?

Момчето се обърка под изпитателния му поглед. То упорито мълчеше. Очите му бяха вперени в далечината. Неугледните му широки дрехи и ботушите с кривите върхове издаваха неговата несрета. За мъжа не беше трудно да направи своите заключения.

— Ако търсиш работа — имаме нужда от още хора в лазарета.

Момчето обърса носа си с обратната страна на мръсния си ръкав и заоглежда презрително тъмносинята униформа.

— Нямам намерение да работя за янките!

Офицерът се усмихна развеселен.

— Та ние не те караме да стреляш по някого.

Светлите очи на момчето се присвиха от омраза.

— Аз не съм слуга, че да лъскам ботушите на янките. Ще трябва да се огледате за някой друг, мистър!

— Е, щом държиш, така да е... — Междувременно мъжът беше извадил дълга тънка пура и с бавни движения я запали. След това продължи: — Все пак се питам дали цялата ти гордост ще е в състояние да ти напълни стомаха?

Момчето сведе поглед. Съзнаваше, че гладът твърде скоро ще го притисне.

— Кога за последен път си ял нещо? — осведоми се капитанът.

След един пронизителен поглед момчето отвърна грубо:

— Това не ви влиза в работата, янки!

— Знаят ли родителите ти къде си? — Мъжът гледаше замислено хлапето.

— Щяха да се обърнат в гроба, ако знаеха.

— Така значи — отвърна офицерът с разбиране. Той се озърна и погледът му се спря на малката кръчмица в дъното на пристанищния площад. — Точно се канех да хапна. Искаш ли да дойдеш с мен?

С хладен блясък в очите момчето огледа високата фигура на капитана.

— Не ми трябва милостиня.

Офицерът янки повдигна рамене.

— Ако искаш, приеми го като малък заем. Ще можеш да ми се издължиш, когато имотното ти състояние се подобри.

— Майка ми ме е учила никога да не тръгвам с чужди хора, особено с янки.

Развеселен, мъжът се разсмя с гърлен смях.

— Е, щом вече си разбрал, че съм янки, бих могъл да ти се представя: капитан Коул Лейтимър, хирург в лазарета.

Когато момчето отново огледа офицера от горе до долу, в ясните му сиви очи се четеше силно съмнение.

— Никога не съм виждал кърпач на кости, по-млад от петдесет години. Бас държа, че се будалкате с мен!

— Уверявам те, че съм лекар, а що се отнася до възрастта, със сигурност бих могъл да ти бъда баща.

— Вие мой баща? — извика хлапето с пресипнал от ярост глас. — Баща ми не е бил проклет янки и кръвопиец!

Дълъг, тънък пръст се размаха пред лицето на момчето. Той почти перна върха на тесния му горделив нос.

— Слушай, синко. Тук има хора, дето няма да реагират много любезно на начина, по който се изразяваш. Обзалагам се, че биха те поставили на място. Аз ти помогнах в труден момент, но нямам намерение да се правя на бавачка на избухливи хлапета. Така че бъди по-внимателен в обноските си.

Омазаното със сажди лице на момчето потрепваше от ярост.

— Мога и сам да се погрижа за себе си.

Капитан Лейтимър го гледаше с недоумение.

— Така като те гледам, ще трябва някой да се заеме с теб. Всъщност кога си се мил за последен път?

— Вие сте най-любопитният янки, когото съм срещал някога!

— Невъзпитан малък скитник! — изръмжа Коул Лейтимър. После протегна успокоително ръка и каза: — Хващай сандъка и тръгвай с мен!

Той се насочи право към кръчмата, която беше забелязал преди, и остави зяпналото от учудване хлапе зад себе си. След няколко крачки остро му подвикна, без да се обръща:

— Хайде тръгвай, момче! Недей да стоиш там и да зяпаш!

Хлапето се запрепъва след офицера. Нахлупило здраво шапка на главата си, то се бореше с тежестта на сандъка. Коул Лейтимър се спря пред входа на дървената постройка. Момчето вървеше плътно зад него и за малко не настъпи лъскавите черни ботуши. Успя да спре рязко, когато сините очи го погледнаха въпросително.

— Имаш ли име?

Момчето започна да се озърта от неудобство. То избягваше погледа на другия.

— Все някак трябва да се казваш, нали? — попита Лейтимър с подигравателна нотка в гласа си.

Късо, нерешително кимване потвърди въпроса му.

— Ъ-ъ, да... Ал, сър. Казвам се Ал — смотолеви то и поклати енергично глава.

Капитанът хвърли пурата си и заоглежда момчето с присвити вежди.

— Да не би да имаш нещо на езика?

— Н-не, сър — заекна Ал.

Коул погледна със съмнение смачканата му шапка. После отвори вратата.

— Внимавай с поведението и прибири тази шапка някъде, само не я дръж на главата си.

Момчето направи безуспешен опит да се усмихне. След кратък поглед към гърба на северняка то намръщено го последва в кръчмата. Едрата съдържателка прекъсна своята работа и проследи двамата, които пресякоха помещението и седнаха на малка маса близо до прозореца. Изразът на лицето ѝ не се промени, когато огледа безупречно чистата униформа на офицера и дрипавото облекло на момчето. След това, леко намръщена, тя се залови с предишното си занимание — рязане на зеленчук. Капитанът сне шапката си. Момчето с нежелание стори същото. Намести се на посочения му стол. Лейтимър не повярва на очите си, когато видя неравномерно подстригания махагоновокафяв перчем на хлапето. Почти болезнено съчувствие се изписа на лицето му.

— Кой те подстрига така, синко? — попита той. Не забеляза трепването на долната устна на момчето, а само чу дрезгавия отговор:

— Аз.

Коул се засмя.

— Вероятно имаш талант за други неща.

Отговорът беше мълчание. Момчето обърна слабото си лице към прозореца. Сивите очи едва сдържаха сълзите. Коул се направи, че не забелязва нищо и извика кръчмарката. Тя застана до масата със скръстени ръце.

— Днес има гарнели — каза тя с гърлен, провлачен глас. — Препечени или по креолски? За пиене има бира, кафе, чай или мляко. Какво да бъде, сър? — попита тя, като проточи последната дума.

Коул не обърна внимание на леко недружелюбната нотка в гласа ѝ. Беше свикнал с това, че жителите на Южните щати се отнасяха с презрение към него и към всички войници, които носеха синя униформа. Той беше пристигнал в Ню Орлиънс, когато генерал Бътлър беше губернатор на града. По онова време неприязненото отношение на хората беше още по-силно. Генералът се беше опитал да ръководи града като казарма. Беше издал команди и укази и беше убеден, че с това ще разреши всички проблеми. Неспособен да разбере твърдоглавата гордост на жителите и да се справи с нея, той се беше провалил напълно. И наистина градът беше на крачка от бунта, когато генералът беше отзован. Към своята войска обаче той се отнасяше със

същата суровост. Някои войници бяха дори обесени, защото бяха заловени и да обират цивилни граждани. Ню Орлиънс не беше град, който се управляваше лесно, особено от човек, комуто липсваше достатъчно силна воля. Заради суровото си управление Бътлър беше мразен и от двете страни, южняците обаче щяха да мразят по същия начин и всеки друг янки в неговото положение.

— Ще взема препечени гарнели и една студена бира — заръча Коул на кръчмарката. — Момчето може да поръча каквото поиска, с изключение на бира.

Когато жената се отдалечи, Коул се загледа внимателно в своя подопечен.

— Струва ми се, че Ню Орлиънс не е подходящо място за момче, което мрази янките като теб. Имаш ли роднини тук? Ще намериш ли изобщо подслон?

— Имам вуйчо.

— Е, това е добре. Вече си помислих, че ще трябва да дяла и квартирата си с теб.

Отговорът на Ал се забави, защото той се задави и се закашля.

— С янки не лягам в едно легло, можете да сте сигурен в това.

Капитанът въздъхна намръщено, после подхвана отново въпроса за работата.

— Предполагам, че по някакъв начин трябва да спечелиш някоя пара. Животът тук е доста тежък. Армията на Съюза предлага на хора като теб единствената възможност да намерят работа. В такъв случай може да става дума само за лазарета. Освен ако не предпочетеш да те зачислят към отделението по чистотата. Тогава ще метеш улиците.

Ал едва сдържаше гнева си.

— Можеш ли да четеш и да пишеш? — продължи капитанът.

— Малко.

— Какво ще рече това? Можеш да надраскаш името си или малко повече?

Момчето погледна офицера с яростно искрящи очи. После отвърна с безизразен глас:

— Повече, ако се наложи.

— Имахме неколцина негри, които почистваха лазарета, но ги мобилизираха — обясни Коул. — Нямаме почти никакви инвалиди

вече, откакто годните за транспортиране ранени бяха върнати в своите части или бяха изпратени на почивка на изток.

— Няма да помагам при лечението на янки! — възрази момчето разгорещено. Сълзи замрежиха светлите му очи, когато продължи: — Вие всички убихте баща ми и брат ми, а с проклетото си плякосване вкарахте майка ми в гроба!

Коул усети в себе си надигащо се съчувствие към дрипавото хлапе.

— Съжалявам за това, Ал. Моята задача е да спасявам живота на хората и да ги кърпя, без значение каква униформа носят.

— Ха-ха! Още не съм виждал янки, който не предпочита да граби и да пали из нашите земи!

— Откъде идваш всъщност, та имаш толкова „високо“ мнение за нас? — прекъсна го капитанът рязко.

— От горното течение на реката...

— От горното течение? — Гласът на капитана звучеше с хаплива ирония. — Може би от Гетисбърг или от Ченсълървил? Имената са ти познати, нали?

Момчето стисна зъби и отмести погледа си, но Лейтимър продължи с неотслабваща хапливост:

— Е, от твоя отговор може да се заключи, че си също такъв проклет янки, както и аз. А не бяха ли южняците тези, които ни нападаха? И колко далеч нагоре по течението? Батън Руж? Висксбърг? Или може би Минесота?

Сивите очи на момчето хвърляха мълнии.

— Трябва да сте доста тъпо магаре, ако идвате от Минесота!

Пред тесния нос на момчето отново застана застрашителният пръст.

— Аз казах ли ти да внимаваш с обноските?

Момчето смело отблъсна ръката настрани.

— Маниерите ми са наред, янки. Но вашите, изглежда, не са! Майка ви не ви ли е учила, че хората не се сочат с пръст?

— Хей, внимавай! — предупреди офицерът меко. — Иначе ще ти събуя панталоните и ще ти нашаря задника!

Ал пое дълбоко въздух, при което почти се изправи от стола, после се сви като диво животно пред скок. Дълбоко в святкащите му очи се появиха опасни искри.

— Свалете пръста си от мен, янки, иначе рискувате да ви халосам! Няма да се оставя някакъв проклет северняк да ме напердаши!

След тази опасна заплаха Коул Лейтимър стана и със замислено изражение се наведе толкова ниско, че между лицето му и лицето на момчето остана само една педя разстояние. Четири очи — две сини и две сиви, се гледаха втренчено. Погледът на капитана беше твърд като гранит. Но когато най-сетне заговори, гласът му беше тих и мек:

— Прекаляваш, момче!

Преди хлапето да успее да направи някакво движение, шапката му беше дръпната от рошавия перчем и хвърлена върху масата. Сивите му очи се разшириха от уплаха. С непроменен глас Коул продължи:

— Сядай и си дръж устата. Иначе ще те напердаша още тук!

Момчето преглътна, гневът му се беше изпарил, смелостта му го беше напуснала. То бързо седна и се загледа с нараснало уважение в северняка. Коул се отпусна обратно в стола. След като погледа известно време уплашеното хлапе, той заговори бавно и отчетливо:

— Никога не съм закачал жена и деца. — Момчето седеше неподвижно и изправено, погледът му не слизаше от лицето на капитана. — Но ако продължаваш, мога и да си променя навиците.

Изведнъж момчето се почувства не толкова сигурно в себе си. То сведе очи под погледа на мъжа. После чинно скръсти ръце в скута си и млъкна притеснено.

— Сега е по-добре. — Коул кимна насърчаващо. — Та колко нагоре по течението на реката?

Отговорът едва се чу:

— На няколко мили северно от Батън Руж.

Устните на капитан Лейтимър се разтегнаха в опрощаваща усмивка, когато забеляза, че момчето упорито избягва погледа му.

— Надявам се, че в бъдеще ще промениш мнението си за мен, Ал.

Момчето вдигна очи. Беше станало по-замислено, но по лицето му бързо се изписаха учудване и смущение, когато капитанът обясни:

— Моята родина е още по-нагоре по течението. Аз съм от Минесота.

От объркването му го извади внушителната фигура на кръчмарката, която се приближи до масата, като крепеше огромен

поднос върху едната си ръка. Без всякакви обяснения тя постави пред тях съдове с препечени гарнели, от които се виеше пара. Последваха чиния с топли бисквити и табла със златистожълта пържена риба.

Жената едва-що се беше обърнала с гръб към масата, когато момчето вече дъвчеше парче риба и гребеше припряно от гъстия сос. Коул известно време го наблюдаваше развеселен, докато прегладнялото хлапе усети погледа на офицера върху себе си. То неловко отпусна парчето риба и загреба по-бавно с лъжицата. Капитанът се засмя кратко, гърлено и се залови съсредоточено с вкусните ястия. Макар че първоначално момчето се беше нахвърлило с голямо настървение върху храната, гладът му, изглежда, бързо се засити. То продължи да ровичка без интерес в чинията си, докато Коул бавно поглъщаше гозбите и се наслаждаваше на удоволствието от всяка хапка. Когато най-сетне привърши, той се облегна назад и избърса устата си със салфетка.

— Знаеш ли къде живее вуйчо ти?

Отговорът беше бързо поклащане с глава. Коул се надигна, хвърли няколко банкноти на масата и взе шапката си. После направи знак на момчето да тръгва. Ал с готовност грабна сандъка си и забързано последва високия мъж през вратата. Трудно можеше да откаже на капитана, освен това язденето беше несравнимо по-приятно от ходенето пеш.

Затова той с мъка се запрепъва след своя благодетел с тежкия сандък на рамо, обут в огромните си ботуши. Странна двойка представляваха безупречно облеченият офицер и мърлявото хлапе, докато пресичаха площада, за да стигнат до мястото, където на сянка беше завързан дългокрак рижав жребец. Коул хвана юздите. След това се обърна и заглежда слабия малчуган с неговия тежък товар.

— Мислиш ли, че можеш да се крепиш заедно с багажа зад мен на седлото?

— Разбира се. Отрасъл съм на кон — поизхвърли се момчето.

— Качвай се тогава! Аз ще ти подам сандъка.

Коул държеше коня, докато момчето се опитваше да стъпи във високите стремена, а когато успя, се оказа, че краката му са твърде къси, за да стигне седлото.

— Нали каза, че яздиш от малък!

Ал с неудобство почувства как една силна ръка го подхваща под седалището и го повдига нагоре. Широко отворените му очи добиха смутен израз, когато другият го качи върху коня. Той ядно размаха ръце и промърмори някаква хаплива забележка. Но капитанът вече му подаваше сандъка, намести го пред момчето и каза небрежно:

— Предполагам, че досега си водил лесен живот, Ал. Ти си пухкав като жена.

Без да коментира повече, той хвана юздите и възседна коня, като прехвърли единия си крак направо през рога на седлото. След като се нагласиха, Лейтимър попита през рамо:

— Всичко наред ли е?

Ал потвърди. Коул обърна коня и пое по посока на пристанището. Беше разкошен, добре охранен кон и въпреки това допълнителният товар, колкото и да беше лек, му беше непривичен. Момчето беше прекалено гордо, за да признае, че с голям труд удържа обемиестия сандък върху гладкия гръб на коня. Същевременното полагаше огромни усилия, за да избегне всякакъв допир със северняка. Всичко това правеше животното неспокойно, докато Коул накрая изгуби търпение и викна през рамо:

— Седни си здраво на задника, Ал, и стой мирен! Иначе и двамата ще се проснем на улицата! — Той се пресегна назад, хвана малката ръка и я притисна към хълбока си. — Ето, дръж се за куртката ми. Хвани се с две ръце и кротувай!

Ал колебливо изпълни заповедта и се намести по-удобно. Конят се успокои и ездата стана по-приятна. Плетеният сандък беше притиснат между двамата и ръцете на момчето го придържаха. Положението го задоволяваше. Въпреки всичко не влизаше в допир с омразната синя униформа.

[1] „Червени яки“ — прякор на южняците по време на Гражданската война в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Делтата на Мисисипи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Войната не беше причинила сериозни щети в града. По бреговете на реката битките бяха оставили следи, но в централните части обикновенният ритъм на живота, изглежда, не беше нарушен от присъствието на многобройните войници на Севера. Магазинчета и тесни сгради с богато украсени балкони се притискаха едни до други, зад изкусно изработени порти от ковано желязо се таяха добре поддържани градини, дървета красяха тихите кътчета.

След като яздиха известно време в назованата от момчето посока и бяха оставили зад себе си Стария квартал, заобиколените от малки прави алеи станаха по-широки. Магнолиевите дървета бяха обсипани с големи восъчни цветове. Тежкият им аромат се смесваше с миризмата на жасмин, лаврови дървета и чемшир. Малко по-нататък ливадите станаха по-обширни. Под високи, обрасли с лишей дъбове се издигаха големи къщи с издадени далеч напред веранди, подпирани с колони. Коул се обърна през рамо и каза със съмнение в гласа:

— Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме, Ал? Тук живеят богатите хора.

— Вие, янките, не оставихте много от това богатство! — Ал помръдна рамене и посочи с пръст напред. — Идвал съм вече веднъж. Трябва да продължим още нататък.

Малко по-късно той посочи път, който водеше през една пролука в живия плет към внушителна по размерите си тухлена къща.

Приземната веранда беше покрита със зидан свод. В единия край на преддверието се виеше стълба от ковано желязо с филигранно изрязан парапет. Балконът обхващаше цялата ширина на господарската къща.

Когато Коул насочи жребеца си през изкусно изкования портал и стъпи на извитата, постлана с тухли алея, усети как вълнението у момчето нарасна. Той спря коня пред къщата, скочи от седлото и завърза поводите на желязната халка, забита в един кол. После се пресегна нагоре и пое сандъка от Ал. Още не го беше положил на земята, когато Ал вече беше скочил от коня светкавично, беше се

добрал до входната врата и дърпаше с всичка сила въжето на звънеца. За капитана не остана нищо друго, освен да последва момчето с багажа на рамо като слуга.

Ал хвърли неодобрителен поглед, когато капитанът пристъпи към него. Той нетърпеливо позвъни още веднъж. От вътрешността на къщата се чуха стъпки, след което вратата се отвори и пред тях застана красива млада жена, съвсем малко по-висока от Ал. Тя погледна двамата с недоумение. Коул бързо свали шапката си и я сложи под мишница. Присъствието на офицер янки само по себе си беше доста странно, много по-странни обаче бяха умоляващите гримаси, които правеше хлапакът.

— Мадам! — По красивото лице на жената Коул не можеше да различи никакъв признак, че е разпознала момчето, и той се усъмни в достоверността на разказа му.

— Това момче твърди, че ви познава. Вярно ли е?

Жената изненадано погледна Ал и с отвращение сбърчи нос.

— Опазил ме Господ, мисля, че е станало... — Но внезапно пое дълбоко въздух и извика: — Ал, Ал...

Под съзаклятническия поглед на момчето тя преглътна останалата част от името. Очевидно то набързо ѝ беше прошепнало нещо.

Жената хвърляше нервни погледи ту на единия, ту на другия.

— Ал? — Тя несигурно изговори името и изглеждаше явно насърчена от потвърдителното кимване на момчето. — Но разбира се, че си ти, Ал! Ние не те... очаквахме. Мама ще има да се чуди. Казвам ти, ще загуби ума и дума, като те види!

След тези думи чернокосата красавица погледна отново към Коул и му се усмихна очарователно.

— Надявам се, че Ал не се е държал твърде невъзпитано, полковник. Мама винаги е казвала, че е много своенравен. Поведението му е просто непредвидимо.

— Капитан, мадам — поправи я учтиво Коул. — Капитан Коул Лейтимър.

Момчето посочи с палец през рамото си и каза пренебрежително:

— Докторчето там ме взе на коня си и ме докара от кораба дотук.

Очите на младата жена се разшириха от учудване, когато откъсна поглед от офицера и съзря коня.

— Господи, да не би да искате да кажете, че сте яздили двамата?!
Ал се разкашля насила и небрежно обясни на капитана:

— Това е моята братовчедка Роберта. Роберта Крейгхъг.

Коул тайно се беше полюбувал на черните ѝ коси и тъмните очи. Бледорозовата муселинена рокля на цветчета беше с дълбоко деколте, което разкриваше налятата гръд. Като безупречен кавалер Коул удари токове и се поклони.

— За мен е чест да се запозная с вас, мис Крейгхъг.

По майка Роберта беше францужойка. Горещата ѝ кръв закипя под втренчения поглед на офицера. Войната беше отнела някои удоволствия от живота ѝ, а тя приближаваше двадесет и втората си година и се чувстваше почти стара мома. Беше стигнала до убеждението, че без близостта на мъж момичето вехне безсмислено. Струваше ѝ се, че бяха минали години, откакто за последен път някой мъж я беше желал, и тя намираще съществуването си отвратително скучно. Сега възможността за ново завоевание я окуражаваше. Тази възможност беше особено интересна поради факта, че щеше да се сдобие със забранения плод от редиците на омразните янки.

— Не мога да твърдя за себе си, че съм разговаряла с много войници от Север, капитане — каза тя закачливо. — Много истории се разказват за вас и все пак... — Тя замислено ухапа върха на пръста си. — И все пак вие нямате вид на човек, който скита из нашите земи и плаши бедните, беззащитни жени.

Белите зъби на Коул проблеснаха, когато отвърна с непринудена усмивка:

— Старая се, мадам!

Роберта се изчерви от вълнение, мислите ѝ се объркаха. Той изглеждаше много по-мъжествен и самоуверен от онези глуповати младоци, които я бяха засипвали с нескопосани предложения, а после отиваха да се бият за Конфедерацията. Покоряването на техните сърца не будеше интерес у Роберта, докато този янки беше нещо съвсем различно.

Тя като че ли внезапно се опомни и се обърна към Ал:

— Но защо не влизаш? Сигурна съм, че Дулси ще се зарадва да те види, Ал.

Ал с нежелание се остави да бъде отпратен. Той замислено местеше поглед от братовчедка си към северняка. Беше виждал вече

този особен израз в очите на Роберта при предишни посещения и знаеше, че той не предвещава нищо добро за него, а може би дори и за капитана. Един враг ухажваше Роберта — та това беше като да хванеш пушка откъм цевта и да не застанеш откъм приклада, когато пушката гръмне.

Ал протегна едната си ръка към мъжа, след като беше я обърсал в не съвсем чистите си панталони.

— Благодаря, че ме взехте със себе си. Надявам се, че ще намерите обратния път, капитане. — Той обърна лицето си към слънцето, което грееше зад дърветата. — Изглежда, ще вали. Струва ми се, че ще е по-добре да се връщате, преди...

— Глупости, Ал — прекъсна го Роберта. — Нека се покажем признателни към този мил джентълмен заради неговата услужливост. Той вероятно няма нищо против да се поосвежи след дългата езда. — Тя се усмихна прелъстително на Коул. — Не желаете ли да влезете, капитане? Вътре е по-хладно. — При тези думи тя отвори широко вратата и каза подканващо: — Заповядайте, господин капитан.

Когато двамата влязоха в къщата, Ал им хвърли гневен поглед. Зъбите му бяха стиснати от злоба. Хвана сандъка си и го заблъска пред вратата. При това си удари лакътя и измърмори няколко думи, които със сигурност нямаше да се харесат на капитана, ако ги беше чул. Но за щастие вниманието на последния беше насочено изцяло към Роберта, докато я следваше в оскъдно мебелираната стая.

— Моля да ни извините за мизерното обзавеждане, капитане. — Тя грациозно повдигна полата на широката рокля и се настани срещу Коул на едно малко канапе, чиято копринена тапицерия беше избледняла. — По-рано бяхме добре, но сега баща ми държи само един малък магазин. Трябва да живеем със спечеленото от него, но днес почти никой не е в състояние да плаща прекомерно високите цени, които баща ми е принуден да иска за своите стоки. Представете си само: голям калъп сапун за пране струва цял долар. А аз така обичах ароматните сапуни от Париж!

— Войната не щади никого — каза Коул хапливо.

— Войната беше поносима, преди да ни натрапят този генерал Бътлър. Извинете ме за откровеността, капитане, но аз не можех да го понасям.

— С повечето южняци беше така, мис Крейгхъг.

— Но малцина бяха принудени да търпят такива несгоди като нас. Този отвратителен тип издаде заповед за конфискация на складовете на баща ми. Конфискуваха ни дори мебелите и ценните вещи, само защото баща ми беше отказал да положи онази злощастна клетва за вярност. Представете си — искаха дори да ни отнемат къщата, но тогава татко се предаде, защото не желаше да излага мен и мама на опасност. А когато генерал Бътлър заповяда на хората си да се отнасят по-грубо с жените, цял Ню Орлиънс го прие като тежка обида. Не мога да си представя, че човек като вас може да се подчини на подобна заповед.

Коул знаеше наизуст заповед № 28. Жителите на града наистина я бяха възприели със силно негодувание. Бътлър я беше издал, за да предпази своите войници от обидите, които им нанасяха жените на Ню Орлиънс. Но ефектът се оказа обратен, тъй като заради нея Южните щати спечелиха допълнителни симпатии.

— Трябва да призная — продължи Роберта, — че едва се осмелявах да напускам къщата от страх пред грубите закачки на войниците. Изпитах истинско облекчение, когато генерал Бътлър беше отзован. Мисля, че новият командващ е много по-мил. Чух, че Бенкс давал големи балове и че изобщо бил много по-човечен. Вие присъствали ли сте на някое от тези празненства, капитане?

— За съжаление не съм, мис Крейгхъг. Бях твърде зает с работа. Рядко ми се усмихва щастието като днес. Този предобед генералът беше на инспекция в лазарета и затова се освободих за останалата част от деня.

Докато Роберта разговаряше с капитана, Ал седеше притихнал. Той избягваше да попада в зрителното поле на офицера, като същевременно се мъчеше да хване погледа на Роберта. Тя обаче беше изцяло погълната от разговора и не желаше да бъде прекъсвана. Накрая Ал изгуби търпение и изпусна сандъка, който падна с оглушителен трясък върху мраморния под.

Роберта подскочи.

— Ох, Ал! Ти трябва да си ужасно гладен! Но до обяд има още много време. Иди и кажи на Дулси да ти приготви нещо за ядене.

Тя отново се обърна с усмивка към Коул.

— Господи, отдавна не бях водила такъв приятен разговор. Ще отвикна от доброто си възпитание. Не искате ли да останете при нас за

обяд, капитан Лейтимър?

Ал едва не хлъцна от учудване. Как можеше Роберта да стори такава нещo?

Поканата изненада Коул и той забави отговора си.

— И дума не може да става за отказ, капитане. — Роберта присви кокетно устни. Тя беше сигурна в себе си, тъй като досега никой още не беше ѝ отказвал. — Предполагам, че не са се отнасяли твърде гостоприемно към вас в Ню Орлиънс.

— При тази ситуация не съм и очаквал друго — отвърна усмихнато Коул.

— Значи се разбрахме — зарадва се Роберта. — Все пак вие доведохте Ал до къщи. Значи сме ви задължени.

Тъй като Ал не успя да привлече вниманието на Роберта, той изсумтя глухо и се насочи към задната част на дома. Стъпките на грубите му ботуши кънтяха в полупразните помещения. Обстановката в къщата беше потискаща. Всички малки украшения бяха изчезнали от витрините и лавиците, стените бяха голи, липсваше и забързаното шетане на прислугата. За Ал беше ясно, че всички роби, с изключение на семейството на Дулси си бяха отишли.

Той отвори вратата на кухнята и завари негърката, която готвеше супа. Дулси беше кокалеста жена с едро телосложение, но не беше дебела. Беше с глава и нещо по-висока от Ал.

Тя престана да чисти моркови и прокара ръката си през челото. С крайчеца на окото си съзря рошавия хлапак и сбърчи вежди.

— Какво търсиш тук, момче? — попита тя с недоверие. После захвърли моркова, обърса ядосано ръцете си в голямата бяла престилка и стана. — Ако търсиш нещо за плюскане, бъди така добър и мини през задната врата. Само не ми се влачи из къщата на мистър Ангъс като някой надут янки!

— Шшт! — Ал се опита да успокои негърката и размаха ръце по посока на предните помещения. Опасяваше се, че там можеха да чуят гласа ѝ. Той се приближи към учудената слугиня и положи ръката си върху нейната.

— Аз съм, Дулси, Ал!

— Мъ-ъ-ничкото ми! — изкрещя тя, когато позна Ал. Писькът ѝ отекна в цялата къща, но изплашеният Ал я спря рязко, като сложи ръка на устата ѝ.

Роберта угрижено погледна от хола по посока на кухнята.

— Всъщност Ал се разбира много добре с Дулси — каза тя с напрегнат глас на учудения Коул, размахвайки ветрилото си.

След това подхвана оживен разговор, за да избегне всички по-нататъшни въпроси. Цветът на униформата изведнъж се оказа без значение. Той беше истински мъж и това беше най-важното. Побиваха я тръпки от непринудения, звучен тембър на гласа му, харесваше й начинът, по който говореше и се движеше. Държанието му беше спокойно, маниерите — безупречни, и все пак в него имаше нещо, което вдъхваше уважение. Той се чувстваше добре при нея, но тя знаеше, че в компанията на мъже би се чувствал също така свободно. Едва се беше запознала с него, а вече усещаше надигането на любовния огън. Тя потръпна при мисълта, че отново би могла да бъде уважавана от някого.

Коул се беше примирил с мисълта, че ще пропилее свободния си предобед, още когато се зае с мърлявото хлапе, и сега не можеше да повярва, че денят беше взел такъв щастлив обрат. Седеше в прохладния салон и разговаряше с очарователна жена. Наистина не можеше да очаква по-голяма награда за това, че беше помогнал на едно малко сираче. Той се облегна удобно назад и се заслуша в гласа на Роберта, която продължаваше да бърби оживено. Малко по-късно обаче, навън се чу трополенето на кола и Роберта прекъсна потока от думи.

— Извинете, капитане, но мисля, че родителите ми се връщат.

Тя точно се канеше да изтича към предния салон, когато вратата се отвори с трясък и Ангъс Крейгхъг, следван от жена си, влетя с широки крачки в стаята. Ангъс беше нисък, набит мъж от шотландски произход. Имаше кестеняви, на места посивяващи коси и широко червендалесто лице. Лийла Крейгхъг беше дребна, мудна жена, чиято някога стройна фигура с годините се беше обезформила. И двамата изглеждаха уплашени. Те явно бяха забелязали седлото на коня с гравираната емблема на армията на Северните щати и очакваха най-лошото.

Роберта нямаше вече време да обясни на майка си и баща си присъствието на капитана, така че те да го приемат по-спокойно. Коул учтиво се беше надигнал заедно с нея и гледаше към тях. Родителите на Роберта излъчваха враждебност.

— Неприятности ли има? — поиска да узнае Ангъс.

Той хвърли кратък поглед към дъщеря си, но преди тя да успее да отговори, гневът му отново се насочи към офицера от Севера.

— Сър, не е нормално дъщеря ми да разговаря с мъж без присъствието на придружаваща дама. Още по-малко — с един янки. Ако идвате при мен по делови въпрос, нека отидем в моя кабинет. Няма защо да притесняваме дамите.

Коул тъкмо се канеше да разсее опасенията му, когато Роберта се намеси.

— Мили татко, това е капитан Лейтимър. Той намерил Ал на пристанището и беше така добър да го доведе дотук.

Ангъс погледна начумерено единственото си дете. Явно объркване измести възмущението му.

— Ал? Какво значи това, Роберта? Пак ли е някоя от глупавите ти шеги?

— Моля те, татко. — Роберта го хвана за ръката и го погледна дълбоко в черните блестящи очи. — Той е в кухнята и яде в момента. Идете с мама да му кажете добре дошъл.

В объркването си родителите послушаха дъщеря си. Роберта се поуспокои, когато остана отново насаме с Коул. Тя го зашемети с една очарователна усмивка и тъкмо се канеше да каже нещо относно горещото време, когато откъм задната част на къщата долетя остър писък, последван от шумни възклицания на френски.

Роберта скочи като ужилена, но като видя, че капитанът вече се запътваше нататък, се окопоти.

— Не, моля ви, недейте! — изстена тя и го хвана за ръката. Всички останали опити да го задържи се оказаха излишни, тъй като се появи бащата, който крепеше съпругата си и продължаваше да я милва по бузата. Жената не преставаше да нарежда неразбираеми слова. Ангъс побърза да я положи върху малкото канапе: постепенно съумя да я успокои.

— Мога ли да бъда полезен с нещо, сър? — предложи Коул помощта си и се приближи към тях. — Аз съм лекар.

— Не! — отговорът беше остър и не търпеше противоречие. С рязко движение на ръката Ангъс отказа неговата помощ. Мъчейки се да запази самообладание, той продължи малко по-спокойно: — Не, моля ви. Извинете ни. Това е само уплаха. В кухнята имаше мишка.

Коул се престори, че вярва на оправданието, и хвърли бърз поглед към вратата, в чиято рамка беше застанал Ал. Тогава кимна и каза:

— Мисля, че разбирам.

Кършейки нервно ръце, Роберта също погледна към Ал.

— Ал толкова се е променил. Всеки би се изненадал от вида му.

Лийла се беше посъзвела и се стараеше да седи изправена. Тя си налагаше да не поглежда към момчето и се опитваше да възвърне достойния си вид.

— Трябва да ни извините всички, капитане — каза Ангъс кратко и властно. Той изглеждаше доста напрегнат, когато се обърна към доктора. — Не ни посещават често офицери на Северните щати и ние предположихме, че има някакви проблеми. И когато видяхме... ъ-ъ-ъ... видяхме... имам предвид Ал...

Момчето незабелязано се беше вмъкнало в хола, искрящите му бели зъби се открояваха на мръсното лице, разтеглено в усмивка. То се извини, повдигайки рамене:

— Съжалявам, вуйчо Ангъс, но писането на писма не ми е толкова присърце, а и без друго нямаше да мога да ви изпратя писмото.

При тези думи на момчето вуйчото потрепна леко, докато жена му го наблюдаваше с неприязън, като не пропускаше нито едно негово движение.

— Добре, Ал, добре — успя да каже накрая вуйчо Ангъс. — Времената са тежки.

Роберта си усмихна притеснено.

— Капитане, вероятно смятате, че се държим като глупаци.

— Съвсем не — убеждаваше я Коул учтиво, въпреки че едва сдържаше усмивката си при вида на момчето.

Ангъс направи няколко крачки и застана така, че Коул да не вижда хлапето.

— Надявам се, че ни вярвате колко сме ви благодарни, задето доведохте момчето при нас. Не ми се ще да мисля какво можеше да се случи, ако не бяхте вие.

— Действително, сър — отговори Коул. — Ал се беше сдърпал с няколко войници, когато се появих аз.

— О! — Лийла почувства липса на въздух и ускори движението на ветрилото си.

Ангъс веднага се обърна към жена си.

— Добре ли си, майко?

— Да — каза храбро тя. — Вече съм по-добре.

Ангъс отново се обърна загрижен към момчето:

— Имал си неприятности? Всичко... наред ли е?

— Разбира се, ако ме бяха оставили, щях здравата да натупам сините! — репчеше се Ал и размахваше малкия си юмрук.

Вуйчо му го погледна изпод вежди.

— Хайде бе — изръмжа той. — Радвам се, че нищо не ти се е случило. С това въпросът е приключен.

Ал се усмихна лукаво.

— Не съвсем.

Всички, с изключение на капитана насочиха поглед към него и затаиха дъх. Хлапето се ухили широко.

— Роберта покани доктора за обяд.

Ветрилото на Лийла изтрополи на пода. С болезнен стон тя се смъкна отново на канапето и хвърли пълен с недоумение поглед към дъщеря си. Лицето на Ангъс се наля с кръв. Последва дълго конфузно мълчание.

В крайна сметка Коул предпочете да ги избави от неприятното положение.

— Тази нощ имам дежурство в лазарета, сър. Опасявам се, че не мога да приема поканата ви.

— О, капитане — нацупи се Роберта, пренебрегвайки недоволните погледи на родителите си. — Ние искаме да ви се отблагодарим за вашата помощ. Кога ще бъдете пак свободен?

Коул беше очарован от нейната упоритост.

— Ако не се случи нещо непредвидено, следващата седмица в петък.

— Тогава ще дойдете следващия петък за вечеря — настояваше Роберта с подкупващ глас, въпреки че баща ѝ изсумтя предупредително.

Съобразявайки се с недвусмисления отказ на родителите ѝ, Коул се обърна учтиво към Ангъс Крейгхъг.

— Само с ваше позволение, сър.

Ангъс погледна дъщеря си с мълчалив упрек, но накрая не му остана нищо друго и той се предаде.

— Разбира се, сър. Ние оценяваме високо помощта, която сте оказали на момчето.

— Това беше най-малкото, което можех да сторя — отвърна Коул скромно. — Стори ми се, че беше крайно време някой да го защити, и съм доволен, че то отново е при роднините си.

— Ха-ха! — обади се саркастично Ал. — В такъв случай имате един грях по-малко на съвестта си! Вие, янките, правите първо от децата сираци, а после имате наглостта да се разположите в салона, който е окраден от самите вас!

Лийла изстена жално. Ангъс побърза да налее на жена си малко шери. Жената пое чашата с трепереща ръка. Едва след като беше отпила голяма глътка, Ангъс постави момчето на място:

— Убеден съм, че капитан Лейтимър няма нищо общо с това.

— Разбира се, че не — каза Роберта и скришом погледна към Ал.

Капитанът беше най-интересният човек, когото срещаше след падането на Ню Орлиънс, и тя нямаше да допусне да ѝ бъде отнет най-добрият шанс, откакто тази скучна война я беше принудила да води съществуване на застаряваща мома. Беше си наумила да използва цялата си обиграност, за да започне връзка, която би ѝ донесла само изгода. С кокетно спуснати клепачи тя се усмихна на Коул и сърцето ѝ заби по-бързо, когато усети върху себе си втренчения му поглед. Открай време мъжете са гледали по този начин красивите жени. Той беше спечелен.

Тези погледи не убягнаха на Ангъс. Той стоеше скован и не можеше да прикрие гневната червенина на лицето си. Коул каза с примирителна усмивка:

— Дъщеря ви е много красива, сър. От дълго време не бях попадал в такава приятна и хубава компания.

Коул добре разбираше неудобството на бащата, но най-смущаващо беше поведението на момчето. Презрителният израз в хладните му сиви очи се запази, въпреки строгите погледи на Коул. В следващия миг малкото хлапе се извърна безочливо и с провлачени стъпки се насочи към канапето, на което седеше Лийла. Чашата с шери беше поставена върху малка масичка отстрани. Ал хвана чашата и докато погледът му преливаше от неотслабваща омраза, вдигна изпълнена с презрение наздравица към капитана и изля съдържанието ѝ в гърлото си.

— Ал... — каза Коул със строг глас и само момчето успя да разбере прикритата заплаха. — Създаваш грижи на леля си. Добре би било да си припомниш отново добрите маниери. В присъствието на дами един джентълмен би трябвало да си свали шапката.

Лийла отново скърши притеснено ръце и погледна уплашено към съпруга си. Като че ли нов пристъп на ридания напираше в нея.

— Всичко е наред, капитане — намеси се бързо Ангъс, но ръката на Ал вече стискаше периферията на смачканата шапка.

Погледът на сивите очи прободеше северняка като кинжал, след което Ал дръпна шапката от главата си и я запокити към другия край на помещението. Ангъс се втрещи от уплаха, за миг беше загубил дар слово. След това стените потрепериха от неговия рев:

— Какво си направила, по дяволите?

Тихите стонове на жена му преминаха в истерични писъци. Тя вдигна ръцете си нагоре и преплете пръсти, като че ли се молеше за Божията помощ.

— О, Ангъс, Ангъс, Ангъс! Какво толкова е направил? О-о-о!

Ангъс бързо наля още една чаша шери и ѝ я подаде.

— Хайде, Лийла, изпий го! — каза умолително той и добави твърдо: — Роберта не е виновна, а глупавото момче. Пак е окълцало косата си.

С гневни бръчки по челото той погледна момчето, после се обърна към капитана и каза:

— Ал винаги се е страхувал, че някой може да го сметне за момиче.

Племенникът му преглътна тежко, после се обърна и понечи да се оттегли, но Ангъс му подвижна с остър тон:

— Ал, мисля, че е време да минеш през банята. Можеш да използваш същата стая, както винаги. И вземи оня сандък със себе си!

Когато момчето напусна, Ангъс поклати недоумяващо глава.

— Тази днешна младеж! Докъде ли ще я докарат. Няма уважение към нищо! — Той размаха ръце и по всичко личеше, че ще избухне буря от негодувание. — Правят, което им скимне!

Коул го успокои бързо:

— Всъщност той е добро хлапе, сър. Може би е малко твърдоглав, упорит и мръсен. Така е! Но когато поотрасне, от него със сигурност ще стане истински мъж!

Едва месеци по-късно Коул щеше да разбере защо Ангъс Крейгхъг го погледна с такъв измъчен поглед в този миг.

ГЛАВА ТРЕТА

Ал стовари сандъка върху леглото и уморено се отпусна до него. На речния параход за постеля му служеше една бала памук и вероятно завинаги щеше да си остане загадка защо балата, която първоначално му се струваше толкова мека, беше станала твърда и неудобна. След няколко часа неспокоен сън утринният хлад беше единственото освежаване. През горещите задушни дни беше необходима най-голяма бдителност, за да не се провали в последния момент по невнимание старателно замисленият план. Но сега вече беше преодоляна дори критичната ситуация с Роберта, значи играта беше спечелена.

Ал се надигна и отиде до прозореца. Докато стоеше така и зяпаше навън, вратата зад нея се отвори и дъщерите на Дулси довякоха малка месингова вана в стаята. Не беше ясно дали двете са посветени в тайната, но тъй като капитанът беше още вкъщи, за сигурно трябваше да се избягват всякакви подозрителни действия. Докато момичетата пренасяха вода за топлата баня, те не можеха да се сдържат и хвърляха любопитни погледи към тесния недружелюбно обърнат гръб на гостенина. След като донесоха кърпи и сапун, те безмълвно напуснаха стаята и тихо затвориха вратата отвън.

Мръсните ръце гребяха водата и я плискаха по почернялото от сажди лице, въздишка на облекчение се откъсна от уморените устни. Освежени, сивите очи огледаха внимателно стаята. Някои мебели липсваха, но останалите бяха добре познати. След лишенията през последните две седмици Ал се почувства почти като у дома си.

Слабата фигура бавно се обърна към високото огледало, което стоеше до ваната. По замисленото лице се появи тъжна усмивка. Двете ръце се надигнаха и се вплетоха в рошовите тъмнокестеняви коси. Ботушите бяха гневно захвърлени в ъгъла, широките панталони се смъкнаха, сръчните пръсти трескаво разкопчаваха копчетата на дългата почти до коленете риза, докато и тя падна на земята.

Пред огледалото стоеше Алена Макгарън. Тя носеше прости дълги долни гащи с връзки на коленете и тясна детска блузка, която притискаше моминските ѝ гърди към тялото. Долното бельо беше

мръсно и мокро от пот. Алена побърза да го захвърли при останалите дрехи и пое свободно въздух. Огледалото ѝ напомни как се беше измъчила през последната година, изпълнена с лишения. И макар че не обичаше да се сеща колко е отслабнала, тя не можеше да се оплаче. Все пак при дегизирането това беше ѝ помогнало много. Беше седемнадесетгодишна. Въпреки това беше успяла да изиграе янките и да им се представи за невръстен хлапак. Капитан Лейтимър не се бе усъмнил нито за миг.

Леко раздразнена, Алена си припомни колко сърдечно прие Роберта капитана. Този флирт означаваше почти със сигурност, че Коул Лейтимър отново щеше да посети семейство Крейгхъг. А това пък значеше неминуемо, че Алена ще се окаже принудена да продължи играта на криеница.

Освен това трябваше да помисли за проблема с работата. След като беше видяла състоянието на роднините си, тя не искаше да им бъде допълнителна тежест. Беше твърдо решена да се грижи сама за себе си, но пък и капитанът беше прав. Малцина бяха цивилните, които можеха да ѝ плащат заплата. А и друго нещо: имаше ли за жена, търсена от властите, по-сигурно скривалище от федералната армия? Тази мисъл окрили фантазията ѝ и не излезе вече от главата ѝ.

Алена се загледа по-внимателно в отражението си. Колко време можеше да се прави на момче в лазарета на янките? Имаше ли нещо в лицето ѝ, което да я издаде? Тесният вирнат нос с червен слънчев загар и слабото, леко ъгловато лице с високи скули можеха да минат за момчешки, колкото и да бяха нежни и фини. Дори и искрящите сиви очи под копринените черни мигли не бяха повод за опасение. Но устата! Устните бяха прекалено меки, розови и изящни. Това със сигурност не беше устата на момче!

Алена артистично издаде устни напред, направи няколко гримаси, стисна ги здраво и се усмихна на отражението си. „Това е! — каза си тя. — Ако стисна здраво устни, може би ще се получи.“

Внимателно проучи изражението си, за да бъде съвсем сигурна. Напук на всички усилия, които полагаше майка ѝ, в детството си тя беше доста дива.

Последваха години, в които слабата храна и тежката работа бяха прекалено голямо натоварване за нея. Това беше забавило развитието и превръщането ѝ в млада жена. И въпреки всичко природата с

безкрайно търпение беше свършила своето. В онези времена борбата беше за оцеляване. Нямаше място за девически мечти. С трезвост, родена от нуждата, Алена се беше заела да изиграе ролята на момче колкото е възможно по-добре. Тя не си обременяваше съзнанието с мисли, че един ден някой мъж би могъл да открие цялата привлекателност на това лице, чиито черти сега ѝ се струваха толкова издайнически.

Алена наостри слух, когато вратата се отвори и веднага след това се затвори. През спуснатите щори на високата балконска врата тя обхвана с поглед моравата пред къщата. Капитан Лейтимър се появи в полезрението ѝ. Той си сложи шапката, докато пристъпваше към коня си. Пряко воля Алена трябваше да си признае, че видът му беше блестящ, а мъжествената му фигура беше изключителна. Високият ръст, изправената походка и жилавото силно тяло придаваха на униформата му такава достолепност и елегантност, каквато малцина мъже биха могли да ѝ придадат. Но той беше янки, а в очите на Алена това беше непростим порок. Без съжаление тя прогони всяка мисъл за него и се зае отново с банята си.

Колкото и да го обожаваше Роберта, от Алена това не можеше да се очаква. Тя го намираще за точно толкова неприемлив, колкото и онзи надут лейтенант, който я беше заплашил в Брайър Хил, че ще издаде заповед да я обесят за шпионска дейност. И беше уверена, че излезеше ли истината наяве, вероятно и капитан Лейтимър би се погрижил да ѝ осигури подобен край.

Алена се отпусна във ваната и започна да смъква мръсотията от себе си. Тя силно втриваше домашния сапун в орязаните си къдрици. С натезало сърце беше остригала прелестните си вълнисти коси в един стар плевник край реката. Просто не можеше да поеме риска само да ги скрие под шапката. Ако вятърът духнеше шапката — свършено беше с нея.

Колко невинно беше започнало всичко! Отначало войниците искаха само храна и подслон. Оставаха за една-две ноци и продължаваха пътя си. Изпълнявайки дълга си, майка ѝ ги приютяваше. След нейната смърт Алена продължи да изпълнява този дълг. Надяваше се само, че някъде някоя друга жена оказва същото гостоприемство на брат ѝ Джейсън — единствения жив мъж от рода Макгарън в Луизиана. След като Бенкс и неговите орди превзеха и

разграбиха Александрия, дори след като янките опустошиха Брайър Хил, Алена не се предаде и продължи да споделя оскъдните си запаси. Но тогава, преди около две седмици, в плевнята умря един млад войник и ѝ остави писмо до генерал Ричард Тейлър. Задача да предаде посланието в лагера на войските на Конфедерацията ѝ се стори безобидна, но впоследствие ѝ донесе ужасно нещастие. Най-големият син на съседите я беше последвал тайно до лагера и обратно. Преди време тя на няколко пъти остро беше отблъснала опитите му да се сближи с нея, но сега той отново беше по петите ѝ и беше подновил предложенията си за женитба. Тъй като тя нямаше вече роднини, които да я пазят, той смяташе, че ще може да се нанесе като господар в къщата на Макгарън. Алена насочи пистолета на баща си към него и го прогони от къщи. Отблъснатият жених докладва незабавно цялата история на янките и без съмнение беше получил солидна сума за своята „вярна служба“.

С омраза в сърцето Алена си припомни как лейтенантът янки и дузина чернокожи войници се изкачиха с конете си по пътя за Брайър Хил. Съседът злорадо наблюдаваше мъжете, когато те обградиха в тръс Алена и подгониха дойната крава, която тя водеше към обора. Но под суровите погледи на Алена играта бързо омръзна на лейтенанта и той заповяда на подчинените си да претърсят стопанските постройки за войници на Конфедерацията. След това с ръка на кобура я принуди да влезе в къщата, залости вратата и с неописуемо отблъскващи думи ѝ направи най-обидни предложения.

Отвратена, Алена му отговори кратко и ясно, че ще му се отдаде доброволно, когато водата в ада замръзне. При тези думи галантният лейтенант заряза джентълменските обноски и се опита да я изнасили в салона. Със силния ѝ писък задната врата се отвори с трясък в стаята нахълта Саул. Като видя разярения чернокож великан, сърцето на подлеца падна в петите. Той набързо подви опашка и напусна къщата. Навън събра войниците си и на тръгване се закле, че ще нареди да обесят Алена и проклетия черен роб.

Алена все още тъгуваше по дома си. Струваше ѝ се, че са минали години, откакто надве-натри натъпка най-необходимото в стария куфар и възседна зад Саул единствения кон, останал в Брайър Хил, след като по най-бърз начин се беше преоблякла като момче. Повече от седмица кръстосваха из полята и се криеха всеки път, когато наблизко се

появяваха войските на янките. Гонени от глада, те се осмеляваха само в ранните сутрешни часове да посещават дома си.

Това се случи в Батън Руж. Саул точно се канеше да пресече една улица, нарамил торбата, съдържаща всичките им провизии, когато беше спрял от някакво подвикване. Алена бързо се огледа и видя как същият този лейтенант се спусна към Саул и с диви жестикулации викаше войниците си да го задържат. Когато Саул побягна надолу по улицата, Алена се затича в обратна посока и забави крачки едва след като се увери, че никой не я следва. Яхна коня и побърза да изчезне. През онази нощ тя не мигна. Обикаляше улиците, търсейки Саул, и накрая дочака утрото под открито небе. Саул беше изчезнал. През следващите два дни тя продължи да скита, единствената ѝ храна беше шепа несмляно жито. Тогава продаде коня и с парите се качи на парахода за Ню Орлиънс.

Алена прогони спомените за събитията от последните дни. Те само усилваха мъката ѝ по дома. Тя решително се замисли за друго. Набързо приключи с банята и нахлузи една износена рокля.

Някой почука тихо на вратата. След поканата ѝ в стаята влезе Лийла, а по петите ѝ вървяха Ангъс и Роберта.

— Алена, детето ми, как можа така да ме изплашиш! — скара се нежно застаряващата жена. Тя целуна момичето по челото. — И косите ти! Хубавите ти коси! Няма ги! Нищо не е останало!

— Какво те накара да напуснеш Брайър Хил? — попита Ангъс направо. — Когато бяхме там за погребението на майка ти, ти беше решена да останеш. Да не би Джейсън...

— Не! — Алена не искаше дори да си помисли, че Джейсън може да е загинал като другия ѝ брат Гейвън и баща ѝ. — Не — повтори тя по-спокойно. — Когато янките завзеха Александрия, те опустошиха нашите поля и сринаха оборите. Принудиха робите ни да служат в тяхната войска, изклаха добитъка, за да тъпчат с него коремите си, а конете взеха със себе си. Саул успя да скрие една стара кранта от тях, но аз я продадох и с парите пътувах дотук. Янките отведоха дори и мулетата. Не зная дали ще ги яздят, или вече са ги изплюскали.

Разхождайки се напред-назад из стаята, тя описа всичките си перипетии. През цялото време жестикулираше развълнувана, на

моменти, когато спомените за преживяното бяха твърде болезнени, преплиташе слабите си пръсти и ги стискаше до болка.

— Кой знае какво се е случило със Саул. Ако лейтенантът го е хванал, той или е вече мъртъв, или е в затвора.

— Но какво смяташ да правиш сега, миличка? — попита Роберта с невинно опулени очи.

Ангъс се прокашля и тъй като не виждаше друг изход, обясни великодушно:

— Сега, разбира се, тя ще остане при нас. Какво друго да стори?

— Но, татко — каза умолително Роберта. — Капитан Лейтимър със сигурност ще дойде отново. Какво ще си помисли за нас, ако разбере, че Ал е момиче?

— Не трябваше да го каниш — измърмори бащата ядосано.

— О, татенце! — усмихна се Роберта и го щипна нежно по бузата. — Помисли какво би могъл да направи той за нас. Не е ли време и ние да получим нещо от янките, вместо да се лишаваме от всичко, което притежаваме? Не ни ли окрадоха вече достатъчно? Един фунт масло струва четири долара, дузина яйца — пет долара. Как ще издържим в тези времена? От месеци не съм получавала нова рокля, а сега трябва да храним още едно гърло!

— Роберта! — каза майка ѝ възмутено.

Ако до този миг Алена беше таила някакви колебания дали да си търси работа, сега безсърдечното изказване на Роберта ги разсея напълно.

— Нямам намерение да ви бъда в тежест — заяви тя. — Капитан Лейтимър има работа за едно момче в лазарета и аз ще заема мястото — като Ал!

— Няма да сториш това! — каза Лийла ужасена. — Никога не съм чувала подобна смехория! Представи си само! Младо, невинно момиче, което работи за мръсните янки. Твоята скъпа майчица би се обърнала в гроба, ако дам съгласието си за подобна лудост. Бедната Глинис, тя толкова искаше да направи от теб истинска дама. А виж се сега! Какво е останало от теб, малка моя?

Жената избухна в сълзи. Не можеше да се примири с това, което ужасната война беше сторила с нейната племенница.

— Хайде, недей, мамо — каза Роберта сладникаво и потупа Лийла по рамото. Тя светкавично беше пресметнала, че преоблечената

като момче Алена не би могла да ѝ бъде конкуренция. Макар че Алена и като момиче беше твърде слаба и малко кокалеста, чрез острия си ум и очарователната си непринуденост винаги успяваше да събира около себе си тълпи от млади мъже. Роберта не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да дели оказаното от някой мъж внимание с Алена. Малката братовчедка от село и без това ѝ се струваше по-будна от необходимото. Затова тя каза на майка си:

— Янките изобщо няма да разберат, че това е Лени. Те ще мислят, че е просто някакво момче, нищо повече. А и тя така добре играе ролята си, че никой никога не би разбрал истината. Ах, каква чудесна възможност да се подиграем с глупавите янки!

Ангъс мълчеше. Беше съгласен с жена си. Сестра му Глинис често беше отчаяна, защото Алена отказваше да се приучи на изискани маниери. Момичето предпочиташе да се боричка с братята си и Ангъс не се съмняваше, че тя умее да язди и да стреля като мъж. Ако някой беше в състояние да сложи край на този фарс, това беше самата Алена.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Алена стоеше замислена до прозореца и гледаше навън. Дъждовните капки бавно се стичаха по прозореца и оставяха дълги следи. Беше доста трудно да намери лазарета, който търсеше, но очакването на капитан Лейтимър се оказа още по-сериозно изпитание за търпението ѝ. Вече си задаваше въпроса дали някой изобщо си беше дал труда да му съобщи, че е дошъл Ал, за да търси работа. Какво можеше да очаква едно мърляво хлапе, което беше дошло да разговаря с претрупания от работа лекар? Ако се беше появила с широка кринолинен рокля и с елегантна шапка, нещата щяха да стоят другояче. Алена беше сигурна в това.

Бяха я отвели в помещение, в което лекарите вероятно прекарваха свободните си часове. Тясната кушетка и пестеливото, просто обзавеждане сочеха впрочем, че те нямат много свободно време.

В коридора се чува бързи стъпки, които спряха пред вратата на стаята за почивка. Алена бързо се надигна от високия стол, на който седеше, и стиснала шапка в ръка, погледна към влизащия капитан Лейтимър. Когато съзря ядно смръщените му вежди, тя разбра каква глупост беше сторила със своето идване. Можеше да си мисли за капитана каквото си иска, но той със сигурност не беше слабоумен.

Още колко време би могла да разиграва този маскарад?

Когато капитанът разпозна хлапето, гневът, че го бяха откъснали от работата му, намаля. Той прекоси помещението, приближи се до един леген, свали напоената с кръв престилка и я хвърли в коша. Едва тогава погледна момчето.

— Изглежда, след нашата среща наистина си понаучил някои добри маниери — каза той малко по-остро, отколкото му се искаше, и като забеляза смущението на посетителя, посочи смачканата шапка.

— Размислих за работата, която ми предложихте — започна Алена учтиво, въпреки че вътрешно кипеше от яд, задето беше принудена да се моли на един янки. — И щото вуйчо ми не е в

състояние да храни още едно гладно гърло, реших, че тук ми е мястото, след като имате нужда от мен, сър.

— Разбира се, имаме нужда от теб, Ал. Можеш да започнеш веднага.

Като видя, че момчето закима усилено, капитанът се засмя.

— Добре, ще ти покажа какво ще вършиш. След това трябва да се връщам на работа. Няколко мили нагоре по течението един речен параход е бил нападнат от засада. В момента докарват ранените. Изглежда, твоите земляци имат проблеми с разпознаването на нашите униформи. Сред ранените има много цивилни пътници.

Алена настръхна.

— Тези цивилни са същински плъхове! Те пътуват нагоре по реката, само за да крадат памук от плантациите, а вие, янките си седите и не предприемате нищо!

Коул блисна вода в порцелановия леген и погледна момчето накриво.

— Няма значение какви са — преди всичко са хора.

— Ха-ха! Как ли пък не! — изпуктя Алена презрително. — За тях не бих проливал сълзи!

— Може би не бива да те изпращам в болничните отделения — каза Коул, докато сваляше ризата си, за да наплиска лицето и раменете си с хладка вода. Слънцето се отрази в изящния медальон, който висеше на дълга верижка от врата му. Малки слънчеви зайчета пробягаха по стената. — Питам се дали няма по-скоро да навредиш на нашите войници, отколкото да им бъдеш полезен.

Сивите очи се присвиха.

— Докато не трябва да ги поставям на гърнето, ще си върша работата, при това добре — увери го тя. — Няма нужда да се притеснявате. Между другото... — каза тя провлачено и го стрелна с очи, — ако смятате, че вашите хора има защо да се страхуват от едно сираче, по-хубаво недейте да ме назначавате, мистър.

Коул шумно се изсмя на това нахалство. Вече се беше убедил, че Ал е недодялан и рязък като всички момчета. Но два пъти по-мърляв!

— Мисля, че вуйчо ти беше казал да се измиеш!

Лицето на Алена потръпна от гняв.

— Покажете ми какво трябва да почистя и ще се заема веднага. Но мен не закачайте! Малко мръсотия не е навредила още никому.

Коул изръмжа с убийствена подигравка:

— Та аз все още не знам как изглеждаш под всичките тия сажди.

— Не е и нужно, янки. Само защото вие толкова обичате водата и сапуна, трябва и аз да участвам в цялата щуротия, така ли? — Алена хич не се трогна, че докторът многозначително премести поглед от омазаното ѝ облекло към големия леген.

— Е, хайде, какво има да се върши в заведението? — попита тя хапливо. — Казахте, че трябва да се връщате на работа, нали?

Коул надяна ризата си и облече чиста бяла престилка. След това разведе Ал из осем болнични отделения и му разясни кратко и точно какво се очаква от него. Дългите помещения бяха препълнени с походни легла, върху които лежаха мъже, бинтовани до неузнаваемост. Между леглата се беше насъбрал дебел слой прах, стари, употребявани превръзки лежаха разпилени по пода.

— Още не сме говорили за заплатата — каза Алена натъртено. — Колко ще ми плащате?

— Колкото на всеки войник — отвърна Коул. — По един долар на ден и безплатна храна и квартира.

— Ще ям в лазарета — заяви Ал делово. — Но тъй като няма да спя тук, дайте ми един долар и десет цента и ще се спогодим.

— Звучи съвсем приемливо — съгласи се Коул развеселен. — Гледай да ги заслужиш.

Алена повдигна мълчаливо рамене. Нямаше да се остави на някакъв си надут янки да я извади от равновесие. Когато капитанът си отиде, тя незабавно се залови за работа. Напълни на помпата една кофа с вода и настърга вътре домашен сапун. С голяма тежка метла премете ъглите, бръкна под всички кревати и шкафове и събра купища отпадъци и мръсотия. Повечето войници не обръщаха внимание на работата ѝ. Бяха дълбоко потънали в скуката на гризящата ги болка и нямаха желание да се занимават с работещото със стиснати устни хлапе. Само от време на време някой от войниците правеше опит да размени няколко думи с момчето, но тъй като на него съвсем не му беше до шеги, както и на тях, тези опити биваха посрещани със злобно мълчание и Ал бързаше да си намери работа на по-отдалечено място.

В края на деня две от болничните отделения бяха почистени. С разранени колене и с ръце, пламнали от лютивия сапун, Алена огледа свършената работа. Още шест отделения, каза си тя отпаднало, но те

ще трябва да почакаат до утре. Вече се мръкваше и беше време за тръгване. Тя с нежелание се запъти из тъмните улици към къщи.

Когато се прибра капнала от умора, Роберта я чакаше на задната врата. Братовчедка ѝ беше грижливо фризирана и носеше елегантна рокля от ментовозелен муселин. Алена с болка осъзна неугледния си вид. Сутринта, когато напускаше къщата, тя беше втрила смес от мръсотия, мазнина и вода в косите си, за да прикрие блясъка на червеникавокафявите си къдрици. Единственото ѝ желание сега беше да измие лепкавата смес. Когато премина край Роберта, тя скри почервенелите си ръце с изпочупени нокти. Просторната, някога добре обзаведена трапезария, сега, във времената на недоимък, беше преустроена в баня. Там Алена прекара по-голямата част от вечерта, вместо да хапне заедно със семейство Крейгхъг. Тя грижливо изми косите си, почисти и изпили ноктите си и намаза ръцете си с помада. След като седмици наред ще трябва да се прави на момче, искаше ѝ се да си позволи поне този лукс. Там, където усилията на майка ѝ се бяха провалили, принудата да носи момчешки дрехи се беше окачала ефикасна: Алена копнееше да бъде истинска дама.

На петия работен ден Алена започна отначало и почисти отново първите две болнични отделения, но този път работата вървеше далеч по-лесно: имаше много по-малко мръсотия и отпадъци. Тя постави празни тенекиени кутии вместо кошчета за боклук и постепенно болните се приучиха да ги използват. От скука някои войници започнаха дори да ѝ помагат при работата.

Алена не беше особено очарована, когато капитан Лейтимър по време на обяда взе чинията си и седна на нейната маса. Тя с досада огледа столовата.

— Какво има? Няма ли друга свободна маса? — Те бяха сами в помещението.

— Извинявай, Ал, не знаех, че предпочиташ да се храниш сам — каза капитанът сухо, но не показа с нищо, че ще си върви.

— Как мислите? Защо идвам винаги толкоз късно тук? — попита Ал грубо. — Аз не сядам с всекиго на маса! Повдига ми се!

— Престани да хленчиш и яж! — заповяда строго Коул. — Ако не си изядеш яденето, няма да пораснеш голям. — Той посочи кожената торба, която лежеше до чинията на Ал. — Какво има там?

— Защо питате?

Коул небрежно сви рамене.

— Е, добре, да кажем, че съм просто любопитен. Но се обзалагам, че вътре нямаш дрехи за преобличане. Никога не съм те виждал с друго облекло.

— Щом непременно искате да знаете, това са прибори за ядене — изръмжа Ал. — Имате ли нещо против?

Коул махна с ръка. Отпи глътка кафе и извади изпод бялата си престилка кафеникав хартиен плик, на който имаше служебен печат. Подаде ѝ го през масата. Алена видя, че на него беше написано името ѝ.

— Какво е това? — попита недоверчиво тя.

— Седмичната ти заплата.

Тя разкъса плика и преброи парите.

— Но тук са седем долара!

— Ковчежникът закръгли сумата. Ти си ги заслужи.

Той наблюдаваше внимателно как Ал грижливо зави парите в една излиняла носна кърпа. Замислен, Коул се посвети за известно време на храната си, после попита:

— Какво ще правиш с толкова пари? Ще си купиш ли нови дрехи?

— Половината ще получи вуйчо Ангъс за покриване на разходите ми, от остатъка ще се опитам да спестя колкото е възможно повече — рече Алена делово.

— Можеш да припечелваш нещо допълнително. Наел съм квартира в жилищната сграда „Понталба“ и се нуждая от някой, който да почиства там през седмицата, докато съм на служба.

— Щом смятате, че можете да ми се доверите... — каза хапливо Ал.

— Приемаш ли работата или не? — попита Коул нетърпеливо.

— К'во е пък туй чудо, дете живеете в него?

— Апартамент. — Коул му обясни какво значи това. — Намира се на „Джексън скуеър“. Знаеш къде е, нали?

— Естествено — кимна Ал. — И как да вляза там?

— С ключ — отговори саркастично Коул, бръкна в джоба си и подаде ключа на Ал. — Всичко да бъде така чисто, както тук, в болницата. За това ще получаваш по три долара на седмица.

— Три долара на седмица? — повтори Алена обърквана. — Вие май сте доста богат, а?

— Като за теб имам достатъчно.

— Все едно — каза Алена и сви рамене. — Ще чистя апартамента ви и дори няма да крада.

— Не съм и очаквал друго. Искаш ли предплата?

— Мога да почакам. Освен това е по-добре да пестите парите си, в случай че генерал Тейлър завземе Ню Орлиънс. Ако ви хванат джонитата^[1], поне ще имате нещичко в джоба си.

— Ще мисля, когато му дойде времето — отвърна капитанът. — Ако изобщо настъпи такова време.

Алена стана и опъна тирантите си.

— Трябва да се връщам на работа. Не бих казал, че разговорът с вас ми доставя удоволствие!

Коул не можа да потисне усмивката си, когато хлапето се отдалечи със ситни крачки. Понякога поведението на сополанкото едвам се издържаше, но имаше и нещо у него, което просто заслужаваше обич. Разбира се, Коул не можеше да предполага какво беше то.

Времето си летеше и с всеки изминал ден Роберта ставаше все по-нетърпелива и неспокойна. Постоянно проверяваше дали върху най-хубавата ѝ вечерна рокля не се е появила някоя гънка. Едва ли райска птица някога е полагала такива грижи за своята перушина. Всичко трябваше да бъде съвършено. Вечерта преди посещението на капитана тя удари Люси, задето два дена не беше бърсала прах в трапезарията и салона. Като че няма нищо по-важно от това, да се лъска цялата къща заради някакъв си янки, ръмжеше Дулси ядосано.

Сутринта на дългоочаквания ден, докато Роберта още дремеше кротко зад грижливо придърпаните завеси, Алена с натежало сърце изведе стария кон на вуйчо си от конюшнята. Ол Тар беше буен кон и само с цената на големи усилия тя съумя да го укроти. Беше още ранна утрин, когато пристигна в лазарета. Отпред беше спряла цяла върволица санитарни коли и помощниците разтоварваха безброй ранени. Алена веднага разбра какво се беше случило. Макар че от средата на юли Мисисипи беше свободна за корабите на

Федерацията^[2], а Батън Руж се смяташе за сигурен град, генерал Тейлър мобилизираше мъже в Горна Луизиана и напомняше за себе си чрез постоянна партизанска война срещу предните постове на северняшката армия.

Тя видя капитан Лейтимър сутринта, когато разпределяше ранените и решаваше кой от тях може да почака няколко часа или дори дни.

Такива обаче имаше малко, тъй като само тежко ранените биваха изпращани в лазарета. Останалите ги лекуваха още в полевите лазарети близо до фронтовата линия.

През целия предобед Алена избягваше да се приближава до операционните помещения. Миризмата на хлороформ се усилваше. Тя не можеше да си представи как капитанът ще успее да се представи тази вечер като лъчезарен гост на Роберта. Но тъй като беше решила да не присъства на вечерята, искаше да изчака и да научи по-късно повече подробности за операциите.

През късния следобед работата стана по-сложна и тя вече не можеше да се измъква от болничните помещения, където обслужваха новопостъпилите ранени. Все по-често трябваше да извърща поглед от отворените, силно кървящи рани, а от вонята на гниеща плът ѝ се повдигаше. Но когато внесоха един мъж с гангрениясал чуван вместо крак, не издържа. Обхвана я силен спазъм и с ръка на устата тя избяга през най-близката врата. За нещастие точно в този миг Коул си беше разрешил кратка почивка и стана свидетел на нейното малодушие, докато се освобождаваше от обяда си зад един храст. Измъчена, тя не можа да си наложи да го погледне в очите, но пое с благодарност носната кърпа, натопена във вода.

— По-добре ли си сега? — попита съчувствено той.

Гордостта на Алена беше наранена. Тя трудно можеше да прости на капитана, че беше видял унизителното ѝ състояние.

— Имам да получавам още три долара от вас, янки!

— Ама разбира се! — Коул не се съдържа и се ухили. Той преброи банкнотите и ги подаде на Ал с престорено усърдие. — При почистването се представяш наистина добре, но за лекар, изглежда, не си годен. Не бях виждал досега някой, комуто да прилошава тъй бързо.

— Имате ли забележки към това как почистих апартамента ви? — попита ядосано Ал.

Коул поклати глава.

— Не.

— Тогава, моля ви, задръжете коментарите за себе си, мистър.

С тези думи Ал повлече крака към лазарета. В този миг най-много ѝ се искаше да каже на капитана да си потърси нова чистачка, но от друга страна, парите бяха твърде лесно спечелени, тъй като Лейтимър наистина беше толкова спретнат, колкото изглеждаше. Пък и три долара бяха прекалено голяма сума, за да бъдат отказани от гордост.

През останалата част от следобеда Алена се постара да не среща повече капитана. Отмъщението беше сладко, пък било то и толкова дребно.

Когато се прибра късно вечерта върху грохналия Ол Тар, Алена заведе коня в конюшната, хвърли му сено и овес и угаси фенера. След това се отправи към кухнята, за да сложи върху печката вода за гореща баня.

Тя лежеше със затворени очи във ваната и оставяше уморените си стави да поемат благодатната топлина, когато внезапно някой натисна дръжката на вратата. Алена бързо посегна за кърпата.

Роберта дори не сметна за необходимо да почука, а влезе направо. Носеше разкошен пенъоар от китайска коприна. Когато повдигна ръце, за да засенчи очите си от светлината на лампата, широките ръкави се смъкнаха и откриха фината бяла дантела, която обвиваше китките ѝ.

— Чух те, когато дойде.

Алена прикриваше притеснено гърдите си с ленената кърпа. Не искаше да се сравнява със закръглените форми на братовчедка си.

Роберта нервно се разхождаше напред-назад в тясната баня.

— Не можеш да си представиш какъв ден прекарах! Ужасно, просто ужасно! Казвам ти, Лени, скъпа, не зная докъде ще доведе всичко това!

Алена се приготви за дълъг разговор и въпреки че нахалството на братовчедка ѝ никак не ѝ се нравеше, каза с лек бърбив тон:

— Звучи наистина ужасно, Роби. Мислех, че тази вечер ще имаш гост?

— Няма да имам! — Роберта се суетеше ядосано. — О, по дяволите! Ще ми се тези проклети янки да приключат вече с тяхната

война!

— Мисля, че правят каквото могат — отвърна раздражено Алена. Понякога се питаше за кого всъщност държеше Роберта. Досега тя само шумно се беше оплаквала от неприятностите, които ѝ носеше войната.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре, казвам аз. — Изразявайки лошото си настроение, Роберта скръсти ръце пред гърдите си. — Тогава най-сетне ще можем да живеем пак както преди.

— Струва ми се, че мистър Линкълн е на друго мнение по този въпрос — припомни ѝ Алена сухо.

— Този провинциален дръвник! — Роберта кипеше. — Прилошава ми само от името му! Убийствата и мародерствата направо ме съсипват!

Алена изглежда братовчедка си с повдигнати вежди. Досега Роберта никога не беше споменавала, че е засегната вътрешно от ужасите на войната.

— Щом се възмущаваш толкова, значи има някаква сериозна причина.

— Ще ти кажа какво ме кара да се ядосвам така! Погледни това тук!

От джоба на пенъора си тя извади една смачкана бележка и я размаха под носа на Алена, без да ѝ даде възможност да прочете съдържанието.

— Поради някаква проклета причина капитан Лейтимър не можа да дойде тази вечер. Вместо това изпрати тази бележка.

Тя гневно размаха посланието над главата си така, че лампата се разлюля.

— Непредвидени обстоятелства! За съжаление възпрепятстван! Уф! Всички проклети янки да вървят по дяволите!

Водата във ваната беше изстинала, а и Алена се чувстваше напълно изтощена. И въпреки че съвсем нямаше намерение да защитава янките, тя искаше възможно по-бързо да се отърве от Роберта.

— Нагоре по течението на реката е имало сражение, Роберта. Лекарите бяха затрупани с работа. Цял ден мъкнах кървави превръзки и мръсни дрехи, за да бъдат свободни поне проходите в отделенията.

— Мръсни дрехи! — Роберта се нахвърли като ястреб върху тези думи. — Лени! Да не искаш да кажеш, че присъстваш, когато събличат мъжете!

Засегната от смисъла, който Роберта търсеше в думите ѝ, Алена отвърна рязко:

— Никога не съм виждала гол мъж! И недей постоянно да ме наричаш Лени! Знаеш много добре колко мразя това име!

— Ако намиращ, че Ал звучи по-благоприлично — моля! — каза Роберта превзето и въпреки нетърпеливия поглед на Алена се отпусна на една табуретка до ваната. — Толкова дяволски важно ли е именно Коул да се грижи за хората? Няма ли там други лекари?

— Има — призна Алена. — Но днес всички бяха необходими.

Роберта чувстваше нарастващия гняв на братовчедка си и побърза да смени темата.

— Трябва да си научила много неща за капитан Лейтимър.

— Чувала съм само какво говорят другите лекари за него.

— Ти ги подслушваш тайно? — Роберта се наведе по-близо до нея.

Алена кипна.

— Ами! Просто не съм глуха, нищо повече. На тях им е абсолютно безразлично дали някой ги слуша.

— Разкажи ми повече за Коул — настояваше Роберта. — Богат ли е? Много богат?

— Нямам представа — отговори бързо Алена. — Знам само, че може да си позволи да ми плаща по три долара на седмица, задето му чистят апартамента, и че никога не му липсват пари.

— Защо не си ми казвала, че чистиш апартамента му? — Роберта замислено издаде устни напред. — Обзалагам се, че татко не знае нищо за това.

— Не мога да си позволя да откажа три долара за няколко часа работа — каза Алена предизвикателно. — А и в това няма нищо лошо, защото той не е там, когато отивам аз.

— Искаш да кажеш, че те пуска сама в апартамента си?

— Защо не? През целия си живот не съм откраднала нищо.

— Но той не може да знае това!

— Въпреки всичко ми повери ключа си.

— Ключ? От жилището на капитан Лейтимър? — Любопитството на Роберта растеше с всеки изминал миг. — Но как успяваш да се справяш в лазарета, а после да чистиш и квартирата му?

— След работа, когато той има нощни дежурства. Живее наблизко и нямам много път дотам.

— И къде живее капитанът? — осведоми се Роберта със сладък гласец.

Алена я погледна злобно. Приятелски усмихната, Роберта я предупреди:

— Ако не ми кажеш, Лени, ще съобщя на татко, че чистиш квартирата му. Това със сигурност няма да му хареса. Нищо чудно да ти забрани да ходиш там.

— Не знам какво си си наумила, Роберта — предаде се помладата девойка. — Но ми е все едно. Щом непременно искаш да имаш капитан Лейтимър, вземи си го.

— Къде живее той? — попита Роберта задъхано.

— Жилищната сграда „Понталба“ — каза с въздишка Алена и сви рамене. — Но за всичко друго ще трябва да питаш сама любезния капитан.

— Не си особено мила с мен — нацупи се Роберта. — Винаги си се заяждала и си ме мразила. Сега ще си получиш заслуженото, щом си толкова подла!

Роберта помълча известно време, но когато усети, че цупенето ѝ не прави впечатление на Алена, промени тактиката.

— Ще питам капитан Лейтимър кога ще дойде тук.

— Да дойде тук? — Алена се изправи във ваната и уви кърпата по-плътно около себе си.

Роберта знаеше, че е улучила в целта. Започна да играе ролята на невинен ангел.

— Но аз не ти ли казах, Лени? Той пише, че ще направи всичко възможно да дойде другата седмица, ако поканата е все още в сила. — Гласът ѝ придоби леко заповедническа нотка: — Затова му предай, че го очакваме в петък. Татко каза така!

Алена сбърчи нос и пое дъх, сякаш ѝ замириса на изгоряло.

— Всъщност какво харесваш в този янки?

— Всичко — изстреля Роберта със звънлив смях. — И най-вече това, че е една възможност за измъкване от тази смрадлива дупка! — С

грейнали очи тя се наведе напред. Думите ѝ звучаха така, сякаш издаваше съкровена тайна. — Казах ли ти, че писмото беше адресирано лично до мен и подписано просто с „Коул“?

Извън себе си от радост, тя обгърна коленете си с ръце и започна да се люлее напред-назад.

— А, така ли? — измърмори кротко Алена. Тя облегна единия си лакът на ръба на ваната и положи брадичка върху дланта си. Знаеше прекрасно какво щеше да последва сега.

— Как ме гледаше само! — въздъхна Роберта с полузатворени очи, отдадена на сладкия спомен. — И то пред татко! Ти също го видя, нали? — Тя не обърна внимание на отегчения поглед на Алена и продължи да бърбори: — О, Коул е истински мъж! Но ти казвам, Лени, аз ще завъртя този дългокрак янки на малкия си пръст!

Тя се изкикоти, очарована от себе си, и се надигна. Игриво подритна обшития с дантела ръб на пеньоара си, преди да напусне с танцова стъпка тясното помещение.

— Ще бъдеш ли така добра да затвориш вратата? — подвикна ядосано Алена след нея.

Усмихнатата, Роберта подаде глава. „На малкия си пръст“ — тананикаше си тя, вирнала въпросната част от ръката си. С превзето махване затвори вратата и остави най-сетне Алена да довърши банята си.

Алена излезе от студената вода и с болка огледа напуканите си ръце. „Ще го завъртя на малкия си пръст“ — изимитира тя подигравателно братовчедка си. Но изведнъж лицето ѝ се сгърчи от гняв. Стъпи с босите си крака на пода и изсъска:

— Проклето северняшко копеле!

[1] Джонита — наименование на войниците от Юга. — Б.пр. ↑

[2] Федерацията — наименование на Северните щати. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Алена лесно избягваше срещите със заетия лекар, но естеството на работата беше такова, че все пак го виждаше по-често, отколкото беше полезно за душевното ѝ равновесие. Между момчето Ал и мъжа Коул съществуваше известно напрежение и Алена на няколко пъти трябваше да изслушва хапливите му забележки. И макар това да беше сигурен признак, че не е разгадал тайната ѝ, тя се питаше дали той възприема изобщо нещо друго от нея, освен омазаното ѝ лице. Защото гълченето му беше преди всичко по този повод. Разбира се, той не можеше да предположи какви усилия ѝ струваше всяка сутрин цапането на лицето и косата. Изглежда, за него беше въпрос на чест да види един ден маскираното хлапе излъскано и чисто.

— Все някога ще те накарам да се измиеш — заплаши я той. — Виж си само косата! От мръсотия се е втвърдила като козината на глиган!

— Обзалагам се, че сте се родили с парче сапун в устата — отвърна Алена раздражено. — Не съм виждал още такъв чистник като вас!

— По-скоро бих се запитал с какво си се родил ти! — сопна се Коул и се отдалечи с големи крачки.

Когато настъпи вечерта, в която Коул щеше да гостува на Роберта, Алена се измъкна от къщата. Не искаше да вечеря с останалите и да понася неодобрителните погледи на капитана върху себе си. А и той, разбира се, щеше да се запита как вуйчо Ангъс допускаше въобще такова мърляво дете на масата.

Макар че успя да се измъкне от празничната вечерна компания, Алена трябваше да изслуша пресните новини от Роберта. По-голямата братовчедка я потърси при първа удобна възможност. Беше ѝ все едно, че Алена вече заспиваше, когато нахълта в стаята.

— О, Лени! Това беше най-вълнуващата вечер през живота ми! Бащата на капитан Лейтимър също е лекар. Жена му е починала малко след раждането на Коул. Сега вече съм сигурна, че са богати!

— Ти попита ли го? — прозина се Алена и сънливо зарови глава по-надълбоко във възглавницата си.

— Разбира се, че не, глупачке! Та това щеше да е невъзпитано. Но го знам и така. — Роберта се усмихна хитро. — Коул е бил в чужбина и е възпитан на Изток, където той и баща му имат и други имоти, освен къщата в Минесота. Коул ще наследи цялото състояние, когато умре старият господин. Та той и сега има собствен имот. Кажете ми — може ли някой, който няма пари, да твърди подобно нещо?

Алена замислено погледна в тавана.

— Той твърди ли го?

— О, Лени, нервираш ме! — скара се Роберта. — Аз просто знам как да науча нещо от някого, като поставям умело въпросите си.

— Ще го питам дали е богат — предложи Алена. — Нали това е всичко, което искаш да знаеш?

— И защо не? — оправда се Роберта. — Днес едно момиче трябва да знае при кого отива. Омръзна ми да нося тези стари парцали отпреди войната. Ще си намеря богат мъж, който ще отгатва всичките ми желания по очите ми.

Алена потисна една прозявка.

— Късно е, Роберта. Уморена съм. Цяла вечер чаках долу на реката този човек да си отиде най-сетне. Не можем ли друг път да разговаряме за това? Утре трябва да ставам призори.

Роберта въздъхна, сякаш искаше да покаже състрадание към братовчедка си.

— Бедният Ал! Наистина не ти е лесно, но...

— Зная, не съм заслужила нищо по-добро! — Алена гневно разтърси възглавницата си заби малкия си юмрук в нея. — Човек може да си помисли, че капитан Лейтимър те е изпратил, за да ми отнемеш съня!

Алена почистваше сега всички болнични отделения за два дни. Тя лъскаше и търкаше, сякаш най-важното нещо на света беше да докаже на някакъв си капитан Лейтимър, че е заслужила всеки цент от заплатата си. Ранените приветстваха Ал като приятно разнообразие в монотонната сивота на съществуването си. Завързваха се кратки разговори — понякога горчиви, понякога шеговити; питаха се откъде

идват, също и за семействата си. Алена окуражаваше тежко ранените и успокояваше тези, които буйстваха. Тя изпълняваше дребни куриерски поръчки и им носеше пощата. Изчезна вонята на мърша и гнило. Скоро всичко миришеше на подово масло и дезинфекционен сапун.

Отначало тежката работа беше за Алена само начин за печелене на пари. Но скоро това се превърна във вътрешен конфликт. Сърцето ѝ беше при воюващите от Южните щати, но пряко волята си трябваше да признае, че беше обикнала част от мъжете тук. Някои бяха само с година-две по-възрастни от нея, а имаше и значително по-млади. Това бяха честни, достойни мъже, които бяха въввлечени като баща ѝ и братята ѝ във войната. Сега те лежаха в тесните походни легла и очакваха с големи болки оздравяването си... или смъртта си.

В Брайър Хил тя беше пожелала смъртта на всички янки. Тук потресена преживяваше последните мигове на обречените.

Тя ги познаваше! Това бяха хора! Те страдаха! Те умираха! Често ѝ се налагаше да се извърща. Тогава биваше разтърсвана от ридания и плачеше, без да се срамува. Не може да претръпне, напротив — от срещите със смъртта стана по-чувствителна.

Една сутрин в началото на ноември Алена се закле да избягва умиращите. След дълбок размисъл беше стигнала до заключението, че само по този начин може да намали болката.

През тази мека ноемврийска утрин Роберта беше наредила да впрегнат породистия кон и беше излязла с него, така че баща ѝ беше принуден да се задоволи с Ол Тар. Алена се закардилка с конския трамвай по дългия път към лазарета. Най-сетне пристигна там и профуча покрай часовете.

В преддверието срещна Коул.

— Закъсняваш — подхвърли кратко той.

— Малкото пари, дето ги снасяте вие, янките, и без това едва стигат за пътни разноски! — извика тя подире му, когато той вече беше отминал.

На езика ѝ се въртеше още една пиперлива забележка, но бързо я преглътна, когато из една от болничните стаи излезе доктор Мичъл, главният щабен лекар. Той погледна момчето, чиято кръв беше нахлула в лицето, и със сбръчкано чело премести поглед към отдалечаващия се капитан.

— Някакви оплаквания ли имаш, синко? — попита дружелюбно той.

Алена преглътна гнева си.

— Не, сър.

— Тогава се захващай за работа. През нощта пристигнаха много санитарни коли. Всичко трябва да се прибере и да се почисти. Капитан Лейтимър е прекалено зает, за да обсъжда с теб заплатата ти.

— Да, сър.

Тя не искаше да се заяжда с главния щабен лекар Мичъл. Той беше ирландец и имаше гръден кош като на мечка. Всички изпитваха страхопочитание към него, но видът му беше някак добродушен.

В близост до операционните зали бяха поставени походни легла за новопристигналите. Някои от ранените се мятаха от болка, други спяха спокойно. Малко настрани един лежеше толкова неподвижно, че Алена го взе за мъртъв. Очите му бяха бинтовани, от ъгъла на устните му се стичаше тънка струйка кръв. Чаршаф покриваше корема му, за да предпазва от мухите раната, която бавно оцветяваше белия плат в червено. Състоянието му беше толкова съмнително, че лекарите се заемаха първо с онези войници, които имаха по-големи шансове за оцеляване. Гледката накара Алена да отстъпи.

— Никога вече! — каза си тя. — Преживях достатъчно.

Решена да остане вярна на клетвата си, тя забърза натам, където държеше инвентара си за почистване, и си намери работа в едно болнично помещение, в което беше сигурна, че никой не се бореше със смъртта. Но дори и от това наглед безопасно разстояние тя дочу един тих зов, една отчаяна молба. Известно време се опитваше да не слуша. Все щеше да се намери някой, който да занесе вода на мъжа. Това не беше нейно задължение. Никога повече!

Тя грабна четката за дъски и заработи като обезумяла. Но нищо не беше в състояние да заглуши тихия, отчаян зов.

— Боже господи! — изохка тя сподавено и скочи на крака. Притича направо през залата и се изплаши, когато доближи неподвижния войник. Но тогава видя как езикът му с мъка премина през пресъхналите, напукани устни.

— Чакай. — Тя се наведе близо до ухото му, тъй като се опасяваше, че в страданието си той нямаше да я чуе. — Ще ти донеса вода.

Изтича в столовата да потърси чаша. Когато се върна, положи ръка под главата му да я повдигне и доближи чашата до устните му. Но внезапно някой я хвана за китката на ръката.

— Недей — заповяда остро Коул и отмести чашата настрана. — Така по-скоро ще му навредиш, отколкото да му помогнеш. — Когато забеляза смущението по-мръсното ѝ лице, гласът му омекна. — Никога не давай на човек, който е прострелян в корема, да пие. Ела, ще ти покажа как се прави.

От едно шкафче наблизко той извади чиста кърпа, натопи я във водата и овлажни внимателно устните на войника. Алена мълчаливо слушаше как Коул с твърд и същевременно успокояващ глас каза:

— Това тук е Ал. Той ще остане малко при теб. — Когато Алена заклати отрицателно глава, Коул я погледна мрачно и ѝ направи знак да мълчи. — Отпусни се. Ей сега ще се заемем с раната ти. Операционната ще се освободи скоро.

Коул се изправи и пъкна влажната кърпа в ръката на Ал.

— Чакай ме тук. Ако някой задава въпроси, кажи, че аз съм заповядал така.

Тя кимна нерешително.

— Успокоявай го, доколкото е възможно. Връщам се веднага.

Тя кимна отново. Капитанът едва се беше отдалечил, когато тя донесе кана с вода и започна внимателно да отмива засъхналата кръв от бузата на войника. Прекара влажния парцал през веждите му, почисти лицето под превръзката и очите и прогони досадните мухи.

— Ал?

Алена се наведе по-близо, за да чува едва доловимия шепот.

— Да, аз съм — промълви тя.

— Благодаря.

Алена прехапа треперещите си устни. Изпита нещо подобно на щастие и вече не съжаляваше за милосърдието си.

Коул тъкмо се канеше да влезе в офицерската стая, когато сержант Грисъм му подвикна:

— Една млада дама иска да разговаря с вас, капитане. Очаква ви в преддверието.

— Нямам време — каза строго Коул.

— Тя каза, че е спешно. Не можела да чака.

Коул изкриви лице. Питаше се коя ли може да е, но работата му не търпеше отлагане.

— Ранена ли е?

Сержант Грисъм се ухили.

— Не бих казал!

— Тогава някой друг да е ранен?

— Не е казвала такова нещо, сър!

— Добре, вижте дали някой друг лекар не би могъл да ѝ помогне.

Сержантът повдигна гъстите си вежди.

— Но тя иска да види точно вас, сър, и вече чака от около час.

Коул въздъхна и извади джобния си часовник.

— Имам само миг свободно време. Кажете на дамата, че ще дойда след малко.

Коул припряно сне напоената с кръв престилка. Дори върху униформата се бяха просмукали няколко тъмни петна. Това не беше най-подходящият вид за среща с дама, но той нямаше друг избор. Закопча най-горното копче на униформената си риза и закрачи бързо през залата.

Роберта се надигна от пейката в преддверието и с грейнало лице се усмихна на капитана.

— Изглеждате изненадан да ме видите тук — каза тя със свенливо спуснати клепки. — Вероятно сте учуден от твърде скорошното ми посещение.

— Съвсем не, мис Крейгхъг — каза учтиво Коул, докато поемаше ръката ѝ. — Беше ми съобщено само, че една дама ме очаква. Ако знаех колко красива е тази дама, със сигурност нямаше да се появя в този вид. Но ви моля да разберете, че сега съм твърде погълнат от работата си.

— Излишно е да ме уверявате във важността на делото си, сър. — Тя превзето отмести поглед от изцапаната с кръв униформа. Сбърчи нос с артистично отвращение, но знаеше, че тази гримаса ѝ отива. Та тя се беше упражнявала с часове пред огледалото в докарването на всякакви изражения на лицето.

— Продължавайте, мис Крейгхъг — усмихна се Коул насърчително. — Цял ден не съм чувал толкова сладък глас като вашия. Не желая да провалям с нищо редките мигове на щастие.

— Много сте галантен, капитане.

Роберта носеше шапка с тюл. Тя извърна леко главата си настрана, за да може капитанът да се полюбува на аристократичния ѝ профил. Знаеше твърде добре колко красиви бяха високите ѝ скули, носът с орловата си форма и чувственото очертание на червените ѝ устни.

— Тъкмо минавах с каретата си оттук, когато се сетих за тежката ви работа. Нямате време за почивка, дори за един по-спокоен обяд. Но един мъж трябва да се храни, нали, капитане? Никой не може да ви упрекне в това. Знам едно местенце в Стария квартал, където сервират най-вкусните гарнели. Не искате ли да ме заведете там, капитане?

И въпреки че в този миг Роберта изглеждаше изтъкана само от усмивки и закачливи погледи, дъхът ѝ беше спрял в очакване на отговора. Цяла седмица беше кроила тайно планове за тази среща и за нея щеше да бъде огромно разочарование, ако сега капитанът откажеше.

— С болка на сърце ви моля за извинение, мис Крейгхъг, но трябва да се погрижа за ранените. В противен случай бих ви правил компания с огромно удоволствие.

Роберта не издаде с нищо яда си. Този мъж не беше младок, когото да развежда като куче на каишка и той да угажда на всичките ѝ желаниа. Тя направи последен опит.

— Пътят до нас не е толкова дълъг. Не бихте ли желали да вечеряте с нас?

Коул възнагради упоритостта ѝ с усмивка.

— Но какво би казал баща ви, мис Крейгхъг? Струва ми се, не му е особено приятно, че дъщеря му общува с един янки.

Роберта кокетно присви устни.

— Да не искате да кажете, че отдавате голямо значение на това, какво мисли татко, капитан Лейтимър?

Коул се засмя. Искрящите му очи се плъзнаха по снагата ѝ.

— Разбира се, мис Крейгхъг. За мен има значение какво мислят бащите. Във връзка с вашата покана предпочитам все пак да избягна всякакви изненади и да не се появявам без предизвестие.

— Излишно се притеснявате. Знам как да подхвана татко. Дулси ще сготви днес превъзходна лучена супа. Не бива да пропускате да я опитате.

Сърцето ѝ заби лудо, когато той се усмихна и каза с видимо удоволствие:

— Ако не се случи нещо непредвидено, тази вечер ще съм свободен.

Роберта се мъчеше да остане спокойна, макар че вътрешно ликуваше.

— Радвам се, капитане. Но сега трябва наистина да ви оставя да се върнете към задълженията си.

Тя изчака за миг дали капитанът няма да се възпротиви, но отново трябваше да прикрие разочарованието си, когато той хвърли бърз поглед към големия часовник в преддверието.

Докато я изпращаше до вратата, тя постави нежно дланта си върху ръката му.

— Отнех ви много време, капитане. Прощавате ми, нали? Не разбирам много от работата на един лекар, но предполагам, че не можете да идвате и да си отивате, когато на вас ви е удобно.

— Наистина много съжалявам — отвърна Коул, докато я водеше към каретата и ѝ помагаше да се качи. — Но ви уверявам, че посещението ви ми достави голямо удоволствие.

— Значи до довечера? — изчурулика тя учтиво.

— До довечера! — Коул се усмихна и отдаде чест, после се завъртя на токовете си и се прибра в лазарета, без да се обръща.

Роберта се загледа след него. Завладя я мисълта, че тази стройна фигура можеше да се носи с нея един ден из някоя бална зала. И многото му пари! От тази представа я побиха приятни тръпки. С върха на чадъра си тя почука по капрата.

— Джелидия, преди да поемеш към къщи, мини по „Джексън скуеър“. От цял месец не съм излизала в неделя.

Когато каретата потегли, Роберта разтвори чадърчето си, за да предпази грижливо поддържаната си кожа от слънцето. Но го наклони така, че войниците, които спираха на улицата, да могат да се любуват на красотата ѝ.

ГЛАВА ШЕСТА

Майор Мейгръдър очакваше Коул на стълбите. Стоеше разкрячен, със скръстени зад гърба ръце. Явно беше наблюдавал всичко.

— Хубава женска сте си хванали, капитан Лейтимър.

— Мис Крейгхъг — задоволи Коул любопитството му.

— Предполагам, южнячка.

— Точно така! Но не казвайте пред Ал „женска“, защото тя му е братовчедка, а нали знаете, че той умее да постави всекиго на място. — Коул се усмихна, като си представи късокракия, доста набит майор очи в очи с дребния, жилав Ал.

— Хм — изсумтя дебелакът. — Този малък сополив плъх!

— Съвсем не е плъх! Идва от една ферма по горното течение на реката. Загубил е родителите си във войната.

— Вие да не би да защитавате бунтовниците? Сега остава само да съжалите и генерал Лий.

Коул погледна майора право в лицето.

— Симпатиите ми принадлежат на всички, които страдат. Затова станах лекар. И професионалната ми клетва е свята за мен.

— Хм! — изгрухтя отново майорът и последва Коул в стаята за почивка. — Липсва ти опит от фронта, синко.

Той наблюдаваше Коул, който наля вода в един леген и започна да търка ръцете си с четка. Майорът топна ръце във водата, застана пред огледалото и ги прокара през прошарените си коси.

— Аз служа от четиринайсет години в армията. Участвах и във войната в Мексико. Осем години съм бил лейтенант. — Той изгледа накриво пагоните на Коул. — А вие за две години станахте капитан.

Майорът се облегна на скрина и скръсти ръце, като че се готвеше за изключително дълбокомислено изказване.

— Вашите красиви клетви помагат твърде малко в кипежа на битката, когато наоколо загиват мъже. Там, където още има смисъл, се оказва помощ, на останалите се бие доза обезболяващо. След това ги оставят на сянка и по-късно, ако още са живи, биват закръпвани.

В знак на несъгласие Коул поклати глава. Той знаеше, че му липсва боен опит. Но не смяташе, че в тежки случаи трябва да се действа толкова безсърдечно.

Мейгръдър се изпъна.

— Чаках ви, да ви отправя една покана. — Когато Коул го погледна леко учуден, той добави: — Идеята не е моя, а на Мичъл. Другите лекари искат да направят малко празненство в „Сацерак“. Вече чухте за победата при Броуд Рън, нали?

— Победа? Хм! Чух и за... как го наричате вие... „тактическото отстъпление“ на генерал Роси при Чикамауга.

— Ние празнуваме само победи — изсъска майорът. — Преди войната да приключи, ще си го върнем стократно на проклетите джонита.

— Едно е сигурно — каза Коул изпод ръцете си, докато си миеше лицето. — Който и да победи, ще се лее още много кръв.

— Не сте ли твърде изнежен, капитане? — попита Мейгръдър ехидно.

Коул посегна към кърпата си.

— Не, майоре. Искам да кажа само, че всичко това е едно злополучно недоразумение.

— Значи не желаете да празнувате с нас? — Мейгръдър дебнеше отговора като ястреб.

— Мъжът с превързаните очи влиза след малко в операционната. Ще видя какво мога да направя за него, а ако довечера ми остане време, ще отида на вечеря у мис Крейгхъг и нейните родители.

— Само си губите времето с този ранен. Няма да издържи и до утре вечер. Затова по-добре си идете рано и се наслаждавайте на компанията на младата дама.

Коул остави кърпата настрана и облече чиста престилка.

— Каквото и да е състоянието му, майоре, аз съм задължен пред своята клетва. Мога поне да опитам, нали?

— Ваша воля, капитане. Но само ще удължите страданията му, преди да умре. Освен това за операцията ще са нужни поне двама лекари.

Един адютант отвори вратата.

— Последният пациент е вече в операционната, капитане, и му е даден хлороформ.

Коул кимна и се обърна към Мейгръдър.

— Доктор Брукс се съгласи да асистира. Има голям опит с коремните рани.

— Брукс! Но той е от противниковата страна! Внимавайте да не пререже гръкляна на нашия войник.

— Той е положил същата клетва като мен — каза Коул твърдо. — И се отнася към професията си със същата сериозност, както и аз. — Той отвори вратата и каза на тръгване: — А сега ме извинете, но трябва да се захващам за работа.

Майорът го последва в лошо настроение. Разстройваше го това, че младите глупаци никога не искаха да приемат един добър съвет от него. Когато видя момчето, което работеше с мокрия парцал близо до операционната, раздразнението му стана още по-голямо. Северните щати пилееха ценните си долари, за да хранят такава мърлява паплач.

— Я вземи да свършиш нещо — развика се Мейгръдър. — Днес вече достатъчно се размотава!

Коул хвърли поглед назад, но преглътна хапливия отговор. Когато Ал го погледна озадачено, той му направи знак с глава и момчето бързо се отдалечи.

— Изглежда, имате слабост да събирате тук всевъзможни скитници — каза високомерно Мейгръдър. — Умолявам ви за в бъдеще да сдържате желанието си да ги водите при нас. На малкия просяк не може да се разчита.

Коул се усмихна кротко.

— Не бих казал, майоре. Никога не съм се страхувал да застана с гръб към него. Освен това и при най-добро желание не би могъл да стори някаква беля.

— Ха! — каза Мейгръдър заядливо. — Малките са най-опасни. Те удрят там, където боли.

Коул се изсмя на дебелашкия хумор на майора.

— Ще се постарая да го запомня.

По стълбите се чуха стъпки. Появи се един белокос мъж.

— Всичко е готово, доктор Брукс — заяви Коул.

Възрастният мъж кимна и хвана износената си лекарска чанта.

— Заведете ме при болния.

Изминаха почти три часа, докато изнесат слепия войник от операционната.

— Внимателно — предупреди Коул санитарите. — По него има повече шевове и бодове, отколкото по някой гоблен!

Доктор Брукс бършеше ръцете си.

— Вярвате ли, че ще оцелее?

Коул въздъхна и съблече кървавата си престилка.

— Скоро ще видим. Засега можем само да се молим и да се надяваме, че няма да получи перитонит.

— Момчето трябва да бъде щастливо, че го оперирахте вие. По мое време нямаше толкова надарени и търпеливи хирурзи.

С едно повдигане на раменете Коул отхвърли комплимента.

— След като изобщо си правим труда, нека да свършим работата възможно най-добре.

Доктор Брукс извади часовника си.

— Шест без нещо. Ще се кача набързо до горе, а после ще потърся нещо за ядене. Не вярвам, че млад мъж като вас ще се съгласи да вечеря с дъртак като мен...

— Обещал съм вечерта на една млада дама — каза Коул усмихнат.

Брукс се засмя гърлено.

— Тя ще ви прави по-добра компания от мен.

Той се запъти към стълбите, но спря отново и се извърна към Коул.

— Това момче, което шета тук и почиства всичко — ще имате ли нещо против да го делите с мен?

— За Ал ли ми говорите?

— Не зная как се казва, дори не зная как изглежда. Но всеки път, когато минавам отгук, той лази на четири крака и търка пода. Ако мога да го разпозная по нещо, това са само задните му части.

— Сега не мога да ви кажа, но ще си помисля — обеща Коул на своя колега.

Брукс кимна с разбиране.

— Е, добре, ако решите, изпратете го горе.

Когато напусна лазарета, Коул видя Ал, седнал на гредата, която служеше за връзване на конете. Капитанът учудено се взря в момчето.

— Мислех, че вече си си отишъл. Какво правиш тук толкова късно? — Коул погледна към завързаните коне. — Къде е старата ти кранта? Само не казвай, че те е хвърлила от гърба си?

— Днес не съм с коня — отвърна кратко Ал. — Роберта взе каретата и вуйчо Ангъс е впрегнал Ол Тар.

— Значи трябва да се прибиращ сам?

— Не е страшно. Ще взема следващия конски трамвай до магазина на вуйчо. Може би ще е още там.

— А ако не е?

— Все едно, не съм ви молил да ме взимате със себе си — кипна Алена, за да предвари поканата на капитана. Настръхваше само при мисълта за това. Без сандъка, който да я разделя от гърба на доктора, ездата отзад можеше да се превърне в много неприятно преживяване. Тя имаше чувството, че прилича все повече на зряла жена.

— И какво чакаш тук?

— Питам се... — Беше ѝ трудно да признае, че е загрижена за един янки. — Питам се дали момчето е издържало операцията?

Коул обърна коня си и се загледа в Ал, който накрая преодоля стеснението си и каза:

— Ами и аз си имам моменти на слабост.

Коул се засмя тихо.

— Ти ме учудваш, Ал.

— Издържал е, нали? — Тя засенчи очи срещу залязващото слънце и се опита да види лицето му.

— Боби Джонсън издържа — потвърди Коул. — Ако преживее следващите дни, ще отърве кожата.

— Това е всичко, което исках да знам.

Алена се изправи, за да слезе от гредата, но тежките ботуши се изхлузиха от краката ѝ и тя загуби равновесие. В следващия миг се приземи върху меките си задни части в прахта. Извика от болка и този вик изплаши коня на Коул. От страх да не бъде стъпкана от животното, тя забрави за своя позор, заряза ботушите си и скочи бързо на крака. Това дойде вече много дори за сериозния Коул. Той избухна в неудържим смях, с което си навлече гнева на Ал.

— Ще съжалявате за това, янки! За малко не ме стъпка вашето муле!

Алена се държеше за натъртеното място и вътрешно проклинаше, че дори когато охка, трябва да преправя гласа си.

— Ще получиш синини — поучаваше я компетентно Коул. — Ако позволиш на един янки да те лекува, имам мехлем, с който мога да

те намажа.

— Не, сър — каза Алена високо. — Не бих си свалил панталоните пред никой янки!

Коул беше сигурен, че гласът на Алена кънти надлъж и нашир. Той въздъхна измъчено и затвори очи.

— Постигна само това, че всички ни зяпат и си мислят найлошото. Доволен ли си?

Ал се изкикоти радостно и мушна палци в гайките на панталона си.

— Сега ви натопих, а, янки? Най-последно ви натопих! И знаете ли какво? — Със злорад израз на лицето Ал се приближи до Коул. — Ще се пукна от смях, когато ви обесят.

— Майор Мейгръдър ме предупреди да се пазя от теб — каза Коул отвратен. — Трябваше да го послушам.

— Точно така. Аз също не го понасям.

— Е, какво сега? Ще яздиш ли с мен? — Той се питаше защо изобщо си създава главоболия. — Можеш да почакаш пред жилището ми, докато се преоблека.

Раздразнен, Ал скръсти ръце пред гърдите си.

— Да не би да отивате при Роберта?

— Тя ме покани за вечеря, ако нямаш нищо против.

— Не ми пука кого кани Роберта. Около нея постоянно се въртят разни фукльовци. Но не си въобразявайте, че ще седна с вас на масата. Тя и без това не е моя. Аз се храня с янки, само когато нямам друг избор.

— Тръгваш ли с мен? — попита нетърпеливо Коул.

— Нямам намерение да се друсам върху вашия състезател — каза тя, като се потри отново отзад.

— Мислех в къщи да впрегна бричката — каза Коул, повдигайки рамене. — Прави каквото щеш. Във всеки случай спокойно можеш да носиш и женски дрехи, толкова си пухкав. Между другото — той посочи малките боси стъпала, — повечето момичешки обувки ще са твърде големи за теб.

Алена присви тънките си палци, защото знаеше, че Коул е прав.

— Бричката ли казахте? Добре тогава, ще дойда пред вашето жилище. — Така можеха да се спестят няколко пенита, а в днешно време това е цяло състояние, помисли си тя.

— Ако не дойдеш навреме, ще тръгна без теб.

Алена вдигна ботушите си.

— Ще бъда там, янки.

Тя не само беше навреме там, а трябваше дори да изчака. Премина с провлачена стъпка през площада, като от време на време хвърляше поглед към прозорците на апартамента на Коул. Няколко войници на Северните щати преминаха и я блъснаха. Изпълнена с омраза, тя се загледа подире им. След това се обърна към паметника на Ендрю Джексън и изпълнена с гняв, прочете надписа, който генерал Бътлър беше наредил да издълбаят в пиедестала: „Съюзът трябва да бъде запазен“.

— Типично за янките — каза си тя с презрение.

В този миг се чу тропот от копита и скърцане на колела. Тя разпозна Коул в малката бричка, махна с ръка и тръгна към него.

— Мислех, че няма да успееш — каза той, докато спираше коня.

В късния вечерен здрач тя видя лицето му и мекия жълтеникав блясък на униформените копчета, в които се отразяваха светлините от прозорците. Понякога се учудваше колко добре изглежда този капитан.

— Там наистина ли има място и за мен?

Коул издърпа една дълга тънка пура от джоба на куртката и бавно го закопча.

— Струва ми се — каза той, като драсна кибритена клечка, запали пурата и изпусна облаци дим, — че трябва да се научиш да владееш острия си език, особено когато искаш нещо от други хора.

Ал запротестира възбудено:

— Но какво означава това? Нали вие предложихте да ме вземете със себе си? Да не би да съм ви молил?

Коул хвана юздите.

— Е, идваш ли, или не?

— Чакайте! — Алена прехапа устни, а Коул се облегна назад и се усмихна. В крайна сметка тя се предаде. — Е, щом трябва! Нямам нищо против.

— Скачай! — каза Коул, като направи знак с глава.

Тя направи крачка назад и тъкмо се канеше да скочи върху багажната платформа на бричката, когато Коул ѝ заповяда да спре.

— Седни тук, където ще мога да те наблюдавам! — каза той и плесна с ръка до себе си на капрата. — В бъдеще, изглежда, ще трябва

наистина да последвам съвета на майор Мейгръдър.

Алена с негодувание се настани на седалката. Не ѝ беше приятно да седи толкова близо до него, защото той миришеше на чисто и свежо, а нейните коси издаваха мирис на гранясала мазнина. Разстроена, тя нахлупи шапката си ниско над челото и потъна в дълбоко мълчание, което продължи през цялото пътуване. Разликата между тях двамата се превърна за нея в непоносимо мъчение, защото, от една страна, той беше янки, но от друга страна, все пак беше мъж, а тя — млада жена.

ГЛАВА СЕДМА

Вечерта се огласяше от квакането на жабите и песента на щурците. Прохладен, тежък бриз носеше нагоре откъслечни разговори, примесени с плътен женски смях. Клоните на огромните дъбове се поклащаха леко от вятъра. През отворената балконска врата в спалнята на Алена нахлуваше дъхът на лавровите храсти. Меката сребриста светлина на луната осветяваше нежните замислени черти на момичето, което стоеше на вратата на терасата. Тя беше пленница в собствената си стая. Беше хваната в клопката заради онзи янки там долу. Беше самотна, тъй ужасно самотна и изгубена, че чак остра болка премина през гърдите ѝ. Никога преди не се беше чувствала така изоставена. Като слушаше звънливия смях на Роберта, ѝ се струваше, че се задушават между четирите стени. Този смях пронизваше съзнанието ѝ като горчива подигравка и превръщаше стаята в килия за мъчения.

Алена облегна глава на рамката на вратата и погледна с премрежени от сълзи очи към голямото огледало, което стоеше в средата на стаята. Отражението не я успокои. Наистина върху сребристото стъкло се виждаше хубава млада жена, но тя беше облечена в износена нощница и имаше прекалено къса, накълцана коса. Независимо от присъствието на капитан Лейтимър в къщата, Алена беше успяла да се изкъпе в малката баня. След това се беше прокраднала през храсталака в градината и незабелязано се бе изкачила по външната стълба до стаята си.

Погледът на Алена се премести върху скрина, който съдържаше оскъдното ѝ имущество. Испита копнеж по нещо красиво, женствено. Искеше да бъде възприемана като жена, искеше да се усмихва с момичешка непринуденост. Искеше да може да се смее.

Не желаше повече да облича мръсните дрехи и да преправя гласа си. От продрания тембър, който си налагаше, я болеше гърлото. Но трябваше да продължава този всекидневен маскарад. С всяка изминала сутрин ѝ ставаше все по-трудно да облича опърпаното си облекло. Намираще за все по-отвратително да надява маската на чужда личност.

Маскарадът разрушаваше малко по малко нейната женственост.

Все по-често ѝ се явяваше едно видение: високият, строен капитан Лейтимър минаваше покрай нея, хванат под ръка от жена, облечена в червена коприна. Очарован и грейнал от щастие, той правеше поклон пред жената и паднал на колене, ѝ се обясняваше в любов. Жената полагаше ръка върху красивата му глава, като че го посвещаваше в рицарство. Устните му докосваха нежните пръсти, след това се плъзваха по бялата кожа на голата ѝ ръка.

После целуваше сочните червени устни — устните на Роберта.

Видението изчезна.

Алена излезе на балкона. Имаше нужда от хладния вечерен вятър. Не искаше да мисли повече за Ал. Не можеше и да мечтае да стане жена като Роберта — жена, която привличаше мъжете, където и да се появеше. Нейната участ беше да бъде кльощавият, неугледен Ал с хлапашкия вид. Колкото и мъчително да беше това прозрение — по всичко личеше, че бъдещето ѝ обещавахе единствено търкане на подове. Докато Роберта трябваше само веднъж да се усмихне безпомощно и светът вече лежеше в краката ѝ.

Алена бавно се спусна по витата балконска стълба до нивото, от което можеше да наблюдава прохода между колоните. От салона струеше светлина и огряваше най-долните стъпала. Тя се страхуваше да не я забележат, затова не продължи надолу. На външния край на верандата имаше пейка, а около нея — няколко стола — там като дете беше играла с братята си по време на редките им посещения, докато Роберта неуморно обличаше порцеланови кукли в красиви дрехи и им слагаше натруфени шапки.

Смехът на Роберта разкъса тишината на нощта, капитанът също се засмя с дълбок, приятен тембър и дори вуйчо Ангъс неволно се изхили гърлено.

— Може да се каже, че вече сте били навсякъде, капитане! — изчурулика Роберта. — Къде ви харесва най-много, освен у дома? Може би в Париж?

Алена се наведе напред, за да подслушва през прозореца на салона. Тя чу как Коул отвърна галантно:

— Никоя жена в Париж не беше толкова красива, колкото тази, която виждам сега пред себе си!

Алена вдигна очи към небето. Смяташе съвсем сериозно да се помоли за душата му, но когато вуйчо ѝ се изкашля предупредително, капитанът веднага се надигна.

— Вече е късно — каза Коул, при което възпитано пое ръката на Роберта, — и колкото и да се наслаждавам на очарователната ви компания, трябва да тръгвам.

Той целуна леко меката ѝ бледа ръка. Когато видя това, Алена стисна с горчивина зачервените си ръце между коленете. Беше така завладяна от вида на сбогуващия се капитан, че забрави да помисли за собствената си сигурност.

— Надявам се, че скоро ще дойдете пак — каза Роберта сладникаво свенливо.

Тя се вкопчи в Коул и го поведе към изхода. Алена се сви на кълбо, когато капитанът отвори вратата и излезе навън. Роберта го следваше. Беше толкова светло, че Алена видя как тя докосна с ръка гърдите му и след това предизвикателно се облегна на него. После прилепи плътно гърдите си до синята униформа.

— Ще дойдете пак, нали?

С пламнали страни Алена стана свидетел на страстния отговор на капитана. Той дръпна Роберта към себе си и притисна устните си към нейните с такава жар, че на Алена ѝ секна дъхът само като ги наблюдаваше. Никога досега не беше виждала мъж да целува жена така. Чувстваше се като неканен гост, но въпреки това в жилите ѝ пулсираше непозната възбуда. Внезапно си представи, че Коул целува по този начин нея. От мисълта ѝ се зави свят и ѝ стана горещо. Когато той докосна гърдите на Роберта, тя усети докосването върху собствената си гърд. Зърната ѝ се втвърдиха под нощницата.

— Утре ще дойдеш пак, нали, Коул? — шепнеше Роберта страстно. — Няма да ме оставиш да скучая тук сама, нали?

— Имам задължения — каза тихо той, докато устните му галеха бузата ѝ.

— Задължения? — каза Роберта с нежна настойчивост. — Не можеш ли за известно време да забравиш задълженията си, Коул? Утре съм съвсем сама вкъщи. Мама отива в магазина, а Дулси трябва да ходи на пазар. Ела, моля те! — Снежнобялата ѝ ръка покри неговата и тя се притисна тъй здраво до него, че гърдите ѝ едва не изхвъркнаха от деколтето. — Ще разполагаме с целия следобед.

Алена се чудеше как Роберта може да остане тъй настойчива под милувките му. Тя самата трепереше като лист само докато ги наблюдаваше. Горещото желание, което пулсираше у нея, ѝ беше непознато досега, но тя неволно трябваше да си признае, че в неговите ръце почти би загубила съзнание.

В салона се чуха стъпки. Роберта бързо се освободи от Коул и оправи косите си.

— Трябва да тръгвам — прошепна Коул. — Иначе баща ти ще се разсърди.

— Ще те чакам утре — каза Роберта с нежна усмивка.

Но Коул се обърна и каза със съжаление:

— Извини ме, Роберта, но наистина не мога да изоставя задълженията си.

И си отиде.

Роберта се нацупи гневно, когато чу отдалечаването на бричката. Тя със сигурност щеше да се погрижи да бъдат изненадани сами в къщата и от горещия флирт бързо щеше да се стигне до сватба. Можеше да нагласи нещата така, че майка ѝ да ги хване заедно. Не беше ли казала, че утре ще отсъства само за час или два?

Роберта си тананикаше тихо и подскачаше с танцова стъпка по верандата. Вече се виждаше на един от онези големи военни балове, които организираше генерал Бенкс. Щеше да носи най-красивата рокля и щеше, разбира се, да бъде придружавана от най-красивия мъж.

Внезапно дъхът ѝ спря.

Тя уплашена се взря в бледия призрак на стълбите, който постепенно придоби човешки образ.

— Ти пък какво правиш тук? Мислех, че си в стаята си, Ал! — изсъска тя.

— Казвам се Алена — поправи я братовчедка ѝ и пое с босите си крака по стълбите. — Ще го запомниш ли най-сетне?

Роберта изкриви лице от злоба. Беше бясна, защото знаеше, че Алена е подслушвала.

— Ти винаги си приличала повече на Ал, отколкото на Алена!

При тази хаплива забележка по-малката братовчедка се обърна рязко и погледна мрачно към злорадото лице, останало в сянка. После продължи и каза през рамо:

— Аз във всеки случай не се хвърлям в ръцете на янките!

— Ти просто ревнуваш! — отвърна Роберта и тръгна след нея. — Ревнуваш, защото никога няма да хванеш мъж като Коул Лейтимър, каквато си кльоцава. Че нали той ще падне от леглото от смях!

Алена беше изгубила ума и дума от жестоките слова на Роберта. Беше почти убедена, че братовчедка ѝ е права.

— И ще ти кажа още нещо, Алена Макгарън — повиши тон Роберта, — ще докарам нещата с Коул Лейтимър дотам, че той да се ожени за мен.

Роберта се обърна и се усмихна триумфално, докато Алена каза съвсем спокойно:

— А как ще се оправдаеш, когато той открие, че не си вече девствена?

Роберта стоеше като ударена от гръм. Не ѝ достигаше въздух.

— Откъде знаеш? — Гласът ѝ се превърна в бездиханен шепот: — Откъде знаеш това? — повтори тя.

Алена каза презрително:

— Чух, когато Чед Уилямсън се хвалеше пред братята Четлър. Сега всички те са мъртви, така че аз, изглежда, съм единствената, която знае.

Роберта заплашително сви юмруци и ги размаха пред лицето на Алена.

— Ако кажеш нещо на Коул, ще му издам твоята малка тайна. Кълна ти се!

Роберта се поуспокои. Тя полека възвърна надменния си тон.

— Освен това оттогава мина много време. Бях на петнайсет и се случи един-единствен път. — По лицето ѝ се появи израз на отвращение. — И бездруго не ми хареса. Цялото това пъшкане и натискане! После цяла седмица не можех да седя.

— Капитан Лейтимър е лекар. Сигурно ще усети, че...

Роберта прекъсна Алена:

— Все ще измисля нещо, за да го заблудя!

Алена влезе в стаята си.

— Изглежда, има доста голям опит с жените.

Роберта стоеше плътно зад нея.

— Мисля, че ще ми повярва!

Братовчедка ѝ я погледна и каза небрежно:

— Но първо ще трябва да го накараш да се ожени за теб!

Роберта изсумтя презрително.

— Това е лесно като две и две. Той вече се хвана на въдицата, само че още не го знае.

Алена кимна замислено.

— С интригите си може и да успееш, може дори да го заблудиш в леглото. Но се питам дали някога ще бъдеш щастлива, искам да кажа: *наистина щастлива*.

— Не говори глупости! Разбира се, че ще бъда. Той има пари...

Алена се изсмя надменно.

— И ти мислиш, че парите ще те направят щастлива? Една жена трябва с радост да дели леглото със съпруга си, да му ражда деца...

— Деца! Все още не искам да си развалям фигурата с мътене!

Алена наблюдаваше братовчедка си почти съчувствено.

— Щом наистина обичаш един мъж, тогава ще искаш и деца от него.

— Така си мислиш. Но ти, грозно патенце, би била щастлива, дори само ако някой мъж те погледне!

— Ако смяташ, че вече си ме наранила достатъчно — измърмори Алена, неспособна да придаде по-твърдо звучене на гласа си, — бих отишла сега да спя. Утре трябва да съм рано в лазарета.

— Разбира се! Трябва добре да си починеш, за да можеш да търкаш всичките тия подове. Коул каза, че го правиш отлично!

Роберта усети, че думите ѝ попаднаха право в целта, и затвори с трясък вратата след себе си.

Алена остана сама. Сълзи на гняв бликнаха от очите ѝ и се застичаха по бузите. Дълбоко засегната от злобата на Роберта, тя угаси лампата и се загледа в лунната светлина, която се изливаше на широки талази в стаята ѝ.

Обидите я бяха наранили твърде дълбоко. Още по-страшно беше, че същите отчаяни мисли отдавна мъчеха и нея самата, а ѝ беше невъзможно да ги отблъсне.

ГЛАВА ОСМА

Петъчната сутрин започна за Алена с невъобразим хаос. Тя се успа, а от там нататък всичко тръгна с главата надолу. Метлите ѝ се струваха оловно тежки както никога досега. Отстъпвайки назад, тя се препъна в кофата с мръсна вода. Мътните струи се изляха отгоре ѝ, докато тя риташе, паднала на пода. Потърка наранените си лакти и с тихи проклетия се изправи на крака. С периферното си зрение зърна капитан Лейтимър, който искаше да провери откъде идва този шум. Без съмнение смяташе да я постави на място с някоя остра забележка заради несръчността ѝ. Алена едва не хвърли кофата по него. Когато той си тръгна, тя се изплези подире му и се зае да изстиска мръсната вода от дрехите си. Можеше да мине и без бащинските му наставления.

Около обед тя намери време да се осведоми за състоянието на Боби Джонсън. Той все още беше под влиянието на високата доза морфин, която по време на лечението трябваше да намалява болките му и да го успокоява. Алена беше доволна, когато разбра, че е жив.

В ранния следобед тя отново привлече критичните погледи на капитана върху себе си. Лъскаше последния прозорец, когато усети, че той я наблюдава замислено, а това никак не ѝ беше по вкуса. Разбира се, всеки янки можеше да разгадае маскарада ѝ, но тя предполагаше, че капитан Лейтимър просто се отвращава от мръсните ѝ дрехи. Друго, изглежда, не го интересуваше.

Тя се направи, че не го забелязва, и продължи да работи, докато той се приближаваше. Когато застана плътно зад нея, тя се обърна и зае отбранителна поза.

— Не се плаши, нямам намерение да те бия — каза кротко Коул.
— Поне засега.

Алена обърса нос с ръкава си, като придружи това действие със съответното подсмърчане.

— Баща ми ме е учил никога да не се обръщам с гръб към янките. — Те презрително изгледа Коул от горе до долу.

— Вероятно изпитваш големи трудности да спазваш това правило тук, при наличието на всички тези войници от Северните щати — каза Коул с натежал от подигравка глас.

— Вярно е, янки — Алена бръкна в джоба си и издърпа едно мърляво парче плат, в което издуха шумно носа си. — Тук почти няма местенце, където да не си принуден да се чепотиш пред непознати.

— Свърши ли? — запита нетърпеливо Коул. — Имам още една работа за теб, макар че изобщо не ми се ще да ти я възлагам.

— Мога да си представя — изпъшка театрално Ал. — Или не ви харесва външният ми вид, или ще искате нещо от мен. Сега пък какво има? Още мръсотии на янките ли има за бърсане?

Коул се изсмя хладно. Непрекъснатото мърморене постепенно беше започнало да го изнервя, но тъй като познаваше чувствителния характер на Ал, той го смяташе по-скоро за дърдорко. Момчето постоянно си просеше някое наказание или по-остра дума. Но пък полагаше толкова усилия, че Коул беше решил да не предприема нищо. Той се овладя и не обърна внимание на нахалния въпрос на Ал.

— Нещо по-гадно, опасявам се.

Алена изтръпна вътрешно. Тя се беше зарекла, че ще е по-добре да напусне работа, отколкото да почиства помещението, в което лекарите ампутираха крайници. Стомахът ѝ нямаше да го понесе.

— Ела с мен! — Коул тръгна към вратата и се извърна към Алена, която стоеше нерешително. Той заповяда остро: — Хайде, тръгвай! Недей да стоиш там като истукан.

Алена кипеше от гняв. Мъжът явно познаваше уязвимите ѝ места.

— Мислех, че ще ходите днес следобед при Роберта! Защо се мотаете още тук?

Коул учудено повдигна вежди.

— Струва ми се, че информацията ти е погрешна.

Алена сви рамене.

— Вчера доста бързахте да стигнете при семейство Крейгхъг. Тогава си рекох, че искате да виждате Роберта възможно по-често...

— Аз съм тук преди всичко, за да се грижа за ранените, а не за да гоня дамите в околността, колкото и приятно да е това. А ти... — погледът му се впи в сивите очи на Ал, — ти си тук, за да почистваш. Хайде, тръгвай!

За голямо облекчение на Алена те се изкачиха до третия етаж, където досега не ѝ бяха разрешавали да влиза. Беше горещ ден и тук, горе, беше още по-задушно. Пот струеше от всичките ѝ пори, памучната ѝ риза лепнеше по раменете и по гърба. Между гърдите ѝ се стичаха ситни капчици. Тя трябваше да прояви желязна воля, за да не се почеше. Жегата измъчваше дори и Коул в безупречната му униформа и лъснатите до блясък ботуши.

С прекалено големите си обувки Алена се мъчеше да върви в крак с капитана, който правеше твърде широки крачки. Тя го последва през едно обширно помещение. След това влязоха в стаичка, където на малка писалищна маса седеше някакъв сержант. В края на къс коридор имаше врата, която стоеше полуотворена. Зад вратата беше събрано цяло отделение войници от Северните щати, които играеха карти. Зад сержанта един войник стоеше на пост пред друга врата. Беше задушно. Куртките на войниците бяха пропити с пот. Когато сержантът съзря капитан Лейтимър и Алена, той обърса веждите си с една червена носна кърпа, кимна на Коул и се надигна, за да отключи охраняваната врата.

Те надникнаха в помещение, което беше двойно по-голямо от помещението на партера. Беше пълно с легла, на които лежаха войници от Конфедерацията. Мнозина от тях носеха още сивата униформа с отличителните знаци. Някои лежаха неподвижно и гледаха апатично в тавана. Други се въртяха и стенеха в леглата си. Един млад войник, чието легло стоеше близо до вратата, се раздираше от кашлица, като че дробовете му щяха да изхвъркнат от гърдите. Когато влязоха, той се опита да се усмихне с треперещи устни. Но нов пристъп на кашлица прекрати опита. Алена знаеше, че тези мъже бяха пленници, които чакаха тук своето оздравяване, преди да бъдат откарани в затворите на Шип Айлънд и Форт Джексън.

— Това тук е Ал — заяви Коул на мъжете. — Той ще почисти помещението ви. — Посегна зад себе си, за да издърпа момчето напред, но ръката му беше отблъсната яростно.

— Махнете ръцете си от мен! — скара му се Алена. — Не ме закачайте, янки, иначе ще си имате неприятности!

Един висок, недодялан войник се затресе от смях.

— Охо, капитане, къде заловихте това диво зверче?

— При една разправия с няколко наши войници — отвърна Коул делово. — Погрешно сметнах, че нашите хора имат числено превъзходство, но сега знам, че съм ги спасил от голяма беда.

От дъното на помещението загърмя гласът на един разплут мъжага.

— Хей, малкия, защо всъщност работиш за янките? Майка ти не те ли е научила на нещо по-добро?

— Опитва се. Но в края на краищата трябва да се живее от нещо, нали? — отвърна Ал и сви рамене.

Мъжът се облегна назад в кревата си и замислено се почеса по брадичката.

— Изглежда, не те хранят достатъчно. Обикновено такъв малък сополанко като теб седи още в скута на мама. Може би наистина си твърде млад, за да го разбереш, но честните хора предпочитат да умрат от глад, отколкото да вършат работата на смрадливите янки.

Ал небрежно се приближи до мъжа и посочи отпадъците, които се търкаляха около кревата му.

— Това не е мръсотия от янките, мистър. Това е вашата собствена мръсотия!

Мъжът се надигна заплашително, но сивите очи го гледаха невъзмутимо.

Останалите войници се изкикотиха сподавено. С почервено от гняв лице мъжът се развика:

— Хващай се на работа! Иначе ще ти нажуля задника с дръжката на метлата!

Погледът на Алена като че случайно се премести върху здравия крак на мъжа. Другият беше стегнат с дълга дървена шина.

— Хайде, опитай Джони, но рискуваш да се сдобиеш с още един дървен крак!

Опасенията на Коул относно сигурността на момчето се разсеяха без остатък след тази кратка словесна престрелка. Ал беше като малко бойно петле, което залагаше всичко на една карта.

Алена се огледа, когато от едно помещение в другия край на болничната стая се появи възрастен мъж с квадратна фигура. С тих ужас тя разпозна доктор Брукс — домашния лекар и приятел на семейство Крейгхъг.

— Капитан Лейтимър! — извика той. — Ако имате минутка време, бих ви помолил за съвет.

Лекарят се приближи до кревата на един войник и поговори тихо с него, после отметна чаршафа, с който беше завит. Алена дори не се опита да различи дали войникът имаше друго покритие на тялото, освен коремната превръзка. Но в желанието си да не гледа натам тя се извърна рязко и се сблъска с капитана.

— Ал! — извика той и посегна към нея, за да я предпази от падане. — Какво ти е?

— О, това е само от горещината — промърмори извинително тя.

— Тогава си свали горната дреха, по дяволите. Направо ще се свариш!

Той посегна да разкопчае горните копчета на ризата ѝ, но ръката му беше отблъсната със силен плясък.

— Не ви ли казах — долу ръцете!?

Тя почти крещеше. Един стол се преобърна с трясък. Следван от сержанта, часовият влетя в стаята, готов да задуши всякакъв бунт още в зародиш. Коул стреснато гледаше момчето и потъркваше ударената си ръка.

— Почакай, Ал — скръцна със зъби той. — Само почакай!

— Аз ви предупредих, нали така? Не ме докосвайте! Ако не ме послушате, вината ще си е лично ваша.

— Ал! — Кокалестите скули на Коул потръпваха от гняв. Сините му очи се бяха свили в тесни процепи. — Изобщо не си даваш сметка колко възмутително е поведението ти!

Ал се задоволи да отвърне само с леко помръдване на раменете. Накрая Коул се обърна към сержанта.

— Всичко е наред. Можете да си вървите. Но не изпускате от очи този малък вироглавец. Че като нищо може да предизвика нова война.

След един последен предупредителен поглед към Ал той се отдалечи, за да разговаря с доктор Брукс. Алена се зае с почистването на стаята. Наведе се, за да събере няколко томчета със стихове, които лежаха разпръснати около едно легло.

— Хей! — изстена войникът, който лежеше там. Беше твърде слаб, за да повдигне глава от възглавницата. — Ти от този край ли си?

— От горното течение съм — отвърна тя.

— Тогава може би познаваш едно момиче, което живее на около десет мили от Александрия? — попита той със свистящи гърди. Очите му светеха, изпълнени с очакване. — Тя беше красиво дребно създание, не по-висока от теб. Понякога даваше на нашата дружина по нещо за хапване. — Той преглътна с мъка. — И ни оставяше да пренощуваме в плевнята. Така и не научих името ѝ, но при нея имаше един огромен чернокож, който винаги беше нащрек. Пазеше я като хрътка. Тя го наричаше Саул.

Алена се обърна с гръб към него и промърмори:

— Всички хора там се изнесоха. Тя вероятно е заминала с другите.

— Жалко. — Войникът се закашля, след което продължи: — Мислех си, че може би... когато войната свърши и изляза от затвора... ами, мислех да отида пак нататък... Тя беше истинска малка дама. Делеше всичко с нас, пък и тя самата нямаше много. Щеше ми се да изразя по някакъв начин благодарността си към нея.

Ръцете на Алена трепереха. Там лежеше един млад мъж, един човек, който скоро щеше да изчезне зад стените на затвора. Как можеше да му каже, че всичко, което беше останало от онова момиче, сега стоеше пред него във вид на кльошаво, опърпано хлапе?

Тя се сепна, когато усети една ръка върху рамото си. Ужасно притеснена, погледна в лицето доктор Брукс.

— Значи ти си момчето, с което капитан Лейтимър ме предупреди да внимавам — засмя се той. — Доста трудно го убедих да те изпрати тук.

Той намигна дружелюбно, когато Алена го погледна право в очите, но от изненада долната му челюст увисна до гърдите.

— Господи!

Алена знаеше, че я е познал. С една гримаса тя му каза безмълвно да не я издава пред останалите. Когато се овладя, доктор Брукс се прокашля уж случайно и отиде обратно при Коул. Хвана по-младия си колега под ръка и тръгна с него към вратата.

— Има още нещо, което исках да обсъдя с вас, капитане. Морфинът ни е на привършване...

С тези думи двамата излязоха в преддверието. Алена пое дълбоко въздух. Доктор Брукс щеше така ревностно да пази тайната ѝ, както се грижеше и за оздравяването на войниците на Конфедерацията.

Лек повеи погали лицето на Алена и внезапно я накара да си припомни къде се намира. Усети колко по-хладно беше тук, отколкото в която и да е друга болнична стая на лазарета. Тя повдигна глава и видя един отворен капак високо горе на тавана.

— Тъпите янки още не са загрели — изхили се разплутият войник, с когото Алена се беше заяла преди. — Те са ни заврели тук, за да не бягаме през прозорците, но не са се усетили, че това е най-хладното място в лазарета.

Доктор Брукс влезе отново в помещението и погледна Алена с бледосините си очи.

— Бих искал да разменим няколко думи на четири очи, Ал, но първо си свърши работата.

В събота Алена работеше под надзора на Роберта в магазина на вуйчо си. Тъй като до петък вечер се справяше с всичките си задължения в лазарета, капитанът ѝ беше дал почивка в събота. Когато Роберта разбра това, тя нагласи нещата така, че на Алена не ѝ оставаше нищо друго, освен да предложи „доброволно“ помощта си. Самата Роберта цял ден отблъскваше настойчиви предложения, докато пъргавият ѝ ум беше зает със счетоводни сметки. Тя седеше на писалището на баща си и се радваше, че янките се увъртаха изключително около нея и не обръщаха внимание на невзрачното момче, което подреждаше магазина и бършеше прах.

Неделята беше посветена на ходенето на църква и на поддържането на добрите съседски отношения. Но Алена не придружаваше семейство Крейгхъг, тъй като нямаше с какво да се издокара. Все пак по този начин можеше да се освободи за няколко часа от бдителния поглед на Роберта и от хапливите ѝ подигравки. Дулси и семейството ѝ ходеха в тяхната си църква и обикновено това продължаваше целия ден. През тези часове на покой Алена се къпеше и се парфюмираше. Обличаше най-хубавата си, макар и старомодна рокля и се наслаждаваше за кратко на възможността да бъде жена.

Беше ранен следобед, когато тя погледна през предния прозорец и за свой ужас съзря капитан Лейтимър, който яздеше по пътя към къщата.

Изпаднала внезапно в паника, Алена изтича в стаята си. Там бързо свали роклята и обувките и навлече омразния мъжки панталон и отвратителната риза. Ботушите бяха достатъчно високи, за да скрият чорапите на краката ѝ. Набързо натри лицето си с мръсната смес, която държеше винаги под ръка. Старата шапка щеше да прикрие чистите ѝ коси. Нямахше да ѝ стигне времето да омаже и тях, дори да се беше насилила да го стори.

На вратата се позвъни. След кратко изчакване — отново. Алена затаи дъх. Тя се надяваше, че капитанът ще си тръгне. Най-сетне чу стъпките му на верандата. Изчака още известно време, като броеше секундите. През балконската врата не можа да открие и следа от капитана и коня му.

Пристъпи на пръсти, за да не вдига шум с ботушите и заслиза по външните стълби. За да изключи всякаква възможност за неочаквана среща с Коул, тя се затича през храстите към задната част на къщата. Тогава съзря конюшнията и хукна към нея. През главата ѝ мина мисълта да оседлае бързо Ол Тар — стария впрегатен кон, и да се спусне към един страничен ръкав на реката, където никой нямаше да я притеснява. Точно когато се канеше да премине през широко отворената врата на конюшнията, тя хвърли още един поглед през рамо. В следващия миг се блъсна с пълна сила в капитан Лейтимър, който стоеше с гръб към нея до водната помпа. Ударът беше толкова силен, че Алена изгуби равновесие и се приземи на пода на конюшнията, покрит с конски тор.

Вцепенена от ужас, Алена видя как Коул също се изтъркала и проклинайки, скочи на крака. Очите му святкаха гневно, когато разпозна малкия си нападател. Алена искаше да избяга, но Коул мигом хвана ръката ѝ.

— Нещастен малък сополанко! — ругаеше той. — Какво означава всичко това?

Пръстите му болезнено се бяха впили в лакътя ѝ. Панически страх обзе Алена, когато се сети, че в бързината беше забравила да свали корсета и дамското долно бельо. Памучната риза издаваше цялата закръгленост на гърдите ѝ, а корсетът пристягаше още повече тънката ѝ талия. Ако Коул докоснеше определени места по тялото ѝ, нямаше да има вече никакво съмнение. В критичната ситуация тя потърси изход в невъздържания си език.

— Махнете ръцете си от мен, янки! — изкрещя тя. — Нямаме право да ме докосвате!

Той гневно пусна ръката ѝ. С последните остатъци от куража си Алена прегърби рамене и скръсти ръце пред гърдите си. Тя бавно се отдалечи от Коул Лейтимър, търсейки прикритие в сянката на сградата.

Коул съжаляваше малко за своята избухливост.

— Извинявай — каза той и изтупа прахта от дрехите си. — Това беше случаен сблъсък, нали?

— Разбира се — призна Алена с облекчение. — Не ви видях в тъмното.

— От какво бягаше всъщност? — попита подигравателно Коул. — Май те беше страх, че идвам да те викам на работа?

— Аз не се плаша от работа — отвърна Алена високомерно.

— Може и така да е — каза помирително Коул.

Той разкопча куртката си до половината, обърна яката си навътре и изми на помпата ръцете и лицето си.

— Исках само да напоя коня си тук, преди да тръгна обратно. Имам няколко свободни часа и реших да посетя Роберта.

Той не можа да види как лицето на Алена се сгърчи презрително, защото се наведе напред да полее врата си с вода. След като се избърса и сложи фините ръкавици за езда, той се огледа за шапката си. Откри я пред вратата на конюшната, изтупа я и се върна при Алена.

— Но тъй като я няма, ще трябва да се връщам. Предай на Роберта, че съм я търсил. — Той гледаше как лъжемомчето си тръгна със странно приведени рамене. — Какво става с теб? — подвикна той след него.

— Боли ме ръката — отвърна Алена троснато, с упрек в присвитите очи.

— Ако съм ти причинил болка, моля да ме извиниш. Но и ти ми дължиш извинение, защото всъщност ти ме събори. — Той стоеше в очакване. Светлосините му очи проблясваха весело.

— Добре де — каза с нежелание Алена. Тя си представи с какво удоволствие би го ритнала в задника.

Изведнъж лицето на Коул придоби изненадан израз. Той се наведе напред и подуши.

— О, небеса! Ти на момиче ли искаш да се правиш? Миришеш, като че си се къпал във вана, пълна с парфюм.

Сърцето на Алена заби в гърлото. Тя отчаяно търсеше отговор.

— Ами — успя да каже накрая. — Вината е на Роберта. Сметна, че мириша лошо, и ме поля с розова вода.

Коул се изхили.

— Сега разбирам защо искаше да избягаш от мен. — Той хвана юздите, положи със замах шапката си и закопча куртката. — Не се притеснявай, Ал, на никого няма да кажа. Но на твое място не бих се появил така в лазарета.

Алена го изгледа враждебно. След това го последва до предната страна на къщата, за да види дали наистина щеше да си отиде. Тъкмо завиваха на ъгъла, когато се появи каретата на семейство Крейгхъг.

— Я гледай! Капитан Лейтимър! — извика радостно Роберта и му помахаша с ръка. — Какво ви води при нас? — Усмивката ѝ се превърна в гримаса, когато съзря Ал. — Само не казвайте, че сте дошъл, за да видите Ал!

Коул галантно ѝ подаде ръка при слизането.

— Имах няколко свободни часа и се надявах да ви видя тук.

— Ъ-хъм! — Ангъс Крейгхъг се прокашля шумно и слезе преди жена си от каретата, за да ѝ помогне. — Съжалявам, капитане, но дъщеря ни днес ще остане вкъщи.

— Но, татко! — нацупи се Роберта и се наклони да му възрази, ала един строг поглед на баща ѝ я накара да млъкне. Тя не искаше да се стига до разпавии, защото се опасяваше, че капитанът би преустановил по-нататъшните си посещения.

— Ще ходим на гости у приятели, които настояват Роберта да дойде с нас.

Това си беше чиста лъжа и Ангъс Крейгхъг го знаеше много добре, но днес той беше твърдо решен да не се поддава на прищевките на Роберта. И дума не можеше да става на този янки да се гледа като на възможен зет. Той беше готов да прости почти всичко на дъщеря си, но една женитба с този офицер щеше да дойде наистина прекалено много.

Роберта се насили да се усмихне чаровно.

— Надявам се, че не се е наложило да ни чакате твърде дълго, мистър Лейтимър.

Срещу това изказване баща ѝ не можеше да възрази. Целта беше преди всичко да се печели време.

— О, аз се занимавах толкова време с онзи там, че накрая взе да ми омръзва — каза Коул и се изсмя.

— Ал ли имате предвид? — Роберта веднага стана подозрителна и хвърли бърз поглед към момчето. — И какви ви ги наприказва той?

— Убеден съм, че с удоволствие ще ви разкаже всичко сам.

Коул млъкна и погледна към бащата на Роберта, който грубо му обърна гръб. Явно гостоприемството на семейство Крейгхъг си имаше своите граници.

Коул не искаше да предизвиква семеен скандал и затова каза със съжаление:

— Опасявам се, че сега ще трябва да ви напусна. И без това вече закъснявам.

С тези думи той скочи на седлото и докосна с върха на пръстите си периферията на шапката си.

— Довиждане, мис Крейгхъг! — И извърнат към Ал, добави: — А теб ще видя утре в лазарета!

Роберта прикри разочарованието си и го дари с любезна усмивка.

След като Коул си замина, Роберта изчака родителите ѝ да се приберат в къщата. Тогава се нахвърли яростно върху Ал. Струваше ѝ големи усилия да говори с тих глас, но интонацията ѝ беше остра и обвиняваща:

— Какво, по дяволите, си правила с капитан Лейтимър, малка отрепко? Ако си му разказала за мен...

Алена се престори на самата невинност.

— Господи, просто не разбирам какво ми стана! — Тя знаеше от какво се опасява братовчедка ѝ и искаше да се наслади изцяло на откъсването. Реши да подържи Роберта още известно време под напрежение.

— Алена Макгарън! Ще ти оскубя косите косъм по косъм! — заплаши Роберта, но братовчедка ѝ отвърна само с повдигане на рамене.

— Най-лошото обаче не е това, което казах, а това, което сторих.

Роберта разтвори широко очи, мислите ѝ се объркаха.

Алена смутено облиза устните си, като че изпитваше съчувствие към страданието на братовчедка си.

— Сборичкахме се в конюшната! — каза тя небрежно. — Той дори хареса парфюма ми!

— Лени! — Гласът на Роберта едва не пресекна. — Ти се подиграваш с мен! Знам го! Ако не ми разкажеш веднага всичко, ще съжаляваш!

— О, успокой се! — каза Алена властно. — Изглеждаш, като че ли ще се пръснеш всеки миг. Та аз, без да искам, така се блъснах в него, че той падна по корем!

— Мисли му, ако това не е всичко! Мисли му, ако криеш нещо от мен! — заплаши Роберта и остави Алена сама.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Беше се захладило. Непоносимата жегата на късната есен беше поотминала. Косите на Алена бяха пораснали дотолкова, че все по-често предизвикваха неодобрението на Коул. Накрая след дълги увещания тя повери къдриците си на фризьорските умения на Лийла. Късата, кокетна прическа се оказа много подходяща. Тя подчертаваше красотата на големите сиви очи и фините, крехки черти на лицето. От редовната и силна храна леката като перце и тънка като вейка фигура постепенно се превърна в тяло на съзряваща млада жена. И въпреки това, всичко трябваше да продължава както досега! Тя се чувстваше все по-неудобно в износените момчешки дрехи. Но нямаше друг изход.

Беше понеделник. Както обикновено този ден лекарите правеха заедно визитация в болничните помещения. Така пациентите получаваха възможност да споделят своите болки и оплаквания. За съжаления по време на визитацията майор Мейгръдър имаше навика да не се отделя от генерала и извадил молив и бележник, хвърляше предупредителни погледи към онези мъже, които твърде открито се оплакваха от персонала на лазарета. Освен това при тези обиколки лекарите решаваха кои пациенти могат да напуснат леглата и да бъдат обявени за ограничено годни за служба.

Алена тъкмо беше започнала работата си, когато една рота войници в сиви униформи и с дрънчащи вериги на краката слезе по стълбите. Доктор Брукс неуморно се бореше мъжете да остават възможно по-дълго в лазарета, докато се възстановят напълно. Ако ги откараха прекалено рано в затворите, това често се равняваше на смъртна присъда. С болка на сърцето Алена се загледа след войниците. За много от тях войната беше свършила. Ако не им се удадеше да избягат от силно охраняваните затвори на янките, те никога повече нямаше да вземат участие в битките, а трябваше да се борят с невъобразимите лишения на пленничеството.

Когато войниците преминаха с провлачена стъпка покрай нея, някои от тях ѝ подхвърлиха по няколко думи. Набитият сержант, с

когато Алена се беше скарала горе в болничното помещение, размаха вдигнатия си юмрук и се усмихна на предрешения хлапак.

— Дръж се, момчето ми! Войната все още не е загубена! — Гласът му звучеше някак кухо, като че той искаше сам да се окуражи.

Алена се замисли за подходящ отговор, по пленниците вече я бяха подминали и само ехото от стъпките им и ритмичното дрънчене на веригите останаха зад тях. Очите на Алена се напълниха със сълзи. Когато вдигна поглед, тя видя, че Коул я наблюдава. У нея се надигна безгранична омраза към янките. Брат ѝ също можеше да бъде сред окованите войници. Мразеше тази война. Мразеше враговете на Южните щати. Но най-много мразеше Коул Лейтимър.

Изражението в очите на Ал не убягна на Коул. Той беше достатъчно съобразителен, за да не каже нищо, защото всяка дума сега щеше само да усили потиснатата омраза у малкото хлапе. Коул знаеше, че времето лекува всички рани. Но тази сутрин Алена с огорчение стана свидетел на още един конвой от пленници, които пристигнаха, за да заемат освободилите се легла.

По всичко личеше, че състоянието на Боби Джонсън постепенно се подобрява. Малко по малко дозите морфин бяха намалени, но всеки път, когато Алена заставаше до леглото му, за да размени няколко думи с него, младият войник извърщаше глава настрани и отказваше да разговаря. Навън бушуваше буря, когато една сутрин тя го завари с лист и перо в ръка. Мъчеше се да пише писмо. Тя застана така, че да може да наблюдава резултата от усилията му. Хартията беше окапана с мастило, редовете се кривяха нагоре и надолу.

— Това никой не може да го разчете — каза тя.

Той незабавно спря да пише, смачка хартията на топка и с отчаяна въздишка я запрати в стената.

— Хей, янки, недей да мърляш тук! Да не мислиш сега, че ще отида да я вдигна?

Отговорът му беше остър и пълен с горчивина.

— Тая свинщина, която сторихте вие, южняците, с мен, никой не може да я оправи вече!

— Гробищата са пълни с по-тежки случаи от твоя, а там съвсем не лежат само янки!

С неутешима болка войникът замята главата си на двете страни.

— Хиляди пъти бих предпочел да съм мъртъв. Ако някога се завърна вкъщи, до края на живота жена ми ще трябва да ме храни. Не мога да искам това от Джени! Та коя жена би желала да има слепец за съпруг?

— Аз пък си мисля, че тя ще бъде страшно щастлива, че изобщо се прибираш, янки!

— Недей да ме наричаш вече янки! — закрещя й той.

— Добре де. Знам, че се казваш Боби Джонсън. Вече сме се виждали веднъж навън пред операционната.

След дълго мълчание Боби каза:

— Това ти ли си, Ал?

— Тъй вярно, аз съм.

Боби Джонсън въздъхна дълбоко.

— Мисля, че имам прекалено много време да се самосъжалявам.

Алена се загледа надолу към младия мъж. Искаше й се да го утеши, но се опасяваше, че може да бъде разобличена. В крайна сметка тя преодоля съмненията си.

— Знаеш ли, не съм много добре с четенето, но понякога се чудя какво да правя. Искаш ли да ти чета от време на време по нещо?

— Би било хубаво.

През следващите дни Алена гледаше да свърши бързо с работата си, за да седне след това за малко до кревата на Боби Джонсън и да му чете. След известно време той дори се съгласи да й диктува писма до майка си и до жена си. Веднъж, когато Алена току-що беше прочела последната страница на един кратък роман, тя вдигна поглед от книгата и видя смутения израз на лицето му.

— Какво има? Не ти ли харесва? — попита леко разочарована.

— Много ми хареса — каза бавно той. — Но ми направи впечатление, че при четенето гласът ти стана някак по-мек. Струва ми се, че доста си понаучил в училище, макар че постоянно го отричаш.

Студени тръпки полазиха Алена по гърба, дъхът й секна. Внезапно разбра колко лошо беше преправила гласа си.

— Знам, че ти не си Ал — ръката му потърси китката й. — Ти си... ти си една малка жена! Ти си момиче! Как си измисли името Ал?

— Алена — прошепна тя.

— Млада ли си?

Пръстите му се плъзнаха по фините форми на ръката ѝ. Тя беше отрудена и груба, но със сигурност не беше ръка на възрастен човек.

— На седемнайсет. — Алена прехапа устни и попита плахо: — Няма да казваш на никого, нали?

— Обясни ми, защо всички трябва да мислят, че си момче? Тогава ще мога да си създам собствено мнение.

След кратко двоумение Алена реши да се довери на мъдростта на слепеца и му разказа историята си с всички подробности.

— Не съм шпионирала — увери го тя, когато свърши. — Но отсъди сам. От твоето мнение зависи свободата ми.

Последва ужасен миг, изпълнен с напрежение и страх, след което той каза:

— Винаги съм обичал историята на Оливър Туист. Искаш ли да ми почетеш от нея?

Сълзи на облекчение рукнаха от очите на Алена. За да ги прикрие, тя заоправя чаршафите на леглото му.

— Вуйчо ми има тази книга в кабинета си. Ще я донеса утре.

Преди да си тръгне, тя рече:

— Моля те, не казвай нищо на капитан Лейтимър.

— Няма, освен ако не е крайно необходимо — обеща ѝ той.

Дъждът неспирно се изливаше върху града. В събота слънцето се беше показало за малко, сякаш небето щеше да се проясни, но след това гъстите сутрешни мъгли се сключиха отново и се изляха в пороен дъжд. Оловносивото небе тегнеше върху покривите, а павираните улици се превърнаха в кални потоци.

През цялата седмица Алена се беше съсипвала от работа, за да лъсне безупречно лазарета. Тя доволна огледа творението си. Всичко лъщеше и блестеше от чистота. Но тогава се сети, че мраморният под със светлите жилки в преддверието е затънал в мръсотия. Без да мисли много, тя се залови за работа.

Когато след дълго миене и търкане най-сетне ѝ се беше удало да възвърне първоначалния блясък на мраморния под, голямата входна врата внезапно се отвори с трясък. Алена беше грубо блъсната встрани; тя се подхлъзна върху парцала за миене и тупна тежко на

задните си части. С високомерно изражение покрай нея премина Жак Дюбоне. Той изобщо не обърна внимание, че калните му ботуши оставяха мръсни следи върху лъщящия под. Почти беше отминал Ал, когато се обърна и запита със заповеднически тон: „Къде е докт...“. Последната дума увисна на езика му, защото парцалът за миене го плесна през лицето и се уви около главата му. С едно движение той смъкна гнусната дрипа. Мръсната вода беше напоила дрехите му от горе до долу. Пуфтейки и плюейки, той плъзна ръка под палтото си и със светкавично движение извади тънък, дълъг сгъваем нож.

Алена отстъпи назад. Все още държеше кофата в ръка. При вида на мъжа тя неволно се разкиска. Но в този миг две черни ръце внезапно я приклешиха отзад. Тя се опита да се освободи, като риташе силно и при това избълва куп неприлични, гневни слова, които биха накарали дори някой хамалин да почервенеет от срам. Нанасяше удари с ръце и крака около себе си, докато Жак Дюбоне се приближаваше бавно с извадено острие на ножа. Лицето му беше изкривено в грозна гримаса.

— Стой! Какво става там! — извика Коул откъм стълбите и с бързи крачки се приближи към тях. Той тъкмо се канеше да напусне лазарета и беше облечен в парадна униформа. Дюбоне побърза да скрие ножа. Черният обаче не даваше никакви признаци, че ще отпусне клещите. Ръцете на Алена бяха като парализирани от неотслабващата му хватка. Кофата се изплъзна от ръката ѝ и се търколи с трясък по пода. Коул застана непосредствено пред тях.

— Пускай! — нареди той.

Черният го гледаше втренчено, без да се подчини. Коул постави ръка върху кобура си, но в този миг Дюбоне изрече бързо няколко думи на език, неразбираем за Алена. Огромният мъжага се ухили и разтвори ръце. Алена падна тежко на пода. Болезнен вик се изтръгна от нея, тя с мъка си пое въздух. Очите на Дюбоне се присвиха в тесни процепи, когато я погледна по-отблизо.

— Познавам те от парахода! — изсъска той. — С теб имаме да си поприказваме още. Почакай само!

Алена с мъка се изправи на крака. Дюбоне свали подгизналата си връхна дреха.

— Виждате ли? Аз съм ранен, капитане! Дошъл съм тук, защото се нуждая от лекарска помощ, а този нещастен малък кучи...! — Той

прекъсна изречението си, защото Алена се стрелна към него със свит юмрук, но Коул успя да я хване тъкмо на време отзад за панталона. При това той вероятно я беше ощипал, защото тя изписка болезнено и се опита да се освободи с всички сили.

Но Коул я беше хванал здраво и я дръпна назад.

— Ти си тук, за да чистиш! Виж само какво си сторил!

— А вие какво смятате, че правех, когато влезе онова глупаво магаре! Не можеше ли поне да си изтрие краката?

Един бърз поглед към преддверието подсказа на Коул, че възмуцението на Ал не беше съвсем безпочвено. Но като лекар той трябваше да се погрижи преди всичко за болния.

— Дайте да видя! — Той дръпна окървавения ръкав нагоре и погледна ризата.

— Но това ми прилича на удар от сабя! — учуди се той и погледна отвисоко дребния мъж. — Къде ви раниха?

— А! — каза Жак Дюбоне и махна с ръка. — Купих една къща извън града. Някоя си госпожа Хоутърн не можела да си плати дълговете. Жената не искаше да напусне къщата, шерифът също не можа да се справи с нея. И така, отидох лично. Когато исках да ѝ връча заповедта за напускане, тя внезапно извади сабя иззад гърба си и ме клъцна. Сега шерифът ще трябва да я арестува. — Той се засмя злорадо. — Добре я наредих оная вещица!

— Проклет главорез! — избухна Алена, но един остър поглед на Коул я накара да млъкне.

— Точно се канех да си вървя — каза ядосано Коул. — Но няколко минути мога да отделя. Елате, ще ви почистя раната и ще сложа малко йод. Порязването не е дълбоко. Една по-стегната превръзка ще е достатъчна.

Алена побърза да се заеме с отстраняването на следите от случката. Когато свърши, тя събра инвентара си и си взе шапката. Капитан Лейтимър вече твърде често обещавахе да прилага възпитателни мерки. По-добре да не му се мярка пред очите и да не го предизвиква.

Когато се прибра вкъщи, все още беше много ядосана. Така тресна вратата след себе си, че прозорците иззвънтяха. Насочи се направо към кухнята. Дулси стоеше до печката и бъркаше нещо в една тенджерата.

— Днес щях да избия няколко от проклетите янки! — каза тя и захвърли ботушите си в ъгъла.

— Какво приказваш, дете? Малко ли ти се струпа досега на главата, а? — изръмжа Дулси.

— Цяла сутрин пълзях на колене и търках, а на всичкото отгоре онзи нещастен янки ми се развика, ощипа ме по задника и ми се закани. Идеше ми да го застрелям!

Уж случайно Роберта се завъртя в кухнята и успя да чуе последните думи.

— Какво ти става, Алена?

Тя никога не беше виждала малката си братовчедка толкова ядосана.

— Бясна съм! Ако изобщо знаеш, какво означава това! Освен това съм в правото си. Всеки съдия би го потвърдил.

— Какви съдии бълнуваш?! — извика Дулси, застанала с ръце на хълбоците. — Къде се е забъркала пак нашата малка мис Алена? Хайде, кажи ми!

— Досега още никъде — отвърна Алена наперено. После взе една обелена ряпа, размаха я във въздуха и отхапа. — Но тепърва има да се чудите. Ще се погрижа този Дюбоне да прокълне деня, когато е срещнал за пръв път мисис Хоутърн.

— Да не би да говориш за онази възрастна дама, която понякога идва в магазина на татко? — попита Роберта.

Алена наостри слух.

— Ти я познаваш?

— Е, да, малко, но тя идва обикновено, когато не съм там — заусуква Роберта. Не беше сигурна доколко може да се довери на Алена.

— Но знаеш къде живее — настоя Алена.

— Не точно. Мисля, че някъде около старата крайбрежна улица...

Алена взе ботушите си и ги обу.

— Все ще я намеря, ако ще да търся цяла нощ!

— Престани, Лени. Не се дръж като луда! — помоли я уплашена Роберта.

Но Алена нахлупи смачканата си шапка и се ухили.

— Зависи какво разбираш под лудост, Роби. Във всеки случай не смятам, че е лудост да се утрепят няколко от онези проклети мошеници.

Преди да напусне къщата, тя отиде до стаята си и изрови от шкафа армейския пистолет на баща си. Беше „Колт“, калибър 44, с дълга цев. Оръжието беше доста тежко, но тя умееше да борави много добре с него. Алена пхна пистолета в кожената си торба и я метна през рамо. Всъщност нямаше намерение да го използва, но все пак реши да вземе и торбичката с барута, фишеците и кутийката с куршуми.

Беше изминал повече от час, откакто Алена беше излязла, когато Коул Лейтимър пристигна при семейство Крейгхъг.

— О, капитан Лейтимър — усмихна се широко Роберта. — Мислех вече, че съвсем сте забравили за мен, горката.

— Съжалявам, Роберта, но не съм тук за удоволствие — отвърна той с възможно най-нежен тон. — Ако Ал е вкъщи, бих искал да разговарям с него.

— Ал? — Роберта стоеше като гръмната. Тя никога не би предположила, че Алена е в състояние да отклони вниманието на капитана от нея. Но прикри раздразнението си зад гримаса на упрек и каза със срамежливо спуснати клепки: — Но вие не искате да кажете, че сте дошли само заради този невъзпитан хлапак, нали? Аз стоя сега пред вас и си мислех, че искате да видите мен. О, капитане!

— Моля за извинение — отговори Коул, — но днес в лазарета момчето изсипа кофа с мръсна вода върху един мъж.

Този път ужасът на Роберта беше истински.

— Искам само да разменя няколко думи с Ал. Тук ли е той? — каза нетърпеливо Коул.

— За съжаление не, капитане. — Роберта се усмихна замислено. — Излезе преди малко.

— Каза ли къде отива? Трябва да изясня този въпрос, преди да дойде в понеделник на работа. Не мога да допусна това да се случи още веднъж.

Роберта премисли бързо дали трябваше да разкаже всичко на Коул, или беше по-добре да се престори, че не знае нищо. Във всеки случай не биваше да позволява на Коул да я хваща в лъжа.

— Едно ще ви кажа, капитане, никога не бях виждала досега момчето толкова раздразнено. Наистина, той уплаши мен и Дулси до смърт. Бръщолевеше разни глупости, че щял да застреля някакъв си Жак Дюбоне. Кълна се, че е на път да си навлече големи неприятности.

Коул донякъде се чувстваше отговорен за момчето.

— Накъде отиде Ал?

— Там надолу, все по реката. — Роберта излезе на верандата и показа с ръка посоката. — Ще яздите около миля, след това ще свиете на север и ще продължите още една-две мили. Не можете да пропуснете къщата. Тя е дървена, със стръмен покрив.

Когато Коул тръгна, тя положи ръката си върху неговата.

— Ще бъдете внимателен, нали? Ал е доста добър стрелец, а днес се закани, че с удоволствие би ви застрелял.

— Малък вироглав негодник! — изсъска Коул през зъби. Не беше ли казал Дюбоне, че ще се яви с шерифа при мисис Хоутърн? По всичко личеше, че Ал вършеше нещо, което можеше да му струва твърде скъпо.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Отдавна вече бе престанало да вали, но улиците и пътищата приличаха на блато. Алена се мъчеше отчаяно да накара стария си кон да върви по-бързо. Тя удари Ол Тар с една върбова пръчка, но единственият резултат беше, че конят за кратко премина в тръс, който раздруса всичките ѝ кости.

В един момент вече не можеше да продължи, защото калният път беше свършил. Алена зърна къщата на мисис Хоутърн през гъстия храсталак. Пред нея стояха два файтона. Единият от тях беше елегантен, четириместен, с гюрук. От това Алена заключи, че Жак Дюбоне беше пристигнал преди нея, а другият файтон принадлежеше на шерифа. Тя се спусна от коня и се запромъква боса покрай дълъг жив плет, докато накрая сред дивите лози пред нея се откри фасадата на къщата. Веднага разпозна Дюбоне, който дори беше намерил време да се преоблече. Огромният негър се беше облегал тежко на файтона. Недалеч от Дюбоне, в подножието на външните стълби, стоеше друг мъж, чието телосложение беше почти толкова здраво, колкото на негъра. Това трябва да беше шерифът.

Горе на стълбите стоеше висока белокоса жена на около шейсет години. Осанката ѝ беше горда, почти високомерна, а ръката ѝ властно почиваше върху дръжката на сабя. Тук нямаше нужда от много думи: тя щеше да използва сабята, ако някой се приближеше.

Алена продължи приведена покрай живия плет, докато стигна до задния край на къщата. Шмугна се през един процеп в плета и потърси място, откъдето, скрита зад ниските храсти, можеше да наблюдава сцената, без да изпуска нито дума.

Дюбоне размахваше енергично ръце и по всичко личеше, че иска да подтикне шерифа към действие.

— Нали ви казвам, че притежавам всички документи. От тях недвусмислено се вижда, че съм купил тази къща от банката!

При тези думи той извади цял куп книжа от джоба на палтото си.

— Ето, вижте, шерифе, всичко е редовно! Затова настоявам незабавно да арестувате тази жена!

Шерифът явно не бързаше толкова да премине към действие. Той колебливо пъкна голямо парче тютюн за дъвчене между зъбите си. Това разгневи още повече Дюбоне.

— Е, хайде, ще сторите ли нещо или не?

— Ами... — каза шерифът нерешително. — Аз просто исках да чуя какво ще каже дамата за цялата тази история, но вие не ѝ давате думата, мистър Бони.

— Дюбоне — поправи го гневно Жак. — Но какво би могла да стори жената срещу това тук, шерифе! — Той размахваше книжата под носа му. — Призовавам ви да пристъпите към действие. В противен случай ще бъда принуден да се обърна към вашите началници.

Намръщен, шерифът свали шапката си и пристъпи плахо към стълбите, на които стоеше жената.

— Съжалявам, мадам, но трябва да изпълня задълженията си, точно както каза този мъж.

— Разбира се, шерифе — отговори жената с глас, който звучеше дрезгаво и твърдо, но въпреки това тембърът беше някак приятен. — Но се питам дали Дюбоне ви е известил колко добре умея да се справям със сабята на покойния си съпруг.

Шерифът със съжаление поклати глава.

— Бих предпочел да запазите спокойствие и просто да дойдете с нас.

Жената гордо вдигна повехналата си брадичка.

— При цялото ми уважение към вас, ще трябва да откажа. Аз добре познавах майка ви — тя беше прекрасна жена. Чудя се какво би казала, ако можеше да ви види сега!

— Ами, мадам, въъ, искам да кажа... аз... — запелтечи шерифът и силно се изчерви.

— Вашата работа е да осигурявате справедливост и ред — изкрещя Дюбоне и направи крачка напред. — Аз съм заплатил на банката куп пари за тази къща. Няма да се оставя да ме будалкате така. Арестувайте моментално дъртата!

— За какви дългове говорехте одеде, млади момко! Та аз ги изплатих преди повече от шест месеца — заяви мисис Хоутърн с ледено изражение на лицето. — Притежавам дори разписка...

— Ха-ха! Разписка! Това вече го казахте, но досега не съм видял и помен от нея.

Жената продължи да говори, като че изобщо не е била прекъсвана:

— ... разписка с подпис и печат от банката, както си му е редът.

— Хайде, хайде, такава нещо изобщо няма! — извика Дюбоне и се осмели да направи още една крачка напред.

— Във всеки случай, сър — каза възрастната дама с невъзмутима усмивка, — ще видите какво ще ви се случи, ако стъпите дори с единия си крак на стълбите.

Дюбоне се тресеше от гняв. Той каза бързо няколко думи, които шерифът и възрастната дама не разбраха, но Алена ги чу в своето скривалище и внезапно се досети, че Дюбоне беше казал нещо подобно малко преди чернокожият да я заклеши днес в лазарета.

И точно както предишния път, негърът се раздвижи след тази команда и се промъкна зад файтоните, за да заобиколи жената и да я хване отзад. Ръката на Алена се плъзна към кожената торба и издърпа бързо пистолета на баща ѝ. Тя с треперещи пръсти провери дали оръжието е заредено и за по-сигурно вкара нов фишек.

По всичко личеше, че чернокожият търсеше начин да се приближи незабелязано към жената. През това време Дюбоне продължаваше да се заяжда с нея.

Алена се измъкна от храстите, застана срещу негъра и насочи пистолета към гърдите му. Тя полека опъна петлето. Мъжът се вцепени, когато чу щракането, и внимателно се заоглежда, докато най-сетне откри откъде идваше заплахата. Веждите му уплашено трепнаха. Постепенно по челото му избиха малки капчици пот, докато наблюдаваше втрещено дребния хлапак с големия пистолет в ръце. Алена му направи знак с оръжието да отиде при останалите и негърът тръгна без съпротива. Дюбоне видя първо своя слуга и като реши, че той не му се подчинява, започна да крещи заповеди на неразбираемия език. Тогава на сцената се появи Алена.

Шерифът се извърна към нея, а тя го поздрави с небрежно кимване.

— Здравсти на всички!

— Какво означава това? — избухна шерифът. — Веднага разкарай пищова, преди да е гръмнал, момче!

— И това може да се случи, ако не поотстъпите всички от верандата и не оставите на мисис Хоутърн въздух за дишане!

Дюбоне побърза да изпълни поставеното условие, но шерифът пропусна предупреждението край ушите си и постави единия си крак върху най-долното стъпало.

— Е, мисис Хоутърн...

Изстрелът от пистолета беше оглушителен. Шерифът отстъпи няколко крачки назад. Алена веднага запъна отново петлото и негърът, който тъкмо се канеше да се нахвърли върху нея, замръзна на сред крачка. „Момчето трябва да си е загубило ума“, помисли си шерифът. Със стиснати юмруци, почервенял от гняв, той изрева:

— Проклет малък пикльо! Веднага хвърли пищова или ще ти нашаря с него задника, преди да те пъкна в килията! Тук си имаш работа със закона и...

Той замлъкна, когато се чу тропот от конски копита и силни викове. Конят и ездачът се приближаваха право към тях.

С изисканата гъвкавост на офицер от кавалерията Коул скочи от ситно пристъпващия кон.

— Какво става тук? — поиска да узнае той, докато завързваше коня.

— Не зная какво ви засяга това, мистър.

Шерифът изплю кафеникавочерна струя тютюнев сок върху тревата. Погледът, който хвърли към северняка, съвсем не беше приятелски. Коул пъкна ръкавиците си за езда в колана и уж случайно остави ръката си да почива върху кобура.

— Позволявам си да ви напомня, че в този край действа военно положение, сър! Това означава, че функционирането на цивилните служби е преустановено. За всички служебни действия, които се предприемат без разрешението на военния губернатор, можете да бъдете подведени под отговорност.

Шерифът изруга тихо и посочи към момчето.

— Аз дойдох дотук, за да изпълня своите задължения като служител на закона, а този нехранимайко взе да стреля по мен!

Алена отвърна на въпросителния поглед на Коул с невинно повдигане на раменете.

— Можех и да го надупча. — Тя посочи с оръжието негъра: — И онзи там можех да очистя, когато се прокрадваше изотзад към бедната стара жена.

— Прибери оръжието, Ал — заповяда Коул.

Алена положи готовия за стрелба пистолет върху парапета на стълбите, така че да ѝ е под ръка. Тя не изглеждаше особено развълнувана. На първо време с удоволствие предостави на капитана възможността да се справи със ситуацията.

Коул се обърна.

— Питам още веднъж — каза заплашително той, — какво става тук?

Мис Хоутърн изпревари яростно жестикулиращия Дюбоне и обясни накратко за какво е спорът. Когато стана въпрос за разписката, Коул я прекъсна:

— Мога ли да видя бележката?

Възрастната дама го погледна хладно.

— Защо трябва да се доверявам на един янки?

Тогава се намеси Алена.

— Той наистина е само някакъв си янки, но мисля, че може да му се вярва. Поне не е по-лош от другите.

— Това звучи доста убедително, но ти толкова добре ли го познаваш, детето ми?

— Във всеки случай не съм приятел на оня там — отвърна Алена, поглеждайки към Дюбоне. — Следователно съм на ваша страна. Капитана го познавам от лазарета. Той закърпва там ранените.

Мисис Хоутърн се замисли за миг и взе решение. Бръкна в пазвата си, извади оттам една хартийка и я подаде на Коул.

— Сметнах, че на моята възраст това е най-сигурното скривалище — обясни тя.

Коул трябваше да се овладее, за да не се усмихне.

— Разбира се, мадам.

Той разгърна листа и го прочете внимателно.

— Нещата изглеждат наред, шерифе — каза той след малко и хвърли още един бегъл поглед. — В банката вероятно са се заблудили.

— Не! — извика Дюбоне и размаха документите си. — Аз съм придобил този имот по законен път!

— Ако това е истина, банката трябва да възстанови парите ви, сър. От бележката на мисис Хоутърн става ясно, че имотът ѝ не е обременен с дългове. Разписката е издадена много преди вашите документи да бъдат изготвени. — Коул се отдалечи от него. — Шерифе! По всичко личи, че тук има някакво недоразумение.

Дюбоне беше позеленял от гняв.

— Този път вие и мръсният хлапак печелите! Но почакайте само! Аз, Жак Дюбоне, ще се погрижа лично синята униформа да ви струва главата!

Капитанът го погледна ледено.

— По принцип моята задача е да спасявам живот, сър. — Гласът му беше тих и мек като коприна. — Но в особени случаи мога да направя и изключение.

Дюбоне се разкъсваше между жаждата си за мъст и здравия разум, който му подсказваше, че моментът е неподходящ. В крайна сметка той се оттегли при файтона си.

— В понеделник сутринта ще бъда в банката, за да уредя този въпрос. След това ще имам да ви прошепна нещо, господин капитан!

Той даде знак на чернокожия си слуга, който седеше върху капрата, и двамата напуснаха мястото на поражението си.

Коул каза на шериф Бейскъмб:

— Ако мисис Хоутърн е съгласна, ще представя следващата седмица разписката в банката и ще изискам експертиза. А колкото до момчето, шерифе, моля ви да разберете, че той искаше само да защити тази дама. Не е имал нищо лошо предвид.

Шерифът се почеса по тила.

— Ами, не знам със сигурност...

— Добре! — Коул взе решение вместо него. — Момчето работи под мое наблюдение в лазарета, ако искате по-късно да го разпитате.

Шерифът отстъпи с неудоволствие.

— Е, хубаво. Но за в бъдеще внимавай с пицова, момче! — Той се ухили на Коул и на мисис Хоутърн. — Ще се погрижа за тази работа. Ще видим какво се крие зад всичко това. Следващия път няма да се оставя този Дюбоне да ме разкарва напразно дотук! Желая ви приятен ден!

Когато шерифът си отиде, мисис Хоутърн каза на Коул:

— Можете да вземете разписката, сър, но ще ви помоля да ми напишете удостоверение, че я задържате.

— Разбира се, мадам. Ще ви уведомя впоследствие по възможно най-бързия начин. А теб — той се беше извърнал към Ал, — ще те заведа сега вкъщи, преди да си сторил още някоя беля.

— Вие май си мислите, че сте моят ангел-хранител! Ще се оправя и сам — постави го Алена на място. — По-добре стойте настрана от нашето семейство!

— Това не е твоя работа! Във всеки случай ще стигна преди теб и ще кажа на близките ти, че не ти се е случило нищо лошо.

С тези думи Коул яхна коня и си тръгна. Алена гледаше след него, докато той се изгуби от погледа ѝ. Мисис Хоутърн я изтръгна от мислите ѝ.

— Ела с мен вътре, детето ми. Ще прием по чаша чай, преди да си вървиш. Рядко ми идват толкоз мили гости. Между другото, как се казваш?

— Ал.

— Просто Ал, нищо повече? — попита възрастната дама и сбърчи чело.

— Останалото не е важно.

— Зависи от гледната точка, дете.

— Е, да, но засега ме наричайте Ал.

— Добре, Ал — каза тя, като наблегна по странен начин на името, и го погледна изпитателно. — Но я ми кажи защо всъщност дойде? Полският път завършва тук, значи си искал да дойдеш именно при мен.

— Вярно е — призна Алена.

Тя разказа накратко на възрастната дама какво се беше случило и я последва в къщата. В салона приседна внимателно на ръба на един стол.

— На колко си години? — попита мисис Хоутърн, докато наливаше чая.

— Достатъчно съм голям, за да разбирам някои неща, а за останалото се досещам — отвърна Алена неприязнено. Тя разсеяно бъркаше чая в чашата. Изпитателният поглед на мисис Хоутърн я смущаваше.

— Имам чувството, че се опитваш да ме занасяш, дете.

Алена преглътна с мъка. Накрая успя да попита с престорена невинност:

— Какво искате да кажете с това, мадам?

— Я си погледни дрехите! Защо се разхождаш с тази маскировка и се преобличаш като момче?

Алена понечи да отговори, но в този миг схвана какво беше казала мисис Хоутърн. Остана като ударена от гръм. Неспособна да мисли ясно, тя седеше вцепенена. Възрастната дама само се усмихна и отпи от чая си.

— Не се опитвай да ме лъжеш. Преди да се омъжа, бях учителка в девическо училище. Там никой не можеше да ме поднася дълго време.

Тя отново отпи от чая си и кимна.

— Ти играеш ролята си добре, дори много добре. Голямото количество мръсотия по теб вероятно е заблудило мнозина. — Леко отвратена, тя сбърчи нос. — Но в походката ти и изобщо в поведението ти има нещо меко, момичешко. Един мъж не би седнал така предпазливо с мръсните си дрехи на стола и не би държал толкова внимателно чупливата чаена чаша. Е... — тя се приведе напред, в очите ѝ се четеше изпълнено с очакване любопитство, — разкажи ми сега всичко по ред!

Слънцето беше слязло вече ниско, когато Алена се върна при семейство Крейгхъг. Когато влезе в кухнята, тя видя Роберта, която я чакаше със самодоволна, надменна усмивка.

— Къде беше през цялото време, Лени? Пропусна посещенията на капитан Лейтимър!

— И какво от това? — отвърна троснато Алена. — Достатъчно съм го зяпала днес!

Роберта се засмя и внимателно се загледа в ноктите си.

— Казвам ти, Лени, в теб наистина няма капка женственост!

— Ако имаш предвид това, че сама си оправям леглото, сама си пера дрехите и сама си вадя хляба, тогава си права. Но ти кога си донесла и един долар вкъщи?

Роберта сбърчи нос.

— Хм. Една дама има други задължения.

Алена изсумтя презрително.

— Да, разбира се — да мързелува и да дебелее...

— Мързелива! Дебела! Какви ги приказваш! — Големите гърди на Роберта щяха да спукат корсета. Но още преди да успее да даде израз на възмущението си, вратата на кухнята се затвори с трясък и

всякакъв коментар стана излишен. Дулси се изкиска до печката. Роберта хвърли мрачен поглед към широкия гръб на негърката, след което, дълбоко засегната, с горда крачка напусна кухнята. Когато мина край вратата на салона, баща ѝ пусна вестника и я погледна над рамките на очилата.

— Кой беше?

Роберта спря на прага.

— А, Лени. Тя току-що си дойде.

Лийла вдигна поглед от бродерията си.

— Понякога си мисля, че Алена работи прекалено много, Ангъс. Пак се е трепала цял ден. Бедното момиче!

— Хм! — Ангъс отново се задълбочи във вестника си. — Това ѝ се отразява добре. Така ще схване сериозността на живота.

Роберта беше смутена.

— Може би и аз трябва да си потърся работа, татко?

— Ти не, мила моя. — Ангъс дари дъщеря си с бащинска усмивка. — Ти си замесена от друго тесто, детето ми.

Роберта беше доволна. Тя спокойно се оттегли в спалнята си и се отдаде на мечтите, в които се виждаше омъжена за един офицер янки.

Алена избягваше да се задържа в къщата на семейство Крейгхъг, защото искаше да си спести дразгите с Роберта. За почистването на апартамента на Коул тя си беше оставила неделния следобед. Знаеше, че в неделя Коул беше дежурен до вечерта. Но не можа да избегне срещата с него: беше принудена да го потърси в лазарета, за да му съобщи, че ключът от жилището му се е изгубил.

— Не ми се карайте — изпревари го тя. — И без това виждам всичко изписано по лицето ви.

— От вчера ми се ще да ти кажа някои работи, но засега ги преглъщам — отвърна той и ѝ подаде собствените си ключове. — Защото ако започна, може и да не свърша скоро.

Тя го погледна.

— Погрижихте ли се за книгата на мисис Хоутърн?

— Ако още не го знаеш — в неделя банките са затворени!

— Откъде да знам? Аз нямам пари, че да ги мъкна по банките!

— Пак ли започваш да хленчиш? Всъщност какво правиш с парите си? Още ли не си спестил достатъчно, за да си купиш нови дрехи?

— Първо ще износя тези.

Коул отвори уста за отговор, но Алена го сръза:

— Сега трябва да тръгвам, ако искам да свърша днес с работата. Не ми плащате, за да бърборя с вас.

— Стой там, докато се прибера от работа — извика той след нея.
— Или донеси ключовете пак тук.

По време на обяда Коул беше прекъснат от сержант Грисъм, който му предаде връзка писма. Той ги прибра, за да ги прочете покъсно. Беше разочарован, че нямаше писмо от баща му, но погледът му попадна върху акуратния почерк на Осуалд Джеймс — адвокат и близък приятел на семейството. Датата върху писмото беше отпреди две седмици. Коул с любопитство разкъса плика. Сякаш стоманен юмрук стисна сърцето му, когато прочете първия ред:

„С голямо прискърбие се виждам принуден да ви съобщя, че нощес баща ви почина...“

Роберта заповяда на Джелидия да спре близо до „Джексън скуеър“ и да я изчака там. Тя продължи пеш, без да обръща внимание на зяпналите я войници от Северните щати. Беше обзета от други мисли и нямаше желание за флиртуване. Днес тя гонеше по-едър дивеч, по-точно — един лекар янки. С ключа от жилището му се беше сдобила от връхната дреха на Алена. Не беше трудно да измоли от баща си каретата за една неделна разходка. И когато Коул се прибереше в апартамента си, щеше да я завари толкова леко облечена, че щеше да захвърли всички възможни колебания. Роберта от доста време беше обмисляла този план, сега беше време да пристъпи към действие. Беше готова дори да приеме неприятния начин, по който мъжете имаха навика да доказват своята мъжественост. След като Коул

веднъж спеше с нея, тя винаги можеше да твърди, че е бременна. А ако откаже да признае, баща ѝ все щеше да намери начини и средства да го принуди. Преди обед тя дискретно беше разпитала из околните магазини къде се намира жилището му, след като той упорито беше отклонявал настойчивите ѝ въпроси. Оказа се, че никак не е лесно капитанът да бъде открит.

Роберта чу стъпките зад себе си и бързо прибра ключа. За миг плановете ѝ се оказаха осуетени, когато видя, че към нея се приближава тъмната, широкоплещеста фигура на Коул Лейтимър. С лека, смутена усмивка той свали шапка пред дамата. Роберта още не беше се предала съвсем, затова отвърна на погледа му с игриво кокетство:

— Капитан Лейтимър! Каква случайност! Много се надявах да ви видя, ще ми повярвате ли?

— Не сте ли дошла тук заради Ал? — Доколкото си спомняше, беше ѝ казал, че ще бъде дежурен през целия ден. Главният лекар го освободи по-рано заради смъртта на баща му.

— Ал? — попита Роберта объркана. Плановете ѝ се проваляха един след друг. — Мислех, че е отишъл на риболов или нещо подобно.

— Той е тук — рече Коул и отвори вратата. В нишата стояха ботушите на Ал, а от съседното помещение се чуваше усърдното стържене на четката за под. Неканена, Роберта влезе бързо в жилището. Коул затвори вратата след нея.

— Ал! — извика високо той. Отговори му гневно сумтене. Чуха се стъпки от боси крака и веднага след това пред тях застана Алена.

— Мислех, че сте зает в лазарета — каза тя, безкрайно изненадана. След това хвърли неприязнен поглед към Роберта. — Както виждам, имате придружителка, капитане. Може би предпочитате да прекратя работата тук и да изчезна за известно време?

— Не говори глупости! — Коул погледна мрачно Ал, след което излезе на балкона и се озърна. Бързо откри каретата на Роберта.

— За да не се поставя под съмнение доброто ви име, Ал ще ви придружи до каретата. — Когато Роберта отвори уста, за да му възрази, Коул рязко вдигна ръка. — Моля ви да извините лошите ми маниери, но току-що получих вест, че баща ми е починал. Опасявам се, че днес няма да съм забавен събеседник...

— Баща ви е мъртъв?

Коул кимна утвърдително. В главата на Роберта проблесна мисълта, че сега вече нищо не стоеше между Коул и многото пари. Алена леко докосна ръката ѝ.

— Ела, Роби, мисля, че капитанът иска да остане сам. — Тя нерешително се обърна към Коул: — Ще се върна и ще довърша това, което съм започнал. Останалото може да почака до утре.

Роберта беше дълбоко разстроена, задето беше изведена като ученичка от къщата. Алена мълчеше. Когато двете момичета стигнаха при каретата, Джелидия бурно приветства Алена:

— Мис Ал! Ей, че съм щастлив! Вече се чудех какво ще разправам на мистър Ангъс, ако се случи нещо с мис Роберта. Тук гъмжи от войници на янките!

— Откарай я вкъщи, Джелидия, и не спирай никъде! Аз скоро ще се прибера.

— Тъй, тъй, мис, няма да спирам никъде. Чухте ли, мис Роберта?

— Ще правиш, каквото ти казвам аз — заяви Роберта троснато.
— Откарай ме сега вкъщи, но побързай!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

В Ню Орлиънс се носеше слух, че части на Южните щати под командването на генерал Лоу са били стъпкани по време на нощен „бой“ от стадо подплашени мулета, принадлежащи на армията на Северните щати. Мълвата разказваше, че генерал Грант се е държал за корема от смях. Но едно комюнике, излязло по-късно и отличаващо се с по-голяма сериозност, съобщаваше, че частите на Конфедерацията са били отблъснати още преди „мулешката атака“ от генералите Смит и Тайндейл. За голямо раздразнение на южняците, генералният щаб на Съюза, освен това беше проявил нахалството да обяви мулетата за коне.

Градът беше спокоен и почти безлюден. Малкото лица, които Алена видя, докато препускаше сутринта из пустите улици, бяха вгълбени в себе си и издаваха огорчението от новата загуба. Тази година Югът щеше да посрещне Коледа тъжен и мрачен като тази понеделнишка сутрин. В лазарета Алена искаше да се отправи веднага към болничната стая, в която лежеше Боби Джонсън. Искеше да го посети за малко, но беше спряна от един санитар, който ѝ събщи, че доктор Брукс желае да говори с нея в малкия си кабинет на последния етаж. Тя веднага се качи горе. Когато влезе в кабинета, лекарят се изправи иззад бюрото си.

— Какво има, док? — попита тя на своя момчешки жаргон.

— Сега можеш да говориш нормално, без да се притесняваш. Тук не ни чува никой, детето ми. Ела насам и седни.

Алена смутено го наблюдаваше, докато докторът с непохватни движения подреждаше бюрото си. Той на няколко пъти се опита да започне разговора. Накрая грабна една дебела купчина книжа и я тръсна на бюрото пред Алена. Когато заговори, гласът му беше изпълнен със съчувствие.

— Всяка седмица получаваме това тук. Враждуващите войски си разменят тези книжа посредством специални куриери.

Алена не знаеше какво да каже. Тя сведе поглед и зачете:

„Конфедерирани американски щати
Генерален щаб / Главна квартира
Армията на генерал Лий във Вирджиния
Списък на загиналите и изчезналите:
А. Пълен списък на:
1. Ранените
2. Загиналите
3. Изчезналите
4. Дезертиралите
Забележка: валидно за окупираните територии на:
Луизиана, Мисисипи, Алабама“

Студена пот обля Алена. Джейсън! Единственият брат, който й беше останал! Вече на два пъти беше виждала тези списъци през последните две години! Тя бавно вдигна глава и погледна угриженото лице на доктор Брукс. Нетърпеливо запрелиства страниците, стиснала зъби, докато откри буквата „М“. Плъзна пръст по колоната с имената, докато откри това, от което се страхуваше.

„Макгарън, Джейсън Р.
Изчезнал в боя, вероятно загинал на 4 окт. 1863.“

Редовете заплуваха пред очите й. Четвърти октомври! Това беше преди повече от месец! Джейсън, големият, силният, милият Джейсън! Тя си спомни случая, когато Гейвън тайно беше сложил остри камъчета под седлото на коня й. Джейсън беше този, който я свали от беснеещото животно. А сега беше мъртъв!

— Алена! Алена! — Думите на доктор Брукс я изтръгнаха от болезнената й вцепененост. Едва сега усети, че лекарят държеше ръцете й между своите.

— Добре ли си, детето ми? Бледа си като мъртвец!

Алена кимна безучастно. Учуди се, че не може да заплаче. После рязко се облегна на стола си и със замах помете книжката от скута си. Листовете се разпиляха по пода.

— Алена, не губи надежда! — каза строго лекарят. — Той само е изчезнал, не е мъртъв! Има още надежда, дете!

— Винаги е същото — каза Алена със сподавена въздишка. — Първо казват, че е изчезнал. По-късно потвърждават официално, че лежи някъде погребан.

Тя закри лицето си с ръце и отпусна глава напред. Разтърси я силен плач, сълзите рукнаха на потоци по страните ѝ.

Доктор Брукс я потупа успокояващо по рамото. Тя се облегна на него и даде воля на страданието си. Той нежно я изправи на крака и я поведе към едно малко канапе. Там остана да седи до нея, докато тя изплака мъката си. Накрая се поуспокои, а малко по-късно потъна в дълбока дрямка.

Когато се събуди, беше вече късно. Навън се беше мръкнало. Доктор Брукс се надигна от креслото си и пристъпи към него.

— Искаш ли да си отидеш сега вкъщи, детето ми?

Алена разтърка подпухналите си и почервенели от плач очи. Тя кимна уморено.

— Наредих да впрегнат моята карета, тя те чака пред вратата.

— Не! — каза рязко тя. — Аз нали съм с Ол Тар. — Устните ѝ се разтегнаха в треперлива усмивка. — Извинете ме, докторе! Но един опърпан хлапак като мен няма място в елегантната карета. Във всеки случай благодаря за любезността!

— Както искаш. — Лекарят въздъхна дълбоко. Гледа я дълго, после хвана ръката ѝ. — Ти си чудесно момиче, Алена Макгарън! Малко са младите жени, които биха понесли подобно нещо по такъв достоен начин. — Той се изправи. — Но дори и за едно момче ездата в толкова късен час не е съвсем безопасна.

— Ще се пазя — успокои го тя. След това попита стеснително: — Капитан Лейтимър тук ли е още?

— Не, той си отиде рано следобед. Скараха се днес с майор Мейгръдър. Той обвини Коул, че болката от смъртта на баща му е ограничила диагностичните му възможности като лекар и способностите му като хирург. — Доктор Брукс махна ядосано с ръка. — Това, разбира се, не е вярно. Когато видях днес Коул за последен път, той ми каза, че едва ли ще издържи до края на деня и ще си отиде.

Малко по-късно Алена се покатери по гърба на Ол Тар и насочи коня надолу към реката. Още не искаше да се прибира в къщата на семейство Крейгхъг. Самотна и изоставена, тя яздеше бавно край водата. Вълните тихо се плискаха о брега. Но спокойствието беше лъжливо. Проливните дъждове бяха покачили нивото на реката и течението беше бързо. Водата по всяко време можеше да прелее праговете и да си потърси ново корито — там, където сега беше сушата.

Дъждът беше спрял. Лунната светлина се лееше през бягащите облаци върху набраздената от малки вълнички вода и се разбиваше на хиляди бляскави топчици.

Алена слезе от коня и приседна на брега, като обхвана коленете си с ръце. Тя подпря брадичка върху тях и се загледа към тъмните силуети на бойните кораби в далечината. В душата ѝ отново се надигна безсилен гняв и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Някаква сянка, която плаваше по реката, започна да придобива форма. Алена присви очи и видя, че към нея се приближаваше голям дънер. Той заседна съвсем наблизо в мътната вода, след което тежко се извъртя по посока на течението. Внезапно на лунната светлина проблесна една гола ръка. Алена скочи на крака. Това не беше привидение! Пръхтейки и плюейки вода, някой там се мъчеше да се хване за дървото!

Алена се огледа. Трябваше да действа бързо, защото човекът щеше да се отдалечи от обсега ѝ. Ръката му пак се издигна над водата и тя долови тих вик. Главата на мъжа отново изчезна. Алена бързо свали тежката памучна връхна дреха от себе си, изтича до края на една малка издатина на брега и скочи във водата. С мощни загребвания заплува срещу течението. Един въртоп се опита да я погълне, но тя пое дълбоко въздух и се гмурна, за да изплува отново на повърхността зад дървото. С отчаяни усилия Алена посегна към давещия се. Успя да го хване за косите и заплува напърно, носена от течението към брега. Най-сетне краката ѝ докоснаха калното дъно на реката. Стараеше се да държи главата на мъжа постоянно над водата. Запъхтяна, тя го задърпа подире си, докато нивото на водата достигна коленете ѝ. С последни усилия успя да го измъкне до брега. Той се закашля и с мъчителни

конвулсии започна да изхвърля водата, която беше погълнал. „Поне е още жив“, каза си Алена с облекчение. Тя обърна лицето му към себе си и се вцепени: Коул Лейтимър!!!

Зави ѝ се свят. Той лежеше пред нея с посиняло лице, облечен само в дълги долни гащи. Беше спасила живота на един янки. Внезапно ѝ се яви видение. Тя видя брат си да лежи в бледата лунна светлина с вдървени крайници и незрящи очи. Ридаейки, тя падна на колене до Коул Лейтимър. Плачеше и виеше, скърцаше със зъби и хапеше устните си до кръв. „Проклет, твърдоглав янки! — Гласът ѝ беше само дрезгав шепот. — Избрал си точно тази студена нощ, за да се къпеш!“ Тя обърна тялото му и го подпря до едно дърво. Нещо тъмно и лепкаво капеше от косата му. Опипа кожата на главата му и откри голяма цицина.

— Здраво са те светнали, янки. Изглежда, си бил пиан-залян, и то тук, наред гората. Истинска лудост! А пък разправяше, че можеш сам да се грижиш за себе си.

Изникваше въпросът, какво да прави с него сега. Беше изгубила ключа от жилището му, а той, разбира се, нямаше друг у себе си. Освен това как можеше да премине по „Джексън скуеър“, нарамила офицер от Северните щати, обут само в долни гащи? Това беше немислимо.

Не ѝ хрумна нищо друго, освен да го заведе у семейство Крейгхъг. Обикновено този ден вуйчо ѝ се връщаше от политическо събрание късно вечерта, понякога чак на разсъмване. Можеше да успее дори да пренесе Коул в къщата, без Роберта да усети нещо. Утре сутринта естествено щеше да има голяма разправа, но Роберта щеше да умилостиви баща си. Тя си знаеше как да го стори.

Алена отиде до мястото, където беше завързала Ол Тар, и заведе коня при капитана, който сега трепереше в мокрото си долно бельо. След известни усилия успя да му облече памучната си връхна дреха — единственото сухо нещо наоколо. При това и на нея самата ѝ тракаха зъбите от студ.

Положи едната му ръка през раменете си и го изправи на крака. Олюляваше се под тежестта му, но успя някак да го повдигне на гърба на коня. Коул се отпусна напред и се вкопчи в шията на Ол Тар. Конят беше неспокоен и се изправяше на задните си крака, но Алена хвана юздите му, преди да успее да събори тежестта. Тя стъпи върху пъна и се качи на седлото, но така, че да седи пред Коул. Той се облегна тежко

на гърба ѝ и я прегърна през кръста. Алена се раздразни от тази близост, но ако го отблъснаше назад, той можеше да се търколи от коня, а тогава тя никога не би успяла да го качи отново на седлото. По заобиколни пътища и пусти улици те най-сетне се добраха до къщата на семейство Крейгхъг, която беше потънала в мрак. Само газеният фенер мъждукаше в конюшната. Изглежда, Роберта си беше легнала, а и слугите вече спяха. Без да заобикаля, Алена подкара коня през моравата и се насочи към конюшната. Тя още веднъж напрегна всички сили и свали Коул от гърба на коня. Когато разпозна преоблечения Ал, той искаше да каже нещо, но тя бързо запуши устата му с ръка. Той я погледна втренчено с кървясалите си очи. Алена енергично го побутна пред себе си и го облегна на стената близо до вратата.

— Да бяхте се засрамили! Така да се напиете, пък после да се оставите и да ви халосат по черепа! Това наистина е безобразие, янки! — С тези думи тя го остави да стои там. Отведе Ол Тар на мястото му и му хвърли допълнителна порция овес.

Когато се върна, Коул беше изчезнал. Алена трескаво взе да се озърта. Къде, по дяволите, се беше заврял? Повика го тихо, но не получи отговор.

Когато мина край бъчвата за вода, тя се сблъска с него в полумрака. Той се олюля и падна върху нея с цялата си тежест, така че и двамата изгубиха равновесие и цопнаха в голямата бъчва. Коул лежеше върху Алена. Тя вече си мислеше, че ще я удави, но най-сетне тялото му се претърколи встрани. Тя излезе на повърхността и пое дълбоко въздух. С проклетия се измъкна от водата, хвана го за краката и го издърпа. Хвърли бърз поглед към прозореца на Роберта и се убеди, че още не свети. В стаята на Дулси, която се намираше над конюшните, също нищо не помръдваше.

С препъване и залитане те се насочиха към задния вход на къщата. В кухнята Алена остави Коул върху един стол и се запъти да донесе няколко топли одеяла. Набързо сложи голям казан с вода върху печката, след което вдигна Коул от стола, праметна едната му ръка през раменете си и се заклатушка с него към стълбите.

— Не вдигайте шум! — изсъска тя. — Ще ви отведе горе в гостната, там ще сте на сигурно място. Не мога да ви оставя в конюшната, защото вуйчо Ангъс ще си помисли, че сте крадец, и ще ви застреля.

Тя почти трябваше да носи Коул по стълбите нагоре, макар че беше два пъти по-тежък от нея. Но успя, стиснала зъби и събрала всичките си сили. Гостната беше разположена на другия край на коридора, недалеч от спалнята на Роберта, ала на сигурно разстояние от стаята на родителите ѝ. Луната светеше толкова ярко, че Алена реши да не пали лампа. Справяше се и така. Коул се свлече на леглото. Алена благодари на небесата, че точно в този миг един облак закри луната, и набързо съблече мокрите му долни гащи. След като го зави, тя каза с тъжна усмивка:

— Веднъж и вие да не ми четете конско, янки.

Затвори тихо вратата след себе си. Светкавично си приготви баня в кухнята и уморено се отпусна във ваната. Усещаше се абсолютно изнемощяла, всички сили я бяха напуснали, беше вече безчувствена към всякакви страдания и грижи.

Тя бавно разтри пяната на ароматния сапун по кожата и косите си. В този момент ѝ беше безразлично, дали Коул щеше да разкрие тайната ѝ или не. Струваше ѝ се, че до сутринта има цяла вечност. Накрая излезе от ваната, нахлузи нощницата си и окачи мокрите си дрехи до печката да се сушат. В къщата цареше гробна тишина. Среса косите си и с болка в ставите се качи по стълбите. Луната хвърляше ярка светлина в стаята ѝ. Предположи, че е малко преди полунощ, но не беше сигурна. Тя уютно се сви в леглото си и веднага заспа дълбоко.

Трябва да бяха минали около два часа, когато се събуди от глухия удар на падащ предмет. В съседната стая вероятно някой се търкаляше по пода, веднага след това някакъв мъжки глас изруга приглушено.

— Този глупак ще събуди Роберта — промърмори Алена уплашено и скочи от леглото. Набързо облече пенъоар над нощницата си и на пръсти се измъкна от стаята. В коридора нямаше никой. Притича боса до гостната и се вмъкна вътре.

Когато видя Коул Лейтимър, тя изруга наум, спомняйки си, че е облечена в женски дрехи. Явно не беше вече толкова пиян, колкото си мислеше тя. Стоеше до леглото и се мъчеше да запали газената лампа. Лунната светлина нахлуваше иззад спуснатите завеси и изпълваше стаята с млечнобяла светлина. Макар че беше още полузамаян, Коул усети присъствието на жена, която стоеше в рамката на вратата. Изведнъж разбра неудобството на положението си. Всеки миг можеше да се намери лице в лице с някой побеснял съпруг или разгневен баща,

който се страхува за честта на дъщеря си. Между другото, жената наистина беше млада.

— Ммм — премлясна той и наум прокле натежалия си език. — Опасявам се, че се натрапвам.

Алена знаеше, че не може да се измъкне. Трябваше да намери възможно най-безболезнения начин да оправи положението. Старите Крейгхъг можеха да се приберат всеки момент. Алена си представи какво щеше да се случи, ако завареха голия янки да се мотае из къщата им. Изглежда, Коул беше напълно объркан. Алена се възползва от този миг и скрои бързо план.

— Искате вече да си тръгвате ли, капитане? Но нали обещахте, че ще останете цялата нощ — каза меко тя, като се засмя гърлено. Умело имитираше небрежната дискретност на опитна куртизанка. Гласът ѝ беше сладък като мед и безкрайно галювен. И в тази роля щеше да го подведе, както и в ролята си на невъзпитано хлапе. Все пак беше благодарна, че в полутъмната стая не виждаше добре голото тяло на Коул. Иначе вероятно играта щеше да завърши с това, че тя уплашена щеше да избяга в спалнята си.

Коул, разбира се, не беше в състояние да си обясни как беше попаднал на подобно място за забавления, но замъгленият му мозък доста ясно се ориентираше в ситуацията. Знаеше каква опасност за здравето представляваха бардаците и затова досега се беше държал настрана от тях, но с такава хубава партньорка би било удоволствие да прекара една нощ. Той дълго време беше принуден да се лишава от общуване с жена. Както си беше замаян, почувства надигащото се желание и без колебание му се отдаде. Алена си спомни за една бутилка с бренди, която вуйчо ѝ държеше скрита в писалището, и я извади оттам. Ако Коул пийнеше достатъчно, за да проспие останалата част от нощта, Алена щеше да се отърве. Когато мина покрай прозореца, сребрилата лунна светлина прониза тънката ѝ нощница. Желанието и фантазията на Коул бяха сериозно предизвикани от вида на стройната, но добре оформена фигура. Изгладнелите му сетива се пробудиха и той усети как мъжествеността му набъбва.

— Елате, капитане — подкани го жената с нежен като коприна глас, — пийнете още една чашка. — Алена му пъкна в ръката пълна догоре водна чаша с бренди и отскочи пъргаво, когато той посегна да я хване. — Първо ще пиете, капитане! — засмя се игриво тя.

Коул отпи голяма глътка.

Алена сложи едната си ръка върху косматите му гърди и нежно го побутна към леглото.

— Легнете си отново, капитане, иначе ще настинете.

Коул се мъчеше да фиксира погледа си върху лицето ѝ, но очертанията се размиваха пред очите му.

— Трябва да уредя нещо долу в къщата и се връщам веднага — каза Алена. Вътрешно се усмихна на собствената си хитрост. Беше сигурна, че когато се върне, той щеше да спи мирно и тихо.

Но това не беше по вкуса на Коул. Дъхът ѝ, мекият ѝ глас, нежната ѝ фигура — всичко това подклаждаше жарта му, докато той пламна от желание. Остави чашата.

— Само за минутка, капитане — настоя Алена нежно и се отдалечи от него.

Коул се запрепъва след нея и мислено проклинаше нестабилната си походка. Алена почти беше стигнала до вратата, когато Коул хвана ръката ѝ. Тя изненадано го погледна, без да се осмели да каже нещо. Сърцето лудо биеше в гърдите ѝ. Той стоеше като зловец хунски отмъстител, приведен над нея.

— Една целувка искам — измърмори той с надебелял език. — Не ме карай да чакам дълго. Ела! — Той нетърпеливо я придърпа към себе си. — Покажи какво можеш и ще те пусна да вървиш.

Ако напирещото му телесно желание не беше толкова бурно и той я оставеше на мира, Алена с удоволствие би му се отдала. Но този мъж беше прекалено настойчив, за да му се довери. До преди няколко мига Алена беше убедена, че разбира нещо от мъже. Но сега, когато Коул обгърна ханша ѝ с ръце, тя проумя колко глупава е била. Желанието да се освободи от непривичната твърдост на тялото му почти надделя у нея. Алена знаеше много добре какво искаше Коул и не виждаше изход от положението. Тя решително се изправи на пръсти и целуна бързо капитана по устните. В призрачната лунна светлина видя искрящите му сини очи. Суровите черти на лицето му като че бяха издялани от камък. Завладя я непознато досега чувство. За миг я заляха вълните на желанието. Трябваше да положи големи усилия да се овладее. Но тогава неговите устни се впиха в нейните и меката му нежна уста запали в тялото ѝ огнена жар. Тя затвори очи. Когато

накрая я пусна и охлаби прегръдката си, тя помисли, че ще изгуби съзнание.

— Много сте страстен, капитане — прошепна тя. — Но сега наистина трябва да вървя.

Коул не обърна внимание на тези думи. Отново я придърпа нетърпеливо към себе си. Алена не знаеше какво да прави с ръцете си, затова обгърна мускулестия му врат.

— Още една целувка — избуча той в ухото ѝ. Горещите му устни се спуснаха по шията ѝ. — Може би след това ще те оставя да вървиш.

„Глупак! — помисли си Алена, изпълнена с огорчение. — Седмици наред ме командваш насам-натам, без да откриеш нищо женствено у мен. Е, добре, сега ще ти дам да разбереш, празноглавец такъв!“

Тя почти с готовност започна да изпълнява желанията му. Дори не предполагаше какво въздействие оказва ефирно покритото ѝ тяло върху него. Той силно я притисна към себе си, устата му се впи в устните ѝ. Те се сляха в дълга, страстна целувка. С едната си ръка той обхвана главата ѝ. Чувстваше меките къдрици на копринените ѝ коси и притискането на стегнатите ѝ, закръглени гърди. Въпреки замаяността си искаше да се наслади на тази жена. Алена беше като упоена от страстта на целувките му, коленете ѝ трепереха. Езикът му леко се плъзна между разтворените ѝ устни, навлезе дълбоко и сладко в устата ѝ, така че тя изгуби всяка представа за действителността. Не можеше да му се противопоставя повече. Предположи наивно, че той скоро ще ѝ се насити. Жената у нея, която тя беше принудена да потиска толкова дълго, отново се беше разбудила и с желание се отдаваше на прегръдките на един мъж. И то не просто на някакъв мъж, а на Коул Лейтимър! Ръцете на Коул се поотпуснаха и тя се облегна на него. Устните му я милваха по слепоочията. Той направи някакво движение и внезапно тя усети, че ръцете му бяха под пеньоара ѝ. Той просто беше развързал възела на колана ѝ. Сега вече ги делеше само тънката батистена нощница. Бедрата му се отриваха о нея, като че тя му беше отдавна позната, ръцете му милваха гърба ѝ. Алена пое дълбоко въздух и отстъпи крачка назад, но още преди да може да реагира, ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Тя се измъкна от хватката му с леко извъртане и каза бездиханна:

— Вашата агресивност ме учудва, капитана Лейтимър. Хайде, пийнете още едно питие и марш в леглото. Аз се връщам веднага, повярвайте ми.

Той присви вежди и се усмихна.

— Не зная какви са ти задълженията, момиче, но ще трябва да почакаш. — Изведнъж погледът му беше станал твърд като гранит. — Най-напред искам да те любя.

Ръцете му я повдигнаха, двамата залитнаха и се приземиха в леглото. Алена много се уплаши, когато нощницата ѝ се плъзна нагоре и бедрата ѝ се отриха в парещата жар на мъжествеността му. Тя светкавично се изтърколи и скочи на крака от другата страна на леглото. Искаше да избяга, но Коул здраво хвана плата на дрехата ѝ и я придърпа към себе си, така че презрамките на нощницата се врязаха в раменете ѝ. Алена изпадна в паника. Отчаяно се опита да се изскубне.

— Моля ви, капитане — с мъка потисна тя страха в гласа си. — По-късно ще имаме още много време!

Нощницата се плъзна по раменете ѝ и Алена се откопчи. Но Коул беше по-бърз и хвана ръката ѝ над лакътя. Никога не беше предполагала, че фините му, добре поддържани пръсти притежаваха такава сила. Тя се въртеше и се гърчеше, но не успяваше да се измъкне. Коул бавно я придърпа към себе си. С плътно стиснати бедра тя се опитваше да избегне всякакъв допир с изправения му нагоре член, който повдигаше ефирния плат на нощницата ѝ. Главата му се спусна надолу и зажаднелите му устни намериха меките зърна на гърдите ѝ. Той развърза панделката на врата ѝ, дрехата се свлече настрани и пред очите му се разкри цялата прелест на гърдата ѝ. Горещите му, влажни устни се плъзнаха по нежните възвишения. Дъхът на Алена спря, когато устата му заигра нежно със зърната ѝ. Обзе я възбуда с потресаваща сила, ставите ѝ омекнаха. Обезсилена, тя се отпусна. Коул се търкулна върху нея. Той повдигна леко глава, погледна я в очите и каза тихо, с усмивка:

— Сега ще те обладая, госпожице!

Обзета от панически страх, Алена заклати глава.

— Трябва да вървя — каза тя, останала без дъх. Думите ѝ бяха почти въздишка: — Пуснете ме!

— Не, малката, дума да не става. Та аз съм платил за тази нощ.

Думите му изпълниха Алена с нова надежда. Това беше единственият ѝ шанс.

— Точно там е работата, капитане — прошепна тя. — Вие не сте си платили.

Тя се опита да прикрие коленете си с нощницата, но ръката му се вмъкна отдолу и замилва плоския ѝ корем. Същевременно той се огледа за дрехите си. Нямаше ги! Тогава се сети за златната верижка с медальона. Свали я и я окачи на врата на Алена.

— Ето, вземи! Струва три пъти повече, отколкото една нощ с теб!

— Не, моля ви! Не мога! — изстена момичето. — Моля ви, недейте, капитане!

— Коул — промърмори той. Устните му бяха близо до нейните. Той се усмихна и се отпусна върху нея. Алена полудя от страх, когато той пристъпи без предисловие към действие. Тазът му се спусна между бедрата ѝ. Алена разтвори широко очи, когато усети горещата жар на мъжествеността му, която безпрепятствено си пробиваше път към вътрешността на нежното женско тяло.

— О! — изстена тя с полузадавен глас. Обзе я ужас, когато членът му раздели стегнатия отвор на влагалището ѝ. Алена се надигна под Коул и се прилепи плътно към широките му гърди.

— Коул! Моля те! Престани!

Остра болка простреля слабините ѝ. Изведнъж тя се почувства изцяло изпълнена от него. Алена прилепи лицето си до врата му. От очите ѝ рукнаха сълзи и тя прехапа устни, докато усети вкуса на кръв. Коул намери устните ѝ. Целува ги дълго, с търпелива наслада, докато най-сетне болката я поотпусна. Той не бързаше, а се отдаваше на всеки миг докрай. Докато лежаха притиснати, прилепени един в друг, Алена почувства нарастването и разцъфтяването на непознат досега екстаз — една съблазнителна тръпка, която идваше от недрата на тялото ѝ. Забавянето му възбуди сетивата ѝ, пулсиращата му топлина в нея я нажежаваше; тя страстно отвърщаше на пламенните му целувки.

Ръцете ѝ го обгърнаха, езикът ѝ стеснително си играеше с неговия. Тя едва усети, че той започна да се движи в нея, всичко изглеждаше толкова леко и непринудено. Но внезапно като че я обзе някаква лудост, тя изви тялото си нагоре и по този начин пресрещна безумната му страст. Всеки един от силните му, твърди удари

извеждаше желанието ѝ към нови висоти, докато ѝ се стори, че нямаше вече накъде. Но полетът продължаваше все по-високо и по-високо, докато тя се почувства съвсем лека и свободна и някаква почти непоносима радост накара света около нея да се пръсне на парчета. Коул дишаше на бързи, силни тласъци, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Те се оставиха да бъдат носени от вълните на дивата, необузdana страст към все нови брегове на желанието. Слети страстно ведно, те се потапяха във вихрените водовъртежи на взаимното обладание. Коул изстена и обсипа устата ѝ с пламенни целувки. Алена се отърси от цялата си невинност, трептящите пламъци на обладанието горяха в тялото ѝ. Влюбените потънаха до дълбините на душите си в ярък огън, те горяха като факли, когато ги отнесе бурята на страстта, докато най-сетне се завърнаха на земята като прегоряла, матова пепел.

Коул беше изразходвал всичките си сили. Тялото и душата му жадуваха спокойствие. Сънят се мъчеше да го надвие, той се вкопчи отново в миговете на душевно опиянение. Но дрямката го отнесе постепенно и светът около него потъна в мрак.

Когато приливът на възбудата се оттегли от Алена, тя осъзна, че лежи притисната до топло, силно тяло. Той я беше прегърнал с едната си ръка, а спокойният му дъх милваше челото ѝ.

— Коул? — промърмори сънено тя. Внезапно, за части от секундата осъзна какво се беше случило. Тя, гордата дъщеря на Юга, беше спала с един янки!

Извика ужасено. Освободи се от ръката на Коул и скочи. Удари го по рамото, след което го обърна по гръб, но всичко, което успя да измъкне от него, беше някакво несвързано бръцолевене.

Разтърсена от сподавена въздишка, Алена придърпа разкъсаната нощница пред гърдите си и вдигна пенъоара от пода. Вече на вратата, тя хвърли още един поглед с премрежени от сълзи очи към голия мъж, изтегнат върху леглото. Заплака горчиво и избяга от стаята. Не я интересуваше, че беше оставила вратата полуотворена. Нейната стая ѝ предлагаше закрила и сигурност. Тя се скри дълбоко под одеялата и се сви на топка. Притисна възглавницата към ушите си и изтерзана, изплака мъката си. Но сладкият мир на съня я погълна по-скоро, отколкото очакваше.

Роберта се надигна, когато един кратък вик я изтръгна от съня ѝ. Още замаяна, тя отвори вратата и огледа коридора. Успя само да зърне бледия оттенък на нощницата на Алена, която, плачеща, се скри в стаята си. Сподавеното ридание на по-малката ѝ братовчедка достигна до Роберта и предизвика любопитството ѝ. Тя запали една лампа и отиде до полуотворената врата на гостната стая. Стреснато прокара ръка по шията си, когато видя мъжката фигура, просната върху леглото. Лицето беше обърнато настрани, а косматите гърди се надигаха и отпускаха в дълбок сън. Стаята миришеше на бренди, на нощната масичка стояха бутилката и една чаша.

Роберта се приближи предпазливо и откри в светлината на лампата малките петна от кръв върху чаршафа. Така значи! Хлапачката беше спала с мъж! Гърдите на Роберта се надигнаха от сподавен смях. Но сърцето ѝ се спря от уплаха, когато разпозна спящия. Капитан Коул Лейтимър! Този негодник! Обзе я гняв. Алена я беше измамила и си го беше присвоила. Малка мръсница! Тя го е имала! А той принадлежи на мен! На мен!

О, как жадуваше за отмъщение Роберта! Искаше ѝ се да раздере лицето на Алена и да я насини от бой! Едва не отиде в стаята ѝ, но кървавите петна върху чаршафа я накара да спре. Тя замислена се вгледа в тях, умът ѝ заработи с пълна сила. Това беше нейният шанс да обвърже капитана. Ако е бил пиан, вероятно нямаше да си спомня всичко това.

Ами ако си припомнеше?

Няма значение, каза си Роберта със зловеща усмивка. Татко ще го постави на място!

Тя угаси лампата и хвърли небрежно пенъора си на пода. Притисна се плътно до гърдите на Коул. Той не помръдваше. Очите на Роберта светеха от задоволство заради проявената хитрост. Алена беше разрешила проблема ѝ и дори беше оставила следи, за да докаже девствеността си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Гневен рев изтръгна Коул от съня му. С почервенели очи той се огледа в сумрачната стая, когато внезапно го хванаха две силни ръце. Изненадан и напълно объркан от неочакваното нападение, той вдигна ръце да се защити. Остра болка прониза мозъка му. Върху него се изсипаха всички възможни обиди и ругатни. През гневния поток от думи той чу писък на жена. Данданията опъна нервите му до скъсване, но мъчението още не беше завършило. Пръстите на някакъв мъж обвиха шията му и започнаха да годушат.

— Недей, татко! — изпищя плачливо женският глас. — Изслушай ме, татко! Моля те!

Изведнъж целият този театър дойде до гуша на Коул. Той отблъсна с лакът мъжа от себе си.

Ангъс, който по време на нощното събрание беше пийнал доста, се заклатушка из помещението и едва не падна. С разширени от гняв очи той зяпна втренчено към Коул, но в главата му беше останала все пак капка здрав разум. Отказа се да души съблазнителя с голи ръце. За какво имаше пистолет, по дяволите!

Коул видя как Ангъс се измъкна от стаята. Той уморено отпусна глава върху възглавницата. С две ръце притисна пулсиращите си слепоочия. След това опипа внимателно голямата цицина на главата. Крайниците му бяха тежки като олово. Обърна поглед към Роберта. Тя беше покрила голотата си с едно одеяло. Коул бавно започваше да се осъзнава. С ругатня на устните той седна в леглото и се огледа. Погледът му попадна върху кървавите петна на чаршафа. Какво, по дяволите, беше направил през нощта?

Не намери време за логично обяснение, тъй като Ангъс Крейгхъг нахълта в стаята с огромен револвер. Той се спря на крачка пред Коул, сграбчил с две ръце оръжието.

— Кажете си последната молитва — ревеше Ангъс. — Панталонът му беше разкопчан. — Вие... вие сте опозорител на деца!

— Един момент, по дяволите! — изкрещя Коул.

Гневът беше започнал да се надига и у него. Той скочи на крака и уви чаршафа около кръста си. Не знаеше точно какво се беше случило, но в едно беше сигурен: не искаше да бъде застрелян в леглото. Смътно си спомняше за топлината и аромата на едно женско тяло, пък и чаршафът беше достатъчно силна улика. Но нещо не съвпаднаше с ръста на Роберта. Със сведени клепачи тя остави погледа му да се плъзне по нея. В този миг той се предаде.

— Недей, Ангъс, не бива да правиш това! — хленчеше Лийла. — Помисли за доброто име на дъщеря ни! До довечера ще го узнае целият град!? А заради това янките ще те обесят!

Най-сетне Роберта успя да привлече вниманието на околните върху себе си.

— Той иска да се ожени за мен. Аз го обичам.

Коул слисано се втрени в нея. Възможно ли беше през нощта да ѝ е обещавал подобни глупости?

— Един янки! — изкрещя в нов пристъп на гняв Ангъс.

— Но, Ангъс, успокой се! — подхвана кротко Лийла. — Помисли за кръвното си! Иначе пак ще трябва да пазиш цяла седмица леглото.

— Аз го обичам, татко, и искам да се омъжа за него — молеше го настойчиво Роберта.

Двамата я зяпнаха безмълвно. Ангъс никога не беше отказвал желание на дъщеря си. Той и сега не я остави в беда. Искаше поне да се погрижи за задомяването ѝ, макар че първата брачна нощ се беше състояла предварително.

— Обуйте си панталоните — заповяда Ангъс на Коул с рязък тон. Той заплашително насочи оръжието към него. — Пригответе се, свещеникът след малко ще бъде тук.

Коул се огледа. Главата му се въртеше. Нямаше и следа от униформата му!

— Опасявам се, че нямам подходящо облекло за този повод.

Лицето на Ангъс стана пурпурночервено.

— Къде сте скрили униформата си?

— Питайте дъщеря си — каза спокойно Коул.

Очите на стария Крейгхъг едва не изскочиха от орбитите. Той хвърли бесен поглед към дъщеря си, която сега би предпочела да се скрие някъде и само мънкаше несвързано.

— Панталоните на Ал са долу до печката — обади се Лийла, когато съпругът ѝ се обърна към нея за съвет. — Иначе остават единствено твоите дрехи.

— Никога! — Ангъс в никакъв случай не желаше да види дебелия си корем и късите си крачета съпоставени със стройното, високо тяло на северняка.

— Вероятно Ал няма да има нищо против — каза меко Лийла. Тя със съмнение погледна капитана. — Когато Джелидия отиде да вземе свещеника, би могъл да мине през квартирата на капитана и да донесе някакво подходящо облекло. Ал ще има нужда от своите дрехи сутринта.

— Но ключът ми е в униформата, а нея я няма, мадам. — Коул не беше в настроение да се предава толкова лесно.

— Остави, мамо, аз ще уредя това. Ти донеси панталоните на Ал, а аз в това време ще говоря с Джелидия.

Сбърчил вежди, Коул се загледа след Роберта, която излезе от стаята след майка си. Нещо не беше наред с нейните тъмни, дълги до раменете коси. Главата му бучеше. Нямаше ли някакъв тъмен ров или бъчва с вода? Той нали се беше борил с някого! Ал! Конюшната! Нищо не се връзваше. Припомни си смътно някаква жена в мрака. Тя отговаряше на неговата страст с жар и му беше доставила незабравима наслада. Защо не можеше да свърже Роберта с образа на тази жена?

Лийла се върна с все още влажните панталони на Ал. Коул ги пое неохотно.

— Обувайте! — изкомандва Ангъс.

Коул се насили да влезе в студените, твърде тесни панталони, които повече подчертаваха определени части на тялото, отколкото ги криеха.

— Ще свършат работа — каза Ангъс, като отхвърли всякакво недоволство от страна на Коул, насочвайки цевта на пистолета към него. — На това тържество и без друго няма да присъстват много свидетели, уверявам ви, сър.

Джелидия успя да вдигне от леглото известния с не особено голямата си работливост свещеник Лимън и да го докара по най-бърз начин. Преди това той трябваше да се отбие до жилището на Коул, за да вземе униформата му.

На изток вече просветляваше: Ангъс нямаше търпение да дочака пристигането на свещеника. Междувременно Коул облече парадната си униформа, която всъщност трябваше да носи при особени поводи.

Сватбеното тържество премина с конфузна формалност, само Роберта грееше от щастие. Когато брачният съюз беше сключен, тя се хвърли в ръцете на Коул и го дари с дълга целувка. Беше успяла! Не я вълнуваше вече с какви средства беше постигнала целта си. В блестящо настроение, тя хвана Коул под ръка и не го пушна повече.

Но радостта ѝ беше внезапно помрачена от силно чукане по вратата. Дулси отвори и един сержант от кавалерията влезе в салона. Той кимна на присъстващите, а като видя Коул, отдаде стегнато чест.

— Моля за извинение, капитане. Имаме заповед да претърсим всички къщи. Симпатизанти на южняците са влезли призори в лазарета, преоблечени в съюзнически униформи, и са освободили някои от въстаниците.

Коул попита рязко:

— Има ли ранени?

— Един сержант и часовите. Водачът на бандата е бил преоблечен като лекар. Взели са само пленниците, които са в състояние да вървят. Вероятно са се измъкнали невредими, сър.

— Днес не бях там и не съм срещал никакви бунтовници, сержант. Претърсете за всеки случай плевнята и конюшните. Може би някой се е скрил там!

— Слушам, сър! — Сержантът смутено мачкаше шапката си в ръце.

— Е? — попита Коул.

— Всички офицери и войници трябва да се представят в частите си, сър.

— Изпълнете задълженията си, сержант. След това ще се върна с вас. Между другото, аз нямам кон.

Сержантът отдаде чест, извъртя се на токовете си и напусна помещението.

— Как да не се пръснеш от яд! — Роберта нервно тропна с крак. — Едва се венчахме, а ти вече бързаш да се връщаш в смрадливия си лазарет!

Коул я погледна, но не каза нищо. Гневът и разочарованието ѝ бяха разбираеми. Но бушуваше война и нямаше да е зле тя да не го

забравя.

— Мамо? — молеше се Роберта и се обърна за помощ към майка си.

— Остави капитан Лейтимър да върви — каза майка ѝ твърдо.

— Какво ще кажеш за това, татко? — хленчеше дъщерята.

Ангъс не без злорадство каза:

— Първо работата, после удоволствията. Не задържай повече капитана.

— О-о-о! — изплака Роберта. — Всички сте срещу мен!

Ридаейки, тя се качи в стаята си. Силният ѝ плач се чуваше в цялата къща.

Алена се пробуди. Мъжките гласове и движението пред къщата я разсъниха съвсем. Тя отиде до прозореца и погледна навън. Няколко войници янки стояха на двора, един сержант жестикулираше и раздаваше заповеди с креслив глас. Първата ѝ мисъл беше, че Коул е открил коя е тя и е довел войниците. Бързо се облече и омаза косите и лицето си. В коридора тя срещна Дулси, която ѝ хвърли предупредителен поглед. Алена нахлупи смачканата си шапка и внимателно слезе по стълбите. Долу тя се облегна небрежно на рамката на вратата, като отбягваше да поглежда към Коул.

— За какво е това оживление? — попита невинно.

— Дръж си устата — кресна Ангъс невъздържано. — Тази заран имахме вече достатъчно разправии!

— Разправии? — осведоми се Алена и хвърли поглед към изострените черти на Коул. — Какви разправии? Та аз само го доведох тук, след като...

— Ти! Ти ли беше? Знаеш ли какво направи? — разбесня се Ангъс и скочи от стола си.

Алена беше напълно обърквана.

— Мисля, че беше пиян до козирката. Някой трябваше да го е нападнал и след това го е хвърлил в реката. Аз го извадих от водата. Какво друго можех да сторя, освен да го доведа тук?

— Да го беше оставил да се удави — изпъшка Ангъс. — Ако не беше ти, малък негоднико, тази сватба никога...

— Сватба? — Сега вече Алена нищо не разбираше. — Каква сватба? Да не би вие? — Тя зяпна Коул и ѝ призля от ужас.

Лицето на Лийла беше почервеняло от смущение.

— Днес сутринта капитан Лейтимър и Роберта бяха... ъ-ъ-ъ... изненадани... заедно — обясни тя. — Ангъс сметна за необходимо да повика свещеник Лимън.

— О, господи! — изпусна се Алена.

Лийла стреснато погледна към вратата, където тя стоеше до преди секунда.

— Какво му става? Защо избяга?

Коул можеше да се закълне, че е видял сълзи в очите на момчето.

— Може би трябва да бъде посветен в някои житейски истини. Изглежда твърде наивен за възрастта си.

Свещеникът недоволно поклати глава.

— Не бих казал това, като го слушам какви ги приказва...

— Трябва да го разберем — възрази Лийла. — Снощи доктор Брукс беше тук и каза, че най-големият брат на Ал е в списъка на изчезналите и вероятно е загинал. Двамата му родители и по-малкият брат са вече мъртви, а сега и това! Детето наистина трябваше да понесе твърде много болка и страдание.

Алена седеше в стаята си и мачкаше и без това достатъчно смачканата си шапка. Стискаше я между ръцете си, а всъщност ѝ се искаше да се разплаче с глас. Тялото ѝ се тресеше от сподавени ридания. Плачът на разочарованата Роберта се долавяше през дебелиите стени на къщата. Нямаше съмнение какво се беше случило. Роберта се беше клела горещо, че ще се омъжи за Коул. Алена изстена при мисълта, че без да иска, е тласнала братовчедка си в ръцете на капитана.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Късно сутринта Алена бавно и спокойно приключи банята си. Дулси я беше оставила необезпокоявана. По разбираеми причини готвачката беше въздържана и мълчалива, защото също като господаря си не можеше да се помири с мисълта, че в семейството беше влязъл един янки. В цялата къща цареше потискаща тишина. За Алена беше ясно, че случилото се в ранните часове на деня беше дошло твърде много за семейство Крейгхъг. С въздишка на отчаяние тя приготви черната си рокля, която всъщност отдавна ѝ беше омаляла. Извади от шкафчето си шапката с черния воал, обувките с високите токчета и корсета.

Предния ден Боби Джонсън беше починал в лазарета и Алена беше обзета от безкрайна тъга по своя приятел. Близките му не можеха да дойдат на погребението, затова тя беше решила да присъства вместо тях. Искаше да почете паметта му, а и да потъгува за брат си.

Тя има смелостта да заповяда на Джедидиа да впрегне разкошния породист кон в кабриолета на семейство Крейгхъг. Вероятността семейството да го използва в предобедните часове беше твърде малка.

Няколко пресечки, преди да достигне целта си, тя спря кабриолета и измина останалото разстояние пеш. Беше спуснала воала пред лицето си.

Алена забави крачки, като наближи една редица гробове. Сърцето ѝ заби лудо, когато видя Коул Лейтимър сред носачите на ковчега. Но тя бързо се успокои при мисълта, че под черния воал той със сигурност нямаше да разпознае в нея жената, която е прегръщал през нощта.

Прехапа треперещите си устни и събра всичките си сили. Незабелязано се смеси с групата жени, облечени в черно.

Военният свещеник завърши проповедта си и по команда на капитан Лейтимър ковчегът беше спуснат в гроба. Коул се обърна, погледът му се зарея над тълпата. В този миг той забеляза крехка, стройна жена в траурно облекло. Видя учудено как пъргавата ѝ фигура

бързо се дръпна в сянката на един величествен дъб, докато погребалното шествие се приближаваше към нея. Нещо в тази жена му се стори познато. Мисълта му заработи усилено. Резките ѝ, почти момчешки движения предизвикаха у него далечни асоциации. Той се приготви да размени с нея няколко думи, но военният свещеник го дръпна за ръкава и го погледна строго.

— Елате, капитане — изсъска той. — Първо задълженията. По-късно ще имате достатъчно време за изказване на съболезнования.

Алена въздъхна облекчено. Коул можеше да не я разпознае отдалече, но тя не искаше да се подлага отблизо на изпитателния му поглед. След траурната церемония Коул се сбогува набързо. Облечената в черно жена бързаше по пътя далеч пред него. Воден от някакъв вътрешен подтик, той тръгна с широки крачки след нея. Алена страхливо хвърли поглед през рамо и с разтуптяно сърце установи, че той я преследва. Когато премина през портала на гробищата, тя отхвърли воала и се затича. Толкова бързаше да стигне до кабриолета, че не видя дребния тъмнокос мъж, който се изпречи на пътя ѝ.

— Боже мой! — извика Жак Дюбоне ядосан. Сблъсъкът го накара да отскочи назад. — Внимавайте!

Алена се държеше за главата. Виеше ѝ се свят.

Жак Дюбоне забеляза нежните черти на облечената в черно жена. Той беше възхитен от красотата на лицето ѝ. Разсеяно повтори последните си думи. Очите му нахално огледаха крехката закръгленост на тялото ѝ. Рядко срещаше красиви жени, толкова дребни на ръст, че да го накарат да се чувства голям и мъжествен.

— Мадмоазел! — Той свали с поклон шапката си. — Позволете да ви се представя!

Но не успя да продължи, Алена видя, че Коул се приближава бързо. Нямаше време да обръща внимание на Жак Дюбоне. Тя прелетя край него и изчезна зад ъгъла. Останала без дъх, скочи в кабриолета.

— Бързо, Джедидиа, тръгвай! Капитан Лейтимър е по петите ми!

Когато Коул се появи зад ъгъла, кабриолетът вече завиваше с поднасяне в друга улица. Успя да зърне само черната шапчица и облак прах.

Отчаян, той се обърна и видя срещу себе си Жак Дюбоне, който го зяпаше с отворена уста.

— Ето че пак се срещнахме, докторе! — Той кимна с брадичка в посока на изчезналия кабриолет. — Познавате ли малката госпожица? — попита през смях. — По този въпрос, изглежда, сме на едно мнение: тя е дяволски сладко същество.

— Предполагам, вече ви е известно, че ипотеката върху имота на мисис Хоутърн е погасена — отвърна Коул, без да обръща внимание на думите на мъжа. — В банката никой не знаеше как е могло да се случи подобно недоразумение. Вероятно някакво недоглеждане. — Коул дръпна от пурата си. — Но когато се поразрових, открих нещо интересно. В банката често са се случвали подобни недоразумения и въпросът винаги е бил разрешаван в полза на някой си Жак Дюбоне, поради липсата на доказателства за обратното. Много странно, нали? — Коул гледаше дребния мъж право в очите. — Ако мисис Хоутърн не беше запазила така грижливо разписката си, щеше да бъде изгонена от къщата и вие щяхте да я получите на смешно ниска цена. Разбира се, нямам доказателства срещу вас, но смея да твърдя, че в лицето на банката вие сте си намерили добър приятел.

Жак презрително изкриви устни.

— Вие го казахте, господине, нямате никакви доказателства.

Коул само се усмихна. Дребният мъж допря пръсти до периферията на шапката си, обърна се рязко и разгневен си тръгна с наперена походка.

Когато беше сигурен, че вече никой не ги преследва, Джедидиа намали безумното препускане на кабриолета. С въздишка на облекчение Алена се отпусна на седалката. Затвори очи и се опита да успокои лудо биещото си сърце. Беше схванала, че в каквито и дрехи да се появеше пред Коул, неизменно предизвикваше любопитството му. В бъдеще трябваше да бъде много по-внимателна, особено когато беше облечена като жена.

— Сега накъде, мис Алена?

— Към лазарета, Джедидиа. Искам да разговарям с доктор Брукс, преди да се е върнал капитан Лейтимър.

Но когато стигнаха до лазарета, каретите от погребалното шествие вече стояха в двора. Затова Алена нареди на кочияша да поеме към къщата на доктор Брукс. Отвори ѝ навъсена негърка и я помоли да

изчака в работния кабинет на доктора. Когато удари дванайсет, бричката на доктора изтрополи по двора. Той влезе в къщата с угрижено лице. Погледна с изненада младата жена, която го очакваше. После несигурно попита:

— Ти ли си, Алена?

Без да отговаря, Алена сне шапчицата и разтърси тъмните си копирени коси.

— Мили боже — каза докторът с гърлен смях. — Играеш ролята си толкова добре, че понякога на човек наистина му е трудно да се спомни, че си хубава млада жена.

Алена хвърли шапката и ръкавиците си върху един стол.

— Много сте мил, докторе, но, честно казано, и аз изпитвам същите затруднения. Тази момчешка роля опъва нервите ми докрай. — Тя се надигна ядосано и закричи из стаята. Изведнъж лекарят си помисли, че я разбира.

— Може би се касае за капитан Лейтимър? Дочух, че днес сутринта се е оженил за Роберта Крейгхъг.

Алена му отправи бърз поглед.

— Капитанът сам го спомена днес — каза Брукс, повдигайки рамене.

Момичето застана пред прозореца и се загледа навън с тъжни, невиджащи очи.

— Какво да правя? — попита тя шепнешком. — Роберта и другите жени носят хубави рокли и имат разкошни дълги коси, а аз трябва да се разхождам с мръсните хлапашки дрехи или пък преоблечена като вдовица и да подстригвам косите си много късо. — Тя се вгледа в червените си отрудени ръце. — Никога не мога да съм аз самата!

Докторът искаше да отговори, но в този миг влезе икономката с чинии и прибори и сервира обяда. Алена не беше яла цял ден. Тя с благодарност прие поканата на доктора. Преодоля мъката си и дори възвърна част от младежкото си безгрижие. Грациозно седна на приготвения за нея стол и по време на обяда разказа събитията от предната вечер. Тя целомъдрено премълча само за собствените си преживелици с Коул.

— Чичо Ангъс ме обвинява, че аз съм довела капитан Лейтимър в дома му. От тогава май не съм толкова добре дошла в тази къща.

Макар че спестих малко пари, заплатата ми от лазарета не е достатъчна, за да плащам самостоятелна квартира и храна. Всъщност затова дойдох. Искам да ви питам дали няма някоя по-доходна работа за мен.

Докторът се надигна и започна да се разхожда из стаята с угрижено чело. Той нервно прекара ръка през оределите си бели коси.

— Алена — каза накрая той, — днес сутринта трябваше да те защитя като Ал в лазарета, защото беше заподозряна в съучастие при бягството на пленниците. Ако сега Ал просто изчезне, ще се стигне до разследване и истинската ти самоличност ще излезе наяве. — Той седна на масата и стисна юмруци така, че кожата на кокалчетата му побеля. — Трябва изрично да те предупредя да не издаваш пред никого коя си всъщност. За залавянето на някоя си Алена Макгарън е обявена награда от двеста долара.

Алена го слушаше с широко отворени очи. Той продължи:

— По всичко личи, че бегълците са отвлекли един речен параход. На борда му е имало войнишки заплати на стойност двеста хиляди долара. Убити са половин дузина мъже от охраната, а капитанът е бил заставен да насочи парахода срещу течението. Днес сутринта корабът се завърна празен. Взети са всички мерки за преследване на бегълците...

— Но защо...

— На отсрещния бряг е стояла дребна тъмнокоса жена, която ги е очаквала. Един от бегълците ѝ е подвикнал нещо, като уж я е нарекъл с името... Алена Макгарън!

Алена седеше като вкаменена. Лекарят дълго мълча. Искаше тя да схване пълния смисъл на думите му. Накрая погледите им се срещнаха и той каза:

— Сега не можеш да свалиш маската, защото Алена Макгарън или ще бъде обесена, или я очакват дълги години зад стените на затворите. Най-сигурното място за теб е да останеш като Ал при семейство Крейгхъг. Трябва да продължиш да работиш като досега, защото в противен случай нещата могат да се усложнят и за Ангъс и Лийла.

Алена разтърси силно глава и стисна юмруци. Ролята, която беше принудена да играе, ѝ ставаше все по-отвратителна, но трябваше да

признае пред себе си, че нямаше какво да противопостави на логичните му заключения.

Седмицата отмина, а всички войскови части на Северните щати бяха все още в повишена бойна готовност. Наскоро венчаната булка трябваше да прекарва вечерите си сама. Роберта кипеше от гняв заради това издевателство и всички опити на Коул да я успокои отиваха нахалост.

Докато Роберта беснееше заради отсъствията на мъжа си, Ангъс се гневеше от присъствието на Алена в къщата. Положението ѝ ставаше все по-опасно. В града се носеше слух, че всички бегълци били намерени мъртви недалеч от изоставения параход. На мястото на битката лежали парчета от сини униформи, между тях и униформата на лекар с чин капитан. Жената, конете, парите и мъжете не бяха открити. Следите водеха до едно непроходимо мочурище. На всичкото отгоре конят на капитан Лейтимър беше намерен безстопанствен на мястото, откъдето беше отвлечен параходът. Редиците на южняците бяха обзети от единодушно негодувание. Ако допреди седмица Алена Макгарън беше величана като героиня, то сега тя беше хулена като зловеща предателка и беше заклеймена като подла метреса на банда тайнствени обирджии и пирати, които с нечувана жестокост опустошавали имуществото на почтените граждани от двата лагера.

Наградата за нейното залавяне беше вдигната на хиляда златни долара. Плантацията в Брайър Хил беше конфискувана, за да бъде продадена по-късно. Дотогава вратите и прозорците бяха обковани с дъски, за да бъде избягнато опустошението на имота от омраза към Алена Макгарън.

Атмосферата в града беше напрегната. Навсякъде, където хората се събираха по улиците, се чуваше недоволно мърморене.

В лазарета положението беше подобно — дори и ранените войници янки бяха възмутени от жестокото клане. Една сутрин Алена тъкмо се канеше да се захваща за работата си, когато някакъв въоръжен сержант ѝ заповяда да го последва.

— Чакай тук! — каза той, когато стигна до една охранявана врата на третия етаж, и влезе. След известно време вратата рязко се отвори и Алена беше избутана в помещението. Никога преди не беше виждала

толкова много сини униформи и лъскав месинг. Коул беше седнал в края на една дълга маса, лицето му беше сериозно и напрегнато. Въпреки това той кимна приятелски на Алена. До него седеше доктор Брукс. Изглеждаше угрижен и пребледнял. На Алена ѝ стана до болка ясно колко много неща щяха да се решат в следващите минути.

Генералщабният лекар Мичъл се наведе напред.

Алена прикова поглед върху пагоните му.

— Спокойно, момчето ми — каза меко той. — Тук не си пред военен съд. Ще проведем само един обичаен разпит.

Алена кимна с готовност и се почеса по ухото.

— От достоверен източник знам, че в нощта на бягството ти си спасил капитан Лейтимър от удавяне.

— Точно така, сър! — Думите усърдно се занизаха от устата ѝ. — Видях го, когато размахваше ръце там долу, до влаковата линия и се мъчеше да се вкопчи в едно дърво. Ама все потъваше. И тогава го извадих от водата. Знаете ли, той беше само по долни гащи и тогава...

— Чакай, момче — прекъсна го генералът и се усмихна едва забележимо. — Колко беше часът, когато извади капитана от водата?

— Ами около единайсет. Старият часовник тъкмо биеше, когато го довлякох в къщата. Искам да кажа, той ми уреди работата тук и не ми се щеше така облечен да го излагам и да го мъкна по „Джексън скуеър“. Затова реших да го заведа в къщата на вуйчо. — Ал подсили изказването си с кимване.

— И капитан Лейтимър прекара цялата нощ в къщата на семейство Крейгхъг?

Този въпрос беше много важен за генерала.

— О, да, сър! Нали заради това стана белята! Така де, той прекара нощта с... ъ-ъ-ъ... ами вуйчо Ангъс взе пистолета си и... във всеки случай някой го беше халосал по черепа! — Ал с недвусмислен жест прекара пръст през гръкляна си и погледна към Коул, като че очакваше одобрение от него. Коул беше подпрял глава на двете си ръце. Другите офицери гледаха с видимо отегчение в тавана. — Е, така или иначе те нещо се натискаха с братовчедката ми Роберта, сър, и знаете ли, мисля, че той остана цялата нощ при нея.

— Достатъчно, Ал. — От смущение генералът си играеше с една купчина книжа. — Можеш да си вървиш. Благодаря ти!

Сержантът отвори вратата на Алена. Коленете ѝ омекнаха едва долу, в стаята за почивка. Поседя известно време трепереща в едно кресло и се опита да се овладее. Тъкмо се беше заела отново с работата си, когато Коул застана пред нея.

— Май ви докарах големи неприятности, а?

— Съвсем не — отвърна Коул и прокара бавно ръка през косите си. — И без това вече им бях разказал всичко, което си спомнях. Трябваше им само твоето потвърждение.

— А?

— Всичко е наред. Слушай, прибери си сега нещата. Искам да свършиш една работа за мен. Не знам кога ще отида пак при мисис Хоутърн. — При тези думи той извади един плик от куртката си. — Вероятно това ще ѝ е необходимо, за да не може нашият приятел Жак да я притеснява отново. Смяташ ли, че можеш да ѝ го занесеш, без да го изгубиш?

Алена въртеше копчетата на дрехата си.

— Все пак си мисля, че ви създадох доста грижи.

— Не, по дяволите! — кипна Коул. — Сам съм си виновен! И стой далеч от реката! Следващия път може наистина да ми се прииска да се удавя! — Преди да напусне с бързи крачки помещението, той извика през рамо: — До края на деня си свободен!

Не беше необходимо да ѝ се повтаря. При мисис Хоутърн можеше поне да измие лицето си и донякъде да възвърне човешкия си вид.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Алена се чувстваше притеснена повече от всякога от маскировката си. Името ѝ беше в устата на всички. Върху нея тежеше клеймото на позора — Алена Макгарън беше търсена както от Съюза, така и от Конфедерацията. Всички искаха да я видят на бесилото. В най-добрия случай щяха да я заточат в Шип Айлънд или във Форт Джексън, но там изпращаха само верни на Юга пленници и за нея щеше да бъде ад, тъй като всички смятаха, че тя е взела участие в избиването на пленените южняци. „Ако искат, нека си мислят, че съм предателка“, каза си мрачно тя.

Повече от седмица вече Коул прекарваше нощите на работа в лазарета. Всяка вечер Роберта заспиваше с плач и смущаваше заслужения с тежък труд сън на останалите. След девет дни Коул за първи път се прибра вечерта. Роберта го посрещна, засияла от щастие.

— О, Коул, мили мой, толкова се притеснявах за теб! — Тя се усмихна триумфално на Алена, която беше дошла в кухнята, за да си налее чаша мляко. Днес Роберта най-сетне смяташе да навакса първата си брачна нощ. — Ела, скъпи, трябва да си много уморен. — Тя се притисна плътно до съпруга си и хвърли злорад поглед към Алена.

— Първо искам да разседлая коня си.

— Глупости! Тази работа може да свърши и Ал. Той знае как.

Алена прекара безсънна нощ. На следващата сутрин слезе в обичайния час по стълбите към кухнята. За нейно учудване Коул вече седеше на масата. Потънал в дълбок размисъл, той бъркаше с лъжичка в една празна чаша. Алена не можа да понесе тази гледка. Услужливо хвана каната за кафе и понечи да му налее. Ненадейно изтръгнат от унеса си, Коул обърна чашата и врялата течност се изля в скута му. Той скочи на крака със силен вик.

— Какво правиш, недодялано говедо? Май искаш да ме превърнеш в нещастен евнух?

Алена не можа да измисли друго, освен да изсипе една кофа студена вода там, където му пареше. Коул стоеше като гръмнат. Той гледаше втрещено Ал, докато Дулси едва прикриваше усмивката зад ръката си. Беше наистина рядкост един янки да бъде подреден безнаказано по този начин.

— Вече наистина ми дойде до гуша от твоите магарии — изрева Коул и разкопча униформената си куртка.

— Чудесно! — Сега и Алена се беше ядосала. — Следващия път ще ви оставя да се удавите в реката.

— Там щях да съм по-добре. Ти изгори най-ценните ми части, по дяволите! — Коул преглътна още една хаплива забележка и заповяда на Ал: — Качи се горе и питай Роберта къде ми е чантата. Вътре има един мехлем.

Въпреки че Алена избягваше да влиза в спалнята на младоженците, тя не се осмели да възрази. Стеснително почука на вратата на Роберта.

— Кой е? — попита отвътре сънен глас.

— Аз съм, Ал. Капитанът ме изпрати да взема чантата му.

В следващия миг вратата рязко се отвори и Роберта застана пред Алена, облечена в ефирна копринена роба.

— Защо той не дойде сам? — попита тя с недоверчиво присвити очи.

Междувременно Коул седеше в кухнята и размишляваше тъжно за нощта си с Роберта. След първоначалната пламенност тя не му се беше отдала с особено желание. По всичко личеше, че изпитва отвращение, когато трябваше да отговори на неговата страст. В никакъв случай не можеше да се сравни с горещото, омайващо създание, което му се беше отдало през онази нощ.

Най-сетне Ал се върна с чантата.

— Ето я, янки. Но сега ще трябва да изчезвам. Вие, със сините куртки, не ми плащате, за да се мотая тук.

След края на работния ден в лазарета, Алена си търсеше повод, за да не се прибере веднага в къщата на семейство Крейгхъг. Тя насочи Ол Тар към старата крайбрежна улица. Почти беше достигнала целта, когато чу зад себе си тропот от копита. Тя се извърна в седлото и

изпъшка гласно, когато разпозна коня и ездача. Явно нямаше късмета да остане без компанията на Коул. Обърна му гръб и се направи, че не го забелязва. Но когато Коул се изравни с нея, чашата преля и тя се развика:

— Нямате ли си дом, янки? Какво търсите тук?

— Дом? — изръмжа Коул мрачно. — Все пак на теб го дължа, че от няколко дни не мога да бъда любящ съпруг, ако разбираш какво искам да кажа...

Алена смутено наведе глава. Тя се почувства още по-неудобно, когато Коул заговори за нещо, за което тя не обичаше да си спомня:

— Я кажи, Ал, сигурен ли си, че не сме били някъде другаде, преди да ме завлечеш в къщата на семейство Крейгхъг?

На Алена ѝ беше трудно да отговори.

— Какво искате да кажете? — попита с престорено безразличие тя.

Коул се опитваше да различи чертите ѝ в мрака, но Алена беше обърнала глава настрана и нервно наместваше шапката си.

— Кажи, на колко години си всъщност? На тринайсет?

— Горедолу, сър.

— Познаваш ли къщите... ъ-ъ-ъ... където има леки момичета?

— Донякъде... — От уплаха Алена се задави и се разкашля.

— Струва ми се, че през онази нощ съм посетил някоя от тях — заяви Коул без заобикалки.

— Мога да ви успокоя, янки, не сте го сторили.

— Сигурен ли си?

— С мен поне не сте били! Може би е станало преди това и там проститутките са ви обрали.

Коул не се задоволи с този отговор. Все още оставаше открит въпросът с изгубения медальон. Той отчаяно се опитваше да подреди откъслечните спомени, но не му се удаваше.

Когато по-късно вечерта Алена най-сетне остана сама в стаята си, тя свали по най-бърз начин омразните момчешки дрехи. Застана пред голямото огледало и погледът ѝ попадна върху златния медальон, който висеше между гърдите ѝ. Тя го хвана с треперещи пръсти и се доближи до лампата, за да го разгледа по-добре. Върху него беше гравирен герб — два гарвана с разперени криле. Тя го обърна и

прочете думите, изписани с едър шрифт върху финото, меко злато: „Собственост на К. Р. Лейтимър“.

Думите се запечатаха в съзнанието ѝ. Какво ли щеше да се случи, ако Роберта се разровеше из стаята ѝ и намереше медальона? Или още по-лошо — ами ако тя, Алена, е заченала през онази нощ от Коул? По този медальон Коул щеше да признае бащинството си и детето щеше да бъде подсигурано, докато тя гниеше в затвора.

Това беше всичко, което искаше.

Късната неделна утрин завари семейство Крейгхъг в кухнята. Посещението на църковната служба се беше превърнало в тежко разочарование, особено за Роберта, която беше настояла Коул да я придружи. Всичките ѝ приятели и познати бяха се отдръпнали хладно от нея.

— Никой не може да ме накара вече да стъпя там! — беснееше тя. — Ще им покажа аз на тях! Ще организираме най-пищния бал, който е бил даван някога в града. Ще поканя всички янки, включително генерал Бенкс и жена му!

Коул безучастно гледаше жена си и пушеше пурата си.

— Хвърли тази смрад в огъня, става ми лошо от нея!

— Лошо? — попита Ангъс неприязнено, влизайки в кухнята. — Да не би да си вече бременна?

Неловко мълчание последва думите му, само върху лицето на Коул се появи игрива усмивка. Алена обхвана с две ръце чашата си с кафе. Тя не се притесняваше относно състоянието на Роберта. Но на Коул изобщо нямаше да му е до смях, ако видеше маскирания Ал със закръглен корем.

— Толкова си нетактичен, татко — упрекна Роберта баща си. Тя видя как Алена тръгна към вратата, не можа да се сдържи и попита с пресилен угриженост: — Какво става с теб, Ал? Изглеждаш толкова отпаднал, да не би и на теб да ти е лошо?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Откакто Коул влезе в семейството, килерът на Крейгхъг беше винаги пълен догоре с провизии — нещо, което не се беше случвало и в най-охолните времена. Дори Ангъс беше станал по-приветлив вследствие на солидния запас от бърбън и бренди, който пълнеше барчето му.

След като Роберта се беше сдобила с необходимите ѝ пари, единствената ѝ грижа се състоеше в това да обикаля модните салони в града и да избира най-екстравагантните рокли. Най-голямата ѝ радост беше да се перчи с тях пред Алена.

В безсънните нощи Алена скоро разбра, че и Коул като нея често не можеше да спи. Той неспокойно обикаляше из къщата, сякаш търсеше нещо, което не можеше да намери в брачното си легло. Роберта отвърщаше на милувките му с неприязън, като че ли искаше всичко да свърши възможно по-бързо. У нея нямаше вече нищо от страстта и огъня, които Коул смяташе, че си спомня.

— Велики боже, Коул! — беше изстенала веднъж Роберта ужасено, когато езикът му се беше плъзнал между устните ѝ. — Ти наистина ли смяташ, че една дама се целува по такъв начин? Това е отвратително!

Коул беше изненадан.

— Но тогава нали ти харесваше?

— На мен? Никога!

Разочарован, Коул смени темата.

— Всъщност какво стана с медальона, който ти дадох? Ти никога не го носиш?

— Медальон ли? — повтори Роберта учудено.

Коул вече нищо не разбираше. В цялата история нещо не беше наред. Той не можеше да повярва, че Роберта му се е хвърлила на врата заради някаква златна дрънкулка, колкото и да ѝ доставяше удоволствие сега да пръска парите му с пълни шепи.

— Сигурно си го изгубил — каза Роберта с безразличие. — Ако е тук, в къщата, все ще го намеря.

Военните служби на Северните щати бяха определили датата за продажбата на Брайър Хил. Алена твърдо си беше наумила да купи плантацията си обратно. Но как можеше да осъществи замисъла си при своите скромни доходи? В едно обаче щастieto беше на нейна страна — тя не беше бременна. Но ставаше все по-трудно да прикрива женските си форми.

По време на закуската на Коул му се стори, че Ал е много мрачен.

— Какво ти е, момче?

— Свърших си предварително работата — измърмори неохотно Ал, — та исках да попитам дали не мога да взема един ден отпуск?

— Нещо важно ли има? — попита Коул и сбърчи чело. — Не ми казвай, че ще ти е необходим цял ден, за да се изкъпеш и да свалиш мръсотията от себе си.

— Трябва да свърша някои неща. Искам например от спестяванията си да си купя нови ботуши.

— Заслужил си го. Днес си свободен — с тези думи Коул се изправи. — Аз обаче трябва да тръгна.

Младият банков служител вдигна поглед, когато чу приближаването на стъпки. Беше доловил тракането на високи токчета. Дъхът му секна. Пред него стоеше сладко, стройно създание, каквито мъжете обикновено виждат в сънищата си. Беше облечена като вдовица в траур, гледка, която за съжаление беше често срещана в Южните щати през последните години.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо, мадам? — попита чиновникът услужливо и побърза да предложи стол на красивата си клиентка.

— Благодаря — отвърна дамата с кадифен глас. — Насочиха ме да се обърна към вас. Касае се за едно малко наследство, което ми завеща моят покоен баща. Реших да се установя извън Ню Орлиънс, на известно разстояние нагоре по реката. Нямам големи спестявания, но може би вие ще ми посочите някое подходящо място, което е обявено

за продан. Чух за някаква пустееща плантация недалеч от Александрия.

— О, да, мадам! — Мъжът усърдно запрелиства куп хартии. — Да видим какво имаме тук.

След известно време той каза, поклащайки глава:

— Наистина там имаше нещо подходящо, но за него и дума не може да става.

— Защо не, сър? — Алена се правеше на объркана. — Нещо не е наред ли?

— Не, но имотът е принадлежал на семейството на онази предателка Алена Макгарън.

Алена беше толкова възбудена, че отначало не намери думи, за да отговори.

— А колко би струвало мястото? Ужасно скъпо ли е?

— Не, мадам. Но янките ще обявят имота на търг. Първоначалната вноска е само пет хиляди долара. Северняшки долари естествено.

Надеждите на Алена рухнаха. Само пет хиляди — при нейната заплата тя можеше да си купи най-много оградата.

Банковият служител не забеляза смущението ѝ.

— Търгът е обявен за дванадесети април, мадам.

— Много ви благодаря, сър. Ще обсъдя въпроса с чичо си.

Тя му се усмихна плахо и се изправи с треперещи колене. Напусна банката с натезало сърце. Сумата надхвърляше всичките ѝ възможности. Тя познаваше само един човек, който може би имаше толкова пари — Коул Лейтимър. Но при сегашните обстоятелства той беше последният, към когото би се обърнала за помощ.

Потънала в мисли, тя не забеляза мъжа, който застана на пътя ѝ пред банката.

— Мадмоазел! — каза Жак Дюбоне, свали шапката си и се поклони ниско. Когато отново се изправи, той ѝ се усмихна мазно. — Ето че пак се срещнахме.

Алена спусна воала пред лицето си и се наклони да го отмине бързо, но той не я пусна.

— Пардон, мадмоазел. — Той разпери ръце с фалшиво съжаление. — Днес няма да се отървете толкова лесно от мен. Последния път като че потънахте в земята.

Алена се втренчи в него хладно и пренебрежително.

— Не зная какво желаете, господине. Но не си губете времето. Аз не ви познавам и ако зависи от мен, не смятам да променям нещата. Бихте ли ме пуснали да мина сега...

— Хайде, малката, не ми създавай главоболия. Не разбираш ли, че съм влюбен в теб? — изсмя се Дюбоне нахално, като не помръдна от мястото си. С досадна фамилиарност той обгърна с ръка талията ѝ и я задърпа към каретата си. — Ще си направим хубава разходка, а след това... Ауу!!!

Той изкрещя силно, защото острият ток на Алена се заби в крака му. Когато отново посегна да я хване, тя му удари шумна плесница, така че ушите му запищяха. Това беше вече прекалено. Никоя жена не можеше да си позволи подобно нещо с Жак Дюбоне. Той заплашително тръгна към Алена.

В следващия миг някой така здраво го дръпна за яката, че шапката му се търкулна в прахта. Ръката му се плъзна към камата под връхната му дреха, но друга, по-силна ръка я изви зад гърба му. Той беше повдигнат във въздуха, така че пръстите на краката му едва допираха паважа.

Огромният чернокож кочияш скочи от капрата, за да се намеси в свадата. Но когато надникна в тъмния отвор на един „Ремингтън“, 44-ти калибър, бавно и внимателно се върна на мястото си.

— Струва ми се, мосю Дюбоне, че винаги ви залавям в моменти, когато тормозите жени и деца — с тези думи Коул пусна човечето върху паважа.

Французинът се отърси и погледна Коул със святкащи от злоба очи.

— За трети път вече ми се пречкате, докторе. Но скоро ще уредя тази сметка.

След това той със замах си сложи шапката.

Коул спокойно прибра пистолета си и допря небрежно върха на пръстите си до периферията на шапката.

— Липсва ли ви нещо, мадам? — Зад плътния воал лицето на жената беше едва различимо. Тя почти незабележимо поклати глава.

— Имате ли някакви претенции към онзи?

Отново едва забележимо поклати глава.

— Безкрайно съм ви благодарна, капитане — осмели се да отговори Алена.

Тихият, кадифен глас докосна някаква струна в съзнанието на Коул. Докато се мъчеше да си припомни откъде му е познат, отново се намеси Дюбоне:

— Внимавайте, докторе! Не търпя някой да се бърка в моите работи. Следващия път изходът ще бъде по-различен.

— А вие, Дюбоне, по-добре внимавайте за себе си. От опит зная, че огнестрелни рани зарастват по-трудно от порезни.

Французинът изсумтя презрително.

— Струва ми се, мосю, че по един въпрос губим и двамата. — Той посочи към стройното момиче, което бързо се отдалечаваше надолу по улицата. Зад гърба на Коул той направи знак на един огромен мъж, застанал на другия тротоар. Оня му отвърна с бързо кимване и пое след вдовицата.

Алена не усети, че я следят.

Седмици наред хората на Дюбоне държаха къщата на семейство Крейгхъг под наблюдение. За своя изненада той узна, че там живее и капитан Лейтимър. По този начин всичките му планове да се сближи с вдовицата рухнаха. Но още по-учудващо беше, че жената бе изчезнала безследно.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Пети март се падаше събота. В този хладен, ветровит ден новият губернатор трябваше да поеме поста си. Когато церемонията на „Лафайет скуеър“ приключи, гражданите на града за свое огорчение трябваше да изтърпят и разточителното празненство на събралите се в Ню Орлиънс по този случай северняшки войски.

Рано сутринта Алена седеше в кухнята за закуска и слушаше безучастно бърбенето на Дулси, която не можеше да мисли за нищо друго, освен за големия бал при генерал Бенкс тази вечер.

— Къде е днес нашият янки, Дулси? Не е ли позакъснял вече?

— Дулси! — долетя в този миг гласът на Коул от банята. — Кажете на Джедидиа да ми донесе горещата вода.

— Него го няма, мистър Коул.

— Тогава прати Ал! Току-що му чух гласа.

Алена рязко се изправи в стола си.

— Ако имате нужда от нещо, вземете си го сам!

— Донеси ми веднага водата, Ал, защото иначе ще ти нашаря задника! — кресна Коул разярено.

— Добре де, добре! — Алена гневно отблъсна стола си назад и се отправи към печката. Провери с пръст дали водата в котела е вече гореща. Изведнъж ѝ дойде блестяща идея. Щеше да даде на този янки един урок, след който той повече никога нямаше да ѝ възлага подобна задача. Тя доля съвсем малко студена вода в котела и го помъкна със стиснати зъби към банята.

— Ал! — извика Коул. Беше на границите на търпението си.

— Да, да, идвам! — Алена блъсна вратата на тясната баня. — На си ви водата!

Преди Коул да успее да реагира, тя изля съдържанието на котела върху гърба му. От болка и гняв Коул изрева като бик. Момичето захвърли котела и побягна със злорад смях. Коул изскочи от водата, метна една кърпа около слабините си и подгони злосторника.

— Проклет, малък негодник! Ще ти дам да разбереш, като те хвана! Тогава най-после ще ти покажа на какво се казва гореща баня!

Алена бързо се постара да застане така, че кухненската маса да е между нея и преследвача ѝ. За да може да бяга по-добре, тя свали ботушите си и ги захвърли. Единият профуча край Коул, но другият го улучи с пълна сила по пищяла.

— Какво става тук? — извика един писклив глас. Роберта стоеше в рамката на кухненската врата.

— Хлапакът отново едва не ме изгори — успя да процеди Коул през зъби. — Когато се оправя с него, ще му бъдат необходими студени компреси!

— Престани веднага с глупостите, Коул! Трябва да поговорим. Ела с мен горе!

Алена използва възможността, за да се измъкне.

— Колко пъти съм ти казвала да не се занимаваш с Ал! — беснееше Роберта.

— Изглежда, забравяш, че Ал работи в лазарета, а там по случайност е и моето работно място — отвърна подигравателно Коул.

— Всъщност ти за кого си женен — за проклетия лазарет или за мен? — изсъска Роберта. — За мен никога нямаш време, а постоянно се занимаваш с Ал!

— Не се притеснявай, любов моя — отвърна Коул с неприкрит цинизъм. — Той няма да стигне до Вашингтон заедно с мен.

— Хайде де! Та ти би предпочел да останеш тук, вместо да се присъединиш към най-близките съветници на президента Линкълн.

— Не се заблуждавай, Роберта — каза Коул, клатейки глава. — Разбира се, че ще стигна до Вашингтон. Но трябва да си наясно, че когато войната приключи, аз ще се завърна в родното си място, за да поема отново лекарската си практика.

— Какво? Искаш да кажеш, че трябва да се оставя да бъде заклана от индианците? Никога! Там можеш да замъкнеш само трупа ми!

Ядосан, Коул ѝ обърна гръб и хлопна шумно вратата на банята зад себе си. Той захвърли кърпата в ъгъла и влезе във водата. Но Роберта беше прекалено възбудена, за да приключи разговора дотук, и го последва.

— Няма да се отървеш така лесно, Коул Лейтимър! Освен това трябва да поговорим за довечера. Аз искам да отида на бала!

— Ами иди! Аз във всеки случай имам работа.

— Теб не те интересува дори ако отида с друг мъж! — зави Роберта от яд. — Ти си студен и безчувствен!

Коул я погледна изненадано.

— Аз ли?

— Ти си студен като лед! — оплака се Роберта през сълзи.

— Но, мила моя, по-скоро ще се стопи ледът през януари на река Минесота, отколкото ти в леглото — отвърна небрежно Коул.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита Роберта възмутена.

— Роберта, изглежда, че след сватбата аз ти омръзнах. Честно казано, в онази първа нощ, когато Ал ме извади от реката, ти ми хареса много повече.

Роберта погледна с отвращение мъжа си, след което му удари шумна плесница.

— Как смееш! Само защото не лягам с теб като някоя малка уличница, ти си позволяваш да нахалстваш така. Аз съм дама, Коул Лейтимър, ако все още не си го разбрал, а една дама не обича да бъде опипвана и мачкана!

Коул поглади с ръка зачервената си буза, като наблюдаваше учудено жена си.

— Странно, но май си спомням, че за твоите любовни услуги аз ти направих подарък — един медальон. — Погледът му се плъзна по деколтето на обшития ѝ с дантела пеньоар. — Знаеш ли, Роберта, понякога ми се струва, че ти имаш две коренно различни страни. Къде остана жената, която държах през онази нощ в ръцете си?

Роберта го погледна с омраза, въртна се на токетата си и излезе от банята. Този път тя тресна вратата зад себе си.

С въздишка на облекчение Коул се облегна назад във ваната. Тази жена превръщаше живота му в ад. Неспособен да размишлява, той взе едно парче сапун и го помириса. Уханието извика у него неясен спомен, който не искаше да го напусне. Пред вътрешния му взор се появиха очертанията на един призрачен женски образ. От меките ѝ, страстни устни бликаше смях и тя промълви сладко:

— Там е работата, капитане, че още не сте платили.

Коул разтвори широко очи. Той беше чувал този глас! Трябва да е полудял. Дори не беше виждал лицето на младата вдовица, а вече мечтаеше да я държи в ръцете си.

Откакто Роберта беше поела ролята на господарка на дома, тя товареше с всевъзможни работи и задължения Дулси, която и без това изнемогваше под тежестта на домакинството. Със строг глас Роберта беше направила на чернокожата икономка, че при завръщането си от бала иска да намери спалнята си в безупречно състояние. Макар че беше капнала от умора, Алена предложи на Дулси помощта си. Знаеше колко претоварена беше бедната възрастна жена. В стаята на братовчедка ѝ цареше невъобразим хаос. Навсякъде лежаха разхвърляни дрехи, но между купищата кринолини, копринени чорапи и обувки нямаше нито една вещ на Коул. Неговите дрехи бяха прилежно окачени в гардероба.

Докато навън бушуваше гръмотевична буря, Алена се зае с неприятната работа. Когато мина край голямото огледало, тя с болка осъзна колко бедна изглеждаше в износената си нощница. Спомни си, че още далеч не беше събрала сумата, за да купи Брайър Хил. Досега не беше посмяла да се обърне към Коул за заем, тъй като просто не можеше да измисли убедително обяснение за какво изведнъж на „Ал“ са му притрябвали толкова много пари.

Светкавица озари нощното небе, дъждът се стичаше на потоци по прозорците. Малкият будилник върху нощната масичка обяви с нежен звън среднощния час. Алена стреснато се запита кога беше отлетяло времето. Оставаше ѝ още само да прибере дрехите в гардероба и да оправи леглото на братовчедка си, след което най-сетне можеше да отиде да спи. Но изведнъж тя застина на място. Не долови ли стъпки откъм салона? Или това беше само затихващият тътен на далечен гръм? Както и да е, тя реши, че ще е най-добре да побърза. В никакъв случай не искаше да бъде заварена от Коул и Роберта. Припряно затвори вратата на гардероба, но в този миг отново долови шума. Този път това със сигурност беше скърцането на паркета в салона. Някой приближаваше към спалнята на Роберта. С разтуптяно сърце Алена изтича до лампата и угаси пламъка. За миг остана неподвижна, тъй като не можеше да реши къде да се скрие. След това

взе лампата и се вмъкна зад паравана. Но не беше достатъчно бърза. Коул вече беше отворил вратата и въпреки мрака успя да зърне светлата ѝ нощница.

— Още ли си будна? — Гласът му звучеше леко раздражено.

Светкавица отново озари небето. Алена внимателно подаде глава от прикритието си. Коул стоеше до леглото и събличаше подгизналите си дрехи. След това опипом затърси лампата върху нощната масичка. Изруга тихо, когато не я откри. От чекмеджето извади пура и кибрит.

— Къде си оставила лампата, Роберта? — изръмжа той.

Когато драсна клечка кибрит, Алена бързо изчезна зад паравана. Коул бавно и спокойно запали пурата си.

— Хайде ела, недей да се цупиш. Да не си болна? — Той се учуди на необичайната мълчаливост на жена си, но тя вероятно все още се мусеше, че не беше отишъл с нея на бала. В такъв случай трябваше да се примири с мисълта, че нощта ще премине отново в кавги и спорове. Той захвърли пурата си в камината и се насочи към паравана, но преди да успее да го сгъне, параванът се наклони и го блъсна в гърдите. Една бледа сянка искаше да побегне край него, но ръката му се стрелна напред и хвана тънкия плат на някаква дреха.

— Какво, по дяволите, става с теб, Роберта! — Той не обръщаше внимание на ритниците. Внезапно за свое учудване установи, че държи в ръце само дрехата.

Алена се заклатушка заднишком към леглото. Сега тя беше съвсем гола. Отчаяно се опита да му избяга, като се въртеше около леглото. Но Коул беше по-бърз. Той я хвана и я придърпа рязко към себе си. Внезапното докосване на телата им подейства и на двамата като шок. Само за миг голите, меки гърди на Алена се допряха до широкия, космат гръден кош на Коул, след което тя се освободи. Но от краткото докосване Коул разбра едно — това не беше Роберта! Тялото беше твърде крехко и стройно. Той протегна ръка и докосна косите на жената. Като че му се зави свят. Късите коси! Стройното тяло! Това не беше възможно! Очите му се опитаха да пробият мрака и да разпознаят лицето на жената. Гласът му прозвуча като дрезгав шепот:

— Коя, по дяволите, си ти?

Ярка светкавица блесна в небето. В светлината ѝ Коул различи млада жена с разрошени коси. Между гърдите ѝ се люлееше медальонът. Това беше Ал!

— Ал! Велики боже!

— Алена! — прошепна момичето.

— Ти! Ти си била през онази нощ!

Алена се опита да избяга, но Коул я хвана за китката.

— Я стой тук! — заповяда ѝ той.

Алена се въртеше и извиваше в хватката му, но той я стисна още по-силно, а със собствената си ръка я притегли към себе си.

В очите на момичето се четеше паника.

— Не! — изстена тя. Знаеше какво иска Коул. Бяха съвсем сами в къщата и ако сега той пожелаеше да я има отново, тя сама нямаше да може да го спре. — Пуснете ме да си вървя!

— Само ако стоиш мирно. Искам да говоря с теб. — С тези думи той я притисна до стената и се облегна с цялата си тежест върху нея. Топлината на тялото ѝ го пронизваше като електричество, а зърната на гърдите ѝ изгаряха кожата му. Мъжествеността му набъбна, а съпротивата само усилваше желанието му. За Коул стана много трудно да не забрави изцяло доброто си възпитание. Избиха го ситни капчици пот.

— Недей, моля те! — простена измъчено тя.

Мъжът здраво притисна бедрата си до тялото ѝ и тя усети възбудата му.

Коул рязко я освободи. Той вдигна бялата ѝ нощница и ѝ я хвърли.

— Облечи се!

Алена трескаво изпълни заповедта му. Цялото ѝ тяло трепереше. Нощницата ѝ осигуряваше съвсем слаба защита.

— Къде е лампата? — попита рязко Коул. Беше еднакво ядосан както на себе си, така и на момичето.

— Зад паравана — отвърна Алена уплашено.

— Стой, където си! — Коул изнесе лампата и я запали. След това придърпа Алена, за да я огледа на светло. Обляна в сълзи, тя се остави на изпитателния му поглед. Коул се вкамени от учудване.

— Боже мой! Трябваше да се досетя!

Тъмнокафявите коси с червеникав оттенък открояваха нежната бледност на лицето ѝ. Устните ѝ бяха меки и чувствени, над ясните сиви очи се спускаха гъсти черни мигли. И въпреки подчертано женствения образ това несъмнено си беше Ал.

Коул се разтнесе от смях, който не можа да сдържи.

— Трябваше още първия ден да те пхна във ваната.

— Глупак! Малоумник! — изсъска Алена и като че тези думи не бяха достатъчни, добави: — Янки!

Коул не обърна внимание на тези обиди, а я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към светлината.

— На колко си години?

Алена го погледна със святкащи от злоба очи и процеди през стиснати зъби:

— Почти на осемнайсет.

Коул въздъхна облекчено.

— Слава богу, опасявах се вече, че си много по-млада. — Изведнъж той се досети нещо. — Алена! — каза той, сбърчил чело. — Може би Алена Макгарън?

— Разбира се! Алена Макгарън — шпионката и убийцата. Търсена от Севера и от Юга. Каква е сега цената за главата ми — две хиляди долара? Какво ще правите с толкова много пари? — отвърна момичето и потърка насинената си ръка. — Само не си мислете, че ще падна на колене пред вас, янки! Правете каквото искате, но в моето легло няма да промиете съвестта си. За тази цел се придържайте по-добре към своята избраница, а мен оставете на мира!

Ридаеща и заслепена от сълзи, тя се завъртя и отвори вратата. Уплашеният ѝ вик накара Коул да се огледа. Разкошно издокараната Роберта стоеше на прага. От учудване тя беше разтворила широко уста. В продължение на няколко секунди не можа да продума. Погледът ѝ се плъзна по прозрачната нощница на братовчедка ѝ и се прикова след туй върху пестеливо облечения Коул.

— Човек едва ви е обърнал гръб, а вие вече сте изцяло заети с гнусните си игрички. — Като разярен бик Роберта се насочи към Алена, която се отдръпна от бесния гняв на братовчедка си. — Кой знае от колко време се... — Следващите ѝ думи бяха толкова вулгарни, че Коул не можа да се сдържи.

— Роберта! Затвори проклетата си уста!

Роберта беше неудържима.

— Курва! — изкрещя тя и удари Алена по лицето така, че ушите ѝ запищяха.

Преди Коул да успее да ги разтърве, Алена размаха юмруци. Кокалчетата на ръката ѝ уцелиха Роберта с такава сила в брадичката, че тя се завъртя и се стовари в едно меко кресло. Предвидливо затвори очи и остана неподвижна. Нямаше желание да се впуска в битка с разярената си братовчедка.

От ъгъла на устните на Алена се стичаше кръв. Когато Коул понечи да я избърше с влажна кърпа, тя я дръпна от ръката му и се развика:

— Не ме докосвайте, янки! Достатъчно поразии свършихте вече! — След един последен, изпълнен с презрение поглед към свляклата се Роберта, тя придърпа разкъсаната си нощница и напусна с вдигната глава стаята.

Роберта скочи мигновено и изтича към огледалото. Угрижено опипа ясно открояващото се червено петно върху брадичката си.

— О-о-о! — изхленчи тя. — Аз съм обезобразена завинаги. Тя разби лицето ми! — Очите ѝ се присвиха заплашително. — Но ще ѝ го върна тъпкано!

— При такова слабо представяне както преди малко, мила моя, ще трябва в бъдеще да бъдеш по-внимателна, защото в противен случай белезите ти ще се умножат доста — отвърна Коул сухо.

Роберта високомерно отхвърли глава назад.

— Лени винаги ми е завиждала. Тя винаги е ревнувала моята красота и е използвала всеки случай, за да ми причини болка. Ако малката уличница смята, че може да мине с...

— Но ако тя е била девственицата в моето легло, а не ти, Роберта — усмихна се Коул многозначително, — тогава трябва да си по-предпазлива с обидните думи. Защото те лесно биха могли да се окажат валидни тъкмо за теб.

— Какво искаш да кажеш, Коул? Какво ти разказа Лени, любими? — попита Роберта разтревожена. — Ти най-добре би трябвало да знаеш, че на мен може да се има доверие.

— Как мога да съм сигурен? — Коул разкопча ризата си. — Едно е ясно. През онази нощ съм любил Алена и никоя друга. Значи ти си тази, която ни е изиграла.

— Всичко е лъжа! — Роберта с мъка запазваше добрите си обноски. — Алена те е лъгала от самото начало, освен това ти беше прекалено пиан, за да...

— Грешите, госпожо! Може и да съм бил пиан, но си спомням всичко. — Коул ядосано захвърли ботушите си. — Откъде да знам, че в къщата е имало и друга жена? През цялото време се питах защо си толкова различна от момичето, което държах през онази нощ в прегръдките си. Но сега всичко ми се изясни.

Роберта не знаеше какво да отговори. Най-много се страхуваше от това, че Коул може да я напусне. Без парите му тя отново щеше да заживее онзи сив живот, който водеше по-рано. Тогава трябваше да си избие Вашингтон от главата.

Тя умоляващо протегна ръце към Коул.

— О, Коул, мили мой, та нали направих всичко това от любов към теб. Не можеш да си представиш колко много те обичах. — С безпомощна усмивка тя седна в скута му. — Бях извън себе си, когато разбрах, че си спал с Лени. А не исках да се предавам така лесно. — Тя хвана ръката на съпруга си и я положи върху гърдите си. — Не съм ли по-красива от нея? Не съм ли много по-женствена?

Когато Коул погледна жена си, в очите му нямаше капка топлина.

— Знаеш ли, любов моя, тази Алена, която прилича на момче, би могла да изнесе лекция по женственост в тукашния публичен дом.

Роберта скочи, изпълнена с възмущение. Искаше ѝ се да удари плесница на Коул, но далечният му, хладен поглед я накара да измисли нещо по-добро. Имаше други начини да бъде пречупен един мъж.

— Тя трябва да е положила доста усилия в леглото, щом си спомняш толкова добре за нея. Но ти винаги си предпочитал по-леките жени.

— Леки жени! — засмя се Коул саркастично. — Ако за една дама е недопустимо да си достави малко удоволствие в брачната нощ, тогава по дяволите всички дами! Каквото и да си мислят другите за Алена, тя беше тази, която ти доведе съпруга. Вярно, ти изигра умно козове си, но успеха си постигна благодарение на нея. — С тези думи Коул стана и започна да събира нещата си.

В стаята се възцари тягостно мълчание. Накрая Роберта не издържа.

— Ще ме напуснеш ли?

— Не се притеснявай, мила моя. Ти ще бъдеш до мен във Вашингтон, точно както го желаеш. Ще си изсърбам попарата, която съм надробил.

— Но какъде се стягаш?

— Генерал Бенкс ще предприеме боен поход нагоре, по Ред ривър. Досега се колебаех дали да се запиша като доброволец, ала сега вече решението ми е твърдо.

— Но това може да се проточи с месеци! Какво ще стане с мен?

Коул хвана куфара си. Погледът му небрежно се плъзна по балната рокля на Роберта.

— Предполагам, че в мое отсъствие ще се забавляваш много добре.

— Но, Коул! — каза Роберта с плачлив глас и го последва до вратата. — Какво ще стане с мен, ако ти се случи нещо? Не е ли редно да оставиш някои указания, преди да заминеш?

— Ако имаш предвид финансовата страна — отвърна ледено Коул, — не виждам причина да не получиш моите имоти. С тях ще бъдеш добре обезпечена. Ако пък имам наследник, моят адвокат ще поеме грижите върху тях до неговото пълнолетие.

— А какво ще стане с Алена?

— Това, мила моя, не те засяга — отвърна Коул кратко и рязко.

Роберта последва мъжа си по коридора.

— Но аз съм твоя жена!

Коул не ѝ обърна внимание. Докато крачеше към стълбите, той погледна крадешком и привидно безучастно към затворената врата на Алена. Преди да напусне къщата, той се обърна още веднъж към Роберта и каза небрежно:

— Настройвай се вече вътрешно за преселване в Минесота.

Жена му стоеше като попарена.

— Минесота! Този забравен от Бога край! Не можеш да искаш това от жена, която произхожда от изискан дом!

— Мадам, аз не искам абсолютно нищо. Ако не желаете да ме придружите дотам, това си е ваша работа. Моето решение във всеки случай е твърдо.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Ню Орлиънс спеше дълбоко, когато Коул Лейтимър подкара с твърда ръка кабриолета през призрачната, потънала в мъгли местност. Къщата на семейство Крейгхъг остана зад него. Тишината беше нарушавана само от тропота на копитата и скърцането на колелата. Далеч на северозапад все още проблясваха отделни светкавици и напомняха за отминалата буря. Съсредоточен, капитан Лейтимър се взираше в сивия сумрак. Вътрешно той се ядосваше на себе си и се наричаше глупак. Как можа да не забележи разликата между двете жени? Та те бяха различни като Изтока и Запада. Или, както трябваше да си признае с иронична гримаса, като Севера и Юга.

Той не беше се отдалечил много, когато някаква тъмна сянка пресече пътя му. Тя изчезна като призрак зад един голям дъб отстрани на пътя. Нищо не се помръдваше, когато той се приближи. За да избегне нападение откъм гърба, Коул спря кабриолета и извади пистолета си.

— Хей, ти там! Излез от сянката! Нека те видим на светло! — заповяда той рязко.

Не последва нищо. Коул опъна петлото на оръжието си. Металният звук разкъса тишината на нощта. Той се канеше да извика още веднъж, но една дребна, слаба фигура, облечена изцяло в черно, се появи с видимо нежелание в полезрението му. Коул отпусна пистолета, когато разпозна стройната вдовица, от която той и Жак Дюбоне толкова се интересуваха.

— Мадам, учуден съм, че ви срещам в нощ като тази, в толкова късен час без придружител. Ще ми позволите ли да ви предложа закрилата си?

Главата под покривалото направи отрицателен жест.

— Мога ли да ви откарам донякъде?

Отговорът беше същият. Какво друго оставаше на мнимата вдовица? Алена знаеше твърде добре, че капитанът ще я разпознае при първата произнесена дума. Този проклет янки постоянно ѝ се изпречваше на пътя.

Междувременно Коул беше свалил ръкавиците си и беше слязъл от колата.

— Кълна се, мадам, че ще продължа пътя си, едва след като се погрижа за вашата безопасност.

Алена мислено проклинаше, че явно отново всичко се беше обърнало срещу нея, когато Коул извади една пура и драсна клечка кибрит. Той се приближи до вдовицата, повдигна воала и освети лицето ѝ с трепкащата светлина. Като видя сивите очи на Алена, толкова се смути, че забрави за горящата кибритена клечка, и пламъкът изгори пръстите му. Той изпусна клечката и изруга тихо.

— Опарихте ли се, капитане? — попита Алена с престорено съчувствие.

— Да! — отвърна раздражено Коул и захвърли пурата си надалеч.

— Който си играе с огъня, капитане... — каза ехидно тя, — е, вие знаете поговорката.

— Тук май си права — каза иронично Коул. — Но аз, изглежда, трябва да се пазя не толкова от горящи кибритени клечки, колкото от бездомни хлапета и някои вдовици, като Алена Макгарън например.

— Това пък сега какво означава? — попита Алена ядосано.

— Можеше поне да ми кажеш какво се е случило в действителност през онази нощ. Имаше достатъчно време, за да ме предупредиш. Тогава нямаше да се стигне до тази прибързана сватба — изръмжа Коул намръщен.

— Но, господин капитан — каза момичето със сладък глас и зла усмивка, — вие правехте впечатление на човек, който много настоява за тази сватба. Как можех да си позволя да застана между вас и вашето щастие?

— Проклетата жена! — Коул вече не можеше да се сдържа. — Толкова ли си глупава, та не се досещаш защо се ожених за Роберта?

— Не можете ли да се изразявате по-ясно? — отвърна му Алена игриво.

— Ти и без това не можеш да го разбереш. Хайде, остави — каза отчаяно Коул. — Никой никога не би го разбрал.

Той посочи черната ѝ рокля.

— Взела ли си със себе си други дрехи, или това е всичко?

Алена изчезна зад дървото и след миг се завърна с плетения си сандък. Коул направи поклон пред нея и тракна токове.

— Моля, заповядайте, мадам! — Той пое багажа от ръката ѝ.

Алена отметна глава назад и го остави да ѝ помогне. Можеше да мине и без съветите и помощта на този нещастен янки, но щом толкова настояваше за нейния сандък — да го взима. И без него щеше да се справи. Ала в този миг тя неочаквано беше повдигната от две силни ръце и беше притеглена към широки, мускулести гърди, за които си спомняше твърде добре.

— Какво ви хрумна! — запротестира Алена, останала без дъх. — Пуснете ме веднага! Що за отношение към една дама? — Все пак тя положи едната си длан върху врата на Коул. В ръцете му се чувстваше по-сигурна, отколкото ѝ се искаше да признае. — Въпреки всички заплахи, не бихте сторили това с Ал.

— Може и така да е — измърмори Коул разсеяно. — Във всеки случай ти ми харесваш повече от онова плашило на име Ал.

Лицето му беше много близо до нейното. Алена можеше да разчита мислите му по него като в отворена книга. Докато го гледаше как се усмихва замислено, в съзнанието на момичето изникваха спомени, които се бяха запечатали у нея и не ѝ даваха покой. Побиха я приятни тръпки и тя извърна лице, за да предотврати нежелано изчервяване.

— Моля ви, капитане! — заекна тя, докато се мъчеше да се освободи от прегръдката му. — До гуша ми дойде постоянно да ме опипвате! И, моля ви, не забравяйте, че сте женен мъж!

Ядът на Коул беше отминал и той малко несръчно я качи на капрата.

— Това, изглежда, ви занимава повече, отколкото мен самия, мис Макгарън!

След като привърза сандъка на багажната платформа, Коул седна до Алена.

— Още не сте ми казала, къде да ви откарам.

— Да си призная, не съм сигурна точно къде, капитане — каза тя. — Нямам много пари, за да плащам квартира, вие го знаете не по-зле от мен. Мислех си дали доктор Брукс не би ме приютил.

— Аз все още държа апартамента си. Ако искате, можете да живеете там по време на няколкоседмичното ми отсъствие и

междувременно да уредите собствените си въпроси — отвърна ѝ Коул без заобикалки.

Алена гордо отметна глава.

— О, да, господин капитан! Бих могла да се настаня там уютно като ваша любовница, а когато се завърнете, да ви посрещна с отворени обятия. Наистина добре сте го замислили!

— Не говорете глупости! — отвърна Коул раздразнен. — Вашето окаяно положение ме безпокои, още повече като зная, че аз също имам известна вина за него. Предлагам ви жилището си с най-добри намерения. — Той гневно захапа пурата си, преди да продължи: — Честна дума, вече ми омръзнаха вашите превземки и мрънканици. Ще живеете там и точка по въпроса.

Известно време те пътуваха мълчаливо. Постепенно гневът на Коул попремина. Той пушеше пурата си, отдаден на собствените си мисли. Накрая тихият му смях изтръгна Алена от унеса ѝ.

— Сетих се, че през последните месеци три личности се намесиха в живота ми и предизвикаха дълготрайни последствия. Всъщност не можах да опозная истински нито една от тях, но всички бяха белязани от тази война: първо изникна онова скитащо хлапе, за което смятах, че се нуждае от подкрепата ми. След това срещнах една млада жена, която остави неизличим спомен в съзнанието ми и която оттогава не мога да откроя. И накрая се появи тази вдовица със стройна фигура и така ме плени, че просто трябваше да я потърся отново. — Коул погледна бегло Алена. — А сега излиза, че всъщност и трите са една и съща личност. Кажете, мис Макгарън, щастлив ли трябва да се чувствам от това разкритие или разочарован?

Дълбоко замисленият израз върху лицето на Алена се смени със сладостно горчива усмивка.

— Никога ли не сте чели, капитане, че войната е ад?

След това никой вече не продума. Вгълбени в себе си, те пътуваха из безлюдните улици. Чувахе се само равномерният тропот на копита и колела върху паважа. Като че в града нямаше жива душа. Дори и пияниците бяха потърсили подслон от бурята в някое тъмно кътче.

Пред червената тухлена сграда, в която беше живял преди, Коул дръпна юздите и спря колата. Той скочи на земята и се обърна, за да помогне на Алена, но тя седеше упорито и неподвижно върху капрата.

— Някакви проблеми ли има, мис Макгарън? — осведоми се той. Тя го погледна презрително с хладни сиви очи.

— Искате да попадна в затвора на Шип Айлънд ли, капитане? — отвърна полугласно на въпроса му.

— Съвсем не. Зная, че поне част от повдигнатите срещу вас обвинения са неоснователни — отвърна учудено Коул.

— Тогава трябва да ви помоля да не използвате името ми, сър. То и без това толкова често се споменава от всички, че чак ми става страшно.

— Но, разбира се, мадам! — Коул се поклонил извинително, бегла усмивка се стрелна по устните му. — Имате ли някакви предпочитания относно името?

— Съвсем не, сър.

Докато Коул я водеше към входната врата, му се искаше да обгърне раменете ѝ с ръка, но после се отказа. Самата Алена прекрачи прага на апартамента със смесени чувства. Вече не я закриляше маскировката на Ал и тя физически усещаше погледа му върху тялото си. Огледа се с неудобство.

— Колко е уютно тук — каза тя с хаплива ирония.

— Може би не трябва да ви обвинявам за това, че ме тласнахте в ръцете на друга жена — отвърна ѝ той с гневно навъсено чело. — Или смятате, че трябва да съм ви благодарен? Не виждате ли докъде ме доведе вашето мълчание? Скъпо момиче, сега щях да съм много пощастлив, ако не бяхте ми погаждали вашите номера.

Тя го погледна колебливо. Той стоеше там — висок, силен, със строг израз в блестящите очи. Алена с огорчение трябваше да признае пред себе си, че беше прав. Изведнъж се почувства неуверена и съсипана.

— Аз ще тръгвам — заяви Коул.

Объркването ѝ го беше трогнало.

Той пренесе багажа ѝ в спалнята и запали лампата. Алена застана откъм единия край на леглото. На Коул му струваше много усилия, за да откъсне очи от приказното ѝ лице. Как можа само да го измами по такъв начин?

— Вие познавате обстановката — каза той нерешително. — Ще ви оставя ключа. Заключете след мен.

— Да, разбира се — промълви плахо тя със сведени очи.

— Алена! — Името ѝ се откъсна от устните му като повей, който галеше с въздишка листата на дърветата. Той повдигна ръка, за да погали копринените кичури на косите ѝ, но тя се извърна рязко и го погледна със святкащи очи.

— Нали ви казах да не ме докосвате!

Коул отпусна ръка и въздъхна.

— Ще се върна на разсъмване и ще донеса нещо за ядене.

— Не ми трябва вашите милосърдни подаяния — измърмори Алена. — Мога сама да се грижа за себе си.

Погледът му неволно се плъзна по тялото ѝ.

— Това го разбрах още първия ден от нашето запознанство, а от тогава, изглежда, малко неща са се променили. — На вратата той се извърна още веднъж към нея. — Ще дойда пак.

Когато той излезе, Алена бързо завъртя ключа в ключалката. Тя стоя дълго, облежната на вратата. Беше ѝ непоносима мисълта да остане тази нощ в жилището му и да спи в леглото му, обградена от неговите вещи. Той принадлежеше на Роберта. Тя самата нямаше права над него.

Знаеше какво трябва да прави и се залови бързо за работа. Въпреки умората щеше да остане само колкото да смени дрехите си. Тя бързо свали роклята и навлече момчешките дрипи, които беше донесла във върбовия сандък. Побиха я тръпки на отвращение, когато начерни лицето и ръцете си със сажди от камината. След това нахлупи мазната шапка на главата си и напусна жилището.

Мисис Хоутърн беше свикнала да става рано сутрин и да поздравява всеки нов ден с малка разходка из цветната си градина. Когато тази сутрин излезе от къщата, за своя изненада тя видя кльошавата фигура на Ал, който спеше, свит на кълбо, върху плетения си сандък, близо до парапета на преддверието. Изпълнена със съчувствие, жената коленичи до Алена, постави ръка на раменете ѝ и я разтърсва, докато тя отвори очи и премига.

— Хайде, ела, детето ми — настоя нежно мисис Хоутърн и изправи момичето на крака. След това тя я отведе до едно канапе и я зави с вълнения си шал. — Почини си, тук си на сигурно място. После ще те събудя за закуска.

Ободрена от обилната закуска, Алена се облегна в стола си, като се наслаждаваше на силното, горещо кафе, което мисис Хоутърн беше приготвила специално за нея.

— Не трябваше да ме оставяте да спя толкова дълго. Вече е почти десет.

— Почивката със сигурност ти се е отразила добре, Алена. Но какво ми разказа за твоя капитан? Сега трябва да бягаш от него, така ли?

— На всяка цена! — извика Алена припряно. — Омръзнаха ми неговите истории. Постоянно се изпречва на пътя ми!

— Разбирам. — Мисис Хоутърн дари момичето, което така внезапно беше избухнало, с дълъг, замислен поглед. — Е, добре! И какво смяташ да правиш?

— Ще се върна вкъщи и ще погледам още веднъж Брайър Хил, преди да го продадат. — Алена не искаше да говори повече за плановете си. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че някакви си янки щяха да се мотаят из салона на майка ѝ.

— Но как смяташ да стигнеш дотам, детето ми? — попита възрастната дама.

Алена прехапа устни.

— Ако ви го кажа, янките може да ви принудят да говорите или да ви хвърлят в затвора, а аз не искам да поемам вина за това.

Домакинята ѝ се засмя безгрижно.

— Чуй ме сега, малка госпожице. От години вече не съм се забавлявала така. Всичко е толкова увлекателно, че едва дочаквам следващата изненада. Ти наистина ли смяташ, че ще те оставя да тръгнеш отук, без да ти окажа съдействие? Не забравяй, че сега доктор Лейтимър познава твоята маскировка.

— Той познава и вдовицата. Не бих се учудила, ако тръгне да ме търси просто от злоба.

— Допускам, че твоят капитан ще се появи тук още до мръкване. Трябва да се размърдаме, ако искаш да си тръгнала, преди той да пристигне.

— Ние? — попита учудено Алена, но мисис Хоутърн вече бързаше към кухнята. Когато се върна след малко, тя внимателно

постави едно шише с кафява течност на средата на масата.

— Това е йодна тинктура. С нея се боядисва вълна и други платове, но става и за кожата. Държи около две седмици. Като я смесим с масло от памучно семе и намажем лицето ти с нея, от теб ще стане истинска мулатка.

— Но това е много по-опасно. Ами ако ме вземат някъде за избягала робиня? — След всичко, което се беше случило с нея, беше странно, че Алена се уплаши от тази вероятност. Но мисис Хоутърн беше непреклонна.

— Имам един приятел оттатък, в Гретна. Той е доста заможен. Смята всички янки за глупаци и всички бунтовници за вироглавци. Той със сигурност ще ни помогне.

Когато стигна до дома на мисис Хоутърн, Коул Лейтимър прекоси с големи крачки верандата и затропа с юмрук на входната врата, докато дочу стъпки от вътрешността на къщата. Мисис Хоутърн го посрещна с дружелюбна усмивка.

— Я виж ти, капитан Лейтимър! Какво ви води насам?

— Алена Макгарън беше ли при вас? Бях я настанил в жилището си, но тя изчезна безследно.

Възрастната дама отвърна с престорено учудване:

— Господи, капитане, сега пък какво е сторила?

Погледът на Коул потъмня, когато съзря върбовия сандък, който Алена беше забравила отвън.

— Къде е тя? Къде е отишла? — изрева той.

— Момичето си тръгна, капитане. Няма смисъл да я търсите.

— Какъв вид имаше? Като момиче или като момче беше преоблечена? — настоя да узнае Коул.

— Много питате, капитане. Нищо чудно, че момичето е избягало от вас — отвърна мисис Хоутърн подигравателно.

Коул направи нетърпелив жест с ръка.

— С кон ли избяга или с кола?

— Мисля, че с кон. — Жената кимна утвърдително. — Но може и да е избягала с кола. Всъщност знаете ли, тя умее да язди отлично!

— Не се и съмнявам — отвърна капитанът. — Но как беше преоблечена?

— Обещах на момичето да не издавам нищо, а аз съм жена, която държи на думата си. — По устните на мисис Хоутърн трепна игрива усмивка. — Но и вие сте наистина много угрижен за Алена. Роднини ли сте?

— Далечни, но не кръвни. — Коул неспокойно се разхождаше из помещението.

— Тя особена роля ли играе в живота ви? Може би е ваша любовница?

Коул се ядоса.

— Ами! До вчера я смятах за момче.

— Е, тогава остава само една възможност: вие сте влюбен в нея. — Възрастната дама скръсти ръце.

Това предположение прозвуча толкова абсурдно, че капитанът едва не се разсмя с глас.

— Мисис Хоутърн... — започна той.

— Но защо така официално, господин капитан? Наричайте ме спокойно Тали като всички останали.

— Тали. — Коул млъкна, за да подреди мислите си. — Аз съм женен едва от няколко месеца, а през цялото това време познавах Алена като Ал. Просто се чувствам отговорен за момичето. Каквато е вироглава, тя вечно е затънала до гуша в неприятности. Затова искам да я закрилям и в бъдеще.

— Но, разбира се, капитане. — Жената уж невинно му се усмихна в лицето. — А в това отношение досега сте свършили доста работа.

Когато Коул погледна топлите ѝ кафяви очи, той изпита чувството, че Тали Хоутърн беше едновременно на негова страна и срещу него. С това всякакъв по-нататъшен разговор губеше смисъл. Той взе ръкавиците си за езда и се отправи към вратата.

— Лека нощ, Тали.

— Наистина ви желая успех в търсенето на вашето момиче, капитане. Но засега — лека нощ!

Коул понечи да отговори, но мисис Хоутърн вече се беше заела с чаения сервиз.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Капитан Коул Лейтимър беше зачислен като военнополови лекар към първа дивизия на 19-и армейски корпус под командването на генерал Уилям Х. Емъри.

След като прибра инструментите си в лекарската чанта, той хвърли последен поглед в помещението за почивка на лазарета с надеждата, че Ал беше размислил и се беше завърнал. Но слабата надежда угасна и отстъпи място на голямо разочарование. Страстното му желание не се сбъдна.

Когато мина край дъската за обяви, той откъсна една бележка, която беше забелязал преди. Но едва на ферибота за Гретна намери миг спокойствие, за да прочете съобщението.

„Брайър Хил

Служебно конфискуван като собственост на предателката Алена Макгарън

1500 моргена^[1], от тях, 600 моргена ниви (приблизително), къща, обори, конюшня — в добро състояние. Други стопански сгради, нуждаещи се от ремонт.

Първоначална вноска: 5000 долара

Дата на търга: 12 април 1864“

Облегнат на релинга, Коул наблюдаваше вълните на течението. Беше напълно сигурен, че Алена се е отправила по най-бърз начин към къщи, дори и само за да хвърли последен поглед на някогашния си дом. Частта, към която беше зачислен капитанът, беше поела към Шенивил, а от него до Брайър Хил бяха само няколко мили. С малко късмет може би щеше да му се удаде да отскочи дотам. Може би дори щеше да срещне Алена.

Когато пристигна в Брейшър Сити, Коул се отправи към военнополовия лазарет. Слънцето вече опираше върховете на

дърветата, когато интендантът го отпрати към палатката, която преди него беше обитавана от майор Мейгръдър. В лазарета цареше голяма бъркотия. Всички се мотаеха наоколо и се отдаваха на развлечения, сякаш беше неделя и бяха освободени от служба.

Ясното утро на осми март обещавахе хубаво време през целия ден. Капитан Лейтимър беше станал преди изгрев-слънце и след обилната закуска се отправи към частта, която му беше подчинена. Той веднага влезе в палатката, където беше настанено командването, и нареди старши сержантът да се яви при него. Инспекцията на вагоните с материалите, провизиите и медицинското оборудване беше предизвикала гнева му.

— Къде са документите за товарите от тези вагони, сержант?

— Няма, сър — отвърна небрежно набитият мъж. — Майор Мейгръдър каза, че не били от голямо значение, и ние ги товарихме както ни падне.

— Сега ще трябва да разтоварваме всички вагони, когато потърсим нещо. Вероятно вие ще се заемете с тази задача? — попита хапливо Коул. — Ако една-единствена граната попадне във вагоните, с превързочните материали за ранените е свършено.

— Но, сър... — понечи да отговори сержантът, ала един строг поглед на Коул го накара да млъкне.

— Съберете хората си и им наредете да разтоварят вагоните, за да внесем малко ред в този хаос — заповяда капитанът и освободи подчинения си.

Докато се стъмни, всичко беше подредено чисто и спретнато във вагоните. Коул седеше в палатката си и разпределяше купищата документи, които му беше завещал майор Мейгръдър, когато един куриер се появи със съобщението, че двете дивизии, към които се числеше и частта на Коул, потеглят на следващата сутрин.

Кървавочервеният изгрев беше като лоша поличба, но когато топлината на деня разпръсна утринни си лъчи, се разсеяха и мрачните предчувствия.

Едва през ранния следобед частите напуснаха лагера и поеха на поход.

Утрото на десетия ден от похода беше сиво и мъгливо. Постоянният дъжд през последните дни беше превърнал местността в мочурище, в което краката потъваха до глезените. Войските бяха

разположили лагера си близо до Баджу Тече, голяма блатиста област. Придвижваха се много трудно и Коул беше съсипан от умора. При тази скорост никога нямаше да стигне до Брайър Хил, докато Алена беше още там. През следващите дни настроението му се влоши още повече, тъй като дъждът се лееше неспирно.

Върху жената, към която бяха насочени всичките му мисли, се изливаше същият дъжд, докато тя гледаше с премрежени от сълзи очи към бялата къща. Беше застанала в началото на дългата алея, край която растяха дъбове. Капаците на прозорците бяха затворени, а вратата беше обкована с дъски.

Най-сетне Алена си беше вкъщи!

Брайър Хил — това пътуване беше траяло почти пет дни.

Само няколко души бяха обърнали внимание на стройното като тръстика момче-мулатче, което седеше на капрата на една разнебитена катафалка. Жълтите флагчета сочеха, че колата превозваше жертва на жълтата треска, което караше всички хора да се отдръпват по-надалеч.

Дълго до глезените палто прикриваше женските форми на Алена. Върху главата ѝ се мъдреше голям цилиндър, който скриваше изцяло рошавите ѝ коси. Йодната тинктура така трайно беше потъмнила кожата ѝ, че тя спокойно минаваше за млад роб, който откарва господаря си към вечния му дом. Катафалката принадлежеше на приятеля на мисис Хоутърн, който, оказа се, беше погребален агент. Той с хумор беше приел идеята на възрастната дама, Алена да пътува с разнебитената катафалка и я беше уверил, че не е нужно да се притеснява за връщането на колата.

Докато преминаваше под зеления покрив от листа по алеята, у Алена се събудиха спомените от последните дни, прекарани в Брайър Хил. Това беше през пролетта на 1863. Междувременно янките бяха унищожили реколтата, бяха конфискували добитъка и памука, бяха грабили и палили, когато и както им хрумне. За щастие Брайър Хил не беше станал жертва на огъня и Алена си каза, че всички тези загуби са нищожни в сравнение с това, което ѝ беше отнел капитан Лейтимър. Онази нощ се беше запечатала неизличително в паметта ѝ.

Когато момичето спря пред къщата, в очите му се наби голям червен кръст, изрисуван на входната врата. Храбростта на Алена се

стопи под тежестта на несправедливите обвинения. Нейните собствени земляци я бяха проклели като предателка и не ѝ бяха оставили възможност да се защити. Този кръст обявяваше присъдата ѝ: тя трябваше да умре!

Алена с треперещи колене се спусна от капрата и бавно обиколи къщата. Задният вход беше закован само с една дъска. Тя напъна с рамо и вратата поддаде.

Момичето скръбно закричи из тъмните помещения. Стъпките ѝ кънтяха глухо. Тя забеляза, че много от мебелите липсваха. Спалнята на родителите ѝ беше почти празна. Всички познати ѝ отпреди вещи бяха изчезнали. Алена се извърна съкрушена. Това беше повече, отколкото можеше да понесе.

С провлачени крачки тя се качи в спалнята си. Намери я в почти същото състояние, в което я беше напуснала. Дълбоко отчаяна, тя приседна на ръба на кревата си. Беше уморена до смърт и изпълнена с безкрайна болка. От нея се изтръгна тихо ридание, сълзите рукоуха по намазаните ѝ с йодна тинктура страни. Пръстите ѝ се вкопчиха в дюшека. Но внезапно тя се стресна и тревожно се изправи. Подът зад нея изстена под нечий тежки стъпки. Изплашена до смърт, Алена се приготви за отбрана срещу неканения гост. Но когато осъзна кой стоеше пред нея, тя остана безмълвна от учудване. Не вярваше на очите си. Цялата ѝ уплаха изчезна.

— Мис Алена? — попита колебливо един познат глас и огромен чернокож мъж се приближи с несигурни крачки към нея. — Вие ли сте, детето ми?

— Саул! — Радостният вик на Алена разкъса тишината на къщата. В следващия миг тя се хвърли в силните му мечешки лапи. Сега плачеше от радост и облекчение. — О, Саул, аз мислех, че си мъртъв!

— Не — ухили се чернокожият. — Янките не ме хванаха. Измъкнах им се. После си дойдох тук. Мислех си, че вие никога няма да се върнете.

— А аз пък мислех, че или си мъртъв, или са те заловили, затова отидох при чичо Ангъс в Ню Орлиънс. — Засмяна, Алена избърса сълзите от очите си. — Къде са мебелите, Саул?

— Аз се поогледах при семейство Гилът. Тия негодници са отнесли цели коли с мебели. Когато се завърне мистър Джейсън, ще

погъделичкаме ония бели вагабонти с пушката. Емет Гилът, тая свиня, тръби навсякъде, че ви е прогонил отгук. Но ние ще му запушим устата, нека само се завърне брат ви.

Алена въздъхна измъчено.

— Опасявам се, че Джейсън никога няма да се завърне.

— О, не! — простена Саул и отпусна глава. В очите му заблестяха сълзи.

— Как се справяше през това време? — попита тихо Алена.

— Ами, много добре. Всеки път, когато някой душеше наоколо, аз се криех на тавана. Един ден се домъкна някакъв надут тип. Янкито, дето беше казал за нас, че сме шпиони, също беше тук и една жена с панталони, и още един мъж. Издокарацията тип каза, че искал да купи Брайър Хил на търга. Другите отидоха в гората. Аз ги проследих и видях как закопаха нещо в земята. Май закопаха един от мъжете, защото се върнаха само трима. Но ме беше шубе да проверя.

Мисълта, че в Брайър Хил беше извършено убийство, за да получи убиецът имението, огорчи Алена. Тя беше твърдо решена да предотврати това.

— Трябва да проверим какво са закопали онези хора — каза тя на Саул.

— Решили сте да изровите трупа ли, мис Алена? Ама той вече от доста време лежи под земята — възрази чернокожият.

— Ако искам да отърва името си от всички обвинения и да си възвърна Брайър Хил, вероятно ще трябва да докажа, че онези хора са убийци. Във всеки случай аз съвсем не съм се предала.

Алена и Саул скриха катафалката и конете в една барака. Там момичето откри половин дузина яйца в сламата. Очевидно някои от кокошките, които янките бяха прогонили, бяха намерили обратния път. Вечерта тя приготви от яйцата вкусни палачинки. Саул изнамери отнякъде сушен боб и няколко парчета сланина. След простата, но вкусна вечеря двамата се отправиха, въоръжени с фенер и лопата, към гората, за да намерят мястото, където пришълците бяха заровили нещо. Луната вече се беше издигнала високо в нощното небе, когато двамата най-сетне го откриха. На това място горската почва явно беше разкопавана неотдавна. По младите дъбови фиданки имаше знаци, като че някой беше държал непременно да открие отново мястото.

Саул с нежелание се захвана за работа, докато Алена му светеше с фенера.

Беше изминал почти три-четвърти час, когато лопатата на Саул удари в нещо твърдо. Тук няма погребан труп, каза си той и продължи работа с удвоени усилия. Но ентузиазмът му охладня бързо, когато след малко изкопа останките от човешка ръка. Тя лежеше върху голям, обкован с желязо сандък. Алена отстъпи ужасена. Досега тя се беше борила с мисълта, че в Брайър Хил е извършено убийство. Но пред съкрушителната истина се чувстваше слаба и нещастна. Безмълвно наблюдаваше как чернокожият освобождава сандъка от пръстта. Когато най-после той го постави пред нея, тя отърси влажната пръст от капака му и приближи фенера. В светлината се различаваха буквите „С. А. Щ.“, което означаваше, че сандъкът е собственост на Северните щати. Изпълнено с любопитство и нетърпение, момичето задърпа дебелата тел, която опасваше сандъка. Очевидно бравата е била изкъртена, а катинарът — прерязан. Дъхът на Алена спря от учудване. Тя коленичи до Саул. Вътре прилежно бяха наредени купища пачки с банкноти на Северните щати. Дъното на сандъка беше покрито с торбички, които съдържаха двайсетдоларови златни монети. Момичето извади няколко банкноти от пачките и ги погледна бегло. „Това са войнишките заплати, които са били превозвани от Вашингтон до Ню Орлиънс и са били предназначени за войските на бригаден генерал Т. Килби Смит. Тук са повече от сто хиляди долара — помисли си Алена и изведнъж прозря истината. — Точно така!“ Тя възбудено размаха банкнотите пред носа на Саул.

— Това са войнишките заплати, за които обвиняват мен, че съм ги откраднала в Ню Орлиънс!

Алена клекна и прехапала долната си устна, потъна в размисъл. Тя присви очи и Саул угрижен видя решителния блясък в тях. Това, което тя замисляше сега, можеше в бъдеще да им създаде огромни неприятности.

— Мис Алена... — започна неуверено той, но пронизителният поглед на сивите ѝ очи го възпря.

— Едно ще ти кажа, Саул, ако Алена Макгарън бъде обесена като крадла, поне никой друг няма да се възползва от многото пари.

— Но какво искате да правите с тях, мис Алена?

— Първо, ще ги скрием на друго място, в случай че трябва да изчезнем бързо. Там ще ги намерим по-лесно, ако онзи издокаран тип се върне отново.

— А какво ще стане, ако ни хванат по пътя? — осведоми се уплашено Саул.

— Просто трябва дяволски да внимаваме, за да не ни хване никой.

Двамата зариха отново дупката и маскираха грижливо мястото, точно както го бяха намерили. На първо време скриха сандъка в друг, по-голям сандък в обора и го покриха със стари седла и юзди.

Залезът на четиринадесети март хвърляше бледата си светлина върху калните червеникави води на реката. На източния хоризонт тъмнееше сивкава мъгла. От тази посока се долавяше глух тътен, подобен на несекващи гръмотевици, но не се виждаха мълнии. Алена и Саул надигнаха глави и се заслушаха.

— Чувате ли този шум?

Алена кимна и напрегнато се вгледа във върховете на дърветата на изток.

— Оръдия! — каза сухо Саул. — Голям калибър. На около двайсет мили оттук.

— Янките отново нападат Форт Де Руси — промърмори Алена.

— Тогава сигурно ще свърнат и насам и ще ни изгорят покрива над главите. — Огромният негър уплашено закърши ръце.

— Закови отново табелата на вратата, Саул. Онази, на която янките бяха изписали „Вход забранен“!

Алена изглеждаше отчаяно решителна.

— Те сигурно ще размислят, преди да изгорят своя собственост. Ние през това време ще се скрием в бараката отзад. Ако сините куртки цъфнат тук, ще им кажем просто, че сме роднини с теб.

На следващия ден грохотът от стрелбата замлъкна. Малкото укрепление беше превзето, а войниците от гарнизона бяха пленени. На шестнадесети март една флотилия от бойни кораби на Северните щати отплава срещу течението на Ред ривър, за да охранява трийсет транспортни кораба, които превозваха две дивизии изпитани бойци под командването на генерал А. Дж. Смит. Напредването на войските

на Северните щати изглеждаше неудържимо. При оттеглянето си генералът от Южните щати Ричард Тейлър мобилизираше новобранци навсякъде, където имаше годни за целта хора. Все още съществуваше надеждата, че ще успее да защити страната, в която се беше родил. Алена имаше подобни грижи. Мисълта ѝ беше насочена към това, как да опази дома си от грабителските орди, които постоянно приближаваха. Из въздуха се носеше миризма на изгоряло. Дори постоянните дъждове не можеха да я разнесат. През нощта задуха свеж вятър и разсея дъждовните облаци, но той раздуха и големите пожари, които багреха източния хоризонт в кървавочервено.

Алена придържа завивката над главата си. Как мразеше тази проклетата война! В усилията си да се измъкне от Коул тя се беше оказала в по-голяма опасност. А този път буквално беше притисната до стената. Брайър Хил беше последното убежище за Алена Макгарън. Още веднъж беше проблеснала надеждата, че нещата ще тръгнат на добре, когато дивизията на генерал Килби Смит беше пробила на север, но тогава настъпи денят, в който Саул дотича в бараката и извика:

— Идат! Идат!

Алена притисна с ръка разтуптяното си сърце и се втренчи в задъхания мъж.

— Към нас ли идват? — попита глухо тя.

— Изпратиха патрули във всички посоки, мис Алена. Един от тях като нищо ще дойде насам.

— Ще останем в бараката, докато отминат. Нека се молим Богу, да не са тръгнали да грабят и да палят.

На двадесети март 19-ти армейски корпус установи лагера си северно от Шенивил. Коул нагласи нещата така, че да попадне в един конен патрул, чиято задача беше да проучи областта, в която предполагаше, че е Брайър Хил. Патрулиращите яздиха известно време по долината на реката, докато накрая стигнаха до един ред солидно построени дървени къщички. Повечето от тях, изглежда, бяха вече необитаеми, а бяха и ограбени. Навсякъде лежаха домакински съдове, разбити мебели и счупени стъкла. Малките, някога така грижливо поддържани градинки се задушаваша от бурени. Само последната

къщичка от реда имаше вид на обитавана. От комина се виеше тънка струя дим. Висок негър се беше облегал небрежно на една от подпорните колони на верандата. Отсреща една алея, обградена от високи като кули дъбове, водеше към бяла господарска къща с внушителни размери. В началото на алеята Коул забеляза счупена табела, която се поклащаше на някакъв кол. Върху табелата се четяха избледнели букви: „... Хил“.

През един полузакрит прозорец Алена наблюдаваше малката група, която яздеше по калната алея. Патрулът беше предвождан от двама офицери. От такова разстояние те едва се различаваха. Но единият от тях беше висок и седеше по-изправен в седлото. Той яздеше кобила, която приличаше на...

Алена напрегна очите си, за да разпознае лицето на мъжа. С ръкав почисти мръсното стъкло. Дъхът ѝ спря. Тя рязко се прилепи до стената. Коул Лейтимър!

Името му се появи, изписано с трептящи букви, пред вътрешния ѝ взор. Как, по дяволите, беше разбрал, че тя е тук? Как?

Коул вдигна ръка, за да направи знак на останалите, че ще се отдели за момент от патрула и насочи коня си към двора пред дървената къщичка.

— Към имението ли принадлежиш? — попита той чернокожия.

— Преди принадлежах, но сега съм свободен — заяви Саул.

— Да си виждал едно момиче, което по-рано е живяло тук? Някоя си Алена?

— Доста време как я няма, сър. Само семейство Гилът, дето живеят надолу по пътя, са още тук. Другите бели или са мъртви, или са се преселили.

— Значи наистина не си виждал момичето? — настояваше Коул.

— Всички хора, като минават оттук, питат за нея, и аз все така им казвам — отвърна Саул, повдигайки рамене. — И вие ли искате да спечелите наградата за главата ѝ, мистър?

Коул се огледа разочарован.

— Глупости. Кажи ѝ, ако я видиш, че Коул Лейтимър е бил тук и че няма да се предам така лесно.

С тези думи той обърна коня си и се насочи по алеята към господарската къща. При вида на солидната постройка той донякъде разбра омразата на Алена към янките. Това беше друг свят. Той си

представи момичето, лудуващо с братята си пред къщата. След това му се яви друго видение — очи, пълни със сълзи, стройно, младо женско тяло в ръцете му... На Коул му се струваше, че споменът за нея ще го преследва вечно. Никога нямаше да се освободи от него, щеше да го носи винаги в съзнанието си. Когато съзря големия червен кръст на входната врата, у него се надигна гняв. Мили боже! Та момичето едва понасяше вида на кръв! Как можеше тогава да бъде обявена за убийца?

Изведнъж Коул се почувства тъжен и безсилен. С какво удоволствие би се запознал със семейство Макгарън, в което се беше родило такова очарователно създание като Алена. Но те всички бяха или мъртви, или отнесени от вихъра на войната.

Капитанът тъкмо се канеше да обърне коня си и да се връща, когато през отворената врата на една барака погледът му попадна върху странна кола. При по-внимателен оглед колата се оказа катафалка. Коул скочи от седлото и се приближи с любопитство. Повдигна капака на ковчега, който се намираше в катафалката, и с облекчение установи, че е празен. Колелата бяха покрити с твърда червеникава кал. Постепенно в главата на Коул се оформи следната картина: той видя как катафалката се появява в здрача, а на капрата седи стройно момче. Това беше! Тя се беше преоблякла отново като момче!

Той се метна на коня си и в бърз галоп пое след патрула. На територията на врага не беше за препоръчване да се отдалечава много от групата.

Когато капитанът премина покрай скривалището ѝ, Алена затаи дъх. Едва след като той сви отзад към главната алея, се отпусна. Не можа да устои на желанието си да провери катафалката. Още отдалече различи бялото листче, пхнато под вратата ѝ. Алена го разгърна и в продължение на няколко секунди се взира в бележката, която съобщаваше за предстоящата продажба на Брайър Хил. Името на предателката Алена Макгарън се набиваше на очи с дебелия шрифт. На гърба беше написано на ръка:

„Ал! По най-бързия начин отстрани пресния тор.
Това може да те издаде. Искам да се срещна с теб при завръщането си в Н. О. Има важни въпроси за обсъждане.“

— Тоя янки какво души наоколо, мис Алена? — попита я Саул.
Тя сгъна бележката и я пхна под дрехата си.

— Предполагам, че се интересува само от Алена Макгарън, както и всички други.

— Ама той изглежда много по-решителен — каза разтревожено чернокожият.

Момичето кимна, без да продума. По всичко личеше, че този янки наистина нямаше да се откаже толкова лесно от нея.

[1] Морген — единица мярка за площ, равна на около 25–34 ара.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Войната неотклонно следваше своя ход. На изток враждуващите армии се бяха окопали по двата бряга на река Рейпидън и се подготвяха за пролетната офанзива. Южняците нямаха основание за прекален оптимизъм. Войските на генерал Браг бяха принудени да се оттеглят на другия бряг на река Чикамауга. Браг беше сменен от генерал Джонсън, който проведе безупречно отстъпление с бой до Атланта. В Луизиана генерал Дик Тейлър с нежелание трябваше да отстъпи с войските си пред Бенкс и да чака подкрепление.

От другата страна генерал Бенкс преследваше целта на своя поход, без да бърза особено. Като бивш политик той предпочете да изчака резултата от президентските избори на първи април и едва на шести същия месец той пое с кораб за Александрия и оттам към фронта. След ожесточени боеве неговите войски завзеха Шривпорт и след това се оттеглиха към Гранд Екър. Там те намериха закрила под тежките оръдия на бойните кораби от флотата на генерал Портърс. За съжаление при това оттегляне всички ранени, които не можеха да вървят, бяха оставени на произвола на армията на Конференцията, тъй като оттеглянето беше станало толкова бързо, че линейките и полевите лазарети не смогваха да следват основните части. Тези бяха обстоятелствата, които поставиха капитан Лейтимър в незавидно положение, и той нямаше да се измъкне от него без последствия.

Почти три седмици наред обитателите на Брайър Хил се хранеха със сушена риба, кокошки, яйца и зайци. При мисълта за пушената шунка в килера на семейство Гилът слюнката им потичаше, но от това не ставаха по-сити.

Алена с отвращение втри йодната тинктура в кожата на лицето си, докато Саул използва прикритието на вечерния здрач, за да отиде до реката и да изведе конете от скривалището им.

Те завързаха конете в края на една горичка недалеч от дома на семейство Гилът и изминаха останалата част от пътя пеша.

Внимателно си пробиваха път през гъстите храсталаци, докато стигнаха на няколко крачки от бараката за опушване на месо. Емет Гилът и едно негърче се бяха излегнали пред нея. От своето скривалище Алена и Саул ясно долавяха всяка тяхна дума.

— Виждаш ли, Тейтър — перчеше се Емет пред негърчето, — онзи янки там го залових съвсем сам. — При тези думи той със замах се хвана за черния колан, пристегнат здраво около кръста му. Коланът, който беше част от униформата на войските на Северните щати, видимо притискаше внушителното му шкембе.

— Хайде, хайде, Емет — отвърна малкият чернокож, — много добре чух, когато извика баща си, като видя лодката с янкито да се носи по течението.

— Лъжеш! Мен не ме е страх от янките. Ето, виж! — Емет вдигна един тежък кол, провря го през тесния процеп на вратата и заръчка усилено в пространството зад нея. — Хей, янки, събуди ли се вече?

В този миг колът рязко беше дръпнат отвътре и Емет се препъна напред с облепени очи. Главата му силно се удари в грубите дъски на вратата. Колът изчезна, но още преди Емет да възстанови равновесието си, беше ударен от него с пълна сила в корема. Младият мъж се олюля, препъна се назад и падна по гръб в една мръсна локва.

— Ти само отвори вратата, гадино — изрева дрезгав глас отвътре, — и ще ти покажа колко съм буден.

В този миг в скривалището си Алена положи ръка върху рамото на Саул и прошепна:

— Трябва да извадим онзи глупав янки оттам!

— Не е ли по-добре да се откажем от шунката и да хванем няколко кокошки, мис Алена? — отвърна Саул също шепнешком.

— Въпросът не е в шунката. — Алена разбра, че Саул не беше схванал мисълта ѝ. — Трябва да освободим северняка!

Междувременно разяреният Емет Гилът беше скочил на крака.

— Внимавай в картинката, янки, иначе ще ти надупча корема със собствения ти пистолет!

— Баща ти обеща да те претрепе от бой, ако само извадиш пистолета от кобура — напомни му Тейтър.

— Изчезвай, мърльо — изсъска Емет.

Малкият се отдалечи с провлачена стъпка.

На изток хоризонтът вече просветляваше. Емет се прозина. Беше му омръзнало да стои сам на пост. Спеше му се.

Вкиснат, той закрачи към бараката.

Изведнъж някакъв тих шум го накара да се сепне.

— Ти ли си, Тейтър? — попита той.

Отговорът беше дълбока тишина. Емет сви рамене и тъкмо се канеше да продължи обхода, когато от тъмнината изникна огромна черна фигура. Две силни ръце се протегнаха към него. Обзет от дива паника, Емет се опита да бяга, но се блъсна с все сила в солидната постройка на пушалнята. Той се свлече със стон на земята.

Саул се наведе над него и го обърна по гръб. С облекчение установи, че младият мъж се беше разминал само с голяма цицина на челото. Алена се появи като сянка до Саул.

— Хей, вие там, дойдохме, за да ви помогнем — изсъска тя през тесния процепа на вратата.

Саул без особени усилия отстрани напречната греда, с която беше залостена бараката, и разтвори широко вратата. Коул Лейтимър изпъзля на четири крака и задъхан се облегна отвън. Междувременно освободителите му внесоха Емет Гилът в бараката, като прибраха набързо и парче шунка. След това Саул положи едната ръка на Коул върху раменете си и тримата напуснаха мястото. С един кол Алена заличи следите, които бяха оставили. Когато стигнаха при конете, Саул повдигна капитана на седлото.

Те яздиха през открити поля, докато стигнаха до ухаещ магнолиев храст, през който Коул съзря очертанията на къща, която въпреки треската му се стори някак позната.

Саул пренесе капитана в къщата, докато Алена се погрижи за конете. Когато влезе вътре, чернокожият беше запалил вече две свещи. Коул объркано се вгледа в двамата, но когато по-ниската от двете фигури свали шапката си и разпусна тъмните си коси, той извика смутено:

— Алена! — Обзе го чувството на облекчение. — Слава богу! — Думите му прозвучаха като благодарствена молитва.

Лицето на Алена излъчваше дълбока загриженост, когато протегна ръка и с треперещи пръсти докосна бедрото на Коул. Десният му крак беше превързан от хълбока до коляното с лека превръзка, подгизнала от кръв. Прясна кръв продължаваше да блика отдолу.

Униформата на капитана беше покрита със засъхнала кал, като да беше прекарал дни наред из мочурищата. Той очевидно беше много отслабнал.

Коул с въздишка се свлече на пода. Най-сетне беше в сигурни ръце. Дълго се беше борил да не загуби съзнание, но сега се предаде доброволно.

Алена съчувствено гледаше изпадналия в несвяст. Накрая каза твърдо:

— Саул, мисля, че е по-добре да отнесем капитана в леглото.

— Но, мис Алена! — Предложението го накара да загуби ума и дума. — Че вашето легло е единственото в цялата...

— Хайде, побързай, иначе ще му изтече кръвта!

Без повече възражения Саул подхвана ранения янки и го занесе горе, в спалнята на Алена. Положи го внимателно на леглото ѝ.

— Нека първо проверим доколко е опасна раната, преди да я промием.

Алена изу покритите с кал ботуши на капитана, докато Саул внимателно отстраняваше превръзката. При гледката на зеещата рана стомахът на момичето се сви. Студена ръка сграбчи сърцето ѝ и внезапно ѝ се привидя смъртно ложе, на което под бял чаршаф лежеше безжизнено тяло. Устните ѝ трепереха в мълчалива, гореща молитва.

— Вярно, че не съм доктор, мис Алена — каза Саул, като огледа раната, — ама изглежда толкова зле, че комай ще трябва да го заведем при някой, дето наистина разбира от тия работи.

— Не можем да разчитаме на лекарите тук. — Алена угрижено прехапа устни. — Би трябвало да го закараме в северняшки лазарет.

— Може и да стигнем до Александрия, ами ако янките вече са се дигнали и там няма лекар?

— Сигурно си прав, Саул — въздъхна момичето обезсърчено.

— Да вземем да стоплим вода и да промием раната, че поне да видим какво е положението.

При тези думи Алена се завтече към кухнята, бързо накладе огън и постави голям котел с вода на печката. На кухненския асансьор натовари един поднос с мехлеми и всякакви церове от домашната аптека на майка си. Прибави още няколко ленени кърпи и чаршафи и издърпа асансьора на горния етаж. За щастие спалнята ѝ се намираще точно над кухнята. Когато водата се стопли, тя я помъкна нагоре по

стълбите и установи, че междуременно Саул беше съблякъл мръсните дрехи на капитана.

При влизането й Саул припряно покри слабините на ранения.

— Аз ще го измия, а ти се погрижи за крака му — каза Алена кратко.

— Простете ми, че питам, мис Алена... — Саул очевидно се чувстваше неудобно. — Защо този янки е тъй дяволски важен? Не е ли той същият, дето ви търсеше?

Алена тъкмо разкъсваше един чаршаф на ивици.

— Ами той е съпругът на мис Роберта.

Лицето на Саул издаваше недоверчиво изумление.

— Мис Роберта се е омъжила за един янки, въпреки че мистър Ангъс ги мрази толкоз много?

— Той пак си ги мрази, а за този тук дори има основателна причина. Но хайде сега най-после да продължим, защото иначе целият дюшек ще се изпоцапа с кръв.

— Да, мис.

Саул беше виждал младата си господарка толкова тъжна и потисната само на смъртното ложе на майка й.

— Има треска — заяви Алена след малко. Тя загрижено се приведе над пепелявосивото лице на Коул. Клепачите му потрепваха, сякаш се намираше в делириум.

„Не го оставяй да умре — отново и отново мълчаливо се молеше тя, — не го оставяй да умре!“

Двамата със Саул продължиха да работят безмълвно, разменяйки си само от време на време по някоя дума. Коул стенеше и се мяташе под големите черни ръце, които внимателно докосваха ранения му крак. Мускулите му се гърчеха от болка, за кратко време той изплува от безсъзнанието. С блестящи очи се взираше в малката, оброчена от разрошени коси глава, когато Алена се навеждаше над него и миеше с топла сапунена вода мускулестите му ръце и косматите му гърди. Той безсилно повдигна ръка, опитвайки се да я докосне. Промърмори името й, но усилието бе прекалено голямо за него. Ръката му се отпусна назад и той отново потъна в нежния, тъмен свят на забравата.

Погледът на Саул угрижено се местеше от ранения янки на господарката му. С присвити вежди посочи раната.

— Обзалагам се, че има още нещо в тази дупка. Не знам какво, но ако е парче олово, трябва да се извади, защото иначе ще получи отравяне от кръвта.

Алена беше силно обезпокоена.

— Можеш ли да го извадиш?

— Прекалено надълбоко е, мис Алена, съвсем близо до костта. А и нямам с какво да бръкна да го извадя.

— Ще издържи ли до Ню Орлиънс?

— Не знам. Ако превържем крака му добре, сигурно ще издържи.

— Призори огледай наоколо и разучи откъде може да се промъкнем най-лесно. Предполагам, че в южна посока ще срещнем по-малко войски на Конфедерацията.

Когато направиха здрава превръзка на Коул, която притискаше огнестрелната рана, Алена наново смени чаршафите. Усилията ѝ очевидно облекчаваха капитана. Сега той спеше толкова дълбоко, че нищо не беше в състояние да го събуди. Алена обръсна наболата му тъмна брада. След това той изглеждаше почти както по-рано и тя изведнъж осъзна, че беше гол. В мъждукащата светлина на лампата загорялата му кожа се открояваше на белия чаршаф. Дългата му, силна снага беше с безупречен ръст, широки рамене и тесни бедра. Горещина обля лицето на Алена, когато осъзна колко дълго беше наблюдавала Коул. Тя припряно го зави с един чаршаф.

— Стой още малко при него, Саул. В това време аз ще приготвя нещо за ядене. — Под този предлог Алена бързо се измъкна от стаята, без да дочака одобрителното кимване на Саул. Тя безцелно излезе в нощта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Коул Лейтимър лежеше неподвижно. Тих шум някъде наблизко го накара да осъзнае, че е буден. Беше ден и приятно мекият дюшек му подсказваше, че лежи гол в чисти чаршафи. Не можеше да си обясни как е попаднал в тази стая. В крака си все още усещаше притъпена, пулсираща болка, но когато го докосна с пръсти, установи, че е чисто и умело привързан. Бавно отвори очи и смаян разбра, че лежи в легло с дантелен балдахин.

Стройна фигура в момчешки дрехи мина покрай леглото и въпреки че кожата на лицето беше боядисана в кафяво, Коул навсякъде би познал този профил.

— Ал? — Гласът му беше силно прегракнал.

Алена бързо се спусна към леглото му. Когато загрижено се приведе над него, в очите ѝ се четеше безмълвен въпрос.

— Как се чувствате?

— Можеш ли да ми дадеш нещо за пиене? — прошепна Коул с мъка.

— Ако е позволено, докторе — нежно го подкачи Алена.

Той кимна и леко ѝ се усмихна. Със затворени очи слушаше отдалечаващите се стъпки. Когато отново отвори очите си, тя стоеше до леглото и внимателно го наблюдаваше. Коул пи дълго с помощта на Алена и утоли изгарящата го жажда. Той нямаше вече температура, но всички мускули го боляха. Срещу болката, пулсираща в крака му, явно нямаше облекчение.

— Искате ли да хапнете нещо? — попита момичето. — В кухнята има малко супа и овесен хляб.

Коул отпусна главата си обратно на възглавницата и изгледа Алена проницателно.

— Има ли достатъчно за всички?

Алена се изкиска сподавено.

— Сигурно още не сте забелязали, че семейство Гилът доста са допринесли за нашето благосъстояние. Но тъй като те заедно с янките

си присвоиха нашите говеда, заслужават и ние да сме безмилостни към тях.

— Бих хапнал нещо — призна Коул. — Стомахът ми от няколко дни къркори ужасно.

Гъстата фасулена супа, сготвена с шунка и зеленчуци, беше погълната с огромен апетит. Когато малко по-късно Алена прибираше празния поднос, той се почувства укрепнал. Но всеки път, когато се опитваше да раздвижи ранения си крак, остра болка му напомняше за неговото положение.

— Боли ли още? — Лицето на Алена издаваше съчувствие.

Коул леко натисна с пръст превръзката над раната.

— Страхувам се, че съм отнесъл парче от някой снаряд.

— Как се случи това? Мислех, че вие, лекарите, работите далече зад фронта?

Коул ѝ описа цялата поредица от неудачи. След победата през първия ден и поражението през втория го изпратили да се погрижи за ранените в една отдалечена артилерийска част, която силно пострадала. С помощта на войниците измъкнал от блатото няколко коли. След това търсили мулетата, разпръснали се из гората. Точно когато натоварили ранените на колите, се появил патрул от войските на Конфедерацията. Коул заповядал на войниците да се изтеглят с ранените, а той самият останал да ги прикрива. Задържал врага достатъчно време, за да могат неговите хора да наберат преднина. Стрелял яростно и противникът потърсил укритие, очевидно мислейки, че има по-многобройна войска срещу себе си. Но скоро домъкнали оръдие с картечни снаряди и превзели откритото място, което защитавал Коул.

От този момент нататък спомените му за събитията бяха много неясни. След един последен залп той изоставил оръжието си. Точно когато искал да се качи в седлото, камара от бурета с барут избухнала близо до него. Сякаш цялата местност била вдигната във въздуха. Коул си спомняше как един огромен смърч се стоварил върху него и той усетил силен удар в бедрото. Вкопчил се в шията на коня си и препуснал в див галоп през блатата, докато край него летели куршуми. По-късно превързал, доколкото могъл, раната. След това настъпили дълги часове на жарко слънце и задушна горещина. Измъчвали го комари и мухи. Денят превалил, изгрял нов, а следващата нощ Коул

прекарал под закрилата на голям дъб, обхванат от треска и изложен на дъжда. Следващите дни постоянно насочвал коня си на юг с намерението все някога да стигне до Ред ривър. Измъчван от видения, причинени от треската, с много мъки и усилия достигнал местност, която му се струвала позната отнякъде. На реката сменил преуморения си кон с малка лодка. Легнал вътре и се оставил на бавното течение. Слънцето безжалостно напичало. Пресъхналите му устни се напукали, докато бил носен от течението почти в безсъзнание. В един момент чифт ръце грубо го сграбчили и силна болка пронизала крака му. Когато отново дошъл на себе си, се намирал в задушната жега на бараката за опушване на Гилът.

Алена търпеливо беше изслушала Коул. Когато най-последно приключи, той поклати глава.

— Всичко е объркано, на мен самия не ми е много ясно. — Той се огледа. — В Брайър Хил ли се намираме?

Момичето кимна.

— В моята стая. — Малко смутена от това обяснение, тя побърза да добави: — Единствено в нея все още има легло.

Очите на Коул я огледаха бегло.

— Не подобава твърде на един джентълмен да отнеме леглото на една дама, но въпреки това съм ти много благодарен. Отдавна не съм спал така добре.

Хвърли поглед на странното ѝ облекло и боядисаното лице и попита сухо:

— Ти ли превърза крака ми?

— Не, Саул. Аз само позакърпих дрехите ви и ви изкъпах... — Тя рязко млъкна и прехапа устни, защото Коул я изгледа втренчено. В началото никак не се притесняваше, когато миеше едрото мъжко тяло. Здравословното му състояние ѝ създаваше много по-големи грижи. През войната човек трябваше да се освободи от някои предразсъдъци. Но само да престанеше да я гледа по този начин!

— Виж ти, как се променят нещата — усмихна се Коул закачливо. — Винаги съм мислил, че ще стане точно обратното.

— Да, и достатъчно често сте ме заплашвали с това — отвърна Алена. Тя се чувстваше неудобно под пронизателния му и настойчив поглед.

— Питам се какво ли те е накарало да ме спасиш от семейство Гилът...

Всъщност Коул тайно се чудеше какво да си мисли за нея и дали тя наистина го мразеше толкова, колкото твърдеше.

Сивите очи хвърляха искри.

— Може би не трябваше да го правя, защото вие сте наистина най-неблагодарният и твърдоглав янки, когото познавам.

С тези думи Алена се въртна на токовете си и понечи да излезе от стаята, но Коул хвана ръката ѝ и я дръпна назад така, че тя не можеше да му окаже съпротива.

— Повярвай ми, много съм ти благодарен. Ти може би повторно спаси живота ми. Толкова ми беше олекнало, когато се събудих тази сутрин...

— Следобед е — поправи го Алена троснато.

Не искаше да го окуражава твърде много. Освободи ръката си от неговата и я пъкна в джоба на огромното си палто.

— Проспахте почти целия ден. Ако нямате нищо против, сега ще ви оставя сам. Имам да върша и друга работа.

Тя се измъкна бързо, без да му позволи да я задържи наново. Слезе в кухнята. Много хапливи забележки спрямо мъжа горе напиреха на езика ѝ. Алена усещаше колко е уязвима и се опитваше да сложи ред в душата си. Защо само не можеше да изпита една проста, здрава омраза към този янки? Щеше да се чувства много по-добре.

Утрото вече сребрееше, когато Алена излезе от къщата с надеждата да открие в кокошарника някое яйце. Тя беше приготвила една торба с провизии за предстоящото пътуване и беше сварила всички яйца, които успя да намери. Когато стигна задната част на плевнята, забеляза някакви сенки в началото на гората.

— Обзалагам се, че това е Емет. Сигурно е намислил нещо лошо — каза си тя и се прилепи плътно до стената. При по-внимателно вглеждане обаче разбра, че това бяха двама ездачи. Дали не бяха дезертъори? Във всеки случай от тях не можеше да се очаква нищо добро.

Алена бързо се прибра в къщата. Саул беше взел пистолета ѝ, така че за нея оставаше само оръжието на Коул. Вратата на спалнята ѝ

беше широко отворена. Когато влезе, тя видя Коул, седнал на ръба на леглото. Някак си беше успял да облече долното си бельо и сега се мъчеше да намъкне отгоре панталоните. Бледото му, сгърчено лице показваше, че действията му причиняваха големи болки.

— Имаме неканени гости — обясни момичето с тих глас. — Вероятно са мъжете от семейство Гилът, но може и да са дезертъори. Останете в леглото и мирувайте. Аз ще отида да проверя — с тези думи тя взе пистолета на Коул, който лежеше върху писалището.

— Дай го тук — отвърна той и протегна ръка за оръжието си. — Ако ще се стреля с него, това ще го върша аз.

— По-добре останете в леглото — възрази Алена.

— Велики боже, толкова дни се влачих през блатата, за да стигна дотук, а сега трябва да се излежавам! Хайде, дай го тук! — Капитанът с мъка се надигна. Стъпил на един крак, той се олюля. След това вдигна панталоните си и ги закопча.

Разтревожена, Алена пристъпи към него с намерение да го бутне обратно в леглото, но той бързо взе пистолета от ръката ѝ и каза:

— Много ви благодаря, мис Макгарън.

— Но аз зная как се борави с него. Да не мислите, че ще гърмя във въздуха като на сватба? — оплака се момичето.

Коул не обърна внимание на възраженията ѝ. Провери дали оръжието е заредено и попита:

— Е, къде са нашите посетители?

Алена нерешително посочи към прозореца на спалнята, откъдето се виждаше гористата местност зад къщата.

— Ела и ми помогни — подкани я Коул.

Тъй като очевидно не беше в състояние да го отклони от решението му, Алена с нежелание се подчини. Тя застана до него и обви с една ръка кръста му. С другата подкрепи широките му гърди. Когато ръката ѝ обгърна раменете ѝ, я обзе горещият спомен за онази нощ, през която той я беше притиснал плътно до тялото си и топлите му устни намериха нейните...

Алена се загледа в пода и се съсредоточи изцяло върху това да му бъде сигурна опора. Той принадлежеше на Роберта, повтаряше си тя отново и отново, и никакви нейни тайни желания и страсти не можеха да променят нещата.

Коул задъхан се подпря на стената до прозореца. Момичето бързо донесе един стол. През превръзката на крака му се просмукваше прясна кръв и напомняше колко опасно е всяко излишно усилие.

— Добре ли сте? — попита тя загрижено.

От краткото му кимване тревогата ѝ не се разсея. Приклепна до него и напрегнато се взря навън.

Долу на двора нищо не се помръдваше. В началото на гората също. След това между дърветата се появи трепкаща светлина. Тя се приближаваше все повече, докато най-сетне от горичката излязоха двама мъже. Те се спряха, жестикулирайки живо. Очевидно водеха разгорещен спор. И двамата носеха дълги палта и големи шапки. От такова разстояние при тази оскъдна светлина лицата им не можеха да бъдат различени. Едната от двете фигури беше ниска, дори съвсем дребна. Може би жена?

— Идват към къщата — прошепна Алена напрегнато.

Коул наблюдаваше внимателно как двамата се приближаваха.

— Вероятно търсят нещо. Сега влизат в конюшната...

— Дали не са двамата, които... — Алена прехапа език, когато се усети какво щеше да изтърве. Саул не беше ли споменал, че е видял двама мъже и една жена? А сега бяха дошли двама мъже — или един мъж и една жена — и търсеха съкровището.

В сумрака Коул се опита да разчете мислите по лицето на Алена.

— Какво искаше да кажеш преди малко?

Момичето безмълвно повдигна рамене.

— Нищо особено.

Малко по-късно двамата излязоха от конюшната. Те заплашително размахваха юмруци един срещу друг.

— Каквото и да търсят, мисля, че не са го намерили — отбеляза Коул. Неотслабващата болка в краката му предизвика тих стон.

— Във всеки случай те не са Гилтъви — заяви Алена категорично. — Жалко, че не можах да разпозная лицата им.

— Влизат в обора!

Момичето нервно скочи на крака. Оборът! Та нали тя и Саул бяха скрили там парите!

— Сега със сигурност ще ги намерят! — проплака тя.

Любопитството на Коул беше събудено.

— Да ги намерят? Какво да намерят, Алена? Какво си скрила там?

— А, нищо — отвърна уклончиво тя.

Мислено се проклинаше и се обвиняваше, че не беше намерила по-сигурно скривалище за огромната сума пари. Но защо крадците трябваше да се връщат толкова скоро? Защо?

Коул не я остави на мира.

— Хайде, казвай. От какво те е страх? Какво не трябва да намират двамата?

Хваната натясно, Алена закърши ръце.

— Саул ги е наблюдавал, когато са заровили нещо в гората. Ние тайно го изровихме. Беше някакъв сандък. В същия ров бяха закопали и един от своите.

— Те ли го бяха убили?

— Мисля, че да.

Коул сгърчи лице и докосна ранения си крак.

— Сега излизат от обора. Носят нещо тежко.

Алена знаеше много добре какво бяха открили двамата. Тя пристъпи още по-близо до прозореца, за да ги наблюдава. Побиха я студени тръпки, когато негодяите се обърнаха към къщата.

— Идват към нас — каза тя, останала без дъх.

Коул се мъчеше да се изправи на крака, но момичето го притисна обратно към стола.

— Останете неподвижен — просъска тя. — Вие сте слаб и безпомощен като новородено. Във всеки случай нямате достатъчно сили, за да задържите и двамата. Само ще ги предизвикате да ви убият.

Тя категорично се противопостави на всички негови възражения.

— Ще изчакаме тук заедно. Ще влязат в стаята само през трупа ми. Така че не мърдайте от мястото си!

Алена бързо заключи вратата за в случай, че се появяха неканени гости.

— Ако долу в къщата се говори на висок глас, понякога всичко се чува през шахтата на кухненския асансьор. — Външно тя се владееше и запазваше самообладание, ала в действителност изпитваше по-голям страх, отколкото ѝ се щеше да признае.

Те стояха безмълвни, но когато се дочу шум от трошене на дърво, Алена разбра, че ще бъде разбита дъската пред задния вход.

Пантите на вратата изскърцаха и някой повлече тежък предмет по пода на помещението под стаята на Алена. Из къщата кънтяха приглушени мъжки гласове, вероятно се водеше оживен спор, но за съжаление отделните думи бяха неразбираеми. Коул успокоително хвана слабата ръка, която лежеше на раменете му. Тънките пръсти се отпуснаха, сякаш му предоставяше с готовност грижата за тяхната обща сигурност.

След известно време в долните помещения отново настъпи тишина. Вероятно единият от мъжете беше напуснал къщата през задната врата. Висока, тъмна фигура хукна от къщата към гората. Тя изчезна между дърветата, за да се появи почти веднага с два коня. Мъжът на бегом доведе животните до къщата и щом влезе в нея, разправията започна отново. Само думите на мъжа, който явно стоеше близо до асансьора за храна, бяха ясни и разбираеми. Той ядосано се защитаваше срещу обвиненията на другия:

— Мислиш ли, че щях да те доведа отново тук, ако съм искал да те изиграя? — засмя се той раздражено. — В такъв случай щях да отнеса парите надалеч. Господи, та нали аз бях човекът, който прогони онази женска оттук и се погрижи цялата страна да я търси като предателка.

Алена слушаше със затворени очи. Гласът ѝ се струваше някак познат, а двамата без съмнение говореха за нея. Но кой, освен Емет...

— А кой нагласи историята с кораба? Кой рискува главата си тогава, през нощта, когато хвърлихме оня тип в реката? Какво мислиш щеше да се случи, ако ме бяха спипали в неговата униформа? Хайде, престани със смешните си обвинения. Ако войските на генерал Бенкс не бяха блъснати, тази къща щеше да бъде обявена на търг и ти щеше да я получиш, както се бяхме уговорили. Но сега, когато южняците са по следите ни, ти започваш да си изпускаш нервите.

Алена подслушваше напрегнато с наведена глава.

— Разбира се, че е добре, дете дойдохме да приберем сандъка — продължи да говори единият. — Но недей да упрекваш мен, ако някои от плановете ни се провалят. Все пак парите са на сигурно място. А къщата можеш да си я вземеш и по-късно. Нека още тук си разделим плячката!

Очевидно тези думи настроиха другия мъж миролюбиво. Известно време се чуваха само неясните звуци от отварянето на

сандъка и техния смях на облекчение. Но миролюбивата сцена внезапно беше нарушена от остър вик, след който се разнесе шум от ръкопашен бой. После настъпи тишина.

Алена затаи дъх. След това двамата с Коул дочуха тремавите стъпки на сам човек, който, както изглежда, влачеше някакъв тежък товар. Мъжът се върна още веднъж в къщата и действието се повтори. Отново настъпи тишина и отново непознатият се завърна. Двамата доловиха шум от пликане и клокочене и веднага след това в спалнята на Алена проникна тежката, предизвикваща гадене смрад на петрол. Ноктите на Алена се забиха в голата кожа на Коул. Тя не усети как той се надигна с мъка. За секунди помещението се изпълни със задушливия дим, който нахлуваше през шахтата на кухненския асансьор. Пращенето на пламъците потвърди най-сериозните им опасния. Отвън се разнесе заглъхващ тропот на конски копита.

— Да ги вземат дяволите! — избухна момичето. — Още в самото начало трябваше да ги застрелям!

Разтърси я горчив плач, но риданията бяха заглушени от свистенето на бързо разпространяващия се огън. Коул я хвана за раменете и я разтърси силно.

— Слушай, Алена! Трябва да изчезваме оттук, преди да е щракнал капанът. Разбираш ли ме?

Тя кимна объркана. Положи ръката му на раменете си, като кашляше и се бореше с недостига на въздух. Но както го подкрепяше, изведнъж го опря на стената.

— Не можете да се разхождате полугол навън.

Тя набързо изтича до леглото си и донесе на Коул дрехите и ботушите му.

Междувременно Коул беше свалил една миниатюра от стената и я беше прибрал, без Алена да усети. След това с нейна помощ той премина на куц крак през помещението и разтвори широко вратата. Гъст, тежък дим ги блъсна откъм стълбището и едва не ги отхвърли назад.

— Хайде да вървим! — Коул хвана момичето за ръката и закуцука, измъчван от болки, към верандата.

— Виж! И отпред са запалили огън! Всичко гори като факла! — извика Алена.

— Тогава ще опитаме през задния вход!

На най-долното стъпало Коул спря за миг. Отсрещната страна на трапезарията беше обхваната от пламъци, а пред входната врата също бушуваше буен огън, който им отрязваше пътя.

Със сподавен вик Алена насочи вниманието на Коул към два крака, които се подаваха в коридора. Тялото на някакъв мъж лежеше сгърчено и полуобърнато върху празния сандък. Коул се наведе за миг и проучи двете прободни рани върху гърба на мъжа. Той бързо провери пулса. Човекът беше мъртъв. Когато обърна трупа по гръб, забеляза златните лампази върху синия плат на панталоните.

— Янки! — извика Алена ядосана. — Това е лейтенант Кокс, същият, който ме наклевети като шпионка!

Преди да умре, офицерът беше успял с едната си ръка да извади пистолета наполовина, другата ръка стискаше парче светъл копринен брокат. Коул бръкна в сандъка, но успя да извади само пачка банкноти.

— Това са парите, които са били откраднати в Ню Орлиънс — побърза да обясни Алена. — Саул и аз открихме сандъка. Беше закопан в гората до трупа и ние го скрихме в обора.

— Е, сега негодниците ще трябва да делят с един по-малко — каза Коул и пусна парите обратно.

— Саул каза, че парите са били закопани от един странно облечен мъж, някаква жена и от лейтенант Кокс — допълни Алена.

Внезапно огънят изрева и опърли лицата им. Те отстъпиха крачка назад. По възможно най-бързия начин двамата се запрепъваха из салона. Зад една врата се намираше помещение, което още не беше изпълнено с дим. Но от него нямаше друг изход, освен закованите прозорци. С един крак от маса Коул разби стъклата и заблъска силно капациите, които за нещастие бяха обковани допълнително с дъски. В този миг яки ръце изкъртиха пантите отвън и капациите се откачиха. Появи се черното лице на Саул. Без много обяснения Коул повдигна Алена и я спусна през отвора на прозореца. Когато и той се намери да я последва, силните ръце на Саул го поеха и изнесоха от обсега на огъня. Стиснал зъби от болка, той с облекчение се отпусна до Алена край стената на обора. Когато усети върху себе си уплашения поглед на Саул, той направи успокоителен жест с ръка:

— Ти видя ли мъжа, дето одева избяга оттук с коня?

— Не, сър. Аз бях навън, на полето, и не съм виждал никого.

Свита на топка, Алена гледаше втренчено горящата къща. Откъм задната врата трептящите пламъци вече пълзяха към горния етаж, а фасадата беше изцяло погълната от огнената стихия. Сълзите се стичаха по страните на момичето, крехкото ѝ тяло се тресеше от сподавени ридания и накрая тя се отдаде на страданието си. Коул я прегърна и я притисна успокояващо към себе си, но Алена го отблъсна гневно.

— Не ме докосвай, янки! — изпищя тя, обляна в сълзи. — Вие и вашата проклетата армия ми отнехте всичко най-скъпо!

Капитанът я остави сама с болката ѝ. Намръщен и безпомощен, той беше принуден да наблюдава как домът ѝ ставаше жертва на пламъците.

— Не смяташ ли, че ще е по-добре да си вървим, преди огънят да е предизвикал нечие любопитство? — настоя меко Коул след известно време.

Сълзите на Алена секнаха изведнъж. Тя скочи на крака ужасена.

— Гилътови! Ако видят огъня, ще се домъкнат веднага. Трябва незабавно да изчезваме!

— Да, мис — съгласи се Саул. — Ама накъде да тръгнем? Белите негодници ще дойдат от едната страна, а янките патрулират от другата. Освен това в тъмното няма да стигнем далеч.

Алена се чувстваше като обкръжено от всички страни диво животно.

— Впрегни конете в катафалката, Саул! Ще минем през полята и ще се скрием тази нощ в мочурището край реката.

Натоварено на катафалката, странното трио бавно се отдалечи от призрачно горящата къща и пое напъряно през полята. Саул беше отместил тежкия ковчег настрани, за да може Коул да изпъне ранения си крак. В мига, в който Алена се обърна още веднъж назад, покривът на къщата пропадна и стълб от искри се издигна към небето. Очите ѝ се насълзиха отново. Докато бяха още в открито поле, пламъците ярко осветяваха страните ѝ, но скоро колата потъна в непрогледната нощ.

Воден от инстинкт за самосъхранение, Саул я насочи към една горичка близо до реката. Той се погрижи за конете, докато Алена се

сви на капрата. Тя вдигна поглед към ниските облаци и се отдаде на тежките си мисли.

Малко след полунощ заваля ситен дъжд. Саул се уви в някакъв стар чувал и се сгуши до дънера на един клонест дъб. Дъждът принуди Алена да потърси подслон в катафалката. Вътре тя се отпусна, като се стараеше да се държи възможно по-надалеч от Коул. Така прекараха нощта.

Когато настъпи утрото, Коул изпъна ранения си, изтръпнал крак и видя Саул да приготвя закуската над малкия огън, който беше наклал. От Алена нямаше и следа. На тревожния въпрос на капитана Саул отговори, че е отишла да се поразходи. Той предполагаше, че тя се е върнала при изгорялата къща. Видимо потисната и отчаяна, Алена се присъедини към спътниците си след няколко часа. Коул замислено огледа преоблеченото като мърляво мулатче момиче и се запита къде беше останала нежната, страстна жена, с която беше делил през онази нощ леглото в Ню Орлиънс и за която оттогава така мечтаеше. Алена отвърна на погледа му. Но след това се обърна към Саул:

— Какво, по дяволите, ще правим сега с онзи там?

Очите на Саул се извърнаха към ковчега. Алена отвърна на немия му въпрос с потвърдително кимване и заговорническа усмивка.

— Само това не! — изстена Коул, когато схвана безмълвната уговорка между двамата, но като размисли, му стана ясно, че, ще не ще, трябва да преглътне горчивия хап.

— Господ да ми е на помощ с тази жена! — изръмжа той ядосан, когато Алена и Саул го настаниха в ковчега.

Те поставиха едно дърво под капака, за да влиза въздух, и катафалката потегли. Алена седеше на капрата до Саул. Дългото ѝ палто не я предпазваше особено от студената влажна мъгла, която се издигаше от мочурището. В началото на този изпълнен с неизвестности ден тя остави сълзите си да текат на воля по страните ѝ. Лек ветрец премина през върховете на дърветата и довя мириса на дим и пепел към нея. Този мирис за дълго щеше да остане като последен спомен за някогашния ѝ дом.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

През късния следобед те стигнаха до предградията на някакво градче. Близо до една изоставена влакова линия съзряха малка барака и насочиха колата натам. Когато затвориха вратата зад себе си и се приготвиха да хапнат шунка и варени яйца, към убежището им шумно се приближи голяма група ездаци. Това беше патрул на войниците на Конфедерацията.

— Претърсихте ли тази барака, сержант? — прозвуча гласът на един офицер.

От уплаха бегълците не смееха да помръднат.

— Тъй вярно, сър, претърсили сме всички бараки и плевни. Нашите хора охраняват пътищата във всички посоки. Никой не може да премине, без да бъде проверен.

За нещастие патрулът на Конфедерацията построи лагера си съвсем наблизко до бараката. Коул държеше пистолета си подръка, защото и най-малкият шум можеше да ги издаде. Нервите им бяха опънати до скъсване. Веднъж един войник се разходи до вратата на бараката и дори сложи ръка на дръжката. И тримата затаиха дъх — всичко изглеждаше загубено. Но в този миг войникът беше извикан от някакъв началник и се отдалечи. Няколко часа по-късно се разнесе рязка команда. Войниците от патрула възседнаха конете си и се отдалечиха в галоп.

Погледите на Алена и Коул се срещнаха. Те се усмихнаха един на друг, изпълнени с надежда.

Мракът беше погълнал вече градчето. Сърпът на луната беше закрит от облаци. Катафалката напусна бараката безшумно като привидение. Алена заличи всички следи и после Саул насочи колата към ръждясалите релси, следвайки ги в посока към града. Без да вдигат почти никакъв шум, те подминаха две-три къщи, чиито прозорци светеха. Бяха вече в началото на селището. Само няколко кучета се разляяха подире им. Малко по-нататък линията свършваше и

тропотът на катафалката върху траверсите утихна. Насипът, по който се движеше, водеше направо към едно мочурище. Още преди да настъпи утрото, те вече се намираха източно от Холмсвил и пътуваха срещу течението на Мисисипи.

Всяка сутрин по съмване клетият Коул трябваше като вампир да се връща в ковчега си. В „килията“ часовете за него минаваха бавно и мъчително. Сега кракът му се беше подул до коляното, а стъпалото му едва се побираше в ботуша. Пронизваше го остра болка при всяко подрусване на колата. Той се опитваше да понася страданията със стиснати зъби. За да отвлеча вниманието си, се мъчеше да си представи образа на Роберта. Пищната ѝ красота и зрелите форми на тялото ѝ можеха да бъдат истинска благодат, ако бяха одухотворени с жизнерадост и ум. Но споменът за мрачното ѝ изражение, което не вещаеше нищо добро, и за хапливия ѝ език проваляха всички усилия на Коул. Вместо това бавно и неусетно пред него изникваха големи сиви очи, обрамчени от гъсти, черни мигли и се оформяха в лице, което изместваше това на жена му. В съзнанието си той видя цялата гама от изражения на тези очи: те му намигваха шеговито, разширяваха се от учудване, смееха се, закачаха се, плачеха, бяха изпълнени със страх, заплаха и гняв.

Стига! С големи усилия на волята Коул прогони натрапчивите видения, но сърцето му биеше лудо, а над веждите му бяха избили ситни капчици пот. Напрасно се опитваше да си внуши, че причина за това беше горещината във вътрешността на ковчега.

Той с нежелание си наложи да мисли за най-близкото бъдеще. Знаеше, че трябва да бъдат готови на всичко. За всеки случай беше дал на Алена по една ролка със златни и със сребърни долари, които беше пъхнал в паласката си и които бяха убягнали от погледа на Емет Гилът. Но най-напред трябваше да се въоръжи с търпение и надежда, че скоро ще се измъкне от теснотията в ковчега.

Рано преди обед катафалката достигна едно кръстовище в същия миг, когато там се появи и един патрул от облечени в сиви униформи войници. Алена се обърна и почука три пъти върху ковчега — уговорения за подобни случаи сигнал. Саул спря конете и с жестове предупреди войниците, че катафалката превозва жертва на жълтата треска. Офицерът им даде знак да продължат пътя си, но когато отминаха край патрула, малката група ги последва на безопасна

дистанция. По този начин войниците ескортираха бегълците през останалата част на предобеда. Едва около пладне патрулът спря и войниците се разположиха под сенчестите дървета, като оставиха странната кола да продължи пътя си.

Прежурящото обедно слънце превръщаше ковчега в истинска пещ. Саул се смили над капитана след енергичните му протести и отвори широко капака на ковчега, за да му осигури известно охлаждане. Тялото на Коул плуваше в пот, а лицето му беше червено като рак.

Алена мълчаливо понесе гневния му поглед. Когато той припряно захвърли униформената риза, тя му подаде кофа с вода. Той се обля с нея и след това се почувства малко по-добре.

Слънцето отдавна беше прехвърлило зенита си, когато тримата бегълци достигнаха края на пътя. Пред тях се сливаха два странични ръкава на реката. На брега се виждаше малка дървена къщичка. Един слаб, брадат мъж седеше в сянката на навеса на люлеещ се стол.

— Да преминете ли искате? — подвикна им той още отдалече.

Алена бръкна в джоба си и подаде на Саул един сребърен долар, който той от своя страна даде на дребния мъж, когато катафалката спря пред дървената колиба. Салджията алчно сграбчи монетата и я захапа. Дали грешеше, или наистина беше чул повече монети да звънят в джоба на малкия мулат?

— Е, да — каза той провлечено, — това са хубави северняшки пари, но съвсем не са достатъчни за превозването.

Саул размени бърз поглед с Алена. Тя кимна едва забележимо и той рязко обясни на мъжа, че ще платят два долара и нито цент повече.

— Съгласен — отвърна човечето, потривайки ръце, и се изправи. След това забърза по отгъпаната пътека към брега и изчезна за толкова продължително време, та Алена взе да си мисли, че повече няма да се появи. Но най-сетне по течението към тях се понесе широк дървен сал, прикрепен за стоманено въже, което беше опънато направо на реката.

Остарелият плавателен съд разполагаше с достатъчно място за катафалката и пътниците, обаче подозрително се наклони на една страна, когато колата се изтърколи по него. Положението се влоши още повече, когато салът достигна средата на реката, където течението беше най-силно. Конете сякаш най-малко се притесняваха от това, тъй като Саул предвидливо им беше сложил наочници. Алена се вкопчи за

капрата, изплашена за сигурността на всички им. Но най-лошото беше положението на Коул. В задушната теснота му приля от дивото клатушкане. Потен и ругаещ, той отблъсна капака на ковчега. Когато се показа горната част на тялото му, от устата на ужасения салджия се изтръгна неистов писък и обхванат от панически страх, той се хвърли в разпенените води. Като обезумял доплува до брега и светкавично изчезна между дърветата.

Саул се спусна към капитана, който седеше с лице, изкривено от болка, и му помогна да се измъкне от ковчега, когато го стресна предупредителният вик на момичето. Алена възбудено сочеше ствола на изкоренен дъб, който мощното течение тласкаше право към тях. Нямаше време за губене, сблъскаха ли се с дървото, бяха безвъзвратно загубени. Саул сграбчи стоманеното въже на сала и го придърпа надолу към себе си. Мускулите на якия му врат се опънаха, когато с нечовешки усилия изтръгна железните скоби. Салът се завъртя по течението и се понесе със зашеметяваща скорост. Скоро къщата на салджията се скри зад един завой на реката.

Пътуването по течението беше по-лесно, отколкото предполагаша в началото, но въпреки това Саул беше изцяло погълнат от задачата да придържа сала в средата на реката и да избягва носещите се по водата трупи.

Един час след изгрев-слънце притокът, по който се спускаха, се вля в глиненожълтите води на по-голяма река. Бяха достигнали Ред ривър. Течението се усили още повече. Плувал в пот, Саул се мъчеше да спаси от преобръщане сала, който танцуваше нагоре-надолу по вълните. На няколко пъти носът потъваше толкова дълбоко, че водата заливаше ниския борд. Алена взе кофата и започна да я изгребва.

Пътуваха в правилната посока, но това беше слабо успокоение. Главната им задача беше да не се обърнат.

Надвечер тишината внезапно беше раздрана от свирката на един параход, който тъкмо излизаше от завоя на реката зад сала. След като забеляза сала, понесен в средата на течението, капитанът нареди да намалят ход и изпрати хора при оръдието на палубата. Когато параходът се приближи, Коул хвана синята куртка на униформата си и я размаха над главата си. Един човек от мостика на парахода насочи голям далекоглед към тях. Коул бързо облече куртката и нареди на Саул да прибере жълтите флагчета от катафалката.

Малко по-късно салът се поклащаше, завързан странично за парахода. Пътниците, както и конете бяха изтеглени на борда, след което той заедно с катафалката бе оставен на произвола на съдбата. Параходът превозваше ранени и трябваше да пристигне в Ню Орлиънс на следващата сутрин. Коул беше настанен в празна каюта. Един санитар прегледа и превърза раната му. Коул изяви желание двамата му спътници да споделят каютата с него и капитанът не виждаше причина да му откаже. В крайна сметка те му бяха спасили живота.

Коул прекара неспокойна нощ. Измъчван от болка, той се въртеше в постелята си. Саул лежеше, опънат на пода, и хъркаше. На едно кресло до леглото беше задрямала свита Алена. Когато призори Коул се стресна от своя полусън, тя вече стоеше изправена пред един илюминатор и замислено гледаше новия ден. Той тихо произнесе името ѝ. Тя пристъпи към леглото му и му се усмихна уморено и нежно. Коул внезапно забрави какво всъщност искаше да ѝ каже. Хиляди неуместни думи на благодарност минаваха през главата му, но когато най-после проговори, изтърси възможно най-глупавото и недодялано нещо, което обърканият му мозък можеше да измисли:

— Задръж парите, Алена. Ще се погрижа Саул също да бъде възнаграден.

Усмивката изчезна от лицето на момичето, заменена от израз на мъчителна скръб.

— Може и да разбирате от човешкото тяло, доктор Лейтимър, но за целия човек има още доста да учите. — Гласът ѝ звучеше изтънял и странно напрегнат. — Парите ви са там, където им е мястото, в паласката. Саул и аз не можем да бъдем купени и за стократно по-голяма сума.

Сериозна и горда, тя се обърна и напусна каютата. Коул остана загледан във вратата дълго след като тя я затвори.

Малко по-късно тишината беше нарушена от параходната сирена. Двукратното ѝ пронизително изсвирване показваше, че Ню Орлиънс вече се вижда.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато пристигна параходът с ранените, в лазарета закипя напрегната работа. Сержант Грисъм беше застанал на главния вход и упътваше хората, които пренасяха носилките. Алена и Саул влязоха в сградата непосредствено след капитан Лейтимър. Когато минаваха покрай Грисъм, той бегло погледна мнимото мулатче. В очите му нямаше и следа, която да покаже, че беше познал момчето. Погледът му се спря за няколко секунди на огромния негър, след което с израз на голямо учудване се върна към Алена.

— Какво, по дяволите... — се изплъзна от устата му, когато се вгледа по-внимателно. — Ал? Ти ли си наистина?

— Тъй вярно, сър — Алена бързо влезе отново в ролята на хлапак. — Трябваше малко да си изрисувам лицето, защото иначе никога нямаше да успеем да докараме капитана.

— Веднага пренесете капитана тук — заповяда сержантът. — Другите носилки с ранени засега нека останат в коридора.

По нареждане на Грисъм Коул беше пренесен незабавно в операционната. Веднага след това се появи майор Мейгръдър, който трябваше да го оперира, тъй като доктор Брукс беше зает изцяло с останалите ранени.

— Я виж ти! — каза Мейгръдър с престорено дружелюбие, когато съзря капитана. — Големият герой се появи лично. Докладът от вашата част е изпълнен с хвалебствия по ваш адрес. Казват, че сте задържали съвсем сам рота кавалеристи и цяла батарея.

— Всъщност беше само един малък патрул и едно пленено оръдие — отвърна лаконично Коул.

— Хм — изсумтя майорът, — би трябвало да сте изпълнен с удовлетворение, че от над четиристотинте ранени в битката при Плезънт Хил са оцелели само тези от вашия лазарет.

— Не знаех това, майоре.

— Както и да е — каза Мейгръдър сухо и сви рамене, докато бършеше ръцете си. — Във всеки случай сте вече в Ню Орлиънс,

докато остатъкът от вашата дивизия е разположен все още край Александрия.

— Аз сам не зная точно защо. Но положително нямаше да оцелея без Ал и неговите приятели. Между другото в крака ми има един мил малък сувенир от битката.

Мейгръдър се престори на учуден:

— Ах, да, наистина. Раната ви! Хайде сега да я прегледаме.

Той набързо разряза превръзката с ножицата и безмилостно разтвори засъхналите ѝ краища. Без да се съобразява с това, че Коул скърцаше със зъби от болка, зачовърка с върха на ножицата в дълбоката рана.

— Месингов шрапнел, може би дори оловен — каза след известно време Мейгръдър небрежно. — Още седмица и щяхте да получите тежко отравяне на кръвта. За съжаление ще трябва да ампутираме крака, капитане.

— Не можете ли да извадите парчето? — Лицето на Коул беше посивяло от болка. — Бих искал да запазя крака си възможно по-дълго, ако разбирате какво имам предвид.

Мейгръдър поклати глава.

— Имал съм много такива случаи. Шрапнелът е заседнал съвсем близо до костта. Ако започна да ровичкам там, рискувам да засегна някоя артерия и тогава инфекцията ще бъде само въпрос на време.

— Не споделям мнението ви, колега — отвърна рязко Коул. — Оръдието беше „Уилкинсън“. Снарядите му са със стоманен кожух. Ако не можете да извадите шрапнела, по-добре оставете раната така.

Честта на майор Мейгръдър беше видимо накърнена. Той изгледа Коул високомерно. Накрая се предаде с нежелание:

— Е, както искате, капитане. Но аз категорично отказвам да поема каквато и да било отговорност.

После се залови за работа. В помещението цареше дълбока тишина. След известно време вратата се отвори и доктор Брукс застана до Мейгръдър. Внимателно огледа раната и постави диагнозата:

— Невъзможно е да се извади шрапнелът оттам, майоре. Просто не може да бъде прихванат.

— Хм, да — съгласи се Мейгръдър. — Това наистина е стомана, а не месинг или олово. На първо време можем да го оставим вътре и да изчакаме.

— Този вариант и ампутацията не са единствените възможности — каза доктор Брукс и потърка брадичката си.

Саул не се чувстваше добре сред сините униформи и се настани в къщата на семейство Крейгхъг.

Алена отново и отново трябваше да разказва историята за спасението на Коул, за да задоволи любопитните въпроси на болните в лазарета. Тя намери повод да се промъкне в малката стаичка, в която лежеше Коул. Никога преди не беше го виждала толкова притихнал и блед. С него бяха свързани всичките ѝ страхове и терзания. Какво щеше да стане, ако състоянието му се влошеше и се случеше най-ужасното — както с Боби Джонсън? Тя разтърси силно глава и прогони мрачните мисли. Той трябваше да оздравее!

Вратата се отвори и влезе доктор Брукс. Бяха изминали няколко часа от операцията. Той се опита да я успокои, като я потупа по рамото, но щом влязоха майор Мейгръдър и генерал Мичъл, момичето незабелязано се оттегли в един ъгъл. Оттам тя се заслуша разсеяно в разговора на лекарите. С нетърпение очакваше събуждането на Коул. Надяваше се от все сърце, че операцията е минала успешно.

Капитанът бавно излизаше от упойката. Съзнанието му беше замъглено и не можеше да движи устните си. На другия край на стаята той виждаше стройната фигура на Алена, която се беше подпряла на стената. До него достигаха думите на Мейгръдър и тормозеха опънатите му до скъсване нерви.

— Учудващо е, че капитанът оцеля след тези мъки — каза важно майорът. — За негов късмет Ал го е открил и го докарал тук!

— Капитан, казвате! — изръмжа генералът. — Ако зависеше от мен, той трябваше вече да е майор. Защото не всеки ден нашите лекари защитават така успешно своите пациенти в боя.

След това той се обърна към Ал:

— Ти си спасил един от най-добрите сред нас, млади момко. Ще видим какво можем да сторим за теб. Възможно е да получиш награда за тази си постъпка.

Очите на всички се извърнаха към вратата, когато влезе тържествено издокараната Роберта. С драматична въздишка тя се спусна към леглото на Коул и се хвърли върху него.

— Бедният ми любим! Горкият ми ранен! — хлипаше тя през сълзи.

Генерал Мичъл услужливо направи крачка напред и прекъсна сълзливата сцена.

— Кракът на вашия съпруг е сериозна засегнат, мисис Лейтимър. В него все още има шрапнел и капитанът дълго време ще бъде принуден да пази леглото, докато заздравее раната.

Роберта отново започна да ридае.

— Ах, любими мой! Да беше си останал при мен...

Коул изтърпя прегръдките ѝ със стоическо мълчание. Лекарите се почувстваха неудобно от емоционалните ѝ излияния, извиниха се и си тръгнаха. Още не бяха затворили врата зад себе си, когато Роберта се изправи и отбеляза с далеч по-хладен тон:

— Как си допуснал да те наредят така? — В гласа ѝ се долавяше неприкрито злорадство. — И всичко това заради онази малка никаквица, с която преспа.

Тя небрежно хвърли ръкавиците си върху нощното шкафче, но се сепна, когато погледът ѝ улови слабичката фигура на Алена в дъното на стаята. Чертите ѝ се изостриха и тя подхвърли ехидно:

— Я виж ти! Отново си я взел под крилото си!

— Уверявам те, мила Роби — каза злъчно Алена, — че по пътя имахме достатъчно придружители и нито за миг не останахме сами. Позволявам си да ти обърна внимание, че би трябвало да си ми благодарна, задето ти го връщам жив.

— Ако ме беше послушал, можехме да сме във Вашингтон — отвърна Роберта хапливо.

— Изглежда, не чуваш добре, Роберта. Иначе щеше да разбереш думите на генерал Мичъл, че ще измине още доста време, докато съпругът ти оздравее. Доколкото разбрах, Мейгръдър е предложил услугите си и е готов да замине вместо него за Вашингтон.

— Какво искаш да кажеш? — кипна Роберта. — Разбира се, че ние ще заминем за Вашингтон. И се обзалагам, че под мое ръководство Коул ще стане генерал още преди края на войната.

— И без твоя помощ вече е майор — не се сдържа Алена, — а затова дори не беше необходимо да пътува до Вашингтон.

Роберта с омраза втренчи присвитите си очи в братовчедка си.

— ВЪн оттук! Не се нуждаем повече от услугите ти! Сама ще се погрижа за мъжа си!

Алена невъзмутимо се доближи до леглото на Коул.

— Ако и друг път искате да ви спасявам от някого, само ми пратете вест, капитане!

След като затвори вратата, тя пое дълбоко въздух. Мисълта, че раненият Коул беше останал сам с тази зла вещица, събуди у нея майчинския инстинкт. Но как можеше да го опази от собствената му жена?

Пред лазарета я очакваше доктор Брукс с кабриолета и я покани да тръгне с него. Алена се колебаеше. Какви ли лоши вести имаше този път за нея?

— Нещо за капитана ли? Мисля, че ще се оправи, нали?

Лекарят се усмихна.

— Този път имам да ти кажа нещо, което ще те зарадва. Ние с мисис Хоутърн взехме едно решение — заяви той делово.

На Алена ѝ олекна. Изтощена, тя се отпусна на седалката до лекаря.

— Не знаех, че сте приятели с мисис Хоутърн.

— Много сме близки. Но я ми кажи, дете, как гледаш на предложението отсега нататък да се обличаш като млада дама?

Алена онемя от учудване.

— Истински женски дрехи ли имате предвид? — попита след малко тя.

— Да, женски дрехи и всичко друго, което е необходимо — отвърна лекарят, хвърляйки бегъл поглед на възторженото ѝ лице. — Изглежда, идеята ти допада. На мисис Хоутърн ѝ хрумна, че ти би могла да работиш в лазарета като нейна племенница.

— Тук, в лазарета на янките?

Доктор Брукс кимна.

— Ако искаш, можеш да започнеш още в понеделник сутринта. Но преди това ще трябва здравата да се поизтъркаш, за да се появи розовата ти кожа.

Не беше необходимо доктор Брукс да повтаря тези свои думи.

Рано сутринта в понеделник токчетата ѝ затракаха по мозайката на лазарета, когато премина през входната врата. Късата коса беше грижливо сресана назад и прихваната с панделка над врата. Върху простата сива рокля беше завързала спретната колосана бяла престилка. Самочувствието ѝ нарасна, когато сержант Грисъм очевидно не я разпозна при визитацията. Тя внимателно изслуша инструкциите му, макар че вероятно знаеше по-добре от него какво трябваше да върши.

Едва по обяд тревожното ѝ любопитство за състоянието на Коул намери удовлетворение. Тя влезе в стаята му с поднос в ръка. Капитанът седеше полуоблегнат на таблата на леглото и се опитваше да се избърсне. Без да се обръща към нея, посочи към нощната масичка.

— Оставете го там — изръмжа той нелюбезно.

Алена изпълни указанието и се загледа в несръчните му опити да се справи без огледало с бърсненето.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — промълви тя с мекия си южняшки акцент.

Каdifеният ѝ глас накара Коул да потръпне. Беше чувал този глас неотдавна, в онази незабравима нощ. Извърна глава и се взря в сивите очи, които му се усмихваха, изпълнени с топлота.

— Алена! — Той се надигна, без да обръща внимание на острата болка. — Ти пък какво правиш тук, искам да кажа, с престилка и подноса и изобщо...

Жадният му поглед премина по нея, оценявайки женските ѝ достойнства.

— Алена? Изглежда, бълнувате от треската, капитане. Името ми е Камила Хоутърн, много ви моля, запомнете го.

Коул се прокашля и взе да се прави на палячо:

— Вие отскоро ли сте тук?

— Ах, знаете ли, аз съм от село, но ми омръзна да седя по цял ден със скръстени ръце. Сега живея тук, в града, при леля си и когато ми предложиха да работя в лазарета, веднага приех. Янките наистина плащат съвсем прилично... — отговори Алена със закачлив тон.

— И добре ли се чувствате при нас? — Коул охотно се включи в играта. С удоволствие би я поставил на място и би я попитал колко ли усилия е положил доктор Брукс, за да превърне мърлявия Ал в толкова

очарователна млада дама, но с оглед присъствието на евентуални подслушвачи се отказа от подобни шеги.

Алена взе бръснача от ръцете му и много внимателно се залови да обръсне силно наболата му брада.

— Няма да повярвате, капитане — каза тя замислено, — но през живота си съм срещала някои млади юнаци, чиито коси и лица са били толкова изпоцапани, че мръсотията буквално можеше да се изстърже на пластове от тях. Нямаме представа колко съм щастлива, че не съм принудена да изглеждам като тях.

— Хм, да — отвърна Коул с блеснал поглед. — И аз познавах един такъв. Казваше се Ал, мърляво малко хлапе. Видът му беше такъв, че винаги ме предизвикваше да го хвана и да го пусна във ваната. А пък и приказките му бяха едни...

Алена заработи с бръснача точно под носа му.

— Виждали ли сте някога останалата част от него, искам да кажа: от горе до долу?

— О, да, и още как! — отговори уверено Коул.

— И хлапето навсякъде ли беше толкова мърляво, колкото казвате?

Още преди да успее да отговори, на лицето му беше лепната гореща, вдигаща пара кърпа и беше притисната от решителни ръце върху кожата му така, че той изстена шумно от болка и гняв. Коул рязко дръпна кърпата и изпухтя с почервеняло лице:

— Пак ли! Проклетата жена! Ти май с най-голямо удоволствие би ме оцавила жив!

— Защо се възмущавате така, капитане? Може кърпата да е била леко затоплена, но чак пък...

С кокетно завъртане на полата Алена се отправи към вратата.

— По-късно ще дойда да взема подноса.

С тези думи тя остави Коул сам.

На следващия ден Коул едва дочака да чуе енергичното тракане на токетата на Алена. Тя му носеше яденето с такава точност, че можеше да си сверява часовника по нея. Бръснеше го през ден. Това беше приятно, макар и не съвсем безболезнено развлечение.

Момичето беше необходимо на всички в лазарета: тя се грижеше за пощата на болните, сменяше чаршафите, четеше на войниците, бръснеше онези, които не бяха в състояние да се справят сами, и с радост изпълняваше различни дребни поръчки. За по-грубите работи беше назначена друга помощничка.

По това време Коул беше повишен в чин майор. Прикован към болничното легло, той не можа да изживее напълно радостта на този факт. Освен това към хирургическото отделение на лазарета беше зачислен един млад лейтенант, който се влюби до уши в прелестната Камила Хоутърн. Младежът не криеше чувствата си, но се отнасяше подчертано кавалерски с момичето. Това съвсем не се хареса на новоизпечения майор. Вътрешно той проклинаше, че заради раняването си е обречен на бездействие, докато по-младият му конкурент можеше безпрепятствено да следва Алена по коридорите и залите на лазарета. Лошото настроение на Коул се подсилваше и от това, че не беше възможно да постави младия лейтенант на място, без сам да се компрометира.

Причината за принудителната сдържаност на Коул се появи един ден необичайно рано, още в единайсет часа. Когато Алена донесе таблата с обяда, пищно издокараната ѝ братовчедка Роберта седеше до майора. Това беше първото ѝ посещение след повишението му.

— Добър ден, господин майор — поздрави го Алена жизнерадостно.

Роберта само ѝ кимна.

Младият лейтенант пристигна с приборите за бръснене. Алена ги пое от него и го представи:

— Мисис Лейтимър, струва ми се, че още не сте се запознали с лейтенант Епълби. Той е новият хирург.

Роберта грациозно му подаде ръка, а младият лейтенант я пое и се наведе над нея с най-изисканите маниери на старата школа, но веднага след това отново обърна поглед към Алена.

— Мога ли да сторя нещо за вас, мисис Лейтимър? — предложи все пак той услугите си.

— Справям се, лейтенант. Много ви благодаря!

Лейтенантът беше много красив. Роберта се подразни от обстоятелството, че Алена явно няма никакви проблеми с мъжете. Тя самата стенеше под гнета на брака. С удоволствие би разиграла

прелестите си пред младия лейтенант и би наблюдавала как бързо щеше да си избие по-младата ѝ братовчедка от главата.

Лейтенантът нямаше повод да се задържа повече. Той напусна помещението, а Алена се зае с приборите за бръснене. Роберта бързо се озова до нея и изсъска:

— Дай ги тук! Аз ще се оправя! Изчезвай!

— Ваша воля, мисис Лейтимър — отвърна Алена и пусна кърпата на земята. На вратата тя се обърна още веднъж. — Между другото, оставяме стайте на втория етаж винаги отключени, за да могат болните при нужда да викат за помощ, мисис Лейтимър.

Коул се беше понадигнал и наблюдаваше сцената мълчаливо.

— Мисля, че се държиш твърде грубо, Роберта. Знаеш много добре, както и аз, че всички обвинения към нея са безпочвени.

— А аз пък си мисля, че ти се отнасяш твърде внимателно към малката мръсница. Как можеш да си толкова сляп, Коул? Не виждаш ли, че е завъртяла главата на младия лейтенант? Тя си мисли, че всички мъже са длъжни да я обожават! Да не би да е кралица, та да представлява нещо особено?

Коул упорито мълчеше. „Ако знаеше колко си права“, каза си той наум.

— Когато бяхме деца, Алена си играеше винаги само с момчетата — продължи ядосано Роберта. — Тя дори често се преобличаше като момче, докато аз играех с куклите си и се грижех за добродетелта си.

Коул не можа да се сдържи и попита:

— Как тогава се стигна дотам, мила моя, че тя опази добродетелта си по-дълго от теб?

Очите на Роберта се присвиха от омраза.

— Че кой млад мъж би се захванал с този кльощав скелет? Ако беше малко по-женствена, щеше достатъчно бързо да изгуби невинността си.

Коул нямаше желание да спори с жена си. Той взе паничката с пяна и започна да насапунисва лицето си.

— Това пък какво означава сега? — попита Роберта.

— Както виждаш, бръсна се.

— Облегни се назад, аз ще те избръсна.

Коул беше предпазлив.

— Наистина, не е нужно, Роберта, ще се справя сам.

— Казвам ти, че аз ще те обръсна!

Тя се надигна и грабна приборите за бръснене от ръцете му.

Алена дойде късно следобед, за да отнесе мръсните съдове за хранене. Роберта отдавна си беше отишла. Когато момичето съзря лицето на майора, се уплаши. Кожата му беше нарязана на безброй места, дузина от тях още кървяха.

— Господи, момиче, защо ме остави сам с тази касапка? Повикай бързо младия хирург, иначе ще ми изтече кръвта. И не забравяй да вземеш стипцата. Кълна се в душата си, че една седмица в блатата с кървящата рана на крака ми причини по-малко мъки, отколкото този следобед в ръцете на Роберта.

Смехът на Алена се разнесе из коридора, докато отиваше за стипца. Когато по-късно обработваше лицето на Коул, тя все още се кискаше.

— Продължавам да се питам с какво ми навреди повече — обади се майорът намръщен, — с това, че днес ме изостави, или с държането си сутринта на моята сватба.

Момичето се наведе ниско над него.

— Както и да е, сър, този път не можете да се оправдаете, че сте се припознали.

Откакто Роберта беше научила, че Алена работи в лазарета, тя неуморно прекарваше всеки ден до болничното му легло и си тръгваше, едва когато си беше отишъл и последният посетител. Тя изглеждаше мрачно решена да се грижи за благополучието на съпруга си, но пък и Коул беше не по-малко решен да не се оставя да бъде бръснат от нея. По-скоро беше съгласен да си пусне брада. През цялото време Коул беше принуден да слуша жена си, която го заливаше със смес от полуистини и нагли лъжи по адрес на по-младата си братовчедка. Но много повече го притесняваше фактът, че беше принуден да наблюдава безучастно как младият хирург непрестанно ухажва Алена. Коул знаеше, че няма никакво право да се намесва. И все пак това го мъчеше като рана, срещу която нямаше лек.

В понеделник сутринта на Коул окончателно му бяха омръзнали лежането и еднообразието на болничната стая. Малко след изгрев-слънце той заповяда на един санитар да му намери патерици. Ъгловатото му лице се сгърчи, когато се изправи. На мястото, където беше заседнал шрапнелът, го прониза остра болка. Мускулите му бяха отслабнали от продължителното бездействие, но той започна с непреклонна воля да се упражнява да върви. Отново и отново подскачаше от леглото до стената и обратно, докато раменете и краката му отмаляха.

По коридора прозвучаха познати стъпки. Лекото, пъргаво потропване беше следвано от тежки крачки — очевидно идваше и някой мъж.

— Изглеждате очарователно тази сутрин, мис Хоутърн. — Епълби отпрати този комплимент със сърдечна топлота.

Коул си представи как изпълненият му с желание поглед се плъзга по стройната ѝ снага.

— О, лейтенант — отговори му Алена без ентузиазъм. — Майор Мейгръдър току-що ме пита дали не знам къде сте. Спешно се нуждаят от вашата помощ в операционната.

— Дългът ме зове — въздъхна младият офицер разочаровано, — но сърцето ми остава при вас.

С тези думи той се отдалечи.

Алена спря изненадана на прага на стаята.

— Разрешено ли ви е вече да ставате? — попита ядосано тя. — Изобщо не личи да сте оздравели!

— Престани да се държиш майчински с мен. Нямам нужда от бавачка!

— Но все някой трябва да бъде тук, когато си счупите врата, глупак такъв!

— Тогава можеш да ми пратиш младия си приятел. Сигурен съм, че му е необходим още практически опит. Той вероятно се справя по-добре с момичетата, отколкото със скалпела.

Алена свали чаршафите от леглото му.

— Защо сте толкова хаплив? Той е просто мил към мен.

— А ти какво правиш, за да го държиш по-надалеч? — изръмжа невъздържано Коул.

— Във всеки случай не го поощрявам, майоре. Освен това той е истински светец в сравнение с вас.

Алена се обърна и се зае да постели чисти чаршафи на леглото на Коул. На майора не му харесваше това, че последната дума оставаше винаги нейна. Посегна да я хване, но в този миг патериците му се изплъзнаха и той се свлече с изкривено от болка лице на пода. Алена бързо отиде при него. Гневът ѝ се беше изпарил. Тя сложи ръката му на раменете си и му помогна да стане.

— Добре ли сте? — попита уплашена.

Коул погледна дълбоко в загрижените сиви очи с гъстите копринени мигли. А устните ѝ! Тези чувствени, изразителни устни трябваше просто да бъдат целунати.

Алена усети как Коул стегна хватката върху ръката ѝ. Преди да си даде сметка какво става, той се наведе с разтворени устни към нея. Горещата му целувка издаде цялата му потискана досега страст. Тя премина през тялото ѝ като нажежена светкавица и освободи в миг тайните ѝ копнежи. Алена отчаяно се бореше срещу опиянението, което заплашваше да я завладее. Тя се откъсна от Коул и направи крачка назад, препъвайки се. Надигането на възбудата я беше потресло дълбоко. Обзе я гняв при мисълта, че мъжът беше посмял да се нахвърли върху нея на обществено място. Ръката на Алена се стрелна напред и му зашлеви шумна плесница. В следващия миг момичето побягна към вратата. Искеше да намери място, където можеше да бъде сама и да остави сълзите си да текат свободно.

Когато майор Лейтимър се завърна в дома на семейство Крейгхъг, Ангъс никак не му се зарадва. Той се беше надявал да се случи най-лошото и сега беше разочарован. Това засили и без това голямата му неприязън към зет му.

Коул беше настанен в стаята за гости. Роберта му обясни, че това ще осигури по-големи удобства за наранения му крак. Не че той имаше нещо против. Но не му убягна факта колко доволна беше жена му от това решение.

След като Роберта дълго се беше преструвала на примерна домакиня, сега тя искаше да вложи всички усилия в напредването на мъжа си в кариерата. Освен това държеше отново да поеме ролята си в светския живот, която беше принудена да изостави за известно време.

През един юлски ден на път към къщата на мисис Хоутърн, доктор Брукс се отби при семейство Крейгхъг, за да донесе съобщение на майор Лейтимър.

— Можете да оставите писмото и на мен — каза Роберта и протегна ръка, за да го поеме.

Но в този миг се появи Коул и взе писмото си лично. Няколко минути по-късно се чу ужасен писък откъм стаята на младоженците. Гневният глас на Роберта огласяше цялата къща, така че да я чуе всеки:

— Искам веднага да изясним този въпрос!

— Няма нищо за изясняване — отвърна спокойно Коул. — Просто съм снет от военен отчет по здравословни причини, нищо повече.

— Подъл, мръсен янки! Ти изобщо нямаш собствена тежест! През цялото време ми разправяше, че ще стигнем до Вашингтон, а не си си мислил нищо друго, освен да останеш тук с онази малка мръсница, като оправдаваш присъствието си с мен. Та ти най-безсрамно лягаш с нея под носа ми! Да беше се оженил направо за Алена! Вместо това ме упрекваш, че съм те накарала с измама и с користни цели да се ожениш за мен. Всъщност би трябвало да си ми благодарен за всичко, което направих за теб!

— Вашингтон беше твоя идея, мила, а не моя. Но този план пропада, така че си го избий от главата. Отиваме да живеем в Минесота.

— Минесота! А-а-а! — Извън себе си от гняв, Роберта дръпна едната патерица от мъжа си и я запрати в стената. — Ти и твоят проклет крак! По-добре да бяха ти го отрязали! — Тя ритна Коул по дясното бедро. Той залитна и с болезнен вик се удари във вратата.

— Слушай! — изсъска той. — Ако сториш това още веднъж, ще ти...

През това време Лийла, доктор Брукс и Алена седяха, неприятно изненадани и сковани от неудобство, в салона. Те мълчаха стъписани, но не бяха пропуснали нито една от обидните фрази.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Слънцето безмилостно жареше опустошените от войната поля на Юга. През това лято армията на Конфедерацията търпеше поражение след поражение. Атланта беше обсадена от армията на Северните щати. За обсадата генерал Джонсън беше мобилизирал всички налични сили, така че през горещия месец август беше рядкост да се срещнат сини униформи в Луизиана.

През един късен съботен следобед в началото на септември Алена и мисис Хоутърн бяха заети в цветната градина на възрастната дама. Разнесе се силен тропот на копита, който бързо се приближаваше към къщата. Когато видя двуколката, Алена се изправи. Стегнат в безупречна униформа, майор Лейтимър спря пред къщата и докосна небрежно с пръсти периферията на шапката си.

— Добър ден, уважаеми дами.

— Здравейте, майор Лейтимър! Колко мило, че сте се сетили за нас. Ще приемете ли чаша чай или може би шери? — поздрави го, приятно изненадана, мисис Хоутърн.

— Не, благодаря ви, мадам. Всъщност аз само исках да уредя някои неща с Алена, преди да си замина.

— Но, разбира се, майоре — отвърна жената с приятелска усмивка. — Имам още малко работа в къщата. Ако ви потрябвам, повикайте ме.

Когато останаха сами, Коул се обърна към Алена:

— Не можеш ли да оставиш за момент работата си? Искам да говоря с теб.

Момичето продължаваше упорито заниманието си.

— Каквото има да говорим, майоре, можем да си го кажем и докато работя.

— Искам да говоря по личен въпрос с теб, Алена. Затова ще съм ти признателен, ако ме придружиш на една малка разходка.

Алена известно време гледаше нерешително майора, после се приближи към него.

— Качвай се — каза той и ѝ протегна ръка.

Момичето погледна нагоре към Коул. Той беше загорял от слънцето. На фона на почернялото му лице очите му изглеждаха още по-светли. Ако Алена си беше въобразявала, че присъствието му ще я остави равнодушна, жестоко се лъжеше. Защо не си беше заминал и не бе я оставил сама да се справи с чувствата си? Защо трябваше излишно да удължава страданието ѝ?

Алена с нежелание свали престилката и ръкавиците си и се качи в двуколката.

Известно време те се движеха по брега на реката, докато стигнаха до едно сенчесто място.

— Надявам се, че имате почтени намерения, майоре. Тук аз съм съвсем безпомощна пред вас. Вие, изглежда, сте се заели окончателно да опетните доброто ми име. — Алена се мъчеше да придаде игрив тон на гласа си.

Коул безмълвно завърза поводите за една върба. След това разкопча униформената си куртка, извади малък пистолет и ѝ го подаде. Тя го гледаше учудена.

— За да разсея опасенията ви, мадам — усмихна се иронично той.

Спътницата му провери двуцевния пищов и отбеляза компетентно:

— Не е зареден.

— Разбира се — присмя ѝ се Коул. — Ти за кръгъл глупак ли ме мислиш? — С тези думи той взе пистолета от ръцете ѝ. — Умееш ли да боравиш с тези играчки?

— Зная само, че когато не е зареден, е съвсем безопасен.

Коул не обърна внимание на острата забележка на Алена и започна да зарежда пистолета с месингови патрони.

— Внимавай — предупреди той. — Малкият лост отстрани е предпазител и предотвратява нещастни случаи.

— А на какво дължа този подарък?

Коул вкара патрон в цевта и се прицели в едно полско цвете близо до нея, преди да отговори на въпросителния ѝ поглед.

— След като си замина, ще можеш да използваш това оръжие, за да плашиш натрапниците. Ти, изглежда, привличаш типове като Жак Дюбоне. Кой знае какво може да се случи. Не мога да сторя нищо

повече за твоята сигурност. Вземи пистолета и като част от подаръка за сбогом.

— Искате да кажете, че има и още нещо?

Майорът небрежно вдигна рамене.

— Какво ще кажеш да заживееш самостоятелно?

— Добра идея, но за съжаление нямам достатъчно средства.

— Искам да те подпомогна — каза замислено той. — Можем да уредим този въпрос преди заминаването ми. Ако в бъдеще се появят някакви проблеми, ще трябва само да се обърнеш към адвоката, в чиито ръце съм поверил собствените си работи.

— Много ви благодаря, господин майор, но не желая да бъда издържана нито от вас, нито от който и да било мъж. Обичам сама да стоя на краката си и смятам да не променям това положение.

— По дяволите, Алена, та аз не те карам да ставаш моя любовница. Чувствам се само задължен...

— Не е необходимо — прекъсна го хладно тя. — Вие не ми дължите нищо, значи няма и да взема нищо от вас.

— В чантата си имам пари — най-малко две хиляди долара в злато. Освен това уредих нещата така, че да задържа апартамента си, поне докато ти си в този град. Искам да вземеш и двете.

— Не! — Тя беше също тъй непреклонна, както и той. — Не можете да ме принудите да сторя това! — Гордостта не ѝ позволяваше дори да му изясни причините за постъпката си.

Коул въздъхна отчаяно.

— Ти си голям инат, Алена Макгарън. — След кратко мълчание той посегна зад седалката, извади украсена с дърворезба кутийка и я подаде на момичето.

— Това е последният ми подарък — заяви троснато той. — И смятам, че няма да постави под голямо съмнение доброто ти име.

Алена ядосано разгледа кутийката, преди да отвори капака. Хлъцна от учудване, когато видя какво лежеше на дъното, върху подплатата от сатен. Това беше миниатюра с образите на нейните родители, която някога беше висяла над леглото ѝ.

— Но как е възможно това? Откъде я взехте?

— Преди да напуснем твоята къща в нощта на пожара, набързо я прибрах. Предположих, че би искала да я задържиш за спомен.

— О, да! — Със сълзи в очите Алена погледна Коул. — Това е най-хубавият от всички подаръци. Благодаря ви!

Тя импулсивно се наведе напред и притисна устни до загорялата му скула. Дъхът на косите ѝ изпълни съзнанието на Коул. Дълго потисканите му чувства се надигнаха. Ръцете му сякаш не бяха подвластни на волята му. Той прегърна момичето и го притегли нежно към себе си. Желаше я, както само един мъж можеше да желае жена. Бяха изминали месеци, откакто за последен път беше държал това нежно, топло тяло в ръцете си.

— Алена, Алена, искам само теб! — прошепна той с дрезгав глас в ухото ѝ.

Думите се запечатаха дълбоко в душата ѝ и отприщиха всички нейни желания, които с такава мъка беше сдържала. Устните му намериха нейните. Езиците им си играеха един с друг и за кратко време те дадоха свобода на чувствата си. Дъхът на младата жена почти спря, толкова силно я беше притиснал Коул. Всяка фибра на тялото ѝ го желаше, но разумът ѝ се противеше. Той принадлежеше на друга. След няколко дни щеше да е вече далеч. Ако сега приемеше нежностите му, щеше да понесе раздялата още по-тежко.

— Недей, Коул — изстена тя и обърна глава. — Не можем да го направим. — Тя се опита да се освободи от ръцете му.

От готовността, с която му се отдаде Алена, у Коул се надигнаха плътските желания. В душата му се беше възпламенил дълго сдържаният любовен огън.

— Ела, Алена! — молеше я той и целуваше с жар слепоочията и шията ѝ. — Прекарай нощта при мен. Така жадувам да се любим! Остават ни още само няколко дни.

Алена поклати глава и с треперещи ръце го отблъсна надалеч от себе си.

— Не искам да бъда някое от твоите малки приключения — прошепна тихо тя. — И не искам да остана сама с дете на ръце, а ти да имаш едно копеле на врата. Всичко това между нас изобщо не биваше да се случва.

Коул хвана здраво ръката ѝ и не я пусна повече.

— Направихме много грешки, Алена, но сега вече не можем да се върнем назад. — Той настойчиво се вгледа в светлите дълбини на

очите ѝ и каза бавно, изпълнен с отчаяние: — Имам нужда от теб, Алена!

— Не! — проплака тя и се опита да избяга.

Коул я сграбчи за раменете и я принуди да го погледне в лицето. Това, което видя в нейните очи, беше пълна противоположност на изреченото от устните ѝ. Тялото на Алена се тресеше — явно доказателство за разминаването между думите и желанията ѝ. Страстта на Коул растеше... „Запуши устата ѝ с целувки — каза си той. — Сърцето ѝ накрая ще се смекчи.“ Той отново рязко я придърпа към себе си и покри устните ѝ със своите.

Но я беше подценил. Почувства остра болка, когато дребните ѝ зъби се впиха в долната му устна, и се отдръпна. Усети в устата си вкуса на кръв. Когато момичето вдигна ръка, за да го удари, той също повдигна ръка, за да се предпази.

— Можете да ме изнасилите, ако това е желанието ви, майоре — срязва го тя с леден глас. — Но след това ще ви принадлежа още по-малко, отколкото сега.

— Трябваше през онази нощ да те вържа завинаги към себе си с верига — изруга Коул. — Оттогава насам сякаш се намирам в ада.

Алена посегна към миниатюрата. Тя небрежно остави кутийката да падне на пода на двуколката. Преди Коул да успее да реагира, тя беше скочила вече и се отдалечаваше със сковани крачки. Когато погледна още веднъж назад, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Не искам да правя живота ви ад, майоре. Ако питате мен, заминавайте с Роберта за Минесота. Не искам да ви виждам никога повече!

— Върни се, Алена! — изрева Коул след нея. — Веднага се върни в двуколката!

— Хайде, тръгвайте! Прибирайте се при милата си съпруга! И дайте парите и квартирата си на някоя любовница! — отвърна му гневно тя.

Коул изруга и обърна двуколката.

— Качвай се! — заповяда той, когато я настигна. — Ще те откарам вкъщи.

— А колко ще ми искате за това пътуване? — подхвърли му тя през рамо с горчив сарказъм. — Какво ще кажете за една любовна нощ? — Засмя се презрително и невъзмутимо продължи пътя си.

— Ти си невъзпитана, Алена!

— Невъзпитана? Защото не искам да легна с вас и не искам да бъда изоставена сама с дете на ръце? Вие сте невъзпитан, скъпи господин майоре! След няколко дни ще сте далеч отгук и тогава вече ще ви е все едно какво ще стане с мен.

— Ти наистина ли мислиш, че съм такъв човек? Мислиш ли, че бих те изоставил по този начин? — попита Коул.

Алена спря, скръсти ръце и го погледна враждебно в лицето.

— А какво ще правите с Роберта? Да не би да искате да я оставите като резерва и да ѝ пробутате извънбрачното си дете? Избийте си го от главата, майоре. Вие не можете да ми дадете това, от което се нуждая. — Тя раздражена продължи пътя си. Коул през цялото време се движеше с двуколката до нея.

— А от какво се нуждаеш, Алена?

— Това, от което се нуждаят всички жени — уточни Алена и го погледна бързешком. — Във всеки случай не искам да ставам любовница на един женкар, който на всичкото отгоре е и янки.

— Можеш да мислиш каквото си искаш за мен — започна да се оправдава Коул, — но аз не съм...

— Точно така, ще си мисля каквото си искам. Тук сте прав! — С тези думи разговорът беше приключил за Алена.

Тя продължи пътя си, без да обръща внимание на настойчивите молби на Коул да се качи в двуколката, въпреки че той упорито караше до нея чак до дома на мисис Хоутърн. Пред къщата момичето изтича напътно през поляната и затръшна вратата зад себе си. Коул дочу как стъпките ѝ заглъхнаха, след което обърна двуколката и потегли към града. По пътя той си блъскаше главата над това, как можа да допусне такава глупава, идиотска грешка.

До късно през нощта мисис Хоутърн лежеше будна и се вслушваше в горчивите, мъчителни ридания, които долитаха от стаята на Алена. Дълбоко в сърцето си тя изпитваше голямо съчувствие към момичето, а и към майора. Вероятно и двамата се бяха заплели в нещо, което трудно можеше да бъде разгадано. Беше много съмнително дали физическата раздяла щеше да потуши силния пожар на техните чувства.

Вибрации разтърсиха парахода, когато беше освободено и последното въже, което го привързваше към кея. Гребните колела заработиха тежко и корабът бавно и тромаво се насочи към средата на течението. Лийла махаше с все сила и със сълзи на очи наблюдаваше как корабът отнася скъпата ѝ дъщеря. Ангъс Крейгхъг стоеше скован и неподвижен до жена си.

Самата Роберта беше бясна. Застанала на горната палуба, тя изведнъж проумя, че наистина я отвеждат в нецивилизованата Минесота. В съзнанието ѝ изплуваха разказите за кръвожадни индианци, недодялани дървари и полудиви трапери. Мечтите ѝ за Вашингтон и за „бляскавото общество“ оставиха само горчив привкус в устата ѝ. Вината за своята загуба тя приписваше изцяло на Коул. Той я беше подвел! Този висок, красив мъж, който се беше облегал на релинга до нея, ѝ беше противен.

Тя вдигна глава и погледът ѝ попадна върху една самотна, стройна фигура, облечена в проста муселинена рокля, която беше застанала, вгълбена в себе си, горе на дигата.

— Алена! — Името жегна Роберта като проклетие. Тя знае какво ми причини! Вероятно малката гадина сега злорадо потрива ръце заради моята съдба, помисли си тя.

— Каза ли нещо? — стресна се Коул, откъснат от собствените си мисли.

Роберта погледна мъжа си със святкащ от злоба поглед. Лицето ѝ се беше изкривило в грозна гримаса. Тя рязко се извърна и пое към каютата си. Коул бавно я последва. Вратата на каютата беше заключена отвътре. След кратък размисъл той закуцука тежко, като се подпираше на бастуна си, към домакина на кораба и си нае самостоятелна каюта.

По-късно следобед Алена беше заета с градински работи в задния двор на мисис Хоутърн, когато възрастната дама я повика при себе си в къщата. Там стоеше Саул с шапка в ръка. В последно време момичето го виждаше много рядко, защото почти през цялото време той беше зает в магазина на семейство Крейгхъг. Смутеният му вид събуди любопитството ѝ. Тя погледна край него и видя двуколката на Коул Лейтимър, която стоеше заедно с коня му на пътя към къщата.

— Трябваше да ви докарам това, мис Алена, така рече майорът, все едно дали го искате или не. — Чернокожият нервно въртеше шапката в ръцете си.

— Той как си я представя тази работа? С какви средства да поддържам този кон? — възрази Алена.

— Ами майорът каза да не се притеснявате за това. Той е уредил от време на време да носят храна за коня. Вие ще трябва само да се разписвате.

Алена стисна зъби и погледна гневно чернокожия.

— Това не е всичко, нали, Саул?

— Ами... — призна смутено той и сведе поглед.

— Хайде, изплюй камъчето! — заповяда малката господарка.

Мъжът нерешително извади един ключ от грубото си памучно палто и ѝ го подаде. След това бръкна в пазвата си и извади една торбичка с пари.

— Майорът рече, че това тук са две хиляди в злато, а онова е ключът от жилището му. Той каза, че ако не ги приемете, щял страшно да се разгневи.

— Саул Кейлъб! — развика му се Алена побесняла. — Ти да не искаш да кажеш, че си приел от онзи янки пари за мен?

— Ама, мис Алена, той ме накара да му обещаю — отвърна Саул съкрушено.

— Хубава каша забърка — гневеше се Алена. — Остави двуколката и коня тук и вземи парите за теб.

Саул усилено заклати глава.

— Не може, аз съм му обещал. Той и на мен ми даде пари.

— Мисля, че обядът е готов — обади се мисис Хоутърн загрижено. — Вече мирише дори на загоряло.

— Божичко! — Алена хукна към вратата и изчезна в къщата.

Саул с неприязън гледеше торбичката с пари в ръката си.

— Ако искаш, аз ще ги съхранявам за нея, Саул — предложи мисис Хоутърн и се усмихна приятелски. — Може някой ден спешно да ѝ потрябват тези пари.

Саул беше щастлив да се отърве от това бреме. Той побърза да разпрегне коня и да прибере двуколката. Нямаше желание да влиза отново в конфликт с твърдоглавото момиче.

Мисис Хоутърн спокойно влезе в къщата и прибра парите в един долап. Може би щеше да дойде време, когато момичето ще погледне с други очи на богатството на майора. А дотогава парите щяха да си лежат, прибрани за нея, в определени случаи — дори харчени за нейно добро.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Ако лятото беше донесло на Юга само низ от загуби, то зимата, която го последва, беше военна катастрофа. Генерал Лий беше обсаден в Ричмънд, Атланта беше превзета от янките, войските на генерал Шърмън достигнаха бреговете на океана. Така източната част на Конфедерацията беше разделена на две зони. През пролетта бяха разбити и последните надежди на Южните щати. Лий трябваше да напусне Ричмънд, на негово място в града се настани генералът на Северните щати Грант. Пет дни по-късно се намеси съдбата — Линкълн беше застрелян! Северните щати наказаха Юга с жестоки искиове за репарации. Скоро след това генералите Лий, Джонсън, Тейлър и Смит бяха принудени да се предадат. Непокорните Южни щати бяха получили суров урок за надменното си непослушание. Из страната плъзнаха като скакалци орди от разбойници и съмнителни победители във войната. Цялата държава приличаше на скелет, от който хищниците оглозгваха и последните парчета месо.

На щата Луизиана беше натрапен губернатор, който беше честен, но за сметка на това — твърде екстравагантен. За губернаторския дворец беше закупен полилей със свеци за десет хиляди долара, във всеки кабинет беше поставен позлатен плювалник. Пристанището на Ню Орлиънс изживяваше нов разцвет поради завръщането на чуждестранните кораби. Самият град беше разделен на два лагера. Нископлатената чернокожа работна ръка се сблъска с ирландските, шотландските и германските преселници. Войските на Северните щати трябваше да потушават безбройните бунтове.

Лазаретът постепенно се беше превърнал в съвсем нормална болница за гражданите. Въпреки че официално той все още беше подчинен на армията, само едно отделение беше запълнено с войници. Доктор Брукс беше назначен за директор на болницата. Той съумя да си спечели уважение, заемайки този пост.

Външно беше весел и сърдечен както винаги. Остави Алена на служба, но дори и приятелските ѝ взаимоотношения с мисис Хоутърн не бяха в състояние да облекчат безкрайната ѝ самота. Тя отхвърли

предложението за женитба на лейтенант Епълби, като по този начин обезкуражи и всички останали евентуални кандидати. Алена просто не желаше да бъде ухажвана.

Един ден тя беше повикана в кабинета на доктор Брукс. Той седеше зад писалището си, подпрял беловласата си глава с ръце, и гледаше втренчено пред себе си. Когато момичето седна насреща му, той бавно вдигна поглед и тържествено скръсти ръце върху бюрото.

— Току-що бях при семейство Крейгхъг — каза той, — и имам отново лоша вест за теб.

Алена седеше, изправена като свещ. Мисълта ѝ заработи усилено. Този път кой? Лийла, вуйчо Ангъс? Дулси или Саул?

— Лийла тъкмо беше получила писмо от Минесота.

При тези думи на доктора пръстите на Алена с ужас се впиха в страничните облегалки на стола, но и в най-дълбоките си помисли тя не смееше да признае опасенията си.

Възрастният мъж продължи на пресекулки:

— Роберта е починала вследствие на аборт. Родилната треска дотолкова я е изтощила, че организъмът ѝ не издържал.

В този миг Алена неволно се зарадва. От облекчение чак ѝ премаля. Напразно очакваше някакъв знак на покрусата в съзнанието си. Сдържано се сбогува с доктор Брукс и се освободи за останалата част от деня. По задължение се отправи към къщата на семейство Крейгхъг, за да изрази съчувствието си и да им предложи подкрепата си. Отвори ѝ Дулси. Лицето ѝ беше подпухнало от плач и белязано с тежка угриженост.

— По-добре недей да влизаш, детето ми. Лийла спи — докторът ѝ даде силно приспивателно. Вуйчо ти Ангъс е бесен — той упреква теб, че си довела онзи янки в къщата и с това имаш вина за смъртта на Роберта. По-добре изчакай известно време и ела по-късно.

Алена кимна безмълвно и се върна при двуколката си. Обзета от тъжни мисли, пое обратно към къщата на мисис Хоутърн. Може би за всички щеше да е по-добре, ако не беше напускала тогава Брайър Хил.

Едва след няколко седмици Алена видя отново старите Крейгхъг. Лийла я беше посетила в болницата и макар че момичето изпитваше съчувствие към самотата на възрастната дама, в първия момент

категорично отказа да изпълни молбата ѝ отново да се нанесе да живее у тях. След смъртта на Роберта, Ангъс прекарваше вечерите си в магазина и обикновено се връщаше едва късно през нощта, най-често пиян до козирката след обиколката на няколко кръчми. При оживените параходни връзки с града, сделките му вървяха по-успешно от всякога. За да не среща племенницата си из къщи, той се затрупваше с работа в кантората и прибираше долар след долар в касата.

От самото начало беше ясно, че Лийла очакваше Алена да замести починалата ѝ дъщеря. Момичето знаеше, че все някога ще бъде принудено да разруши тази илюзия на леля си, преди тя да се е превърнала в кошмар.

— Лельо Лийла — каза един ден Алена, — аз живея у вас, защото ти го искаш, но аз не съм Роберта и не съм в състояние да я заместя.

Възрастната дама нервно скръсти несръчните си ръце.

— Извинявай, детето ми, не исках да те обсебвам, но ти толкова ми помогна да забравя...

След този разговор Лийла от ден на ден видимо започна да се съвзема. Безпощадните думи на племенницата ѝ бяха ѝ помогнали да понесе по-леко болката от загубата на дъщеря си.

Завръщането на Алена в къщата на семейство Крейгхъг беше предпоставка за нова опасност, която стана реална през една юлска сутрин.

Алена точно свиваше по алеята, на която живееха нейните роднини, когато съзря пред себе си голям четириместен файтон, който препречваше улицата. Тя се канеше внимателно да го заобиколи, когато Жак Дюбоне се изправи със зловеща усмивка пред нея и я принуди да спре. Видът му беше самоуверен и охолол, облеклото му беше по-скоро като на богат джентълмен, отколкото на мошеник със съмнителна репутация и дребен гешефтар.

— Добро утро, прелестна госпожице — поздрави той и свали с пресилена вежливост шапката си. — Вече почти бях изгубил надежда, че ще ви намеря отново. Моите хора обърнаха целия град в търсене на младата вдовица. Да разбирам ли, че завинаги сте свалили траурните дрехи?

— Мосю Дюбоне, струва ми се, вече недвусмислено ви казах, че не мога да ви понасям, и не виждам причина да променям

отношението си към вас. А сега, бихте ли ме пропуснали да мина... — С тези думи Алена хвана юздите, но дребният мъж бързо положи ръката си върху нейната. Момичето с отвращение впери поглед в късите му, пълни пръсти, след това го погледна право в черните искрящи очи, които я разглеждаха похотливо.

— Имаме ли още нещо за обсъждане? — попита тя с леден глас.

— Знаем, че вашият благодетел е напуснал града. — Погледът му не слизаше от младата жена, а пръстите му бавно се плъзнаха по тясната ѝ китка.

— Ще бъдете ли така добър да ми кажете за кого говорите, сър? — настоя Алена със свъсени вежди.

Жак се ухили хитровато.

— Разбира се, че говоря за доктор Лейтимър. — Пръстите му се плъзнаха към рамото на момичето. — А сега, когато няма вече кой да ви закриля, се появих аз, за да ви окажа подкрепата си.

— Това е изключително мило, сър, но за съжаление не се нуждая от закрилник. — Думите на Алена прозвучаха със смразяваща ирония.

Дюбоне отхвърли глава назад и се засмя развеселен.

— Вие, изглежда, не ме разбирате, мадмоазел. Ако отхвърлите закрилата ми, ще се погрижа ден и нощ да не намерите покой.

— Това заплаха ли е, сър?

Повдигайки рамене, мъжът разпери ръце.

— Съвсем нямам намерение да ви заплашвам, мадмоазел. Искам само да разсея страховете ви.

— А на каква цена? — попита Алена с безизразно лице.

Ръката му хищно се плъзна по коляното ѝ.

— Искам само да стана ваш интимен приятел, това е всичко.

Внезапно очите на Алена хвърлиха мънии.

— Махнете ръката си от мен!

Жак Дюбоне простена от удоволствие, докато ръката му се плъзгаше нагоре по бедрото ѝ, но внезапно пред него зина дулото на пистолет, който Алена светкавично беше извадила от роклята си. Понататъшните подканвания станаха безсмислени. Дребният мъж бързо дръпна ръката си от крака на Алена и отстъпи назад. Двуколката на Алена едва не премина през върховете на ботушите му, когато тя потегли рязко. Жак Дюбоне стоеше като замръзнал и гледаше втренчено подире ѝ.

Към него се приближи огромният му чернокож слуга и рече:

— Момче от лазарет!

— Какво искаш да кажеш? — попита Дюбоне объркан.

Чернокожият се потупа по гърдите.

— Кофата вода! Гън хванал момче отзад — меко. Той момиче.

Пак момиче при мисис Хоутърн. Стреля!

Изведнъж на Жак Дюбоне му се изясни всичко. Потънал дълбоко в мисли, той се качи на файтона и даде знак на слугата си да потегля. Защо момичето се правеше на момче? То явно криеше нещо. Но какво? Той щеше да разбере.

Вратата на магазина се отвори и един богато облечен мъж, придружен от огромен негър, влезе вътре. Ангъс Крейгхъг тежко се надигна иззад писалищната си маса.

— С какво мога да ви помогна, сър? — попита услужливо той.

С чаровна усмивка Жак Дюбоне прекара ръка по един топ коприна, който лежеше на тезгяха.

— Много изискано, сър. Дочух, че един кораб, идващ от Далечния изток, е бил прехванат в залива и е бил потопен заедно с екипажа. Стоката от кораба е изчезнала.

— Но какво общо има това с коприната, сър? — поиска да узнае Ангъс.

— Ами по една случайност товарът на кораба се е състоял от коприна, слонова кост и от най-редки килими — като тези тук в магазина.

Лицето на Ангъс почервения от това прикрито обвинение.

— Уверявам ви, сър, за тази стока съм платил куп пари. Ако преди това е била плячкосана от пирати, това не е моя работа.

— Искам само да кажа, че трябва да сте внимателен, да не би някой да реши да си завира прекалено дълбоко носа във вашите сделки.

— Това изнудване ли е? — Ангъс беше нащрек.

— Съвсем не! Но откакто станах човек с положение в този град, се сдобих с много влиятелни приятели — отвърна Жак Дюбоне с многозначителна усмивка. — Една добра дума от моя страна, казана където и когато трябва, може да накара определени служби да си

затворят очите за някои нередности. От друга страна, достатъчен е един съвет от мен, за да се заинтересуват от някои сделки, които не намирам за почтени. Между другото вие със сигурност бихте могли да ми кажете нещичко за младата дама, която живее във вашата къща. Роднина ли ви е?

Ангъс беше разгневен, но и объркан.

— Тъй като и без това, изглежда, знаете всичко, по-добре се обърнете направо към вашите влиятелни приятели. Аз имам по-важни задължения, отколкото да отговарям на досадните ви въпроси.

— Както искате, сър. Довиждане!

През следващите дни Ангъс не беше на себе си. Двама офицери от Северните щати бяха инспектирали склада му за платове. Оттогава те не го оставяха на мира. Появяваха се всеки ден и душеха наоколо под предлог, че искат да купят нещо дребно.

Семейство Крейгхъг разбраха, че къщата им е под наблюдение. Когато Алена си беше вкъщи, отсреща под дърветата постоянно се разхождаше някакъв мъж. Момичето не напускаше никога дома без Саул.

Дюбоне има нахалството да потърси Алена в лазарета. Откри я в стаята за почивка на офицерите.

— Не можете да се измъкнете от мен, мадмоазел Хоутърн — каза той със самодоволна усмивка. — Сега вече зная къде живеете, къде работите и още нещичко.

Алена предпочете да не отговаря. Направи й впечатление, че междуременно дребосъкът беше придобил истински южняшки акцент, в който се усещаше само бегъл полъх от френски изговор. Когато Дюбоне застана пред нея, тя го погледна с отвращение. Той хвана брадичката ѝ и извъртя лицето ѝ към себе си. Тя понечи да се обърне, но той стегна хватката си.

— Ако исках, бих могъл да ви изнася още тук. Вие не сте в състояние да ми се противопоставите. Но ще ви предлага нещо по-добро: станете жената, която ще забавлява гостите ми, когато давам приеми, и която ще ме глези. В замяна на това ще ви отрупам с хубави рокли, всички жени в града ще ви завиждат.

— Ваша любовница? — изсмя се високо Алена. — Струва ми се, че бълнувате!

Мъжът грубо хвана момичето за ръката.

— Смей се ти! Имам начини и средства, за да те пречупя.

Тръпки полазиха Алена при тази неприкрита заплаха. Тя не можеше да понася повече блестящия поглед на черните очи. Тъкмо опитваше да се отскубне, когато доктор Брукс се появи на вратата. Той се прокашля шумно и попита:

— Всичко наред ли е, мис Хоутърн?

— Можехте да почукате, старче — изсъска Жак разгневен.

— А вие, господине — отвърна доктор Брукс спокойно, — не би трябвало да се размотавате в моята болница и да тормозите беззащитни момичета. Ако ви хвана още веднъж тук, ще повикам шерифа.

Жак Дюбоне разбра, че възрастният мъж не се шегува.

— Никой не може да ми казва какво да правя. Ако сега си отида, то със сигурност няма да е заради вас.

На тръгване той се обърна към Алена:

— Ние двамата още не сме свършили, мадмоазел, повярвайте ми!

Ангъс Крейгхъг беше принуден със зъби и нокти да се бори срещу обвиненията, че имал пръст в обира на войнишките заплати, които уж били откраднати с помощта на изчезналата Алена Макгарън. В касата му бяха открити няколко банкноти, чиито серийни номера съвпадаха с тези на откраднатите. Мигновено върху него се нахвърли цял ескадрон от офицери янки, които го разпитваха надълго и нашироко за произхода на парите. Много след като си бяха отишли, Ангъс седеше на писалището си и гледеше с невиждащ поглед купа писма, които му беше изпратила Роберта преди смъртта си. Той протегна ръка и взе най-горния плик. Усъмнен, разгърна писмото и огледа изпитателно лежащите между страниците банкноти. Това бяха част от парите, които беше депозирал в банката, без да знае нищо за тях. Банкнотите изглеждаха съвсем нови и неизползвани. Само това писмо съдържаеше повече от две хиляди долара. С другите положението беше същото. Общо се събираше цяло състояние от двайсет хиляди долара. Ангъс нямаше представа как дъщеря му се

беше сдобила с толкова много пари. В едно от писмата си тя го беше помолила да ги запази до завръщането ѝ.

Когато някой почука на вратата, Ангъс бързо скри банкнотите. Влязоха доктор Брукс и Тали Хоутърн, поздравиха и седнаха срещу него.

— Дойдохме да поговорим с теб за Алена — започна възрастната дама без заобикалки.

— Какво означава това? — попита Ангъс разстроен. — Нали знаете, че аз това момиче съм го отписал.

— Тя е твоя племенница — отвърна Тали спокойно. — Освен това наистина е едно мило, сладко момиче.

— Тя донесе в къщата ми само грижи и страдания! — каза с огорчение старият Крейгхъг. — Най-добре изобщо да не я виждам повече, може би тогава в живота ми ще настъпи отново спокойствие.

— Известно ли ти е, че някой си Жак Дюбоне я преследва и заплашва? — попита нетърпеливо доктор Брукс.

— Аз поех инициативата и осведомих за това Коул — допълни Тали.

— Коул? На съвестта на този нещастен янки тежи смъртта на дъщеря ми! — кресна Ангъс.

— Това са глупости, Ангъс. Вината не е била негова — скастри го доктор Брукс. — По-добре чуй какво ще ти каже Тали.

— В отговора си майорът моли за ръката на Алена. — Тали както винаги беше пряма.

— Никога! — избухна възрастният мъж и размаха юмрук срещу нея. — Да върви по дяволите!

— Аз не съм тук, за да се карам с теб, Ангъс. Като единствен роднина на Алена искам да те помоля да дадеш съгласието си за сватбата. Дюбоне прави всичко възможно, за да я вземе за любовница. Ако остане в града, може да ѝ се случи нещо лошо. Не бива да допускаш това, ако носиш сърце в гърдите си.

— Не искам да ви слушам повече! Хайде, изчезвайте! — изрева Ангъс.

— Е, добре. — Тали въздъхна и се надигна. — Дано да не съжаляваш за това.

— Алена знае ли за предложението на Коул? — върна се Ангъс към разговора.

— Първо искахме да говорим с теб — обясни доктор Брукс.

— Няма да ѝ казвате нищо! — настоя Ангъс.

— Ще ти оставим време да размислиш, но след това — кой знае... — заплаши го Тали.

Без да кажат нищо повече, доктор Брукс и мисис Хоутърн напуснаха магазина.

Ангъс нервно се разхождаше в полумрака на кабинета си. Той се чувстваше притиснат до стената. От една страна, му беше противно да изпълнява желанията на Коул, от друга страна, Дюбоне само чакаше Ангъс да му падне в капана. А ако този тип разбере, че Алена Макгарън му е племенница, животът му щеше да се превърне в ад. Той се сети за съмненията, които беше изказала жена му, но побърза да отхвърли тези мисли. Роберта никога не би скроила такъв мръсен номер някому. Ако той, Ангъс, дадеше благословията си за сватбата на Коул и Алена, щеше да се погрижи двамата да не бъдат особено щастливи заедно. Ангъс спря, потънал в мисли. Прецени всичките си възможности. Какво можеше да направи?

През този горещ августовски ден Ангъс се беше прибрал вкъщи по-рано от обикновено. Повече от две седмици Дюбоне го беше оставил на мира, но старият Крейгхъг не се осланяше на този мир. Това беше затишие пред буря.

Алена седеше на един стол на верандата и си почиваше след работа, когато вратата се отвори със скърцане и Ангъс се приближи. Изкашля се и от поведението му личеше, че иска да ѝ каже нещо. След продължително мълчание той подхвана:

— Писах на Коул и го помолих за помощ в онази неприятна история с Дюбоне. Той предложи да те приюти за известно време в дома си, докато отшуми скандалът. Аз, разбира се, му напомних, че подобно решение на въпроса би могло да навреди на доброто ти име и затова му предложих да се омъжиш формално за него. Той прие с условието, че бракът ще бъде временен и ще съществува само на хартия. Когато се разрешат твоите проблеми, бракът ще бъде анулиран.

Алена го слушаше притихнала. Това, което разправяше вуйчо ѝ, не ѝ беше твърде приятно.

— Колко мило, че така се грижиш за мен, чичо Ангъс — отвърна момичето с леден тон. — Но предпочитам да не създавам главоболия на майор Лейтимър. Мога и така да напусна града! Не ми е необходима неговата закрила.

— Но нали хората на Дюбоне ще бъдат по петите ти. Той познава всички твои маскировки и не вярвам да има съвсем почтени намерения спрямо теб.

— Не искам да тежа никому и плюя на благодеянията на майор Лейтимър! Ако желаеш, мога веднага да напусна твоя дом.

— И къде ще отидеш? Може би при мисис Хоутърн или доктор Брукс? И тях ли искаш да изложиш на опасност? Помисли си. Поне това ни дължиш!

Алена скочи на крака и влезе в къщата.

През късния следобед на следващия ден тя беше повикана в кабинета на доктор Брукс. Със свито сърце се запита какви ли неприятности я очакват сега. Когато влезе в малкия кабинет, доктор Брукс се надигна иззад писалището си и затвори вратата след нея. Едва тогава погледът ѝ попадна на мисис Хоутърн, която с горда осанка седеше в ъгъла на вратата. Възрастната дама кимна окуражаващо на момичето и се усмихна.

— Нещо лошо ли съм направила? — попита притеснено Алена.

— Не съвсем, просто една голяма глупост — обясни мисис Хоутърн.

Алена беше силно объркана. Тя просто физически чувстваше упрека на по-възрастните си благодетели и приятели.

— С големи усилия успяхме да намерим начин ти да напуснеш Луизиана, докато отmine напрежението. Трябваше доста дълго да убеждаваме Ангъс, докато се съгласи да ни съдейства. А сега разбираме, че ти с лека ръка си отхвърлила плана — упрекна мисис Хоутърн Алена.

— Не съм! — запротестира Алена енергично. — Добре чух аргументите на чичо Ангъс. Но не разбирам защо трябва да прекосявам половината страна, за да се скрия. Освен това не знаех, че вие...

Доктор Брукс се наведе напред, ръцете му си играеха с един скалпел.

— Питам се, Алена, доколко си наясно със сериозността на положението. Жак Дюбоне е придобил такова влияние в града, че може да стане опасен за теб. А ти знаеш, че той не се шегува. Ангъс все някак ще се справи с повдигнатите срещу него обвинения, защото не може да бъде уличен в нищо. Но ако се разбере коя си ти, ще загазиш зле, а Ангъс и Лийла рискуват да им се отнеме цялото имущество и да бъдат хвърлени в затвора.

Доктор Брукс млъкна. Алена напразно се мъчеше да намери аргумент срещу логичните му доводи.

— Ние те обичаме, Алена — подкрепи мисис Хоутърн доктора. — Но ти се превърна тук в опасност за всички. Майор Лейтимър ни увери в писмото си, че се отнася с разбиране към положението, в което се намираш. — Мисис Хоутърн спря и затърси нещо в чантата си. — Впрочем ето писмото му. Слушай:

„... тя има склонност да върши глупости и да изпада в трудни положения. За съжаление твърде рядко се вслушва в здравия разум. С най-голяма готовност отправям предложението си към нея, а на Вас желая успех в опита си да я убедите. Но донякъде се съмнявам, че тя ще се съгласи. В очакване на скорошния ви отговор...“

Мисис Хоутърн прибра писмото в чантата. Алена седеше, почервеняла от срам. В главата ѝ цареше хаос. „Не се вслушва в здравия разум! Този побъркан янки! Да ме съжалява и да си играе на спасител! Но не иска да ме вземе за жена!“

Вътрешно Алена се стегна. „Добре тогава, и аз не го искам за мъж“, каза си тя. Но аргументите на двамата ѝ приятели отново и отново се редяха в ума ѝ, докато накрая тя се предаде. Алена се изправи и каза с тих глас:

— Е, добре, тръгвам. Ще се омъжа за него и ще остана там, докато отmine опасността, но само толкова.

По-възрастните ѝ приятели въздъхнаха облекчено. Първата крачка от плана им беше направена. Но по този начин те губеха

влиятието си над нея. След това биха могли да разчитат само на висшата сила, която единствена беше в състояние да оправи нещата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Лека мъгла се спусна над града. В нея изчезнаха къщи и дървета. Косата на Алена беше влажна, когато стигна до дома на семейство Крейгхъг. Щом влезе в кухнята, Дулси вдигна очи от работата си.

— В салона те чака някакъв мъж, мис Алена. Мистър Коул го е изпратил тук от Минесота.

Алена въздъхна дълбоко.

— Да видим какво ли ще иска от мене.

С тези думи тя тръгна направо към салона. Един дребен, слабичък, добре облечен мъж се изправи при нейното влизане. До стола му имаше голяма кожена чанта.

— Радвам се да се запозная с вас, мис Макгарън. Казвам се Джеймс и съм адвокатът на доктор Лейтимър — представи се той с любезна усмивка. — Доктор Лейтимър надълго и нашироко ми разясни положението ви тук, но пропусна да ме уведоми за вашата красота и младост.

Алена не обърна внимание на комплиментите.

— Предполагам, че сте дошли да уредите подробностите около сключването на брака. Носите ли всички документи?

Адвокатът беше неприятно засегнат от леденото държание на Алена, но все пак усърдно закима с глава.

— В действителност това е главната причина за моето идване. Имам всички необходими пълномощия. — При тези думи той отвори адвокатската си чанта и положи документите пред Алена. — Доктор Лейтимър ви изпраща и дрехи за сватбата и пътуването.

— Не е било необходимо. Аз си имам всичко и нямам намерение да се възползвам от добрината на доктор Лейтимър повече, отколкото подобава.

Мистър Джеймс се изкашля смутено. Коул подробно му беше разказал за твърдоглавието на бъдещата си жена.

— А кога ще пристигне доктор Лейтимър? — осведоми се сухо Алена.

— Страхувам се, че не сте ме разбрали правилно — отвърна тактично адвокатът. — Доктор Лейтимър ме е упълномощил да изпълня формалностите в негово отсъствие като негов заместник. Неотложни причини не му позволяват да пътува.

— Да не искате да кажете, че този проклет янки с неговата симпатична синя униформа не може да пристигне дори за собствената си сватба? — С всяка дума тонът на Алена все повече се повишаваше.

— Доктор Лейтимър от известно време не се чувства особено добре...

— Не се чувства добре ли? — избухна момичето с пламнали бузи.

Избликът на силния ѝ гняв ужаси мистър Джеймс. Заеквайки, той търсеше някакви обяснения, но със сподавен вик Алена вече беше изхвъркнала от стаята. Само далеч оттук! Със сълзи в очите тя избяга навън в нощта. Чу как леля ѝ извика Саул и ускори крачки, като че ли дяволът беше по петите ѝ.

След известно време се поуспокои и тогава ѝ стана ясно колко много се беше отдалечила от къщи. Дишайки тежко, тя се подпря на едно дърво край пътя. В мъглата като че ли я наобиколиха призрачни силуети, но когато се вгледа по-внимателно, те изчезнаха. След това в нощта се появи нов шум: равномерно чаткане на конски подкови и скърцане на колела.

Притиснала с ръка бодежа под ребрата си, тя побягна пред приближаващия се впряг. Отново ѝ се привидяха призрачните сенки. Най-после Алена достигна до някакво кръстовище, осветено от мъждукащата светлина на уличен фенер. Тя с облекчение пристъпи в кръга от светлина, като че ли той ѝ предлагаше защита от мрака. С напрегнат поглед се мъчеше да пробие гъстата мъгла, когато, сякаш по вълшебство, очертанията на една тъмна сянка придобиха форма и започнаха да се приближават. Елегантна карета, теглена от два чудесни черни коня, изплува от мъглата. Колата спря. Дъхът на Алена секна от ужас, когато видя огромния черен слуга на Жак Дюбоне да слиза и да се отправя към нея. На няколко стъпки от момичето гигантът забави крачките си и се ослуша с наведена глава в тъмнината.

— Мис Алена! Мис Алена! — Гласът на Саул едва пробиваше плътната мъгла.

— Саул! — изкрещя тя колкото ѝ глас държеше. — Насам! Помощ!

Обърна се и понечи да избяга, но преди да направи и една крачка, черният гигант беше вече до нея и я сграбчи в ръцете си. Алена искаше да изкрещи още веднъж, но юмрукът му се повдигна и улучи върха на брадичката ѝ. Дълбока тишина обгърна момичето; отпусната, тя бавно потъна в безсъзнание.

Гън — така се казваше кочияшът и телохранителят на Жак Дюбоне — вдигна безжизнената фигура и видя как Саул изскочи от тъмнината и се спусна към него. Но внезапно защитникът на Алена беше заобиколен от половин дузина побойници от пристанищния квартал. Скърцайки със зъби, той можеше само да гледа как Алена бързо беше отнесена до черната карета и набутана във вътрешността ѝ. Каретата потегли и веднага бе погълната от тъмнината. С отчаяно усилие Саул се отърси от нападателите си, изтръгна от ръцете на единия тежка тояга и заудря с нея по своите противници, докато върху паважа не паднаха шест безжизнени тела. Задъхан от изтощение, Саул клекна и остана известно време в това положение. След това обърна мъжете по гръб и установи, че двама от тях са от хората на омразния Жак Дюбоне. Саул бързо взе решение, пъкна тоягата в колана си и хукна напърно през полето към имота на Крейгхъг. Там той изтича право в конюшната и много бързо оседла един от най-добрите коне на Коул. С петите на босите си черни крака пришпори животното така, че то изхвърча като стрела в тъмната нощ.

Скоро стигна до негърския квартал долу, край пристанището, където освободените чернокожи живееха в бедняшки колиби. Той завърза коня си за един стълб и извървя пеша остатъка от пътя. Имаше няколко верни приятели в тези мизерни бордеи. С тяхна помощ бързо откри къде се намира убежището на най-големите злосторници и контрабандисти по реката.

Алена се размърда леко и простена на глас. Мъждукаща светлина проникваше през полузатворените ѝ клепки и създаваше илюзията за призрачни, трептящи видения. Непоносима болка пръскаше черепа ѝ. Замаяна, тя отвори очи. Недалеч от себе си забеляза размитата фигура на мъж, който седеше до някаква маса. Пред него имаше лампа. Когато

воалът от мъгла пред очите ѝ се поразпръсна, Алена установи, че това беше Жак Дюбоне, който я наблюдаваше внимателно с дебнеща усмивка. Запретнал полите на сюртука си, той седеше на един стол, протегнал напред разкрачените си, сухи като клечки крачета.

— Добре дошла на горния свят, мила мис Хоутърн — обърна се той към нея с едва прикрито злорадство. — Вече се страхувах, че Гън се е отнесъл прекалено сурово с вас.

Алена не обърна внимание на думите му. Тя се огледа и видя, че лежи на една бала памук, върху която небрежно бе хвърлено парче най-фин копринен брокат. Помещението изглеждаше издълбано в скалата, никакъв шум не проникваше отвън. Навсякъде бяха струпани купища сандъци и бъчви.

— Чувствате ли се вече в състояние да обсъдите с мен някои дреболии, ма шерс? — подразни я Дюбоне с престорено съчувствие.

Алена се опита да отговори, но от устата ѝ излезе само жалко скимтене. Седна с мъка, помещението се мерзелееше пред очите ѝ.

— Няма нищо, ще си възвърнете гласа, не се тревожете — каза Жак снизходително. — Още не съм срещал същество от женски пол, което дълго време да е мълчало.

Алена можеше само да го гледа с безсилен гняв. Тя отново издаде някакъв стон и посочи кофата с вода, която стоеше близо до вратата.

— Разбирам — каза небрежно Дюбоне. — Моля, налейте си.

Водата беше застояла и топла, но ѝ помогна да дойде на себе си. Тя остави кофата, след като се беше напила до насита, и се облегна, привидно изтощена, на вратата. С едно бързо движение на ръката издърпа резето и разтвори вратата. Гън клечеше с широко разперени ръце пред нея и се хилеше до уши. Момичето блъсна вратата под носа му и се подпря на нея. Дълбоко отчаяна, тя чу пискливия, кудкудякащ смях на Дюбоне. Тогава Алена възвърна отново гласа си.

— Да не си въобразявате, че можете да ме изнасилите и да се измъкнете безнаказано? Всеки порядъчен мъж от Севера и Юга ще ви преследва като бясно куче!

— Заради Камила Хоутърн може би — съгласи се дребосъкът, свивайки рамене, — но как стои въпросът с Алена Макгарън, крадлата, убийцата, предателката? Едва ли! За нея по-скоро бих получил някаква награда или дори орден.

— Не се надявайте, че ще ме уплашите! — Постепенно на Алена ѝ стана ясно каква непростима глупост бе извършила, когато бе избягала от къщи, без да се замисли.

— Да ви уплаша? — отговори Дюбоне и я огледа нахално. — Трябва само да извикам Гън и няколко от моите хора. Те направо биха се наслаждавали на вашата уплаха и на виковете ви. Не, Алена, аз не искам да ви внушавам страх, а само да ви предлага моята постоянна защита.

Жак се изправи и започна да се разхожда напред-назад из помещението.

— Знам долу, край реката, няколко места, където под закрилата на блатата са се събрали дезертъори и друга бягаща от закона паплач. За съжаление там почти няма жени. Представете ли си как биха се зарадвали, ако им подхвърля едно симпатично, младо момиче! С тях човек действително не бива да се шегува. Какво ли не би научила там една красива, млада жена! Например, как да се харесва по най-различен начин на мъжете. Когато се завърне, тя би оценила предимствата на спокойния живот тук, в града, не смятате ли, мис Макгарън?

Алена го изгледа дълго и мълчаливо. Решението ѝ беше така непоклатимо, сякаш зад нея завинаги се беше затворила някаква врата. От сега нататък нещата стояха на живот и смърт! По някакъв начин трябваше да го убие, а ако не успее — да убие себе си.

— Аха, Жак Дюбоне! — отговори тя, привидно безразлична към неговите заплахи. — Роденият джентълмен! — Смахът ѝ прозвуча звънко и подигравателно.

Очите на мъжа опасно се свиха. Той се изпъна в целия си ръст. Внезапно гласът му придоби отново гърления акцент на французин от колониите.

— Не ми се присмивайте! Предупредих ви!

Той сграбчи грубо момичето за ръката. Лицето му бе обляно от пламтяща червенина.

— По всичко изглежда, че никога не сте имали работа с истински мъж, малка, заядлива, крастава жабо, а само със старци и лигльовци! — изсъска той в лицето ѝ.

— А аз пък съм ви виждала много пъти да пълзите в прахта, когато сте заставали срещу истински мъж — подигра го тя. — Вие,

жалък, недорасъл палячо!

При тези думи Дюбоне не можеше повече да се владее. Той замахна с всичка сила, но момичето умело избягна удара и бързо издърпа една маса между себе си и своя нападател.

— Ще те науча аз тебе! Ще квичиш за милост като някоя от тези черни свини! — задъхваше се мъжът.

— Не ругайте роднините си, свиня такава! — отвърна Алена с хаплива подигравка. — И гледайте да не се спънете с изящните си обувки. Може би ще се чувствате далеч по-удобно бос в тази кочина?

Дюбоне беше разярен до лудост. Изрева от гняв и направи огромен скок през масата, размахвайки ръцете си като бесен. Но тогава Алена го пресрещна с юмрук. Вложи всичката си сила в този удар и го улучи тежко по най-чувствителното място — в слабините. Борейки се да си поеме дъх, той рухна с облещени очи срещу нея, но ръцете му сграбчиха само въздух. Пръстите на момичето сръчно се плъзнаха под сакото му и измъкнаха малък пистолет „Деринджър“. Разкъсван между болката и страха, Дюбоне сграбчи Алена за китката, но в следващия миг издърпа ръката си, ревейки от болка, защото тя с всичка сила го захапа за палеца. Пистолетът се удари в лявото му слепоочие и гръмна. В ухото на мъжа се появи чистичка кръгла дупка, която започна бързо да се пълни с кръв. Хленчейки, той се олюля назад. Когато забеляза, че е само леко ранен, грабна горящата газена лампа и я вдигна високо над главата си, като че ли искаше да я хвърли върху момичето. С пръсти, които трудно ѝ се подчиняваха, Алена бързо зареди оръжието, прицели се в лампата и със затворени очи натисна спусъка.

Когато отново отвори очи, пред нея стоеше Жак Дюбоне и вдигнатата му ръка гореше като факла. Върху него капеше петрол, навсякъде бяха разпръснати парчета стъкло. В следващия миг цялата дясна половина на мъжа беше обхваната от пламъците. С пронизителен вик той се хвърли на земята и започна да се търкаля по пода. При балите с памук той отново се изправи на крака и омота парчето брокат около себе си, за да задуши пламъците. Смъртна омраза се четеше по разкривеното му от болка лице. Той вече не обръщаше внимание на огъня, изпълнил половината помещение, а измъкна бавно една дълга тясна кама.

— Ще ми платиш с живота си за това!

Процедените през зъби думи заглъхнаха в бушуването на огъня. Когато тръгна към нея, Алена вдигна оръжието.

— Празен е — каза Дюбоне с дрезгав от болката глас. — Само два изстрела — нито един повече!

Навън се чу вик, след това дебелината, но вече разхлабена от годините врата с трясък се отвори. Замръзнали от учудване, Алена и Жак видяха как пред тях се изправи гигантска черна фигура. Беше Саул! Пред вратата лежеше неподвижното тяло на Гън. Когато Саул тръгна към него, Жак пъргаво отстъпи и със светкавично движение на ръката блъсна масата срещу негъра. Камата се изплъзна от пръстите му. С гневен вик Дюбоне скочи върху балите памук и през един тесен капак се хвърли на тавана от греди над помещението. Огънят бързо се разпространяваше и изпълни складовото помещение с лютив пушек. Саул хвана Алена за ръка и я поведе към вратата. Гън се раздвижи и изстена, когато го прекрачиха. В коридора лежах безжизнените тела на няколко от пазачите. Саул дори не ги погледна. Той теглеше момичето подире си и забърза нагоре по една стълба, която ги отведе в друг голям склад. Той беше напълнен до тавана с бали памук, чиито първоначални надписи бяха заличени и заменени с нови инициали. Това явно беше памукът, заграбван от товарните кораби на Северните щати. Саул промърмори някакво кратко извинение, след което грабна Алена и я метна на рамо. Когато се спусна през вратата навън, чу след себе си възбудени гласове:

— Намерете ги! Хиляда долара за този, който ги доведе обратно!

Пискливият глас, изрекъл тези думи, надвикваше останалите.

— Ха-ха! — изръмжа Алена, разтърсвана от поривистите крачки на Саул. — Янките дават много повече!

Саул тичаше по стената на кея, покрай дълга редица от складове. След това с големи скокове се спусна по стръмния наклонен насип с борещата се за глътка въздух на гърба му Алена и накрая зави в една тясна, тъмна уличка. Той внимателно свали момичето на земята и продължиха нататък с малко по-бавни крачки. Бяха стигнали до познатия им негърски квартал.

Алена не можеше да се върне при семейство Крейгхъг, а и къщата на мисис Хоутърн вече не ѝ предлагаше защита. Не можеше да

се скрие и в магазина на вуйчо си, а за доктор Брукс се знаеше, че е приятелски настроен към нея.

Имаше само едно място, където можеше да намери спокойствие.

Домът на семейство Крейгхъг беше с главата надолу, когато Саул се върна и обясни, че Алена е скрита на сигурно място. Той разказа за плана, който бяха измислили с момичето. Малко след полунощ той натъпка един вързоп дрехи в двуколката на Алена и потегли бавно към града. Изглежда, не беше забелязал двете фигури, които го следваха на безопасно разстояние. Когато Саул вече не се виждаше, Ангъс и Джелидиа измъкнаха голям сандък от конюшната и го натовариха в една раздрънкана каруца. Джелидиа тръгна с него в обратната на Саул посока. Той също беше проследен от някакъв мъж.

Ангъс и Дулси обиколиха бавно и незабелязано околността, докато се убедиха, че вече не се виждат тайни съгледвачи. Тогава Ангъс отвори вратата на кухнята и най-голямата дъщеря на Дулси се измъкна навън. Тя хвана Ол Тар за юздите и изведе коня през двора на съседите. Чак тогава се метна на седлото и се отправи към болницата. При това тя внимателно избягваше оживените улици.

Скоро стигна до къщата на доктор Брукс, заудря по вратата и вдигна заспалия доктор от леглото. Запъхтяна, тя му предаде това, което ѝ бяха поръчали. От джоба си извади плик и го подаде на слисания стар господин. Вътре имаше ключ.

— Казваш, че тя е в жилищната сграда „Понталба“? — запита той момичето с недоверчиво учудване. — Ангъс, адвокатът и пасторът също щели да дойдат там, така ли?

Доктор Брукс взе бързо решение. Той благодари с няколко думи, отпрати момичето и започна да се облича.

Значи Алена все пак ще се омъжи за своя янки, каза си той, изпълнен със задоволство, и потегли, усмихнат под мустак.

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Лека мъгла се бе спуснала над реката и размиваше ярките цветове на есенните гори. Сиво-кафявата вода течеше мътна и кална.

Алена стоеше на палубата, облежната на перилата, и погледът ѝ блуждаеше над тази северна земя, докато речният параход си проправяше път между безбройните островчета. Откъм източния бряг водата постепенно придобиваше по-тъмен цвят. Зад един стръмен скалист нос от варовик реката Сейнт Кроа вливаше своите бистри води в Мисисипи.

Бяха казали, че след малко повече от час параходът ще достигне целта си.

Отново кораб носеше Алена към нов период от нейния живот.

Всичко ѝ се струваше чуждо и особено, и въпреки това бе изпълнена с развълнувано очакване, както бе принудена да си признае. Мисълта, че вече е жена на Коул Лейтимър, не я напускате. С мъка успяваше да поддържа привидно спокойствие. Колкото повече се приближаваше до целта на пътуването си, толкова повече мислите ѝ замайващо се въртяха в кръг. През цялото пътуване беше спала лошо и тази сутрин също стана много рано, след като часове наред се беше въртяла в леглото. Беше опаковала набързо скромното си имущество в големия куфар. Заради непрекъснатия дъжд реши да не слага някоя от по-хубавите си дрехи и облече скромната черна рокля с дантели.

Бързането на Алена се оказа ненужно, утрото отмина, а корабът още се плъзгаше край непрекъснато променящи се местности. Изпълнена с плахи предчувствия, тя нетърпеливо очакваше края на пътешествието.

Всъщност искаше да се яви пред Коул Лейтимър в привлекателен вид, а в сегашната си рокличка би минала по-скоро за бедна роднина. Шотландската кръв на Алена обаче не ѝ позволяваше да изложи на влиянието на отвратителното време по-хубавите си дрехи, само заради някаква си глупава гордост. Черното боне и вълнената наметка в сивия цвят на Южните щати, която си бе ушила собственоръчно, все пак я

защитаваха от студения влажен вятър, въпреки че не допринасяха много за грацията ѝ.

Между оцветените в ръждивочервено листа на дъбовете по брега се появиха отделни къщи. Параходът премина през голям завой на реката. Отпред един остров разделяше течението като нос на голям кораб, а отзад върху висока скала, заобиколена от стени, се виждаше укрепление, от чиято кула се вееше знамето на Северните щати. Скрити в сянката на скалата покрай изграден от камъни пристан, се редяха дървени къщи.

Капитанът се качи на мостика да командва акостирането. Параходът бавно се доближи до брега. Към пристана полетяха въжета, които бързо бяха усукани около коловете. След пронизително изсвирване на корабната сирена гребните колела престанаха да се въртят.

Няколко коли чакаха на брега, между тях и затворена двуместна карета, която стоеше малко встрани. На нея се бяха облегли двама мъже. Със сигурния си женски инстинкт Алена разпозна в по-високия и по-слаб мъж своя съпруг. Стоеше с натежали крайници, докато другите пътници около нея бързаха да слязат на брега. Като омагьосана тя не можеше да отдели очи от мъжа, подпрян на тънък черен бастун.

Силен порив на вятъра блъсна дъжда в лицето ѝ. Пристъпвайки, тя се загърна по-плътно с наметката. Още не беше разменила дума със съпруга си, но въпреки това изтръпна от предчувствието, че е сторила ужасна грешка, когато се съгласи на този брак. Каква неподходяща двойка бяха двамата! Той стоеше там като мрачен пълководец от миналото. След малко Алена трябваше да напусне закрилата на кораба и да влезе в непознат и чужд свят.

Адвокатът, мистър Джеймс, я придружаваше при пътуването. Той излезе от кабината си и започна да маха от палубата на майора, докато привлече вниманието му. Погледът на Коул се плъзна по него и се спря върху стройния силует на Алена. Тя почувства как коленете ѝ омекват, докато търсеше върху лицето му някакъв знак, че я е познал. На Юг в подобна ситуация двама души биха се поздравили възторжено и топло. Но на неговото лице не се забелязваше и най-малкият признак на радост от срещата. Той дори не помръдна от мястото си.

Мистър Джеймс свали шапката си пред Алена и каза почтително:

— Ако желаете, да слезем вече на брега.

Младата жена кимна. С присъщата ѝ решителност тя събра всичката си смелост и последва адвоката надолу по стъпалата. На долната палуба към тях се присъедини Саул. Той беше нарамил големия куфар на Алена и ги следваше на известно разстояние.

Коул каза нещо на своя кочияш и тръгна бавно, накуцвайки, към парахода. Въпреки дългото до глезените палто влажният студ го пронизваше. От продължителното чакане раненият му крак беше изтръпнал до безчувственост.

Когато Коул стигна до парахода, за да посрещне съпругата си и нейния придружител, погледът му се спря върху огромния негър, който ги следваше по петите. Той се зарадва, че Саул бе успял да премине бъркотията на войната, без да пострада. Но веднага след това отново съсредоточи цялото си внимание върху Алена. С навъсени вежди той я разглеждаше и се мъчеше да отгатне какво ли чувства в момента. И ако досега я познаваше като невъздържана, трудна за контролиране лудетина, то сега с изненада трябваше да признае, че от нея лъха достойнство и сериозност. В държанието ѝ липсваха присъщите за жените на нейната възраст лекомислие и предвзетост. Движенията и жестовете на Алена бяха пълни с грация, но в тях имаше такава естественост, че това я правеше още по-пленителна и смущаваща. Като че ли беше претеглила грижливо в мислите си всички плюсове и минуси на своето ново положение. Но решението вече беше взето и нищо не можеше да я отклони от него. А може би хаосът и мъката на войната бяха охладили влечението ѝ към веселата страна на живота.

Докато Коул и Алена вървяха един към друг, мъжът изведнъж почувства отвращението, което младата му жена изпитваше пред перспективата да живее сред омразните ѝ янки. А сега дори бе омъжена за един от тях.

В този момент Коул разбра, че е попаднал от една крайност на друга: първо дивите изблици на гняв у Роберта, а сега хладното презрение в очите на нейната по-млада братовчедка. Изгледите съвсем не бяха розови.

Алена крадешком разглеждаше мъжа, който отскоро беше неин съпруг. Под гънките на дългото палто той изглеждаше по-слаб отпреди. Въпреки това черната дреха подходеше на високото му мускулесто тяло. Отдолу той носеше жакет от сребрист бродат и бяла

копринена риза. В него имаше нещо от подчертано светския вид на комарджиите, които се срещат по речните параходи.

Алена за пръв път го виждаше без обичайната униформа и се чувстваше като пред чужд човек. Почти беше забравила блясъка на сините му очи и се стресна, когато той я огледа от главата до петите. Тези очи сякаш можеха да прозрат всички фалшиви опити за заблуда. Оставаше ѝ само едно: да приеме предизвикателството.

Алена почувства, че промяната в Коул не беше само в дрехите. Бавно и постепенно тя разбра, че ще си има работа с мъж, какъвто досега не бе познавала. Той беше нахлул в живота им и отчаяната Роберта се беше вкопчила в него с надеждата, че ще я избави от грижите и лишенията на Юга. Сега го заобикаляше атмосфера на отчуждение и той като че ли се беше отдалечил от водовъртежа на живота. Но самото му присъствие беше достатъчно, за да наложи върху всичко наоколо печата на личността му.

Коул небрежно докосна шапката си. Алена като че ли очакваше той да тракне с токове и дълбоко да се поклони.

— Надявам се, че пътуването ви е било приятно, мадам. — Неговият сдържан глас беше все така плътен и звучен. Когато забеляза, че под наметката си Алена носи черна рокля, той вдигна вежди: — Траурни дрехи? Мислех, че сватбата е по-скоро повод за радост и смях — пошегува се той с лека нотка на тъга.

Алена отвори уста да отвърне, но силен порив на вятъра я блъсна в лицето и пресече дъха ѝ. За да я заслони, Коул се изправи пред нея, като внимаваше да не я докосва. Прекалено добре си спомняше колко мразеше тя да я пипат.

Междувременно Саул беше натоварил багажа на Алена. Коул извика на кочияша:

— Заведи мисис Лейтимър до каретата, Оли. Идвам веднага.

Алена леко се засегна от това, че мъжът ѝ не я придружи поне до колата, но не го показа.

Когато Коул остана насаме с мистър Джеймс, той се обърна към него с въпросителен поглед. Докато адвокатът му докладваше, Коул наблюдаваше през рамото му отдалечаващата се с грациозна походка и развети поли Алена. С изненада трябваше да признае, че споменът за онази нощ, прекарана с нея, все още вълнуваше чувствата му, въпреки че оттогава беше минало много време.

Преди Алена да се качи на каретата, тя погледна още веднъж двамата мъже и беше много объркана, като усети пронизващия поглед на Коул върху себе си. Сякаш сините му очи я събличаха гола пред всички. Тя бързо се качи в колата. Прекрасно знаеше какво има да докладва адвокатът на мъжа ѝ. Алена се усмихна тъжно. Нека този янки я пренебрегва и отхвърля колкото си иска. Но рано или късно ще трябва да ѝ обърне внимание.

Мистър Джеймс предаде на Коул документите от бракосъчетанието.

— След като напуснахме Ню Орлиънс, пътуването протече съвсем гладко.

— Казвате, че тя не е искала да приеме женитбата без моето присъствие? — попита Коул със смръщени вежди. „Малко зверче. От прекалена гордост и твърдоглавие непрекъснато се забърква в най-шантави истории.“

— Хората на Дюбоне обърнаха града с главата надолу, за да намерят жена ви, доктор Лейтимър — завърши своя доклад адвокатът. — Самият Дюбоне трябваше да изчезне, след като шерифът разкри работата с крадените бали памук.

— Благодаря ви за всички услуги, мистър Джеймс — каза внезапно Коул. — Мисис Лейтимър и аз ще се настаним в хотел и не знам кога ще можем да продължим нашето пътуване към дома. Каретата отсреща може да ви закара до къщи, ако желаете.

— Благодаря, доктор Лейтимър.

С тези думи адвокатът се отдалечи. Коул хвърли палтото и шапката си в каретата и седна до Алена. После взе едно кожено покривало и я зави с него. Тя старателно отбягваше погледа му. Гордостта ѝ беше наранена, защото се бе оженил за нея, без да я пожелае като жена. Хладна и привидно безучастна, Алена седеше заобиколена от някаква стена от мълчание. При всеки друг мъж тя би се усъмнила в неговата мъжественост, но при Коул не можеше да се залъгва с подобна самоизмама. Той беше всичко друго, но не и импотентен и това си беше проличало при последната им среща. Тогава се беше държал по-скоро като сладострастник с гореща кръв и покорител на женските сърца. Алена чувстваше като трън в душата си спомена, че той бе видял в нея лесна плячка за своите желания. Сега,

когато беше омъжена за него, гордостта ѝ се стремеше към удовлетворение и мъст.

Каретата потегли. Коул уви единия край на коженото покривало около болния си крак. Противното време сякаш малко го засягаше.

Изведнъж той обгърна с ръка раменете на Алена и здраво я притегли към себе си. Другата си ръка беше подпрял на прозореца на каретата. Дланта му лежеше тежко върху гърдите на младата жена и притискаше тялото ѝ върху седалката.

Алена беше дълбоко възмутена от тази дързост. Как се осмеляваше! Тя вече бе отворила уста за хаплива забележка, когато каретата направи такъв скок, че Алена несъмнено би се намерила на пода, ако мъжът до нея не я държеше здраво. Мигновено гневът ѝ се изпари и тя с готовност се вкопчи в ръката, която я пазеше.

След известно време пътят стана по-добър. Алена отслаби хватката около ръката на мъжа си. Тогава Коул стана и се премести срещу нея.

Без ни най-малко да се прикрива, той с вбесяващо внимание я разглеждаше от глава до пети. „Нека да му изтекат очите“, помисли си тя и извърна глава към прозореца. В края на краищата платил си е за това.

Когато каретата навлезе в гъста брястова гора, в нея се възцари полумрак. След няколко мили пътят започна да се спуска леко надолу. Пред тях се простираше плоска равнина. Скоро след това преминаха през малка рекичка, чието дъно бе осеяно с чакъл. До слуха на Алена достигна шумът от падаща вода, но тя не успя да открие водопада. Без да обръща внимание на местността наоколо, младата жена се беше втренчила през прозореца. Проклинаше деня, в който бе срещнала Жак Дюбоне, защото без неговото вмешателство сега не би седяла срещу този самодоволен янки, който непрекъснато я зяпаше, сякаш беше някакъв сладкиш, поднесен му на тепсия. Почти се радваше, че беше облякла вдовишките дрехи. Така поне бе предпазена от изкушението да търси желание в пронизващия поглед на сините очи.

Внезапно Алена усети, че Коул е казал нещо. Тя се обърна към него и видя, че върти в пръстите си пура.

— Ще ти преча ли, ако запуша? — попита учтиво той.

— Ни най-малко. — „Да си пуши и да зяпа“, каза си тя и отново се загледа през прозореца.

Каретата минаваше през предградията на бързо разрастващ се град, когато Коул отново се обърна към жена си.

— Моля те, би ли смъкнала тази глупава шапка, Алена? Искам да те разгледам по-добре.

Необузданият темперамент на Алена се разбунтува срещу неговата молба, но в края на краищата тя се подчини и махна шапката.

Коул пушеше пурата си и я гледаше през дима с намръщени вежди.

— С този поглед бихте могли да плашите малките деца, господин майор. — И за да отклони тежкия му взор, тя добави, посочвайки с ръка към прозореца: — Бях чувала истории за диви индианци, за снежни преспи колкото човешки бой и за големи вълци, бродещи по улиците на селищата. Нищо такова не се забелязва. Вместо това — този процъфтяващ град, разположен сред гориста местност.

— Всички тези ужасяващи истории не са измислени — отвърна той с поглед, който я прониза до костите и приятно я замая. — Това покривало върху коленете ти е ушито от кожата на няколко вълка.

Ръката на Алена поглади дългата копринена козина.

— Винаги съм мислила, че вълчите кожи са с къс и остър косъм.

Коул простена от болка, когато каретата внезапно хлътна в една дълбока дупка. Бяха стигнали центъра на града. Големи сгради от камък и тухли се издигаха над по-малките къщи. Някои от тях бяха дори четириетажни. Повдигнати тротоари от дървени талпи ги свързваха една с друга, тъй като улиците не бяха павирани и представляваха дълбоки до глезените коловози от размекнатата глина. Със стиснати устни Коул извади едно плоско шише и отпи голяма глътка.

— Парчето метал в крака ми създава доста главоболия — обясни той. — Все напомня за себе си по най-неприятния начин. — Той отпи още една глътка и прибра шишето в джоба си. — Но предпочитам болката да ми напомня, че кракът ми е още тук, а не да се почесвам по остатъка след ампутацията. — Докато говореше, Коул бе хванал края на сивата ѝ наметка. — Защо не си облякла дрехите, които ти изпратих?

Погледът на Алена се рееше в далечината. Тя си мислеше каква душевна борба ѝ бе струвало да се съгласи да участва в тази брачна комедия. Би предпочела да прати адвоката на Коул с няколко остри

думи по дяволите, а и сега подобни горчиви думи бяха на езика ѝ. Но знаеше от опит, че би се стигнало до кавга с Коул, ако му се противопоставяше открито. Затова подхвана темата, която вълнуваше най-много нейното самолюбие, твърде предпазливо.

— С тази женитба ми оказахте голяма услуга, доктор Лейтимър, защото само по този начин беше възможно да се измъкна от онова непоносимо положение. Дълбоко съм ви задължена. Едва ли бих могла да ви се отплатя в близко бъдеще. Вероятно трябва непрекъснато да ви напомням, че не съм особено богата.

— Сега си моя жена. — Гласът му беше нежен, но в усмивката му имаше нотка на подигравка.

С леко поклащане на главата Алена отхвърли тази констатация. Беше се изчервила, защото ѝ беше неприятно да говори за своето ново положение.

— Повтарям, че не съм заможна, но бих искала да изплатя всичките си дългове в най-скоро време. Може би още през пролетта ще се върна на Юг, за да очистя името си от фалшивите обвинения. Смятам, че сега вече е възможно да бъде заловен Жак Дюбоне. Дотогава, за съжаление, ще трябва да ви помоля за снизхождение, колкото и трудно да е това за мен. Ако бях приела хубавите дрехи, които сте ми избрали, дълговете ми към вас биха станали още по-големи. Между другото, аз съм в състояние да се грижа сама за себе си.

Коул се наведе рязко напред. Блестящите му сини очи се впиха в нейните, а на устните му играеше подигравателна усмивка.

— Ако бяхте достатъчно умна да се оправите сама, сега не бихте седели тук срещу мен, мисис Лейтимър.

Лицето на Алена гореше от срам. Твърде малко неща би могла да противопостави на истината в неговите думи. Бе загубила дори свободата си и душата я болеше, че в бъдеще ще трябва да зависи тъкмо от него, Коул Лейтимър. Твърдо беше решила да му бъде в тежест колкото е възможно по-малко. Само така би могла да запази последните остатъци от достойнството си.

Коул отново се бе облегал назад и пушеше съсредоточено пурата си.

— Дрехите бяха сватбен подарък, Алена. Не ми харесва, че ходиш облечена като скитница.

— Сватба? — засмя се тя презрително. — Това сватба ли го наричате?

Забулено от дима на пурата, лицето на Коул остана безизразно.

— Извинете, майоре, но не се чувствам като омъжена жена. Ако имах възможност да избирам, и досега щях да си бъда неомъжена. За съжаление мосю Дюбоне не ми остави никакъв друг изход.

— Много мило от ваша страна, мадам, да гледате на мен като на по-малката от двете злини — отговори Коул и се усмихна саркастично.

— И по-малкото зло е зло, майоре. — Алена погледна пред себе си и продължи спокойно: — Сметнах, че засега така е по-добре. Но бих могла и да променя решението си.

— Значи се пожертва и се омъжи за мен, въпреки че аз, както и преди, съм само един проклет янки — съжали Коул младата си жена, а гласът му преливаше от ирония.

— Не става въпрос за жертва. — Алена не позволи да я иронизират и продължи сериозно и сдържано: — Бракът ни може да бъде анулиран по всяко време, ако яремът ви се стори прекалено тежък. Освен това вече не гледам на вас като на враг. Войната свърши.

Коул изтърси пепелта от пурата си и погледна скептично Алена.

— Би могло да се приеме, мадам, че частната война между нас току-що започна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Колелата на каретата оставяха дълбоки следи в уличната кал. Кочияшът Оли, имайки предвид раната на своя господар, прекара каретата плътно до входа на едно тухлено здание, боядисано в кремаво. Над вратата пишеше: „Хотел Николет“.

Алена беше изненадана, че Коул очевидно смята да се настани с нея в хотел.

Валеше като из ведро. Коул слезе пръв. След това прихвана Алена през стройната талия, повдигна я без никакво видимо усилие и веднага я постави на сухо под навеса на хотела.

Когато младата жена влезе в луксозно обзаведеното фоайе, тя с болка си даде сметка за мизерното си облекло. Но след малко установи, че привлича изпълнените с интерес погледи на намиращите се в залата мъже, и се запита кога ли тези господа за последен път са имали възможност да видят някоя сравнително хубава жена.

Когато двойката прекоси фоайето, за да влезе в ресторанта, Коул постави ръка върху рамото на Алена, демонстрирайки правото си на собственост. Някои от гостите вдигнаха глава и кимнаха за поздрав, но когато забелязаха недружелюбния поглед на майора, отново се заеха с храната си.

След неудобствата на последните дни, спокойният обяд беше направо разкош. Той бе помрачен само от факта, че Коул през цялото време седеше със смръщени вежди. Алена тъкмо опитваше десерта, когато администраторът на хотела застана до масата и подаде на Коул един ключ. Когато после двамата се изкачваха по стълбите, Коул притисна лакътя на Алена толкова силно, че ѝ причини болка.

— Да не би да се страхувате, че ще ви избягам, господин майор?
— попита тя хапливо.

Коул отключи вратата и я дръпна след себе си в хола.

— Опитът, който имам от миналото с вас, естествено ме е направил предпазлив, мадам. Вие имате навика да изчезвате в най-неподходящото време и да ме поставяте в затруднено положение, така че подобна предпазливост изглежда разумна.

Ударът беше на място, но Алена не се забави с находчивия отговор.

— Ако тогава бях останала, сър, вие щяхте да бъдете принуден вместо за Роберта да се ожените за мен. Това повече ли щеше да ви хареса?

— Щеше да бъде по-малката от двете злини — присмя ѝ се той. — Както вие, мисис Лейтимър, ми казахте, че е по-добре да сте с мен, отколкото с Дюбоне, така и аз бих предпочел вас пред Роберта.

— Като знам как непрекъснато се карайте с братовчедка ми, това за мен съвсем не е комплимент.

— Вярно, между нея и мен имаше много малко допирни точки — съгласи се Коул. Той остави палтото и шапката си и продължи с кисела усмивка: — Общо взето, ние с вас досега като че ли по-добре се понасяме.

Алена крачеше нервно из стаята. Тук тя се чувстваше точно толкова незащитна пред Коул, както и в оная съдбоносна нощ в къщата на Крейгхъг. Вече не беше толкова сигурна, че е постъпила правилно, като се омъжи за Коул. Всичко подсказваше, че съвместния им живот няма да бъде много миролюбив. А тя беше уморена от непрекъснатата борба за собствения си живот и жадуваше за малко спокойствие и мир.

Алена се разходи до спалнята и веднага се върна. Коул добре разбра неспокойния въпрос в очите ѝ, тъй като знаеше, че в апартамента има само една спалня. Той бавно свали сакото и връзката и разкопча жилетката и ризата си.

— Мислех, че ще продължим пътуването си още преди настъпването на нощта — каза плахо Алена. — Ако желаете да останете, аз бих могла да продължа с мистър Джеймс или Саул. Тук само ще ви преча.

Властен израз се появи в погледа на Коул и ъглите на устата му трепнаха. „Значи тя иска да играе ролята на недостъпна девица до горчивия край, мислеше си той, а и двамата знаем, че не е така.“ Той застана толкова близо пред Алена, че ѝ костваше върховно усилие да не отстъпи назад.

— Утре ще ви заведа в моята къща, мадам, както се полага. Междувременно ще ви помоля да използвате удобствата, които съм в състояние да ви предложа — каза той строго, докато разгневеният му

поглед я пронизваше. — Ако не желаете да консумирате брака си с мен, то поне се погрижете за външния си вид и носете за бога, дрехите, които съм ви купил. Между другото, какво толкова противно има в представата да спите с мен в едно легло?

— Спането в случая най-малко ме тревожи — отвърна му Алена с високо вдигната глава, — тревожи ме останалото, което би могло да се случи в леглото. — С тези думи тя го остави и се върна в салона.

Коул тихо изруга. Как можа да повярва, че събитията от близкото минало са я направили по-податлива! Тя действително беше един чудесен пример за твърдоглава горда южнячка. Но при целия ѝ пламенен темперамент в нея нямаше нищо от злобата на Роберта и Коул не се чувстваше нито отблъснат, нито особено обезкуражен от нейното държание. По-скоро цялото това положение беше едно предизвикателство за него.

Той тръгна решително след Алена и се облегна на отворената врата.

— Питам се, мадам, докога ще можете да се отказвате от изпълнението на задълженията, които произтичат от нашия брак?

Алена отново почувства върху себе си втренчения му поглед, с който като че ли искаше да я съблече. Без всякакво стеснение той подробно огледа високите ѝ пълни гърди и плъзна очи през стройната ѝ талия надолу:

— Надявам се, че видът ми не ви разочарова, майоре.

— Тъкмо обратното, мила. Красотата ти е разцъфнала до съвършенство и надхвърля най-смелите ми очаквания. Точно си представях как ще зяпнат всички, когато те представя като своя съпруга.

— Защото съм от Юга? Или защото се оженихте повторно толкова скоро след смъртта на Роберта?

Коул се забавляваше чудесно.

— Не бива да забравяме, че тук живеем в покрайнините на цивилизацията. От никого не се изисква да остане за дълго вдовец, особено когато зимата чука на вратата.

Алена реагира на неговата язвителна забележка с такъв ядосан поглед, че Коул звучно се засмя.

— Всички ще се питат как съм съумял да намеря толкова красива жена, без да се мръдна от мястото си. Виждам вече как клюкарките си

шушукат: братовчедката на Роберта? Може би е имала някаква връзка с доктор Лейтимър още докато жена му беше жива?

Коул си наля чаша бренди и седна на канапето срещу Алена.

— Знаеш ли, Алена, ти затъмняваш Роберта във всяко отношение.

Алена не беше сигурна дали трябва да се чувства поласкана, или обидена от думите му.

— Извинете несхватливостта ми, но какво точно разбирате под израза „във всяко отношение“?

Коул ѝ отвърна с въпрос.

— Ти всъщност имаш ли представа колко си красива?

Въпросът направо обърка Алена. Красива в тези вдовишки дрехи? Тя усети в думите му някаква тайна обида и се осведоми предпазливо:

— Може би ми се подигравате?

Коул погледна младата си жена със съмнение.

— Все още ли разиграваш светата добродетел, Алена?

Кръвта нахлу в лицето ѝ.

— Вие най-добре би трябвало да знаете това. Но явно трябва непрекъснато да ви напомням, че ме сбъркахте с Роберта — избухна тя.

— Не съвсем — отговори спокойно Коул и отпи една глътка от питието си с цвят на кехлибар. — За нещастие чак след сватбата разбрах, че горещият темперамент не е силната страна на Роберта, за разлика от момичето, с което действително прекарах онази нощ.

Алена се обърка. Тя повече не можеше да понася неговия саркастичен присмех.

— Ако нямате нищо против, сега ще се оттегля да се освежа.

Но съвсем не беше толкова лесно да се отърве от Коул. Той я последва в спалнята и каза:

— Вдовишките дрехи не ти стоят лошо, Алена, но бих желал да облечеш някоя хубава рокля за този особен случай.

— Особен случай? — Сивите очи го стрелнаха. — Какво означава това?

— Аз направих от теб почтена съпруга — изръмжа Коул, — това малко ли е?

Алена с мъка сдържаше гнева си.

— Доста дълго време ви беше необходимо, за да намерите жената, която ви трябва, магаре такава.

Коул не можеше повече да се сдържа и прихна. След това с небрежна походка напусна спалнята. Със зачервено от гняв лице Алена блясна вратата след него и превъртя ключа. Как посмя да я подиграва за изгубената ѝ невинност, когато той беше този, който ѝ я отне! С това я засегна по най-чувствителната точка. Един ден ще си отмъстя. За съжаление още не знаеше слабото място в дебелината му кожа. Алена се изми старателно и започна да четка косата си, докато тя заблестя като коприна. Сложи си малко парфюм зад ушите и в деколтето. После извади от куфара сивата рокля, която бе купила от една приятелка на мисис Хоутърн с част от спестените с толкова мъка пари. Горницето на роклята с плисираните антрацитносиви панделки и четвъртитото деколте напомняше малко на куртката на южняшките офицери. Подходящата блуза бе кремава на цвят и с богата бродерия. Ръкавите бяха стегнати около китките с панделки от същия цвят.

Алена разглеждаше доволна образа си в огледалото. С тази рокля тя вече не изглеждаше като бедна роднина на доктор Лейтимър.

В това време Коул се беше излегнал удобно на канапето и чакаше жена му да завърши тоалета си. Беше впил замислен поглед в масата, но когато Алена най-после излезе от спалнята, той скочи на крака. По лицето му се четеше объркване. Не би могъл да направи по-голям комплимент на младата си жена. Тя почти инстинктивно отбеляза как той с един-единствен поглед обхвана всяка подробност от тоалета ѝ.

— Не си спомням да съм ти пращал тази рокля.

— Купих си я с мои собствени пари — промълви Алена и сведе очи пред неговия възхитен поглед. Почувства необичайно вълнение и удовлетворение, че бе успяла, макар и за малко да го изкара от равновесие.

— Роклята ти стои чудесно — заяви Коул и се приближи.

Алена с най-голямо удоволствие би избягала, но устоя и погледна замаяна в очите му. Той застана плътно пред нея и протегна ръка. Пръстите му горяха като огън по голата ѝ кожа, когато той бръкна в деколтето и извади медальона от топлото му скривалище.

— Мислех, че отдавна вече не го носиш — изненада се Коул.

Алена беше като вцепенена. Тя все още чувстваше леко парене там, където пръстите му я бяха докоснали.

— Нося го като спомен за лудориите от миналото, сър — промълви тя.

— Лудориите? Моите или твоите? — попита Коул намръщено.

— Оставям на вас да решите това — отвърна Алена и сви рамене.

Погледът на Коул остана впит в зачервените ѝ бузи, докато пускаше медальона в мекото убежище между гърдите ѝ. Пръстите му докоснаха шията ѝ, когато той с пресилена грижовност оправяше верижката. Гледаше я, сякаш очакваше нещо, но тя реагира само с една хладна усмивка. В мислите ѝ звучаха думите на вуйчо ѝ, че този брак може да бъде разтрогнат само ако тя не допуска мъжа си до себе си. Но сега, застанала пред Коул в това пищно любовно гнездо, предупрежденията на Ангъс Крейгхъг я тревожеха много по-малко, отколкото собственото ѝ самообладание. Със затаен дъх тя позволи ръката му да се плъзне собственически по гърдите ѝ надолу и да се спре на хълбоците. Вдигна невинно въпросителния си поглед към Коул, но тайно остреше ноктите на желязната си воля.

— Доктор Лейтимър — прошепна Алена с меден гласец, — ако не се лъжа, бяхме се споразумели, че този брак ще съществува само на книга. Или вече забравихте това?

— А аз се питам — размишляваше гласно Коул, — дали това споразумение ще издържи на изкушенията на плътта.

— Нищо не засилва повече страстта от едно обещание за невинност, нали, господин майор? — отвърна Алена със смях, който напомняше сребърни звънчета, и го удари шеговито през пръстите.

Коул дръпна ръката си.

— Искаш да си отмъстиш, че ти отнех невинността ли?

— Да си отмъстя ли, почитаеми господине? Как би могла една слаба, бедна жена от Юга да си отмъсти на своя съпруг янки?

Лицето на Коул издаваше дълбоко разочарование, когато се обърна към нея и кресна:

— Очевидно не е необходимо да ви казвам как, защото вие го знаете много точно, мадам!

Алена разбра, че бе намерила слабо място в неговата броня, но не беше съвсем наясно как го е постигнала. За няколко секунди се възцари напрегната тишина и в този миг на вратата тихо се почука.

Докато Коул прекосяваше с накуцване стаята, Алена намери време да му каже:

— Ако очаквате някого или имате делови разговор, мога да се оттегля в спалнята.

Коул беше огорчен от това официално обръщение към него.

— Моля, останете. Ще ви съобщя, ако и когато желая да остана сам.

Алена се чувстваше като смъмрено дете и се питаше дали той изобщо е забелязал, че тя вече е напълно оформена жена. Със скръстени ръце гледаше как едно обло човече влезе с клатушкане в стаята. След като церемониално свали палтото си, то посегна към куфарчето, което междувремени бе оставило в краката си, и се огледа очаквателно.

— Предполагам, че тази дама е вашата съпруга — изхихика то и тръгна право към нея. — Няма да повярвате какви неща поръча съпругът ви за вас, мадам. Наистина най-доброто! Давам ви честна дума!

— Така ли? — попита Алена. Прелестното ѝ лице издаваше невероятно учудване, когато погледна към Коул, който стоеше до нея с непроницаема физиономия.

— Наистина, уважаема госпожо — бърбореше кръглото човече, полуобърнато към високия слаб мъж. — Ако позволите, господин докторе?

Когато Коул кимна кратко, дребосъкът с мъчително бавене отвори куфарчето и представи съдържанието му пред погледа на Алена.

Вцепенена от учудване, тя гледаше наредените върху тъмно кадифе бижута. Тази малка колекция беше достойна за кралица. Около един голям златен пръстен, украсен с рубини и диаманти, бяха разположени няколко перлени огърлици, смарагдова брошка с подходящи обици, фино изрязан медальон, в който бяха вградени множество брилянти, и обици от диаманти с капковидна форма.

Подпрян на бастуна си, Коул застана до Алена и се наведе да прегледа съкровищата.

— Всичко е свършено — сияеше усърдният бижутер. — Проверил съм лично. Погледнете само тези диаманти! Виждали ли сте някога подобно великолепиe?

Коул взе едната огърлица и я окачи на шията на Алена. Тя му позволи да го стори, тъй като не беше възможно в присъствието на бижутера да даде воля на гнева си. Когато ръцете му я обгръщаха, за да закопчее огърлицата, тя почувства покоряващата близост на косматите му гърди под разтворената риза.

— Колко е красива! — каза той възхитено, при което гледаше повече нея, отколкото огърлицата.

— Наистина, сър, наистина — побърза да го подкрепи обемистият търговец на бижута.

— Би ли могла да ми подадеш жакета от спалнята, любима — помоли Коул жена си.

Против волята си тя беше приятно развълнувана от милото му обръщение, макар да си казваше, че всичко това е, за да се спази благоприличието. Той играеше някаква роля пред себе си и пред другите и очакваше от нея същото.

Когато Алена му подаде жакета, той извади портфейла си и връчи на бижутера няколко едри банкноти.

— Беше истинско удоволствие да ви обслужа. Ако имате отново нужда от мен, достатъчно е да ми се обадите, нали, доктор Лейтимър? — каза мъжът с поклон.

Коул го придружи до вратата.

„Сега представлението свърши, поне докато сме сами“, помисли си горчиво Алена. Коул отново можеше да забрави галювните обръщения, а тя ще трябва да му разясни своето гледище.

— Страхувам се, че не мога да приема бижутата, тъй като никога не бих могла да ви възстановя цената им — каза тя.

— Не ставай смешна, Алена — отговори той и извади пръстена от касетката. — Разбира се, че ще ги приемеш. Даже очаквам от теб да ги носиш. — С тези думи той хвана лявата ѝ ръка и надяна пръстена върху безименния ѝ пръст. — Това чудесно нещо ще трябва винаги да блести на ръката ви, мадам.

— Венчален пръстен? — прошепна Алена с недоверчиво учудване.

— Толкова ли е необичайно съпругът да подари на жена си венчален пръстен? Нещо друго ли очакваше от мен?

Алена се мъчеше да намери думи.

— Ние сме женени, но всъщност не сме. Искам да кажа...

Тя погледна нерешително Коул. След това се изчерви и смутено се обърна настрани.

— Просто не бях подготвена за подобно нещо, но във всеки случай не мога да приема бижутото.

— Глупости, Алена — отговори Коул сърдито. — Пръстенът няма да се похаби, ако го носиш. Навсякъде ще те представям като своя жена, затова ще трябва да се обличаш в съответствие с положението си.

— Това значи непрекъснато да разигравам комедия. — Алена имаше чувството, че животът ѝ се превръща все повече в маскарад. По някакъв начин трябваше да извоюва правото си да бъде отново самата тя. — За бижутата имате право, сър, но с дрехите е по-различно. Искам да нося само неща, които мога да си позволя.

— Как би могла изобщо да си купиш такива дрехи, когато дори пари не желаяш да приемеш от мен? — попита Коул.

— Чистех болницата срещу заплащане, същото бих могла да правя и във вашата къща.

Коул презрително махна с ръка.

— Аз държа толкова прислуга, колкото ми е необходима.

— Тогава бих могла да ви помагам в практиката. Вече асистирах на д-р Брукс.

— Това е добре, но за нещастие аз вече не практикувам.

— Означава ли това, че сте се отказали да бъдете лекар?

— Горедолу — отвърна Коул нервно и пресече всякакви по нататъшни въпроси.

Алена не искаше повече да го разпитва. Но с твърд глас тя постави своя ултиматум:

— Ако нямате за мен никаква работа, майоре, ще трябва да откажа дрехите.

По челото на Коул се появи гневни бръчки. Той познаваше жена си прекалено добре, за да се надява, че скоро ще промени решението си.

— Да не би да си мислила, че като моя жена ще трябва да работиш?

Алена усети каква насока иска да даде той на разговора и беше нащрек.

— Официално, разбира се, аз съм ваша жена, но как според вас бих могла да се сдобия с пари?

Коул се престори, че мисли по този въпрос.

— Имам икономка, две слугини, готвач, момче за поръчки, лакей и градинар. Като изключим всичките тези работи, какво още остава да се върши?

Първото задължение на една съпруга майорът естествено пропусна да спомене, но Алена не беше в настроение да участва в неговите шеги.

— Остава още ролята на господарка на дома — предложи тя.

Коул погледна жена си снизходително.

— И как ще я играеш без необходимия опит?

— Аз се уча бързо — заяви Алена.

— Всъщност имах нещо друго предвид — подсети я мъжът ѝ.

Алена спокойно срещна погледа му. С каква радост би изтрила подигравателната усмивка от лицето му! После се осведоми хладно:

— И какво е вашето предложение, сър?

Коул вече си беше отворил устата, за да отговори, но в последния момент размисли.

— Добре, както искаш — избухна той. — Ще бъдеш моя представителка във всичко. Задълженията ти ще се състоят в това, да ми осигуриш един уютен дом.

С тези думи той грабна жакета и закопча ризата си.

— В замяна ще се обличате, както подобава на моя съпруга, мадам. — Той не остави време на Алена да му отговори, а прекоси стаята към вратата. Оттам подхвърли през рамо: — Настани се удобно, мила моя. — Би могло да мине доста време, докато отново се сетя, че съм джентълмен. — След това напусна стаята.

Алена чу как той превъртя ключа отвън. Пое дълбоко въздух. Нека да я заключва. Във всеки случай беше се отървала от тягостното му присъствие, поне засега.

Без да обръща внимание на лукса около себе си, тя уморено премина в спалнята и свали роклята и огърлицата. Страшно се нуждаеше от почивка, преди да се върне мъжът ѝ. Да прекара нощта на канапето, ѝ се стори напълно приемливо, защото перспективата да спи с Коул в едно легло ѝ се виждаше заредена с толкова опасности, че бе готова да обърне света, но да я избегне.

Замислена, Алена се опита да развърже корсета си, но остарелите панделчици не издържаха на нетърпеливото ѝ дърпане и се скъсаха. На всичкото отгоре в този момент чу, че в ключалката на апартамента се вкарва ключ. Не можеше да предположи, че Коул ще се върне толкова бързо и загрижено се сети за бижутата, които мъжът ѝ бе оставил под неин надзор. Бързо покри голотата си с една вълнена наметка и зачака натрапника. Когато Коул влезе в стаята, тя въздъхна с облекчение. А когато хвърли жакета си на канапето, Алена видя, че левият му крачол е разпран от горе до долу.

— Какво стана? — попита Алена загрижено.

— Закачих се на един проклет гвоздей — изръмжа той.

Алена с мъка се сдържа да не прихне. Обърната към спалнята, тя каза с глас, който потрепваше от смях:

— Ако си събуете панталоните, ще ги зашия.

— По дяволите, жено, да не смяташ, че ще се разхождам тук през цялото време по долни гащи?

Алена внимателно затвори вратата на спалнята, за да предотврати влизането му там, но в следващия момент тя отново се отвори.

— Намирам, че стремежът ви към самота е силно преувеличен, мадам. Нямам намерение да подскачам като гола гарга из салона, докато се преоблека. Предпочитам да го направя в спалнята си, както се полага.

— Добре, майоре, тогава аз ще чакам отвън.

Когато Алена се опита да мине покрай него, Коул взе внезапно решение и блъсна вратата под носа ѝ. Пълен с подозрение, той изгледа жена си. С ключ в ръката и с наметка, дали не беше готова да го заключи и да изчезне?

Той издърпа ключа от ръката ѝ и го хвърли, без да гледа, през рамо. Ключът издрънча в плювалника.

Алена запази спокойствие, но наметката се плъзна от раменете ѝ и откри пред изумения поглед на Коул износения корсет.

— Боже мили, мадам! Дори жената на вехтошаря сигурно не би облякла подобно нещо.

— Изглежда, сте добре запознат с дамското бельо, сър — отвърна Алена хапливо.

Мъжът ѝ подробно разгледа памучните ѝ долни гащи с връзки на коляното, които плътно обхващаха закръглените ѝ хълбоци. Той би предпочел да види съдържанието под обвивката.

— Имам съпруга, която се облича като селянка, въпреки че ѝ подарих толкова красиви дрехи. — Коул ядосано измъкна от раклата на Алена кожения куфар, който ѝ беше изпратил, и разпръсна съдържанието му около себе си.

— Ето, облечи това — заповяда той на жена си и ѝ хвърли една фино избродирана тънка нощница. — И това също. — Дантелени гащички, чорапи от чиста коприна, шумящи фусти и богато извезан сатенен корсет полетяха към нея. Като последно той положи върху леглото една рокля за път от зелено кадифе: — Искам днес да те видя с тази рокля.

Алена не обърна внимание на думите му и се обърна нацупена със скръстени ръце.

Тогава Коул грабна ножицата от несесера ѝ и светкавично преряза панделките на корсета и връзките на гащите ѝ. С рязък писък младата жена се опита да предотврати пълното си разголване. Възмутена, с полюшващи се гърди, тя остави жадния поглед на Коул да се плъзга по голото ѝ тяло. Той седеше на леглото и си обуваше нови панталони. Видът на хубавия ѝ гръб и на женствените ѝ хълбоци възбуди до такава степен неговото желание, че той усети познато раздвижване в плътно прилепналото си долно бельо.

Коул стана и се доближи до жена си, но без да я докосва. Подпря ръце на стената от двете страни на главата ѝ. Очите му жадно поглъщаха меките извивки на гърдите ѝ. Копнееше да погали това нежно женско тяло.

— Ти си жена, Алена — промърмори той прегракнало.

— Нима? — подигра го тя злобно.

— И то такава, че да замаеш главата на всеки мъж.

— Не е необходимо да ми доказвате това. Не си правете чак такъв труд.

Алена се опитваше да изглежда безразлична и хладна, но плътската близост на Коул застрашаваше да разклати нейното самообладание. Почувства се като уловена в капан.

— Ти си моята жена, Алена — прошепна той в ухото ѝ.

— Тук съм, защото нямах друг избор — взмути се Алена.

Пръстите на Коул галеха лъскавата ѝ коса. Неговите ласки предизвикваха възхитителни тръпки по цялото ѝ тяло. Отчаяна, Алена се вкопчи в своето намерение да не консумира брака си и се прилепи плътно до стената.

— Овладейте се, сър. Такива неща няма в нашия договор.

— По дяволите този книжен боклук — избухна Коул с дрезгав глас. — Това, от което се нуждаеш, може да ти го даде само един мъж, и този мъж ще съм аз!

Той я издърпа от стената и я повдигна. Алена се замята, като се опитваше да покрие със смъкващото се бельо голото си тяло.

— Престанете! — простена тя, останала без дъх. — Не докарвайте играта прекалено далече!

— Игрите са за деца, мила моя, а това тук е нещо, което трябва да стане между един мъж и една жена.

Коул се насочи право към леглото. Коленичи пред него и остави Алена да се плъзне върху меките възглавници. Преди да успее да помръдне, жилестите му ръце я обгърнаха. Очевидно беше решил да не я изпуска, преди брачното обещание да се осъществи в опиянението на страстта.

Без да бърза, Коул разтвори пръстите на Алена, които се бяха вкопчили в корсета. Сърцето ѝ биеше лудо, когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ. Той постави нежно ръката ѝ около врата си, след което устата му се спусна над нейната. Целувката му беше лека и игрива, с езика си той очерта контурите на треперещите ѝ устни. С последно усилие на волята Алена се опълчи срещу него, но когато жадуващата му уста се спусна по голата ѝ шия, тя затвори очи и се остави на неговите ласки. Възбудата топло заля цялото ѝ тяло.

Когато целуваше зърната на гърдите ѝ, през младата жена премина огнена тръпка. Цялата трепереше, а инстинктът ѝ повеляваше да отговори на покоряващата мъжественост на Коул, за да задоволи и собственото си пламенно желание.

Ръката на Коул се бе спуснала до ханша на Алена и бе отстранила последното препятствие — гащичките. Тогава един вътрешен глас извика отчаяно в нея: „Спри, преди да стане много късно“. С последните искрици на будния разум тя успя да се стегне и да приема ласките на Коул пасивно и безучастно.

— Пак ли трябва да бъде както през първата нощ? — прошепна тя. — Всичко ли трябва да се повтори?

Коул се поотдръпна и я погледна въпросително.

— Вече ми дадохте бижутата. С какво ще платите този път? Дрехите ли ще трябва да приема, за да стоя мирно? — Нежният ѝ глас не смекчаваше горчивината на думите. Те предизвикаха рязко угасване на пламенното желание у Коул. Разочарован, той прехапа устни и седна на ръба на леглото. Алена лежеше със скръстени върху гърдите ръце.

С дива ругатня Коул грабна дрехите си и накуцвайки, напусна стаята. Жена му бързо се наметна с някаква връхна дреха и го последва. Тя загрижена наблюдаваше как той си обува ботушите с лице, обезобразено от болка.

— Запазете съчувствието за себе си, мадам — каза Коул, хвърляйки ѝ бърз поглед, изпълнен с ненавист. — Аз не съм никакъв сакат просяк, който ще скимти за вашето състрадание.

С вдигната глава Алена му отвърна:

— Нима трябва да се чувствате засегнат, когато просто са ви напомнили вашето обещание?

— Мадам, острият ви език може да засегне един мъж повече от хулиганските крясъци на Роберта. Имате странния маниер да ме дразните, докато престана да се владее. Но когато след това трябва да се изправите срещу резултата, се държите така, сякаш пред вас стои някакво диво животно.

— Нима вашата мъжественост се чувства засегната от отказа ми?

С пребледняло от гняв лице Коул се втренчи в жена си.

— Този път ще отстъпя. Ще наредя да запрегнат каретата и ще ви закарам в новото ви жилище.

Когато се упъти, куцайки, към вратата, Алена го подсети:

— Забравихте си шапката, майоре.

Онемял и явно водещ борба да запази прилично държание, Коул я изгледа. От детството му насам никой не беше посмявал да го предизвика така безочливо. С мъка преглътна гнева и тръшна вратата след себе си. Останала сама, Алена съвсем не изпитваше чувство на триумф. По-скоро се страхуваше, че този път е отишла твърде далече.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Пътят се виеше на северозапад през мека хълмиста местност и есенно обагрени гори. Когато напускаха града, дъждът, тласкан от бурята, шибаше по прозорците на каретата. Бурята вече беше отслабнала, но всичко продължаваше да бъде сиво и мрачно.

Мълчалива и напрегната, Алена се беше облегла в единия ъгъл. Коул седеше до нея с каменно лице, изпънал болния си крак.

След като бяха пътували вече доста време, Алена забеляза през задния прозорец някакъв ездач, който искаше да настигне каретата. Като наближи, се видя, че е набит, добре облечен мъж. Под шапката му от боброви кожи вятърът развяваше червеникави къдрици.

Когато каретата спря, той се наведе към страничния прозорец.

— По дяволите, Коул, забрави ли, че сме съседи?

Коул не отговори, а си запали пура.

Явно объркан от този неприветлив прием, мъжът завърза жребеца си за каретата отзад, хвърли с привидно нехайство шапката си на свободното място и се качи в колата.

— Би могъл поне за малко да се отбиеш при нас и да ни представиш жена си — каза той с упрек. — Сега ще ми позволиш да ви придружа до вас. Дълго ли още ще трябва да чакам, Коул, или най-после ще ме запознаеш със съпругата си?

С нежелание Коул се зае да изпълни формалностите:

— Алена, мога ли да ти представя нашия съсед, доктор Дарви?

Алена нерешително протегна ръка. Дарви галантно я целуна.

— Уверявам ви, че това е голямо удоволствие за мен, мисис Лейтимър. Ако вашият съпруг не желае да ме представи изцяло, ще го сторя сам: малкото ми име е Брегър.

При тези думи Коул само изсумтя подигравателно. Алена почувства, че той не е особено щастлив от присъствието на Дарви.

— Радвам се да се запозная с приятелите на моя съпруг. Вече се бях уплашила, че ни преследва някакъв индианец.

Брегър се изсмя сърдечно.

— Не трябва да вярвате на всичките ужаси, които се разправят за нашата страна. Но съжалявам, ако съм ви изплашил.

Алена му отправи чаровна усмивка, но преди да успее да каже нещо, Коул я прекъсна рязко:

— Не го слушай, той е развейпрах.

Брегър внезапно стана сериозен. Погледна изпитателно към Коул.

— Вашият съпруг завижда на моята непринуденост, мадам — подхвърли той небрежно. — Откакто получи в крака си това парче метал, се е превърнал в стар мърморко, напълно лишен от чувство за хумор.

Той широко се усмихна на Алена и продължи:

— Ако някога се наситите на това чудовище, толкова красива жена като вас ще бъде винаги добре дошла при мен. Честно казано, изкушавам се да ви отнема от този безсърдечен мерзавец.

— Пази се от този сластолюбец — промърмори хладно Коул. — Намеренията му могат да донесат неприятности на всяка почтена жена, която е достатъчно глупава да се поддаде на сладкодумието му.

Брегър въздъхна дълбоко.

— И от семейството си не чувам нищо друго, освен обвинения. Майка ми дори иска да ме лиши от наследство, а вие не можете да си представите, мисис Лейтимър, как жените използват моята доброта.

Алена наведе глава, потискайки смеха си, и нахлупи черната си шапка. Знаеше колко много ще се ядоса мъжът ѝ от това. Брегър се правеше, че не забелязва напрежението между двамата съпрузи, и продължаваше бодро да бърбори:

— Майка ми поръча да ти предам, Коул, че сърдечно ви кани довечера на вечеря.

— За съжаление тази вечер ще дойде един адвокат от източното крайбрежие, с когото имам делови разговор — отвърна Коул с мрачен вид. — Но защо не дойдеш с майка си и Каролайн у нас? Алена положително ще се чувства добре във вашата компания.

— Съгласен съм — одобри Брегър. — А ако някоя вечер работите ти наложат да отсъстваш от дома си, ще положа всички усилия, за да забавлявам жена ти.

С безизразно лице Коул наблюдаваше човека срещу себе си. Ако в погледа му нямаше толкова много студенина, думите му биха могли

да се приемат като шеговита забележка:

— В такъв случай ще трябва така да подредя работите си, че да не оставаш насаме с Алена.

— Но, Коул, надявам се, че не даваш пет пари за това, което злите езици говорят за мен. Това са само клюки и преувеличения — отвърна Брегър, видимо разколебан.

През остатъка от пътуването Коул запази непроницаемо мълчание.

Вечерният здрач вече беше настъпил и на северозапад по небето се трупаха тежки, тъмни облаци. Каретата се приближаваше през гъстата гора към силна буря, която вече огъваше върховете на дърветата. Далеч напред на хоризонта блясваха светкавици. Когато горите най-последно останаха зад гърба им, Алена съзря голяма каменна къща, разположена върху един нос над реката. Скоро каретата спря пред високата сграда и Коул блъсна вратата.

— Най-добре да останеш за вечеря, Брегър — каза той кратко. — И без това няма да успееш да се прибереш в къщи, преди да се разрази бурята.

— С удоволствие, но първо ще помогна на Оли да прибере конете в конюшнията.

Питър, синът на кочияша, изтича от къщата и се погрижи за багажа. Коул помогна на жена си да слезе от каретата и каза с особена усмивка, покланяйки се официално.

— Лейтимър Хаус ви поздравява с добре дошла, мадам.

Разрошени от вятъра кедри и борове заобикаляха плътно изграденото от сиви каменни блокове здание и частично скриваха прозорците на долния етаж. Фасадата на горните етажи беше иззидана с тухли и беше прорязана от високи прозорци. Сградата бе увенчана от стръмен двукатен покрив, ограничен от двете страни с кули. Около билото на покрива имаше ограда от ковано желязо. На фона на летящите облаци и обагреното в сиво и пурпур небе господарската къща имаше направо призрак вид.

За момент Алена изпита чувството, че спотаилата се върху стръмния бряг къща е някакво страховито многооко чудовище от далечни времена, очакващо новите нещастия, които Алена ще донесе със себе си. Младата жена бързо прогони тези мрачни предчувствия. Напоследък прекалено много се беше борила и страдала. Време беше

да забрави грижите от миналото и в бъдеще да търси от живота най-доброто.

Един внезапен порив на вятъра дръпна черната шапка от главата на Алена. Тя искаше да изтича след нея, но Коул заповяда с глас, който не търпеше никакви възражения.

— Остави я да си върви.

Сега бурята се разрази с пълна сила. Прислужникът вече беше отворил широко масивната дъбова врата и те побързаха да влязат в къщата. Докато подаваха на лакея Майлс палтата си, Коул кротко му представи новата господарка и му съобщи, че доктор Дарви ще вечеря с тях.

Майлс кимна и незабелязано огледа новата си господарка. Макар да хареса милото ѝ държание и благородния ѝ, скромнен вид, той си каза, че все пак едва ли нещо би убягнало на тези бдителни сиви очи. За себе си реши този път да бъде по-предпазлив, отколкото с първата мисис Лейтимър.

Алена слезе по няколкото стъпала от вестибюла до голямата зала и се огледа наоколо. Срещу входа към първия етаж се извиваше богато украсена с резба стълба от розово дърво. Мотивът с лозови листа се повтаряше върху всички стълбове и колони на залата. Декорът се стори на Алена доста претрупан и претенциозен. Всичко блестеше и беше изрядно чисто, което очевидно бе характерно за собственика на къщата.

— След време ще свикнеш с това — каза ѝ Коул с досада.

Алена се запита дали недоволството толкова явно е било изписано на лицето ѝ и каза бързо:

— О, аз само се възхищавах на чудесната работа.

— Моля те, не се принизявай, само за да се харесаш на един янки. Като момче нямаше навика да криеш истинското си мнение.

Подигравателната забележка на Коул бодна Алена.

— Явно все някога човек пораства — отвърна тя хапливо. — Рано или късно всеки е принуден да замени мечтите на своята младост със суровата действителност.

— Добре казано, мадам — усмихна се сърдечно Коул. Изглежда, не беше злопамятен. От светлите му очи отново лъхаше топлота. Алена беше обърквана — не знаеше какво да мисли за внезапната

промяна в настроението му. Изведнъж той погледна към горната част на стълбата, която едва се очертаваше в полумрака на голямата зала.

— Минди, ти ли си? — попита той тихо.

Алена проследи погледа му. Стори ѝ се, че забелязва зад парапета някакво движение.

Бързи крачки и шумолене на поли от тафта прозвучаха от противоположната посока и пред погледа им се появи тъмнокоса жена. Строгата ѝ фризура беше с път по средата и завита отзад на кок. Върху черната рокля носеше дълга бяла престилка от колосан лен.

Тя създаваше впечатление, че художникът е оставил портрета ѝ недовършен, когато е забелязал, че времето е състарило неговия модел отвъд границите на женската красота.

— Добър вечер, сър, мадам. — По лицето ѝ се изписа лека изненада, когато забеляза, че новата мисис Лейтимър е облечена като вдовица. — Питър занесе вече багажа горе. Коя стая да наредя да приготвят?

— Придружете мисис Лейтимър до горе, мисис Гарт, и оставете избора на нея — нареди кратко Коул на своята икономка.

Жената кимна със сдържано достойнство и се обърна към новата господарка:

— Бихте ли ме последвали, мадам?

Алена изкачи сковано стълбата след мисис Гарт. Щом изборът е неин, умуваше тя, тогава покоите на господаря на къщата поначало се изключват. По този начин той ще може да се забавлява според желанието и настроението си — сигурно това очакваше от нея и от техния брак.

— Първо ще ви покажа стаите на бившата мисис Лейтимър — обяви икономката. — Те са с изглед към реката и са много елегантни. Мисис Роберта ги предпочиташе пред по-малките стаи.

Тя отвори една врата, влезе в тъмната стая и запали лампата. Когато очите на Алена свикнаха с полумрака, тя съзря навсякъде червено кадифе и коприна. Даже и високият таван беше драпиран с тях. Чувстваше се като в луксозно обзаведена шатра. Имаше огромен кристален полилей и ориенталски килими. Пред богато украсената мраморна камина бяха пръснати големи възглавници. Недалеч от тях се намираше мек тапициран диван. Прозорците бяха скрити от дебели завеси със златни кантове и панделки. Сред всичкото това великолепи

се възправяше грамадно легло с балдахин от златист сатен. Целият безвкусен разкош говореше за човек, който не е съумял да направи нищо по-добро с богатството си.

Мисис Гарт, изглежда, не забеляза липсата на възторг в очите на новата си господарка и отвори големия масивен гардероб. Той преливаше от дрехите, които Роберта трескаво беше купувала и почти не беше носила. Видът им беше достатъчен, за да накара Алена да дойде на себе си. Тя се завъртя на токове и напусна стаята. От другата страна на коридора една врата беше полуоткрехната. Алена я отвори и влезе в семпла, скромно мебелирана стая. Тухлената камина беше почистена. Върху дъсчения под бяха наредени обикновено легло, малко нощно шкафче, гардероб без никакви украшения и две скромни тапицирани кресла. Хладен полъх на въздух накара Алена да потръпне, но през простичките ленени завеси на прозореца тя можа да види великолепия изглед към реката.

— Тази стая не е ли заета? — попита тя икономката, която изчакваше до вратата.

— Не, мадам.

— Тогава кажете, моля ви, на Питър да донесе багажа ми тук.

— Добре, мадам. — Икономката мина покрай Алена и отвори вратата към малка баня.

Куцукащите стъпки на Коул прозвучаха в коридора. Мрачно усмихнат, той влезе в стаята и отпрати мисис Гарт с едно кимване.

— Виж ти! Значи червената стая не ти хареса? — Когато срещна гневния поглед на Алена, той се изсмя развеселен.

— По-скоро бих предпочела да живея в шатрата на някой султан, дори с риск да бъда изнасилена. Това поне вече ми е познато.

Коул не обърна внимание на нейното подмятане.

— Какво не ти харесва в червената спалня? Роберта много я обичаше.

— Не ме бъркайте с Роберта — смъмри го Алена.

— Непрекъснато ли трябва да ми напомняш за това? — попита с укор Коул. Беше влязъл в банята, за да сложи ръка върху дръжката на вратата, намираща се на отсрещната стена, но изведнъж се отказа и напусна спалнята на Алена през същата врата, през която беше излязла и мисис Гарт.

— Ани скоро ще сервира вечерята — каза той. — Очаквам те долу в салона.

Алена почувства как погледът му се плъзна по нея и разбра неизреченото му изискване. Трябваше да се преоблече за вечеря.

С неукротима сила бурята шибаше дъждовните капки по прозорците. Светкавици пронизваха въздуха, а трясъкът на гръмотевиците отекваше все по-наблизо.

Външно Алена изглеждаше спокойна и невъзмутима. Беше сменила черната рокля със сивата копринена и в нея правеше изискано и приятно впечатление.

Коул стоеше с гръб до камината, но веднага се обърна към вратата, когато Брегър прекъсна изречението си по средата и скочи на крака.

— Изглеждате възхитително, мадам — извика доктор Дарви и побърза да придружи младата жена до едно от креслата. — Пред вашата красота би пребледнял дори магнолиевият цвят през пролетта.

Смехът на Алена прозвуча като звънчетата на шейна в ясен зимен ден.

— Толкова добре ли сте запознат с магнолиите, докторе?

Коул се въздържа от коментар, но очите му не можеха да се наситят на красивата ѝ фигура.

— Преди войната ходех в Луизиана — продължаваше да бърбори весело Брегър. — Ако знаех, че живеете там, щях да премина и през най-дълбоките блата, за да ви ухажвам.

— Ангелът-хранител на Алена сигурно е бдял много зорко по това време — подхвърли заядливо Коул и презрително изсумтя.

Алена леко се засмя.

— Изглежда, много обичате да флиртувате, диктор Дарви? При това май не ви смущава фактът, че съм омъжена жена.

— Омъжените жени са по-лесни за завладяване — промърмори Коул над чашата си. — Кой знае на колко съпрузи вече е успял да сложи рога.

Брегър разпери ръце с престорено отчаяние.

— Но аз съм напълно безопасен!

— Виж ти! Много съм изненадан! — изръмжа Коул.

Алена въздъхна с облекчение, когато Майлс влезе и обяви, че вечерята е сервирана.

Както всичко в тази къща и трапезарията беше прекалено разкошна. Масата и столовете бяха твърде големи, а всички останали мебели бяха претрупани с резба и украшения, така че залата правеше тягостно впечатление с подчертаната си величественост.

Коул придружи жена си до стола ѝ и седна далече от нея — на другия край на масата. Брегър се настани по средата между двамата. Вратата на кухнята се отвори и една грубовата посивяла жена влезе с делови израз на лицето. Тя постави на масата купа, пълна с димящи картофи. С подпрени на хълбоците ръце тя поздрави първо Брегър, а след това вторачи в Алена изпитателния си поглед.

— Хубава жена, наистина — каза най-сетне тя и енергично кимна с глава, след което се представи: — Казвам се Ани, мила, Ани Мърфи. Аз се грижа тук за кухнята.

— Говориш прекалено много, Ани Мърфи — каза Коул с лек упрек в гласа.

— Благодаря за забележката, сър! Трябва да кажа, че господин Брегър е много по-мил с мен. — С тези думи жената профуча през трапезарията.

Брегър не можа да сдържи смеха си.

— Както виждате, добрата стара Ани не си поплюва в приказките и тъй като работи тук вече десетилетия, Коул не може да я изхвърли току-така.

— Намирам я просто възхитителна — заяви Алена категорично и отново се зае със супата си.

По време на цялата вечеря Коул остана мълчалив и Брегър сам трябваше да поддържа разговора на масата.

Тъй като изглеждаше, че ще вали през цялата нощ, за Брегър беше приготвена стая. Малко след полунощ, противно на очакванията, бурята утихна и настъпи дълбока тишина. Дълго след като си легна, Алена остана будна и се слушваше за стъпките, които ѝ бяха вече толкова познати. Как биха могли Коул и тя да останат невинни в брака си, когато вече бяха преживели всички страсти? Любов, омраза, гняв, копнеж — не бяха ли това различни думи за едно и също нещо?

Постепенно сънят я завладя и тя потъна в призрачния свят на сънищата. На един кораб с високи като кули мачти и бели издути платна тя се плъзгаше по светлосиньото море. Ритмичното скърцане на мачтите отекваше в главата ѝ, като че ли сънят искаше да стане

действителност. Изведнъж тя се събуди с ясното съзнание какво е нарушило съня ѝ. Някой стоеше до нейното легло, една висока фигура, чийто неясен силует се очертаваше на фона на огрените от луната прозорци.

— Коул? — прошепна тя.

С едно щракване вратата се затвори. Алена още дълго се вглеждаше в нея. Знаеше, че отново е сама, но ѝ трябваше много време, за да прогони от мислите си призрачното видение.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Алена се събуди на разсъмване. Приютена под топлата завивка, тя забави за малко момента, в който трябваше да стъпи върху студения под на своята спалня. Накрая се стегна и стана, после отиде, наметната с шал, до прозореца, за да хвърли пръв поглед към местността навън. От изгледа на бавно течащата река и блестящите от дъжда дървета дъхът ѝ секна. Лека мъгла се носеше над водата и полузакриваше стръмния отсрещен бряг.

С мъка се откъсна от красотата на чудесния изглед. Стъкна огъня в камината и добави дърва. Когато понечи да отиде в банята, забеляза, че каната за вода е празна. Недоволна, Алена облече тънкия си пеньоар и слезе до кухнята. Върху печката водата вече се грееше в голям меден котел.

— Ще изпратя Питър да ви донесе водата, щом се стопли — извини се готвачката.

Когато Алена прекосяваше залата, направи ѝ впечатление, че вратата към работния кабинет на Коул е полуотворена. Тя с любопитство надникна през процепа в стаята. Посрещна я миризма на застоял дим от цигари и на алкохол. Намръщи нос отвратена. Но влезе с надеждата, че е намерила спокойно местенце. Стените бяха натъпкани с книги. Пред прозореца стоеше голямо бюро. В стаята имаше нещо мъжествено и тя подхождаше на личността на доктор Лейтимър много повече, отколкото другите стаи в къщата. В мътната светлина на утрото Алена забеляза фигурата на своя съпруг, който лежеше, изтегнат в дълбокото кресло близо до прозореца. Коленете му бяха покрити с дебело вълнено одеяло. Беше вдигнал яката на копринения си халат, като че ли му беше студено. Алена тихо пристъпи до него. Погледът ѝ падна върху масичката за сервиране, на която имаше отворена кутия с пури. До кутията стоеше голяма стъклена гарафа, дъното на която едва беше покрито с бренди.

Когато Алена погледна към Коул, забеляза, че той лежи с полузатворени очи и очевидно я е наблюдавал през цялото време. Под

неговия поглед тя загърна тънкия пенъоар по-плътно пред гърдите си. Внезапно ѝ стана студено.

— Тук ли прекарахте нощта? — запита тя тихо.

Коул потри с ръка наболата си брада.

— Кракът понякога ме принуждава да спя седнал и през няколко часа да се разхождам.

— Очевидно се наливате обилно със силни питиета, за да подобрите телесното си състояние.

— Нищо друго не би могло да облекчи болките ми — отвърна той язвително.

Чуха се стъпки и след кратко почукване влезе мисис Гарт. Тя носеше поднос с чаша димящо кафе и кристална гарафа с бренди.

— Това ли е цялата ви закуска? — учуди се Алена.

— Би трябвало и ти да опиташ от нея някой път, мила — подигра се Коул. — Стопля и най-студеното сърце.

— Изглежда, при вас тя изобщо не действа, майоре — отвърна Алена хапливо. Без да изчака ядовития му отговор, тя го остави сам.

Междувременно половин дузина кани, пълни с вряла вода, бяха занесени в банята ѝ. Тя с наслада се отдаде на радостите от къпането, които болезнено дълго ѝ бяха липсвали, докато играеше ролята на Ал. След това среса косата си и се облече. С мъка надви изкушението да облече хубавите дрехи, които ѝ беше подарил Коул.

Алена тъкмо обуваше дългите до коленете черни памучни чорапи, когато в стаята до банята се блъсна врата. Стресната различи куцането на мъжа си в съседната стая. От многото помещения на къщата тя беше избрала точно това, което граничеше с неговите стаи. На всичко отгоре никоя врата в къщата не се заключваше, както вече бе забелязала предния ден. За неин ужас вратата на банята се отвори. В мивката се плискаше вода и се чуваше стържещият звук на бърснач. Алена се облече с възможно най-голяма бързина. Панделките на корсета ѝ се оплетоха и когато вратата на нейната стая внезапно се отвори, Алена почувства, че я обзема паника. Коул се облегна небрежно на рамката. Беше само по панталони и наблюдаваше с интерес как младата жена се бори с корсета си.

— Вратите във вашата къща нямат ли ключове, майоре? — гневно го нападна Алена.

— Не е необходимо, всичко в тази къща и без това е мое — отвърна самоуверено Коул.

— Аз вероятно се включвам в това „всичко“? — подхвърли Алена и хладно го погледна през рамо.

— Ти на първо място, мила моя — засмя се Коул и се приближи до нея. Пръстите му се заеха с панделките от корсета ѝ и възлите се разплетоха като от ръката на вълшебник.

Алена си придаде колкото е възможно по-възмутен вид, но тайно се радваше. Близостта на неговото мускуесто тяло я караше да потръпва и това нямаше нищо общо със страха.

— Има ли някаква специална причина да ме посетите? — запита тя.

Вместо отговор Коул измъкна няколко едри банкноти и ги пъкна навити в деколтето ѝ.

— Снощи ти беше съвършена домакиня. Брегър беше дълбоко впечатлен.

Лицето на Алена гореше от гняв. Тя издърпа банкнотите от пазвата си и ги напъха в колана на Коул.

— Закичете парите на шапката си, майор Лейтимър!

Коул отиде до гардероба и извади една рокля от розова тафта.

— След като не искаш да приемеш пари, какво ще кажеш за това? Струва точно толкова!

Алена беше смаяна. Предложението му я нарани дълбоко.

— Да не искате да нося дрехите на Роберта?

Сега и Коул бе разгневен.

— Смяташ ли, че ще позволя жена ми да носи дрехи от втора ръка? Купил съм я специално за теб!

— О, майоре — простена Алена. Тя болезнено се засрами от своята грешка.

— Майоре! — изрева той вбесено. — По дяволите, жено, искаш да ме подлудиш ли с това обръщение? И нима довечера ще трябва да изглеждам пред гостите като някой нещастен скъперник?

— Не се тревожете, тази вечер ще бъда облечена подходящо и няма да се срамуват от мене, майор Лейтимър.

— Надявам се, че ще е така! И ако от устата ти не може да се отрони някое по-любезно обръщение към мен, то поне пред другите ми говори на малко име!

С тези думи Коул се завъртя и блъсна шумно вратата на банята зад себе си.

Когато малко след това Алена мина през залата, тя забеляза, че вратата към работния кабинет на Коул е плътно затворена. Дори мисис Гарт, която я разведе из къщата, не се осмеляваше да наруши уединението на Коул.

При обиколката с икономката Алена почувства, че къщата е обгърната в някаква тайна. Стаите бяха обзаведени или с претрупано великолепие, или съвсем скромно и оскъдно. Зарадва се, когато се изтръгна от тази мрачна атмосфера. От покритата тераса тя обгърна с поглед красотата на хълмовете и горите. До стълбището, което водеше към входа на къщата, на един стълб висеше голяма камбана. В този момент излезе Майлс и я удари два пъти. Очевидно някакъв сигнал, каза си учудена Алена.

Тя се запъти бавно към западното крило на къщата през потъналата в бурени розова градина. Пред един самотен храст, който отчаяно се бореше да оцелее, тя коленичи и започна да скубе плевелите. Вечерният мраз вече беше успял да повреди листата му.

Внезапно Алена спря и се озърна. Беше сигурна, че някой тайно я наблюдава. Тя засенчи очите си с ръка и погледна нагоре, към стаята на Коул, която се намираще над салона. Но далеч по-нагоре, зад оградата от ковано желязо на покрива, на Алена ѝ се стори, че забеляза някакво леко движение. Дали Коул беше горе? Дали все още беше сърдит и вече съжаляваше, че се е оженил за нея? Иначе защо ще прави всичко възможно да стои по-надалече?

Един кабриолет застана пред входа и Оли скочи от капрата.

— Какъв хубав ден за разходка, мадам! — поздрави той господарката си.

— О, да — засмя се младата жена. — Кажете, Оли, защо преди малко Майлс звъня два пъти?

— Два пъти за кабриолета и четири пъти за голямата карета, мадам — поясни кочияшът.

— А тази розова градина — никой ли не се грижи за нея?

— Първият ни градинар не се завърна от войната, а последният от известно време изчезна — отвърна учтиво Оли.

В този момент Коул излезе от къщата. Носеше тесни черни панталони, копринена риза и подходяща жилетка. Той размени няколко

думи с Оли, а през това време Алена крадешком го наблюдаваше. Нямахше как да не се възхити от високото му силно тяло и от загорелите черти на привлекателното му лице.

— Мога ли да изпълня някое ваше желание, мадам? — обърна се той от кабриолета към жена си.

— Не съм виждала от известно време Саул и се безпокоя за него. Той има толкова малко топли дрехи за тукашния суров климат.

— Качвай се — подкани я Коул. — Ще те заведа при него.

— Веднага — отвърна с готовност Алена. — За момент само, да си взема наметката.

Тя се обърна към къщата, но Майлс вече стоеше на входната врата и ѝ подаваше дългата наметка с качулка, която Коул ѝ бе купил заедно с другите неща. Алена бе пронизана от мисълта, че всичко е нагласено от Коул, но мъжът ѝ седеше в кабриолета и гледаше разсеяно, като че ли това не го интересуваше.

Когато Алена се качи, той хвана ръката ѝ и я задържа в своята по-продължително, отколкото се полагаше.

Мрачният му поглед бе смекчен от сянката на нежна усмивка.

Кабриолетът вихрено се понесе надолу по хълма в свежия утринен въздух. Скоро се появи малка горичка. Лекият екипаж заобиколи един шарен клонест бряст и пое по тесен, ограден от тополи път. Погледът на Алена се премрежи от лудото препускане и блещукащите полусенки, но изведнъж пред заслепените ѝ очи се разпростря широко, огряно от слънцето поле. Съзря група по-малки постройки, събрани като пилци около голяма плевня.

Когато приближиха, едно черно куче, едро като теле, изскочи от храстите и затича покрай кабриолета.

Коул опъна поводите и спря. Кучето седна на задните си лапи и зачака господарят му да слезе. Тъй като той помогна най-напред на жена си, то явно бе разочаровано и хукна в кръг около кабриолета.

— Ела тук, Солджър Бой^[1], да поздравяш новата си господарка! — извика Коул.

Големият пес го послуша и се приближи тромаво. Очите на Алена се разшириха от страх. Главата на кучето стигаше над талията ѝ.

— Колко е хубав — промърмори тя неубедително и отстъпи страхливо крачка назад. Но кучето седна пред нея и протегна едната си

лапа. Гледаше непознатата жена изотдолу с кехлибарените си очи, сякаш искаше да разбере характера ѝ.

Алена смело хвана протегнатата лапа. Розовият език на кучето се подаде измежду мощните челюсти и лизна кратко ръката ѝ.

— Не е опасно, нали? — попита Алена, когато кучето се отдалечи да подуши колелата на кабриолета.

— О, съвсем не — отвърна Коул. — Но ако предпочиташ то да не стои вкъщи, може да остане тук, в плевнята.

— Ако има по-добри обноски от вас, не бих имала нищо против него. Кой знае, може би ще ми бъде полезно като пазач — подразни го младата жена.

— Мили боже! — простена Коул. — Докога тези любезности!

Той очарован наблюдаваше своята съпруга. Слънчевите лъчи блестяха в кестенявата ѝ коса, а фино изрязаният ѝ профил беше омайващо женствен. Дали наистина толкова се беше изменила от времето, когато той се запозна с момчето на име Ал, или само така му се струваше?

— Мис Алена!

Като чу името си, Алена се обърна и видя Саул, който тичаше към нея с огромни крачки. Широка усмивка беше разтегнала устните му от ухо до ухо и белите му зъби блестяха на слънцето. Беше облечен с червена вълнена риза и нови панталони.

Докато двамата бурно се поздравяваха и Саул, сияещ от радост, обясняваше колко добре се чувствал и как сега имал самостоятелна къщичка, Коул се отдалечи към конюшнията под предлог, че има да уточнява нещо с Оли.

Когато след известно време се върна, по лицето му се четеше загриженост.

— Случило ли се е нещо? — осведоми се Алена, когато той ѝ помагаше да се качи в кабриолета.

— През нощта някой е хвърлил няколко седла и сбруи в резервоара с вода.

Алена можеше да си представи колко усилия ще бъдат необходими, за да станат те отново еластични и годни за употреба, или какви разходи ще изисква набавянето на нови.

— Кой би могъл да направи такава нещо? — запита тя мъжа си.

— Нямам представа.

— Подобно нещо случвало ли се е преди?

— Не, никога — промърмори Коул.

Алена беше дълбоко обезпокоена.

— Ако подозирате нещо... Саул и аз... искам да кажа, че ние сме единствените южняци и...

— Глупости, Алена! Не обвинявам никого от вас двамата. Но може би някой е искал да хвърли подозрение върху вас или пък да ми навреди, защото се занимавам с хора от Юга. Дявол знае! Това ще бъдат само ненужни разходи и нищо повече.

По обратния път Солджър Бой тичаше радостно редом с кабриолета. Под високите дървета колата бясно летеше по тесния път, докато накрая местността стана по-равна. Гъстите храсталаци от двете страни на пътя отстъпиха и разкриха изглед към голяма, обрасла с диви лози и бръшлян къща, която се намираше малко встрани, между дърветата. Фасадата ѝ беше облицована с дъски, а покривът — покрит с овехтели, посивели капаци от кедрово дърво.

Коул искаше да отмине, без да хвърли поглед към къщата, но любопитството на Алена беше възбудено.

— Какво е това отсреща? — попита тя.

— Старата къща — отговори той, без да извърне глава. — Наричаме я „колибата“. Това е първата къща, която е построил баща ми, когато е дошъл тук. — Лицето на Коул стана мрачно. — Голямата къща той построи по-късно за моята мащеха.

След това Коул млъкна упорито и Алена не посмя повече да го разпитва.

Бурята беше свалила пъстрите есенни листа от повечето дървета. Само могъщите дъбове се перчеха още с ръждивокафявия разкош на короните си. Известно време пътят вървеше край реката. Кучето палаво подскачаше из водата и се хвърляше да хване някоя риба или жаба.

Когато приближиха предградията на градчето Сейнт Клауд, Коул спря за малко и заповяда на Солджър Бой да скочи отзад в кабриолета и да стои там.

— Изглежда толкова безопасен, че хората често се лъжат. Освен това не се погажда много с чуждите коне — отговори Коул на немия въпрос на Алена.

Междувременно те вече се движеха по една улица, от двете страни на която се редяха магазини. Пред тях се появи голям тухлен склад, боядисан в жълто. Край него се шляеха неколцина мъже. Над една от големите врати бяха изписани с неопитна ръка думите:

„Лавка
Бира: 5 цента
Храна: 50 цента
Нощувка: 25 цента“

Коул спря кабриолета плътно до реката и бръкна под седалката. Не извади обичайния си бастун за разходка, а една дебела възлеста тояга, в единия край на която остатък от недоотрязан клон образуваше нещо като дръжка.

— Искам да огледам тук за подходящи работници — обясни Коул с кисела усмивка, докато опъваше и масажираше изтръпналия си от пътуването крак. — Тези там вече са имали спречквания с някои работодатели, затова взех тоягата. Ако всичко мине добре, след няколко минути ще се върна. Но трябва настойчиво да те помоля да не слизаш от кабриолета.

Коул щракна с пръсти и Солджър Бой пристигна тичешком.

— На място! Пази! — заповяда той на кучето.

След това тръгна към склада и изчезна през една от вратите. Едва се беше изгубил от поглед и мъжете започнаха да се приближават към кабриолета. Не всеки ден можеха да видят подобна красива картинка, а дългите зимни месеци в лагера на дървосекачите наближаваха.

Алена се правеше, че не ги забелязва, но един от тях — грамаден мъж, чиято руса коса стигаше до раменете и чийто бичи врат изцяло бе покрит от брадата му, нахално застана до кабриолета. Дълбоко ръмжене се изтръгна от гръдния кош на Солджър Бой, когато мъжът сложи крака си върху стъпалото.

— На ваше място бих внимавала повече! — предупреди Алена мъжагата.

— Глупости, да не би да ме е страх от този пес! Ще му извия врата. — Мъжът се опита да ритне кучето отстрани, но то ловко

избягна удара и приклепна с оголени зъби и настръхнала козина на врата, извън обсега на негодника.

— Сега ще ти покажа аз на теб. Ще те науча на уважение, проклет помияр! — Мъжът се огледа, търсеше нещо с очи, след това разбута грубо с раменете си няколко души и веднага се върна, държейки в ръцете си дълга около метър дъска. Дървосекачът замахна широко и удари кучето с пълна сила през гръдния кош. Чу се звук, като че ли нещо тежко се удари в дебел дънер. Животното ухапа светкавично дъската и с рязко дръпване на масивния си череп я изтръгна от ръцете на мъжа. Жълтите очи на черното чудовище искряха от смъртна омраза, когато тръгна към мъжа с оголени зъби и глухо ръмжене.

— Солджър! — прозвуча в този миг резкият глас на Коул и кучето замръзна по средата на атаката. — На място!

Животното послушно се оттегли и легна пред кабриолета. Оттам то внимателно наблюдаваше сцената. Когато Коул приближи, русият великан се изрепчи:

— Имате късмет! Ако не бяхте дошли, щях да извия врата на този пес с голи ръце!

— Вие можете да говорите за късмет! Този вид кучета без никакво усилие повалят вълк. Всъщност те са предназначени за лов на мечки и бизони. С вас Солджър Бой щеше да се справи за минута!

Гъндър — така се казваше мъжът — се ядоса, че една мечка или един бизон могат да бъдат по-силни от него. А и не желаше толкова лесно да се предаде и да се посрами пред другарите си.

— Изчезвайте, човече! Искам още малко да си поприказвам с малката дама — изруга той Коул. Тъкмо понечи да протегне ръка към вътрешността на кабриолета и да сграбчи Алена, когато беше отхвърлен назад и се приземи на четири крака до крайбрежната ограда.

— Малката дама — подигра му се Коул — случайно е моята же...

Той не можа да продължи. Противникът му скочи сякаш на пружини и сграбчи краката му. Коул беше повдигнат като перце. Кучето почна да лае, когато видя двамата мъже да се мятат по откритото място пред склада. Дървосекачът с трясък блъсна своя противник в една голяма дървена врата. Коул запъна тоягата напреки под брадата на мъжа и с всички сили избута главата му назад, докато

другият беше принуден да го пусне и Коул отново усети почва под краката си.

Алена се отпусна върху седалката, но всичките мускули на тялото ѝ бяха напрегнати, докато наблюдаваше битката.

Лицето на Коул беше изкривено в гримаса, която по-вероятно бе причинена от болния му крак, отколкото от усилието, вложено в боя. Той отстъпи крачка назад и стовари тоягата върху широкия гръб на своя противник, но с това изтръгна от него само гневен вик. Коул удари отново. Този път дебелият край на тоягата улучи дървосекача малко под гръдната кост. Борейки се за въздух, мъжът се олюля назад. Коул го преследваше безмилостно и ударите се сипеха непрекъснато. Но като че ли удряше по някаква бъчва — вдигаше се много шум, а резултат нямаше. Тогава Коул хвана тоягата откъм тънкия ѝ край и вложи цялата си сила в последния удар. Гъндър приклезна леко. Очите му се изцъклиха. Коул бързо отскочи и подкара мъжагата пред себе си, като непрекъснато го ръгаше с върха на тоягата болезнено в корема. Клатейки се като подсечено дърво малко преди падане, Гъндър се запрепъва назад, докато стигна ръба на крайбрежната ограда. Там Коул реши боя с лек удар в гърдите. Гъндър падна назад в тинестата вода, като вдигна висок мръсен фонтан.

Подпрян на тоягата, Коул се огледа предизвикателно. Никой от останалите мъже не изглеждаше особено въодушевен от желание да заеме мястото на Гъндър. Тогава Коул се обърна и се качи в кабриолета.

— Кракът ти пострада ли? — попита загрижено Алена, докато се отдалечаваха от мястото на боя.

— Изглежда, малко го ожулих — отвърна мъжът ѝ, без да поглежда към нея.

— Защо всъщност имаш нужда от нови работници? — продължи да разпитва Алена.

— Далече на север имам големи гори. Време е и там да се започне дърводобив.

[1] Войниче (англ.). — Б.ред. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Потънала в мисли, Алена стоеше пред прозореца на своята стая и гледаше навън във вечерния здрач. Беше се появил лек ветрец от югозапад и беше нарушил околната неподвижност. Повърхността на виещата се река блестеше златисто в угасващата светлина. От време на време по нея минаваше полъх на вятъра и накъдряше огледалната вода. Подобна бе картината в мислите на Алена. Сред привидния мир на нейната душа се появяваха мрачни спомени, които изплуваха от дълбините и се разбиваха на малки вълни в скритите под повърхността скали.

Досега беше приемала станалото с вдигане на рамене, но мисълта, че Коул се е оженил за нея, защото тогава е смятал това за единственото правилно решение, стърчеше като застрашителна скала в потока на нейните чувства. Тя упрекваше Коул, че я е използвал единствено заради взаимната изгода. Но все не успяваше да го накара да почувства справедливия ѝ гняв, който по нейно мнение той заслужаваше.

С тъжна въздишка Алена отново се зае с прекъснатия си тоалет. Докато се мъчеше да се справи с малките блестящи копченца на жълтата си рокля от тафта, тя пожела Коул да е до нея, за да ѝ помогне. Но адвокатът от Пенсилвания бе пристигнал скоро след завръщането им от Сейнт Клауд и Коул веднага се оттегли с него в кабинета си. Обзета от лошо настроение, Алена махна стола, с който беше подпряла бравата на вратата, намираща се на отсрещната стена на банята. Това беше съвсем излишно, тъй като от съседната стая не долиташе и най-малкият шум.

Някакъв часовник удари с ясен звън половин час. Изненадана, Алена погледна към полицата над камината. През деня някой трябва да е поставил там богато украсения часовник без нейно знание. Едва доловим шум край вратата я накара да се обърне. Косите ѝ настръхнаха, но нямаше никой. Бързо взе една лампа и изтича в коридора да провери. И тук не се виждаше никой. Страхуваният се от светлината посетител беше изчезнал безследно. Алена не можеше да

намери обяснение на това. Коя беше тази Минди, чието име Коул беше извикал в деня на тяхното пристигане? Какво общо имаше тя с къщата и с Коул?

Замислена, Алена се върна в спалнята си. След няколко минути семейство Дарви щеше да пристигне, а Коул още не беше се преоблякъл за вечеря.

Младата жена застана пред голямото огледало и за последен път се огледа със задоволство. Въпреки първоначалния отказ да носи дрехите, които Коул ѝ беше подарил, този път тя се беше облякла много грижливо. Не можеше да открие и най-малкия недостатък във външния си вид. Блестящата ѝ коса беше прихваната на тила от фина прозрачна копринена мрежа. На ушите ѝ се поклащаха капковидните диаманти. При цялото си непредсказуемо държание Коул сигурно щеше да е доволен от нея, помисли си Алена.

Гласове долетяха от залата. Очевидно Майлс посрещаше вече гостите. Докато Алена слизаше надолу по стълбите с шумящи тафтени поли, Брегър заряза своите дами и избърза насреща ѝ.

— Вашата красота е като топъл пролетен ден в тази студена страна, мадам — поздрави я той с дълбок поклон.

— Много сте любезен, мистър Дарви — отвърна Алена с усмивка.

Когато минаваше през залата под ръка с Брегър, за да поздрави майка му и сестра му — Елеонор и Каролайн Дарви, тя забеляза въпросителния поглед на лакея и му каза дискретно:

— Моля ви, Майлс, уведомете доктор Лейтимър, че нашите гости са пристигнали.

— Едва дочакахме да се запознаем с вас, мисис Лейтимър — каза сърдечно майката на Брегър. Дъщеря ѝ само кимна. Не искаше толкова лесно да отстъпи пред новата мисис Лейтимър. Нали тъкмо тя е насърчила Коул в неговата глупост и го е тласнала в ръцете на Роберта? Навремето Каролайн бе хранила надеждата да стане жена на Коул. Но те бяха израснали като близки съседи и се чувстваха по-скоро брат и сестра. След смъртта на Роберта надеждата на Каролайн бе пламнала отново, но Коул пак си бе довел съпруга отдалече. Още една жена от Южните щати! Каролайн беше вече на двадесет и седем години, а още не беше минала под брачния венец.

Вратата на кабинета на Коул се отвори и отвътре се чу гласът му:

— Добре, Хорас, по този въпрос съм готов изцяло да ви се доверя.

Когато двамата мъже влязоха в залата, Алена веднага забеляза, че Коул се опира на бастуна си по-тежко от обикновено. Не беше се преобличал след пътуването. Той поздрави дамите с бегла усмивка, при което погледът му за секунди се спря върху жена му. Към Брегър отправи само кратко кимване. Алена отиде при него и го хвана под ръка.

— Няма ли да се преоблечеш преди вечеря? — попита го тя така, че другите да не чуят.

Коул само я изгледа хладно и отчуждено и поклати мълчаливо глава. Когато придружи Алена до салона, младата жена с тревога забеляза колко несигурна беше станала походката му.

— Има ли ти нещо? — запита тя уплашена.

— Не, нищо. От дългото седене кракът ми съвсем се вдърви. Това лесно ще се оправи, щом малко го раздвижа.

Когато Майлс сервираше в салона напитки на гостите, Коул улови погледа на лакея и посочи с незабележимо кимване гарафата с бренди. С непроницаем израз на лицето Майлс изпълни нямото желание на своя господар. Коул обърна първата чаша на един дъх и подаде да му наляят отново. Направи се, че не забелязва загрижения поглед на Алена.

— Винаги ли пиеш сам, Коул? — пошегува се Брегър. — Ценя твоя навик да пиеш бренди преди вечеря. Това е признак на добро възпитание!

Елеонор Дарви намръщи нос при думите на сина си като възмутена матрона.

— Струва ми се, че доста мъже са разсипали здравето си от това, че прекалено често са прибягвали към алкохола — забеляза тя поучително.

За щастие в този момент се появи лакеят и обяви, че вечерята е сервирана. Алена се изправи с облекчение, хвана мъжа си под ръка и тръгна пред гостите към трапезарията, както подобаваше на изискана домакиня. Адвокатът мистър Бър предложи ръката си на мисис Дарви, а Брегър, ще не ще, трябваше да се задоволи със сестра си. В замяна на това на масата беше настанен до домакинята. Коул седеше на другия край на дългата маса. В погледа му се четеше неприкрит яд и Алена се

питаше с какво този път си е навлякла гнева му. Може би защото Брегър седеше толкова близо до нея и непрекъснато я обсипваше с комплименти?

При ордьовъра разговорът вървеше едва-едва. Говореше се за повече или по-малко незначителни неща. Но накрая Елеонор Дарви не можа да обуздае своето любопитство и подхвана тема, която от дълго време я занимаваше.

— Коул, ти още не си ни разказал как всъщност се стигна до вашата женитба. Честно казано, и досега не мога да проумея как е бил сключен този брак в твоё отсъствие. Всичко е законно, нали? Искам да кажа, вие наистина сте женени или...

— Разбира се, лелю Ели — отговори Коул, явно раздразнен. — Но ако не ми вярваш, мистър Бър може да го потвърди. Все пак той е адвокат.

— Така е — побърза да ги увери Хорас Бър. — Сключването на брака е извършено съгласно всички изисквания на закона.

— Но какво казаха вашите родители за това? Те не биха ли предпочели обичайната женитба с венчаване в църква, мисис Лейтимър? — осведоми се старата дама, обръщайки се към Алена.

— Моите родители не са между живите, мадам — отговори Алена на явно невинния въпрос. — Те, както и двамата ми братя, загинаха през войната.

Неловко мълчание се възцари след нейните думи. Алена скръсти ръце в скута си и попита с достойнство:

— Имате ли други въпроси, на които бих могла да отговоря, мисис Дарви?

Брегър се чувстваше задължен да извини майка си за неприятното любопитство.

— Моля ви да ни простите, Алена, че така безсрамно ви разпитваме. — Той усмихнато положи ръката си върху нейната.

Младата жена му отвърна с благодарна усмивка, но когато видя как Коул мрачно се бе втренчил пред себе си на другия край на масата, веднага стана сериозна. Очевидно нейният мъж не одобряваше нищо от това, което Брегър вършеше или казваше. Тя направо не можеше да повярва, че той ревнува, защото беше много по-мъжествен, а и изглеждаше много по-добре от Брегър. Трябваше да има и нещо друго зад цялата работа.

— Не е възможно Коул да се е оженил за вас само от чувство за дълг, Алена — продължи да бърбори Брегръ. — Винаги досега се е представял достойно като мъж, не само през войната, но и в любовта. За това има достатъчно доказателства. — Когато другите напрегнато замълчаха, той грабна чашата и произнесе тост за младоженците. — Пия за вашия брак, независимо по какви причини е сключен!

— Брегръ! — Мисис Дарви беше ужасена от липсата на всякакъв такт у сина си. — Искаш целият свят да ни сметне за простаци ли?

Брегръ само повдигна рамене.

— Исках само да обясня на Коул, че с втората си женитба е направил по-добър избор. Ако не вижда какво съкровище е довел по нашите земи, тогава е просто един проклет глупак!

— Ти я познаваш едва от вчера — припомни Каролайн на брат си.

— Въпреки това би било истинско безобразие, ако Коул се е оженил за Алена, само заради някакви си съображения и интереси — продължи Брегръ.

Коул ядосан бутна чинията с десерта настрани и се изправи.

— Всемогъщи боже! — изруга той. — Всичките тези приказки ми дойдоха до гуша! Нахвърлихте се върху мен като лешояди на мърша и оставихте само кокалите.

— Лешояди? — повтори Елеонор Дарви засегната. — И таз добра!

Коул не обърна внимание на нейната забележка.

— Не можете ли да разберете, че съм се оженил последователно за две жени, които случайно се оказаха братовчедки. Може би начинът, по който беше сключен този брак, не е съвсем по вкуса ви. Но това, което ни доведе пред олтара — продължи той, спирайки погледа си върху Алена, — беше просто съдба!

Думите му боднаха остро Алена. Тя не можа да устои на изкушението да върне удара на мъжа си.

— Слушай, янки — каза тя с очарователен южняшки акцент, — ако още веднъж ме сравниш с Роберта, така ще те наредя, та ще имаш чувството, че цялата армия на Южните щати заедно с каруците и мулетата те е прегазила!

При тези шеговити думи тя се усмихваше толкова лъчезарно, че компанията на масата имаше нужда от известно време, за да проумее

дълбочината на казаното. Най-после Хорас Бър се изкашля, а Каролайн се изкиска приглушено. Брегър стана и започна да ръкопляска. Когато шумът поутихна, Коул измърмори:

— Моля за извинение, Ал. Не исках да кажа това.

— Ал! — извика Каролайн и почти се задави. — Да не искаш да кажеш, че тя...

Мисис Дарви изпитваше неудобство да постави въпроса, но любопитството ѝ надделя.

— Това същият Ал ли е, който те беше попарил, Коул? — Нейното семейство с дни се беше смяло на тази комична история, а ето че виновницата за всичко това се намираше пред тях.

Коул отново беше седнал и погледът му мрачно се местеше от един на друг.

— Точно така. Тогава Алена се беше преоблякла като момче и се наричаше Ал. Узнах това, едва когато вече се бях оженил за Роберта.

Алена погледна усмихнато присъстващите и запита с престорена наивност:

— Коул разправял ли ви е какво се случи в конюшната? А историята с коритото за вода? Споменавал ли е, че щеше да ме набие, ако не беше се намесила Дулси?

Когато видя, че погледът на Коул все повече и повече предвещаваше буря, усмивката ѝ стана още по-лъчезарна. Но за да го укроти, тя стана от масата и предложи като любезна домакиня:

— Може би дамите ще предпочетат да минем в салона и да оставим господата с техните пури и брендите.

На вратата тя се обърна още веднъж. Очите на Коул я пронизваха, но в тях се четеше и нещо друго, освен гняв. Нещо, което Алена не можеше точно да определи. Мистър Бър се надигна пръв и се сбогува. Трябвало рано на другата сутрин да пътува.

— Ще получите колкото е възможно по-скоро вест от мен, Коул — каза той, докато домакинът го придружаваше до вратата. — Бъдете сигурен, че ще направя всичко възможно да разреши проблема, за който говорихме.

Когато Коул се завърна при компанията, лицето му представляваше изкривена от болка гримаса. Той забеляза, че Брегър внимателно го наблюдаваше, и се стегна. Без да каже дума, се отправи към кабинета си.

В салона Алена слушаше бърборенето на мисис Дарви само с половин ухо. Всичките ѝ мисли бяха при Коул. Пронизващият му поглед я беше обезпокоил дълбоко.

Внезапно разговорът на дамите бе прекъснат от трясъка на счупено стъкло и от вбесения глас на Коул.

— По дяволите, човече, чух вече достатъчно!

— Слушай, Коул! — долови се гласът на Брегър.

— Вън! Напусни веднага къщата ми, преди да съм те изхвърлил!

Неприятно изненадани, трите жени бяха млъкнали. Разстроена, Алена се изправи и последва мисис Дарви и дъщеря ѝ до гардеробната. Брегър изскочи от кабинета на Коул със зачервено от гняв лице.

— Ужасен човек — мърмореше той под носа си. Когато забеляза загрижения поглед в очите на Алена, припряно се извини. След това се обърна и напусна къщата, придружен от майка си и сестра си.

Коул наблюдаваше прибързаното тръгване на гостите, подпрян на вратата на кабинета си. Жена му се опита да поиска някакво обяснение за изблика на гняв, но Коул изсумтя презрително и тръшна вратата зад себе си. С високо вдигната глава обидената Алена се изкачи по стълбите. Ако господарят на къщата можеше да размишлява насаме, то и господарката имаше същото право.

В стаята си тя застана пред огледалото и разгледа загрижено отражението си. Знаеше точно какво я мъчи. Онези часове в хотела не ѝ излизаха от главата. Всяко докосване, всяка целувка горяха като огън в паметта ѝ и събуждаха в тялото ѝ дълго потискани желания.

В залата прозвучаха неравномерни стъпки. С напрегнати сетива и разтуптяно сърце Алена се ослушваше. Дали ще дойде, изпълнен с гняв или с нежност, при нея? Или щеше отново да се наведе над леглото ѝ и да я наблюдава как спи?

Стъпките замряха пред стаята ѝ, след това вратата се отвори рязко и Коул прекрачи прага. Устните му бяха стиснати, а очите зачервени. Все още носеше черните панталони. Копринената му риза беше разкопчана до колана. Алена подозираше, че е пиан, но изглежда, добре се контролираше.

Дълго време стояха мълчаливо един срещу друг. Лампата зад Алена пронизваше с лъчите си тънката ѝ нощница и разкриваше пред възхитения поглед на Коул женските ѝ прелести.

— Желаете ли да говорите за нещо с мен, майоре? — запита го тя с треперещ глас.

Коул се опита да избегне темата, която така го глождеше.

— Ти беше красива тази вечер, Алена.

Когато жена му не отговори нищо, той се доближи до гардероба и докосна с върха на бастуна си една фуста. Очевидно износеният вид на дрехата не му харесваше.

— Когато вчера отидохме в полето, имах чувството, че виждам Ал в тези мизерни дрехи.

Алена се направи, че не разбира.

— Това винаги ви е дразнило.

— Но сега, изглежда, Ал е престанал да съществува — измърмори Коул разсеяно.

— Наистина ли мислите така, майоре?

Това обръщение унищожи и последния остатък от самообладанието на Коул.

— По дяволите, Алена! — изрева той с такава сила, че младата жена потрепери. Той дръпна и другата врата на гардероба и гневно посочи съдържанието му. — Там висят куп изящни рокли, а ти се обличаш с парцали!

— Точно така, сър. Дрехите може да са мизерни, но са си мои. Нима тази вечер ви разочаровах? Нима не проявих уважение към гостите?

— Не, разбира се, че не! — махна ядосано с ръка Коул. — Ти правеше чест на дома ми.

— Въпреки това ми се струва, че с нещо съм предизвикала вашето недоволство — продължи Алена успокоена. — През цялата вечер имахте толкова мрачен вид.

— Това беше само заради онзи проклет ласкател, който непрекъснато се усукваше наоколо ти. От първия ден си загуби ума по тебе, но аз нямам намерение да те делия с никого. — Още не довършил думите си, Коул вече знаеше, че се е изтървал като последен глупак. Алена беше скочила и го гледаше, пламнала от гняв.

— Не бива да се безпокоите за това, доктор Лейтимър. Аз не съм жена, която се захласва по всеки мъж! — Ядосана, тя закрачи напред-назад из стаята и попита с хаплива подигравка: — Що за човек сте вие? Какво ви скимна да поканите хора на вечеря, а след това просто

да ги изхвърлите? Вашите маниери като домакин трудно могат да се нарекат безупречни. Държахте се като магаре...

Коул я прекъсна гневно:

— Аз посочих вратата само на Брегър!

— Защо го мразите толкова? Да не би случайно причината да е в това, че за разлика от вас той все още практикува професията си на лекар?

— Доктор, пфу! Този дръвник...

— Достатъчно! — извика Алена, когато забеляза, че мъжът ѝ се готви да продължи с ругатните по адрес на Брегър.

Но Коул не можеше да бъде спрял.

— Ако останеше на него, отдавна да е отрязал проклетия ми крак!

— Казах, престанете! — извика Алена, докарана до границата на самообладанието си. — Пет пари не давам за вашите долни клеветнически излияния. Пълен сте с омраза и злоба!

Коул се засмя цинично.

— Роберта и ти имате повече общи неща, отколкото ти се ще да признаеш. Злоба и омраза! Колко често съм слушал тези думи от нея! Вие сте от един дол дренки с твоята братовчедка.

Гласът на Коул беше прегракнал и почти пресекуваше. Жестока борба кипеше в гърдите му. С голяма мъка успяваше да обуздае плътското си желание към Алена. С каква радост би удавил тази отвратителна препирня в страстна прегръдка. Въпреки това той продължи:

— В едно нещо обаче превъзхождаш братовчедка си: тя обещаваше неща, които не можеше да даде, а ти ми отказваш това, което можеш да дадеш.

Чашата преля. Извън себе си от възмущение, Алена пристъпи към Коул.

— Предупредих ви да не ме сравнявате с Роберта, проклет янки!

— Аха, сега играеш ролята на невинна девица, но едва-що Роберта си отиде и се яви ти. Да се омотае проклетият янки! Да се примами синята куртка в капана, да се притисне до стената! Колко ти плати тая кучка Роберта, за да прахосаш девствеността си с мен?

Чу се силно изплющяване.

Алена бе ударила на Коул звучна плесница. Преди да успее да си отдръпне ръката, той я сграбчи за китката. В следващия миг устните му се впиха в устата ѝ. Той я притисна бурно и задуши всички нейни протести с брутална целувка. Дълго потисканото желание си проправи път с всички сили. Той повдигна Алена, докато тя почувства между бедрата си властния напор на неговата мъжественост. Пламенната му атака прониза Алена като огън. Останала без дъх, тя беше неспособна да мисли трезво. Липсваше ѝ както волята, така и желанието да отблъсне Коул от себе си. Но той внезапно я пусна. Тя политна назад и си пое дълбоко въздух. Всичкият ѝ гняв се беше изпарил.

— Това трябва да ви е за урок, мадам — задъхано и с прегракнал глас каза Коул. — Досега търпях този ненормален брак, но вече край на всичко. Ти ми принадлежиш и аз ще те имам където и когато поискам!

— Но ние се споразумяхме...

— Където и когато поискам! — повтори Коул натъртено.

След това се наведе за бастуна си, излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Алена крачеше като сомнамбул напред-назад из стаята си. Скъси фитила на газената лампа, докато спалнята се изпълни с дълбоки сенки. Както беше с дрехите, тя се пъкна под завивките и се сви на кълбо, но дълго време не можеше да заспи. Споменът за възбудата на Коул твърде силно се беше врязал в паметта ѝ. Едва в ранните сутрешни часове дрямката се смили над младата жена и я освободи от мъчителните мисли.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Утринните мъгли още се влачеха из долината, когато Алена се надигна и грижливо се облече. Беше твърдо решена да проведе сериозен разговор с Коул. Или ще живеят като истински съпрузи, или не. Във всеки случай тя не беше склонна да приеме без съпротива неговите капризи.

Когато обаче слезе по стълбите и се отправи към затворената врата на кабинета, Майлс се появи от задната част на къщата и ѝ препречи пътя.

— Моля да ми простите, мадам — каза той, явно смутен, — но доктор Лейтимър ми заповяда изрично да не пускам при него никого и особено вас.

Алена гледаше безмълвно прислужника.

— Добре, Майлс — каза тя накрая и по този начин го избави от крайно неудобното му положение.

Тя закуси сама. Погледът ѝ непрекъснато се спираше върху празния стол на Коул. Най-после се надигна и тръгна към залата, без да докосне вкусните неща, подредени върху чинията ѝ. Когато се качваше по стълбите към своята стая, тя видя мисис Гарт, икономката, да отива към кабинета на Коул. В ръката си държеше сребърна табличка с пълна бутилка бренди.

Алена направи ядна гримаса. Очевидно цялата прислуга знаеше какво се разиграва зад затворените врати. Само господарката беше изключена от всичко това. Изглежда, Коул искаше да удави мъката си в бренди и не желаше никой да го смущава. Така да бъде, каза си Алена и вдигна предизвикателно глава. И това ще мине. Все някога той трябва да се появи.

Следобед от кабинета на мъжа ѝ прозвуча монотонно пиянско пеене, но дебелията дъбова врата не позволяваше да се разбере нито дума. Кочияшът Оли беше сменил Майлс и седнал на стол, пазеше пред вратата на господаря си. Късно вечерта той беше сменен от сина си Питър, а след това дойде ред отново на лакея Майлс.

Това продължи цели три дни. Алена не предприе никакъв опит да говори с Коул.

Когато на третата сутрин Алена закусваше малко по-късно от обикновено, тя се чувстваше потисната и сломена. Коул още не се беше появил. Всичките ѝ надежди за решителен разговор с него се бяха стопили. Сега ѝ се искаше само да го види. Но дори за това, изглежда, нямаше особена надежда.

Ненадейно Алена почувства, че тайно я наблюдават. Когато се съвзе от уплахата и се обърна рязко, вратата на кухнята се затвори с леко поскърцване. Там имаше някой.

Алена бързо остави чашата си и се втурна в кухнята. Нищо! Ядосана трябваше да си признае, че от прекалено умуване очевидно е започнала да вижда призраци. Ако незабавно не си намереше някакво занимание, което да я поразсее, съществуваше опасност и тя като Коул да посегне към бутилката. Такова занимание би могла да бъде подивялата розова градина!

Радостна, че е открила нещо, което да я отвлече от мислите за Коул, тя изтича нагоре по стълбата и облече най-грозната си дреха — вдовишкото облекло.

Когато стигна до градината, Алена крадешком погледна към прозореца на Коул. С удовлетворение забеляза, че тежките завеси са спуснати. Взе от градинарската барака лопата и гребло и старателно се залови за работа. Отпусна се на колене и внимателно започна да почиства розовите храсти от плевели и сухи листа. Така тя работи усърдно известно време, след което се изправи, за да огледа резултата от труда си. С една кърпа избърса запотеното си чело и бегло погледна към прозореца на кабинета. Това, което видя, я накара да замре. Той стоеше край широко отворения прозорец в безукорно облекло и с димяща пура между пръстите. Небрежно гледаше надолу към жена си, чиято вдовишка рокля беше изцапана с кал.

Алена простена измъчено. Три утрини бе чакала нейният господар и повелител да благоволи да се появи и ето го сега там, горе, облечен като по журнал! Каква полза от всичките ѝ усилия?

С леко изсцракване Коул затвори прозореца и изчезна от погледа ѝ.

— Непременно в това облекло ли трябваше да ме види! — каза си отчаяно Алена на глас.

— Моля за прошка, мадам — прозвуча гласът на Брегър Дарви.
— Ако желаете, веднага ще си вървя, без да хвърля дори един поглед към вас.

Кръвта нахлу в главата на Алена.

— О, доктор Дарви! Не ви чух да идвате и честно казано, днес не съм подготвена за посещения. — Тя посочи извинително окаляната си с градинска пръст рокля.

Брегър слезе от коня и го завърза за оградата.

— Очите ми са в състояние да отдадат почит на красотата, независимо в какъв вид се предлага тя — отвърна мъжът с лек поклон.

За секунди Алена го гледаше объркана, но след това схвана комплимента и с усмивка се включи в играта.

— Много сте галантен, сър — отговори тя с реверанс, — и думите ви радват сърцето ми повече от този прелестен августовски ден. Ако и зимата е също такава, страховете ми за тукашния климат са били неоснователни.

— Зимата! Мила Алена, за съжаление трябва да ви разочаровам. Наивно е да мислите, че това е нещо повече от едно късо циганско лято. Ако оставите вашите рози така, следващата пролет те положително ще са измръзнали.

— О, наистина ли така смятате? — Твърдението, че всичките й усилия са били напразни, огорчи Алена.

Брегър с радост се възползва от възможността за един малък урок.

— Ако натрупате градинска пръст около корените на растенията и ги покриете изцяло с дебел пласт сухи листа, може би ще преживеят.

Алена се усмихна.

— Вие сте истински джентълмен. Яздили сте толкова дълго, за да дойдете и да ми помогнете с думи и дела да реша проблемите си с градината.

С широк жест Брегър свали шапката си.

— Мадам, бих яздил хиляди мили, само за да хвърля един поглед на красивото ви лице!

— А аз вече си мислех, че след случилото се онази вечер никога няма да ви видя.

Лицето на Брегър изведнъж стана сериозно.

— Често пъти Коул и аз сме имали сериозни разногласия помежду си — призна той колебливо с дълбока въздишка. — Причината за моето днешно идване беше желанието по някакъв начин да му се извиня.

— За съжаление не бих могла да ви помогна — отвърна Алена. — Ще трябва да се оправите с Коул на четири очи.

— Сигурно е така, но бих искал само да знам какво става с него. Каквото и да се опитам да му кажа — винаги е неправилно. Откакто се върна от армията, сякаш е друг човек. Дали не ме упреква тайно, че отвратен от лудостта на войната, аз не се записах като него доброволец и не минавам за добър патриот? А какво спечели той от всичко това? Един куц крак! Може би се ядосва, като ме вижда без недъзи и в най-добро здраве. Един ден положително ще разгада мислите му и тогава ще оправя всичко между нас. Но дотогава бих ви помолил от мое име да му поискате извинение.

Застанала с гръб към къщата, Алена гледаше как Брегър Дарви се метна на седлото и препусна към дома си. Когато вратата зад нея се отвори, беше сигурна, че това е Коул. Без да се обръща, тя изчака той да се приближи.

— Брегър си отиде, следователно няма за какво да се тревожиш — каза най-сетне тя и тъй като Коул не проговори, добави с въздишка: — Беше дошъл, за да ти се извини за всичко, което ти е наговорил.

Тъй като мъжът ѝ продължаваше упорито да мълчи, Алена го погледна спокойно в очите. Носеше безупречна бяла копринена риза и сива жилетка с панталони на рибена кост, но лицето му изглеждаше преуморено и отпуснато.

— Чаках те, защото трябва да си поговорим за някои неща.

— Съжалявам, Алена — каза Коул и бързешком я погледна, — но през последните дни не бях в състояние да водя подобен разговор с никого.

— Имах възможност да забележа това — отвърна тя и веднага прехапа устни, но горчивата забележка вече не можеше да бъде оттеглена. Коул не направи опит да се оправдава, а гледаше мълчаливо огрените от слънцето хълмове в далечината.

Алена не се предаде.

— Ние с теб имаме споразумение, което гласи, че ти ще се обръщаш към мен винаги когато ти потрябвам, и че винаги ще ме

уведомяваш за своите намерения.

— Моите намерения са съвсем почтени — отвърна Коул, като се поклони леко. — Ако си спомням добре, в брачния договор между другото пишеше, че ще бъдем заедно в добро и в зло, докато смъртта ни раздели.

Алена се почувства засегната от начина, по който той така лековато оправда поведението си. Изглежда, не се интересуваше особено от нейните чувства.

— Ние имахме споразумение — настояваше тя, — но ти наруши даденото обещание.

— Аз съм давал много обещания и клетви: една като лекар, една като гражданин на тази страна и две като съпруг. И всеки път това ми е създавало затруднения.

— Говориш за почтеност, но как стои въпросът с другите две части на твоето обещание, имам предвид любовта и взаимното уважение?

Такова развитие на разговора явно бе неприятно за Коул.

— Винаги съм гледал с недоверие на това, което наричат любов от пръв поглед. Откъде да знам какво представлява истинската любов? Когато мъж и жена взаимно се разбират, тогава любовта помежду им започва да расте и с течение на времето става все по-голяма.

Алена не можеше повече да се въздържа. Потиснатите чувства и разочарования се изляха в поток от думи.

— При всичкото уважение, което ти дължа, намирам, че говориш като сляп глупак, който нищо не знае! Едно семе с години може да лежи в цепнатината на някоя скала, но когато вятърът го отвее върху топла, влажна почва, от него може да израсте могъщ дъб, който да надживее столетията. Така е и с любовта. Тя трябва да бъде подарена на другия, да бъде споделена с него, за да расте, а не да се провали безславно.

Очите на Алена блестяха, на лицето ѝ бе отразена цяла гама от дълбоки чувства, когато продължи, изпълнена със страст:

— Ти, напротив, си като буреносен облак в зноен летен ден. Ти се сърдиш, гърмиш и вдигаш много шум. Мяташ мълнии, пред които бедното беззащитно създание се крие. Но докато този облак не излее своя дъжд, земята си остава суха и неплодна, каквато е била винаги

преди това. Каква полза тогава от всичките превземки и всичкия шум, ако с тях не може да се постигне нищо добро?

Преди Коул да успее да направи някаква снизходителна забележка, Алена просто го остави и изчезна с развята рокля в къщата.

Той я последва в залата и я видя точно когато изчезваше от погледа му нагоре по стълбата. Веднага след това се чу как Алена умишлено затръшна с все сила вратата на спалнята след себе си.

Майлс от неудобство избягваше да погледне към своя господар, но Коул с мъка успя да потисне усмивката си.

— Майлс, кажете, моля ви, на Питър да занесе гореща вода на мисис Лейтимър. Тя несъмнено се нуждае от баня.

— Веднага, сър. Желаете ли сега да се сервира закуската ви, сър?

Коул кимна утвърдително и по лицето на прислужника премина израз на облекчение.

— Ани много ще се зарадва, сър — позволи си да отбележи Майлс.

Коул седна на масата за хранене и остави мисис Гарт да му сервира горещо кафе с малко бренди в него. До закуската изобщо не се допря. Той мислеше върху думите на Алена и беше склонен да се съгласи с тях. От всичко, което тя беше казала, извираше една природна мъдрост, която съвсем не подхождаше на младостта ѝ. Коул и преди беше имал случаи да се убеди, че в хубавата главичка на Алена се крие ясен и пъргав ум.

Едно ядно възклицание на жена му го накара да се изтръгне от своята замисленост. Тъкмо се надигаше, за да види какво става, когато тя изтича към него. В следващия миг възмутено му хвърли в скута вечерната си рокля в жълто и черно. Застана отпред и размаха гневно малък юмрук пред носа му.

— Противен янки! — изсъска тя. — По-скоро ще ходя гола, отколкото да облека някоя от твоите дрипи.

Коул можеше да види как сивите очи на Алена буквално искрят от гняв.

— Не бих имал нищо против, мадам! — каза той спокойно. — Но първо искам да разбера какво точно се е случило.

С рязко движение, при което Коул се приготви за нещо по-лошо, Алена дръпна роклята от скута му и я разгърна пред очите му, така че

да може да види големите дупки от изгорено върху горната част на полата.

— Наистина ли мислиш, че мога да направя такова нещо? — попита Коул ядосано. — Не съм аз, по дяволите!

Алена гледаше роклята и с мъка сдържаше сълзите си. Колко се беше надявала да му хареса с нея!

— Алена! — Когато видя замъглените ѝ от сълзи очи, гневът на Коул се изпари със същата бързина, с която беше се надигнал. — Не мога да си представя някой в тази къща да стори такова нещо. Да не би вятърът да е отвял роклята в камината?

— В камината нямаше огън — прошепна тя тихо. — Някой е подпалил няколко трески борина и е сложил роклята отгоре.

— Моля те, повярвай ми, че не съм способен на такава постъпка — настояваше Коул. — Но кой би могъл да бъде? Имаш ли някаква представа?

— Какво значение има? — Алена говореше толкова тихо, че Коул трябваше да напрегне слуха си, за да разбира думите ѝ. — Беше една от най-хубавите ми рокли. Мисис Хоутърн ми помогна да си я купя. — Гласът ѝ пресекна и тя се обърна, хълцайки. — Искях да се гордееш с мен. Със собствени сили, без твоя помощ исках да се явя така пред теб.

Коул се беше примирил с истериите на Роберта и те бяха станали постоянна съставна част от живота му с нея, но гледайки сълзите на тази крехка, малка жена, той се чувстваше несигурен и безпомощен. „И сега, какво? — мисълта прониза мозъка му. — Кажй ѝ нещо, за да я разсееш. Всичко друго би било по-добро от тези сълзи.“

— Какво виждат очите ми? — каза той шеговито и успокоително. — Това ли е същият човек, който в разгара на войната ме измъкна от реката и ме спаси от удавяне? Това ли е същият Ал, който сега пролива сълзи за една изгорена рокля?

Алена го погледна право в очите и в същия миг Коул разбра каква грешка е допуснал.

— Аз бях младо момиче с коси до кръста. Бях възпитана в добро семейство, като истинска дама. — Алена си пое дълбоко въздух, за да се справи с дълбоката болка в душата си. — Всички са мъртви. Последна погребях майка си. След това трябваше да отрежа хубавата си коса и да си нацапам лицето. Трябваше да ходя във вонящи дрехи, да говоря и да се бия като някакъв нехранимайко. И през всичкото това

време трябваше да слушам приказките ти, че имам належаща нужда от баня. А и без това се чувствах толкова мръсна, че ми идеше да умра.

Алена се наведе над Коул и го погледна в очите.

— Не разбираш ли? Все още ли не го знаеш? Никога не е имало Ал! Това бях аз. Винаги съм била Алена. Ал никога не го е имало! — При тези думи тя се разплака неудържимо, грабна изгорената рокля и избяга от стаята.

Коул остана сам. Мълчанието легна тежко върху него.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Роклята не можеше да бъде поправена, но Алена бързо се съвзе от загубата. Когато настъпи нощта, тя вече дотолкова се беше успокоила, че можа да се огледа в стаята. За първи път забеляза, че в нейно отсъствие към досегашната мебелировка отново са добавени няколко предмета, без тя да е изразявала подобно желание. Първо беше голямото огледало, после — хубавият часовник над камината, а сега — едно меко, тапицирано в зелено кресло и персийски килим. Това беше също толкова неразбираемо, колкото и дупките от изгорено върху вечерната рокля.

През нощта премина силна буря, която смъкна последните есенни листа от дърветата. Дъждът течеше на струи по стъклата на прозорците, а нощното небе се разсипваше от светкавици. Но колкото бързо беше избухнала бурята, толкова бързо и отмина. Настъпи дълбока тишина.

На Алена ѝ се стори, че чува неспокойните стъпки на Коул в кабинета му, но след известно време стихна и този шум. Тогава тя угаси лампата и скоро потъна в сън. По-късно през нощта стреснато се събуди. Кучето тихо скимтеше в коридора пред вратата ѝ, а някъде долу откъм задната част на къщата ѝ се стори, че долавя призрачно дращене и тътрене на крака.

Алена събра всичкия си кураж, запали клечка кибрит и нахлузи домашната си роба. Предпазливо отвори вратата на стаята и надникна в коридора. Солджър Бой седеше пред стаята на Роберта и само хвърли кратък поглед към нея. След това започна да драска с лапа по вратата, издавайки леко скимтене, като че ли на всяка цена искаше да влезе в стаята.

— Хайде, ела, Солджър — повика го тихо Алена. — Там няма никой.

Солджър изръмжа леко, сякаш не беше на същото мнение. Тогава Алена превъзможна тревогата си и блъсна вратата към бившата спалня на Роберта. Кучето профуча покрай нея и взе да души из стаята, след

това внезапно застана неподвижно с наведена глава и започна да се ослушва.

Алена се огледа. Както винаги всичко беше на мястото си, само прозорецът беше широко отворен. Завесите се издуваха от нощния вятър и плющяха. Убедена, че е открила причината за цялата суматоха, Алена дълбоко въздъхна с облекчение.

Тя повика Солджър, защото искаше колкото се може по-бързо да напусне стаята на Роберта, но кучето не искаше да я чуе. Душейки и скимтейки, то клекна пред част от стената, която беше облицована с квадратни плочки от огледално стъкло. Тази огледална стена беше оброчена с драперия от червено кадифе. Кучето стоеше като заковано пред нея и се бе втренчило в отражението си, сякаш бе открило нов представител на своята раса.

— Марш навън, Солджър! — скара му се Алена. — Веднага излизай оттук!

Кучето подви опашка и с нежелание се запъти към вратата. Алена си легна отново, но трябваше да мине много време, преди да се успокои и отново да заспи.

На следващата сутрин тя не се яви в обичайния час на закуска и когато господарят на дома се осведоми за причината, получи от камериерката уклончив отговор, че господарката днес не се чувства добре.

Тогава Коул реши лично да провери как стоят нещата. Почука леко на вратата. Когато долови отвътре неразбираемо мърморене, влезе в стаята. Алена седеше по нощница с подвити крака в креслото. Като видя съпруга си, тя закри лицето си с шала, сякаш се преструваше, че не забелязва неговото присъствие. Коул веднага усети колко студено беше в спалнята. Огънят в камината беше угаснал и силният вятър явно беше изтеглил всичкия топъл въздух през комина.

— Трябваше да извикаш някого да оправи огъня, Алена — скара й се меко Коул. — В тази стая можеш да измръзнеш до смърт.

Без да отговори, Алена се сви още по-дълбоко в креслото. Тя чу как той отиде до камината и започна да нагласява клапата, която регулираше тягата.

— Правилно ли съм разбрал, че днес не се чувстваш добре? — осведоми се мъжът й.

— А, нищо особено — измърмори Алена.

— Помислих си, че все още ти е мъчно за роклята.

— Вече се примирих с това.

— Ако искаш някаква компенсация, лесно ще го уредим. Познавам един дамски шивач, който сигурно ще може да намери същия плат.

— Благодаря, но ще се оправя и без тази рокля. Имам още няколко, макар и не толкова хубави.

Коул търсеше начин да преодолее сковаността на този учтив, но безсмислен разговор.

— Смятах да отида малко на езда. Не би ли искала да ме придружиш?

Алена повдигна единия край на шала, който беше на главата ѝ, и изпитателно погледна към Коул.

— Съжалявам много, но днес не съм в състояние.

Коул почти изгуби търпение. Прекалено добре си спомняше колко често Роберта симулираше някакво неразположение.

— Ако имаш главоболие, мога да повикам Ани да донесе малко лед. Ледът намалява болката.

— Главата ми е добре — отвърна Алена, като подчерта ясно думата „глава“.

Коул постави ръка върху челото ѝ. Шалът падна от главата на Алена. Тя ядосано го стрелна с очи.

— Температура също нямам.

— Тогава не мога да ти помогна — каза Коул угрижено.

— Някои мъже толкова ли не могат да си представят какво означава да си жена? — Алена леко се беше изчервила. Очевидно ѝ беше неприятно, че я принуждават да дава обяснения. — Толкова малко ли познаваш жените, че не можеш да отгатнеш защо днес не се чувствам добре?

Коул най-сетне разбра и направи всичко възможно, за да прикрие веселата си усмивка.

— Моля да ме извиниш, че веднага не открих причината за твоето неразположение — каза той тактично. — Нормално би било като съпруг това да не ми убегне, но тъй като ние двамата водим малко странен брачен живот, донякъде мога да бъда извинен.

— Остави ме сама — простена измъчено Алена. Защо идваше при нея винаги, когато нещо не беше в ред? Никога ли няма да я види

като горда дама, изпълнена с достойнство и благородно държание?

— Ще те оставя сама, след като се погрижа за тебе — каза Коул, отиде в собствената си спалня и се върна веднага с бутилка бренди. Наля една глътка в чашата и я поднесе на Алена, която я пое с намръщено от отвращение носле.

— Мисля, че е по-добре да остана трезва и да изтърпя всичко в самота.

— Хайде, изпий го — ободри я Коул. — Като лекар мога да те уверя, че брендито е най-доброто лекарство за твоето състояние.

Алена подуши недоверчиво чашата.

— Смятах, че окончателно си закачил професията си на пирона.

— Как бих могъл да устоя на изкушението при толкова симпатична пациентка, която изцяло е оставена в ръцете ми? — отвърна той засмян и метна топло одеяло върху скута ѝ. — Ще позволи ли твоята гордост да ти донеса нещо от града? Какво ще кажеш например за кутия бонбони?

Неговото съблазнително предложение накара Алена да забрави яда си. От години не беше вкусувала бонбони.

Коул прочете отговора в очите ѝ и се засмя щастливо.

— Ще ти купя толкова много, съкровище, че да станеш противна и дебела, ако ги изядеш всичките. След това няма да имам друг избор, освен да анулирам нашия брак.

Алена видя дяволитата му усмивка и се усмихна топло насреща.

— Тогава донеси ми, моля те, само няколко.

— Добре, но те предупреждавам, че може би ще се върна късно. Имам да върша много работа.

Алена се облегна назад и скри разочарованието си зад шала. Коул разбра, че това е намек да си върви. Тръгна към вратата и каза:

— Днес вероятно ще вечерям в града. Така че няма нужда да ме чакаш.

Алена дръпна шала пред лицето си.

— Най-вероятно е и аз да вечерям в стаята си. Следователно няма нужда да се тревожиш за неканени гости.

— В такъв случай за известно време ще имам спокойствие от Брегр Дарви и неговото внимание към теб — отвърна Коул с бегла усмивка.

— Струва ми се, че вие имате някакъв особен двоен морал, майор Лейтимър. В Ню Орлиънс просто ме взехте, защото ме сметнахте за леко момиче. Предполагам, оправдавате се с това, че се е касало за задоволяване на телесна нужда. От друга страна, преценявате най-малкия флирт като срамно предателство и давате много шумен израз на своето възмущение.

— Има неща, които не можеш още да разбереш, Алена.

— Тук наистина сте прав, сър. — Алена отвърна на Коул с усмивка — едновременно въпросителна и объркана. Тя тайно се надяваше, че той ще се впусне в по-конкретни пояснения.

Коул вече си беше отворил устата за отговор, но в последния момент размисли. Кимна късо на Алена и напусна мълчаливо стаята.

Тя остана загледана във вратата дълго след като той беше излязъл. Как би могла някога да го разбере, когато той се оградяше с непроницаем зид от мълчание?

Беше вече почти полунощ, когато Алена чу, че Коул влиза в своята стая.

Известно време той ходеше насам-натам в тясната баня. За малко спря пред вратата на Алена. След това отново се отдалечи. Алена още дълго лежа будна и се вслушва в неравните стъпки, които приглушено долитаха от стаята на нейния съпруг.

На следващата сутрин Алена спря изненадана на вратата на трапезарията. На масата до приборите за закуска стоеше голяма, шарена тенекиена кутия. Към нея бе прикрепен с панделка малък букет от парички. През това време на годината те наистина бяха освежаваща гледка.

С мека усмивка Алена се отпусна на стола. Върху кутията имаше картичка, на която бе написана само една дума: „Алена“. Трогната от вниманието на Коул, тя помириса цветята. Знаеше, че това са обещаните предния ден бонбони. Ако се съдеше по голямата, пъстра, лакирана кутия, те бяха произведени в някой град от източната част на Съединените щати. По какъв начин Коул беше успял толкова бързо да ги достави?

Отговорът беше ясен: Роберта обичаше бонбони и ги ядеше по всяко време. Сега тя беше мъртва, но щеше ли да изчезне някога напълно от съвместния им живот?

Вратата изскърца леко, когато Коул влезе. Той се спря и дълго наблюдава младата си жена, облечена от глава до пети в сива коприна. Светлината на ранното утро я обгръщаше меко и от това тя изглеждаше като видение от света на сънищата. Тайнствената усмивка на тези меки, красиво извити устни почти спря дъха на Коул.

— Харесаха ли ти бонбоните? — попита той тихо.

— О, да, благодаря ти! — Засмяна, тя повдигна капака на кутията. При вида на намиращите се под него лакомства очите ѝ се разшириха. Коул наблюдаваше като омагьосан израза на красивото ѝ лице.

Алена взе от кутията един бонбон и предпазливо си гризна от него. След това затвори очи и въздъхна.

— Вкусът му е греховно хубав — засмя се тя. — Искаш ли и ти един?

Коул зае мястото си на масата и се усмихна тъжно.

— Оли, кочияшът, се кълне във всичко на света, че подобни бонбони много вредели на мъжествеността.

По устните на Алена пробягна подигравателна усмивка.

— Нима вярвате на приказките на стари мъже, доктор Лейтимър?

— Ако сега някой почне да твърди такова нещо и за водата, не бих могъл да му докажа противното. Особено напоследък — сухо отговори Коул.

Алена взе от кутията парче шоколад и го загледа замислено.

— Може би трябва да изядеш няколко бонбона. Така желанията ще те измъчват по-малко.

— Благодаря за предложението. Но се осмелявам да твърдя, че страстната ми натура в последно време не се е проявявала особено. Все пак ще положа усилия в бъдеще още по-добре да я държа под контрол. — Коул наблюдаваше сребърната дръжка на бастуна си, която представляваше глава на ловджийско куче. — Досега нямах представа, че един брак до такава степен може да прилича на монашески живот.

Дузина или повече отговори бяха на езика на Алена, но тя не искаше съвсем да развали шеговитото настроение, с което започна тази сутрин, и замълча в името на така желанния мир. Все някога щеше да дойде денят, в който ще припомни на Коул, че той получава точно това, което си беше пожелал.

На следващата сутрин Алена се яви в обичайното време за закуска и видя Ани, която възбудено ръчкаше нещо в камината на трапезарията. Цялата стая миришеше натрапчиво на изгорял шоколад. Един поглед към камината издаде причината: върху слабо тлеещите въглени лежеше шарената кутия с бонбони. Тя беше обгоряла и изкривена от огъня. Очевидно беше лежала там цялата нощ. При повнимателно вглеждане ставаше ясно, че някой напълно съзнателно беше изсипал предварително съдържанието на кутията върху въглените. Това не беше станало по невнимание, не беше и спонтанен дребнав акт на отмъщение, а обмислено и планирано действие. То показваше, че в тази къща Алена имаше враг, който я мразеше до дъното на душата си.

— Какво става тук? — прозвуча гласът на Коул от вратата.

Двете жени се обърнаха. В очите на Алена блестяха сълзи. Ани припряно обясни:

— Снощи, когато разтребвах, кутията беше на масата, сър. През нощта някоя коварна ръка трябва да я е хвърлила в огъня, но нямам ни най-малка представа кой е бил.

— Може би другите хора от прислугата знаят нещо за това. Веднага ще говоря с тях — отвърна Коул. — Подобни случки няма да се повторят повече, ако ще да сменя целия персонал!

Алена трепереше с цялото си тяло. Тя измърмори някакво извинение, обърна се и изтича към стаята си. Загрижен, Коул я последва до залата. Видя я да изчезва нагоре по стълбите. Но след няколко секунди чу изплашения ѝ глас:

— Коул, моля те, би ли дошъл за момент?

Коул забърза нагоре, доколкото му позволяваше раненият крак. Вътрешно беше подготвен за най-лошото. Но когато пристъпи в стаята на жена си и видя причината за нейното безпокойство, той се засмя с облекчение. На леглото лежеше кутия с бонбони, подобна на изгорената, само че двойно по-малка.

— Тази е на Минди — каза Коул. — Мисля, че без да подозираш, си си спечелила приятелка.

— Минди! Това сигурно е някоя от твоите любовници, които криеш тук, под носа ми!

— Любовница! Не ме карай да се смея! — отвърна Коул с усмивка. — Тя съвсем определено има нужда от любов, но не такава, за каквото мислиш. Струва ми се, че е време да се запознаеш с Минди. Хайде, ела!

С тези думи Коул хвана Алена за ръката и я помъкна въпреки съпротивата ѝ надолу по стълбите към задния вход на кухнята покрай слисаната прислуга. Той блъсна вратата и излезе навън. Огледа се бегло, след което каза на някого, когото Алена не можеше да види:

— Ето къде си била. Излез и престани да се криеш! Днес ще те запозная с новата господарка на къщата. Тя се казва Алена и е много симпатична млада дама.

Когато Коул отново влезе в кухнята, за голямо учудване на Алена подире му вървеше момиченце на не повече от шест-седем години. Малката срамежливо притискаше към гърдите си парцалена кукла и упорито гледаше в земята. Алена беше потресена от запуснатия вид на детето. Лицето му беше мръсно, изпоцапано със сажди, а дрехите — в окаяно състояние.

— Това е Минди — осведоми Коул жена си. — Никой не е успял да я накара да проговори.

— Боже господи, Коул! Какво сте направили с това дете! Тя е толкова мръсна!

— Купил съм ѝ дрехи — заоправдава се Коул и сви рамене, — но не иска да ги облича. Горе в къщата си има стая, но не иска да спи в нея. Очевидно предпочита кухнята. Тя е много независима, също като един хлапак, с когото случайно се запознах преди време в Ню Орлиънс.

Алена се направи, че не разбира язвителната му забележка.

— Малката няма ли роднини? — попита тя.

— Имаше някакъв чичо, който работи известно време като градинар тук. Изчезна внезапно и оттогава нищо не сме чували за него. Родителите ѝ загинаха преди три години при ужасното клане — продължи почти шепнешком Коул и ѝ направи знак да не говори повече на тази тема.

Алена взе кутията с бонбони от ръката на Коул и я подаде на Минди.

— Много мило от твоя страна, че ми я даде, но сама няма да мога да се справя, ще трябва да ми помогнеш при яденето — ласкаво

каза тя на сирачето.

Минди изведнъж погледна като малко, преследвано животинче. Тя се обърна и понечи да се шмугне през вратата, но Коул я хвана за ръката.

— Тук ще стоиш! Къде пак искаш да избягаш? Не чу ли какво ти каза тази дама?

В широко отворените тъмносиви очи на малката бе изписана явна паника. Тя страхливо вкопчи двете си ръчички в крака на Коул. Алена се сети за своята собствена майка, която никога не повишаваше тон, а беше възпитавала децата си с кротка, но настойчива взискателност.

— Ела при мен и ми позволи да те разгледам по-отблизо — каза тя с мек, но нетърпящ възражение тон.

Малкото момиченце страхливо пристъпи към нея. Алена бавно я заобиколи и разгледа непраните дрехи и ужасяващо мръсното телце. Накрая се изправи и погледна Коул право в очите.

— И ти си позволил това малко човешко същество да вехне в дома ти?

— Що се отнася до общуването с жени, мила Алена — отговори Коул притеснено, — ти ми приписваш голям опит. Но този случай е съвсем друг. Ако можеш да ме научиш как да се справя с Минди, ще ти бъда много благодарен.

— Всяко дете има нужда от човек, който да го води със здрава ръка и който да му казва кога трябва да се измие например. Точно това ще направим сега. Ела с мен, Минди — каза категорично Алена.

Изплашено, момиченцето се дръпна назад. Чичо ѝ никога не бе я карал да се мие и макар че доктор Лейтимър постоянно настояваше за това, тя винаги беше успявала по някакъв начин да се скрие.

Алена не загуби самообладание. Тя хвана детето за ръката и каза на Коул:

— Нека Питър донесе гореща вода горе. А ти най-добре ела с нас, в случай че Минди се окаже прекалено опърничава.

Коул беше впечатлен от енергията и разпоредителността на жена си.

— Ако успееш по някакъв начин да я изкъпеш, сигурно ще успееш да я накараш и да спи в стаята си.

При тези думи Минди поклати глава в отчаян отговор.

— Но защo не? — запитa крайно учудена Алена.

Ани се намеси:

— Тя сигурно се страхува, че покойната мисис Роберта може пак да се върне. Не понасяше Минди и винаги се държеше много сурово с нея.

— Добре, ще видим какво може да се направи — каза Алена, като се престори, че не е чула думите на Ани.

В спалнята на Алена Коул стъкна огъня, докато тя се зае със събличането на малката. Минди не прояви никаква съпротива, само не искаше да даде парцалената си кукла. Алена отвратена сбърчи нос, когато видя колко е мръсно тялото на детето. Тя бегло си спомни за небезизвестния Ал, който по външен вид също не беше от най-чистите, но за сметка на това под отвратителните дрипи спазваше изрядна хигиена.

В това време Коул наблюдаваше крадешком стройната, нежна жена, която се беше заела с малкото момиченце. Струваше му се, че всеки божи ден открива нови, изненадващи черти в нейния характер и че това никога няма да има край. Не му убягна решителният, пълен с човешка топлина поглед, с който Алена наблюдаваше детето. Трогнат, той гледаше как тя запретна ръкави и си завърза престилка. Това беше жена, която не се среща всеки ден. И най-страстното желание на Коул беше да покори сърцето ѝ.

По молба на Алена той сипа топла вода върху главата на Минди и изплакна сапунената пяна от косата ѝ.

След известно време малката излезе от ваната розова и миришеца на хубаво. Алена я загърна в една хавлиена кърпа и разнежено се загледа как Коул вдигна момиченцето и го положи внимателно в скута си.

Гардеробът в стаята на Минди беше претъпкан с нови дрехи точно както беше казал Коул. Но когато Алена разгърна няколко от тях, с изненада видя, че всички, дори малките фусты и дантелени якички, бяха скъсани или нарязани по средата и след това грижливо сгънати и върнати по местата им, като че ли е трябвало всичко това да се скрие.

Алена подбра няколко неща, които лесно можеха да се закърпят, и се върна в стаята си. Докато решише мократа сплъстена коса на момиченцето, тя се обърна полугласно към Коул:

— Всичките ѝ дрехи нарочно са съсипани. Вероятно ти нищо не си забелязал, но във всеки случай това е била причината Минди да не иска да ги носи. В обувките и чорапите ѝ имаше магарешки тръни и масло. Доколкото можах, поизмих обувките. Кой ли е направил подобно грозно нещо?

— Роберта! — избухна Коул с мрачно лице.

— Наистина ли вярваш в това? — попита учудено Алена.

— Градинарят изчезна няколко месеца преди смъртта на Роберта. Когато взех детето вкъщи, тя ми направи една от обичайните си сцени. Поставих я на място и ѝ забраних да тормози малката. Вероятно по този начин е искала да си отмъсти.

Междувременно Минди беше задрямала в ръцете на Коул. Алена хвърли пълен с обич поглед към мъжа си, наблюдавайки го как унесено гледа личицето на спящото дете. Когато той вдигна очи, тя се почувства хваната на местопрестъплението и се изчерви леко.

— Всъщност познаваше ли добре чичо ѝ? — попита го тя смутена.

— Беше нехранимайко. Роберта и той бяха от един дол дренки. Веднъж за малко не го уволних, когато го заварих жестоко да бие момиченцето. За Минди положително е по-добре без него.

— Изглежда, че Минди много те обича. Защо не я осиновиш?

— Предпочитам да стана баща по друг начин — отвърна Коул с лека горчивина в гласа. — Все още не е късно.

— А какво стана с Роберта? Тя не очакваше ли дете?

— Роберта и аз никога не сме имали съпругески отношения. Била е бременна от друг мъж.

Алена тъжно сведе очи.

— Извинявай, Коул. Съвсем не знаех за това.

— Не се притеснявай. По изключение, за тези неща бяхме на едно мнение. Тя нямаше желание да спи с мене, а и на мен не ми се искаше, във всеки случай не с нея.

— Но тя трябва да те е обичала, Коул.

Коул поклати глава.

— Не вярвам, че изобщо е била способна да обича. Просто ѝ харесваше да играе ролята на богата, глезена съпруга. Всъщност беше като плитка река: блестяща на повърхността, но пълна с тиня и нечистотии по дъното.

Алена забеляза, че мъжът ѝ си разтрива крака, тъй като от неудобното положение бе започнал да го боли. Посегна да вземе спящото дете от скута му, но Коул постави ръка върху нейната.

— Имаш много силен майчински инстинкт, Алена. Може би няколко деца ще ти се отразят добре?

Лицата им бяха съвсем близо. Погледът на Алена излъчваше топлота, когато попита тихо с дрезгав глас:

— Това някаква покана ли е, сър, или как да го разбирам?

Коул се облегна назад в креслото и я погледна изпитателно.

— А ако е покана? — отвърна той с въпрос.

Алена взе детето от скута му и се усмихна загадъчно.

— В такъв случай ще трябва да ти припомня нашето споразумение, мили мой.

През следващите дни Алена и Минди станаха неразделни. Момиченцето много умело имитираше голямата си приятелка. Строгото, но пълно с обич държание на Алена към нея явно ѝ допаднаше.

Един ден Алена откри под завивките на Минди няколко сухи магарешки бодила. Това ѝ подсказа защо детето не обичаше да спи в стаята си. Когато поиска съвет от Коул, той предложи Минди просто да се премести в нова стая, чак в другия край на коридора. Малката прие толкова възторжено идеята, че усърдно помагаше на Алена при пренасянето.

— По-добре ли ще ти е да спиш тук? — попита Алена своята малка приятелка, докато застилаше леглото и разбухваше пухените възглавници.

Минди кимна незабавно, но все още не продумваше. Радостна усмивка премина през малкото ѝ лице, но в очите ѝ се четеше същият страх, сякаш се боеше, че лошият сън всеки момент може да се върне. Видът ѝ прободя Алена в сърцето. Тя простря ръце към малката.

— О, Минди! Ние двете имаме еднаква съдба. Но аз при цялото си нещастие имах поне право на избор, докато ти нямаш никаква вина за твоето. — Тя сърдечно притисна малката към себе си.

Тази вечер Минди се изкъпа във ваната на Алена и послушно се остави да бъде сложена в леглото от по-голямата си приятелка. Тя

внимателно слушаше, когато Алена коленичи на пода и каза една молитва преди сън. След това детето затвори очи. Алена се изправи и нежно го целуна по челото. Тя развълнувано наблюдаваше как лицето на малката се озари от щастлива усмивка.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Когато Коул си наумеше нещо, трудно можеше някой да го разколебае. Алена отдавна беше забелязала това.

Вече дни наред той недвусмислено я ухажваше и за Алена беше напълно ясно, че се опитва с всички средства да я склони да спи с него. Всъщност Коул не го и криеше. Но докато той не дадеше трайно доказателство, че я желае не поради някаква прищявка, а сериозно и искрено, Алена нямаше намерение да отстъпи пред неговата настойчивост. Само че колко ли време ще може да го държи далече от себе си? Трябваше да си признае, че по този въпрос не бе съвсем сигурна.

Коул навсякъде я представяше като своя жена. Веднъж той имаше делови срещи в Сейнт Антъни. Вечерта ходиха на театър и прекараха нощта у приятели на семейство Лейтимър, тъй като вече беше късно за връщане вкъщи. Алена нямаше друг избор, освен да спи с Коул в една стая на едно легло.

Коул се съблече и се изтегна на дивана. Пушеше пура и гледаше мълчаливо как тя бавно се събличаше под домашната си роба, за да не може той и за миг да зърне голотата ѝ. Накрая тя се пхна страхливо под общата завивка и легнала по гръб, се втренчи в тавана. „Какво ли се върти сега в главата ѝ“, запита се Коул. Пред домакините тя прекрасно беше изиграла ролята на любяща съпруга. Всички бяха очаровани от нейната прелест и весел нрав. Коул не можеше да се сърди на приятелите си, че приемаха Алена като дар от небето в сравнение с Роберта. Тя наистина беше разкошна жена. Ако само знаеше как и най-малкото ѝ докосване възбуждаше желанието му!

Вече в леглото, той обърна глава към Алена и прошепна:

— Достатъчно топло ли ти е?

Алена кимна.

— Да, благодаря. Как е кракът ти? Чувстваш ли още болки?

— Хм — неясно промърмори той в отговор. Остана да лежи мълчаливо, като издухваше дима от пурата си към тавана.

След пълния с разнообразни преживявания ден, Алена заспа бързо. В съня си тя инстинктивно се притисна към топлото тяло на своя съпруг, докато нещо я погъделичка по ухото и един глас тихичко попита:

— Алена, спиш ли?

— Коул? — измърмори тя сънливо и се сгуши още по-близо до него.

Коул внимателно я обгърна с ръка и зарови лице в топлия аромат на косите ѝ.

— Алена, ако не искаш да изгубя контрол, препоръчвам ти да се дръпнеш малко по-далеч от мен — прошепна той в ухото ѝ.

Алена отвори широко очи. Моментално ѝ стана ясно какво искаше да каже. Тя лежеше обърната към него и в съня си доверчиво беше пъхнала крака си между бедрата му. Огънят на твърдия му, изправен член я парна. Нямаше нужда от друго доказателство за верността на думите му.

— Извинявай — измърмори тя, крайно объркана, и бързо се измести на другия края на леглото. Така те дълго лежаха будни, втренчени в тъмнината, с нерви, опънати до скъсване. Нощта като че нямаше край, но накрая утрото ги освободи от брачната им стая за изтезания.

Вкъщи Алена отново почувства твърда почва под краката си, но постоянно трябваше да държи сметка за това, че Коул може да се появи в стаята ѝ по всяко време. Понякога се събуждаше нощем и виждаше в лунната светлина стройния му силует до леглото си. Неспирните разходки из тъмната къща в края на краищата винаги довеждаха Коул отново при Алена.

Тя отдавна се беше отказала да барикадира вратите със столове. Просто не можеше да понася неговите подигравки. Вместо това се преструваше, че не я е страх от него, но скоро се убеди, че така само го улеснява, защото той започна да влиза и излиза при нея, когато си поискаше.

— Довечера с удоволствие ще те изведа — обяви Коул един следобед, когато отново се беше появил непоканен в стаята ѝ. — И този път искам да облечеш нещо, което да подчертава женствеността ти. — При тези думи очите му с одобрение се плъзнаха по меките извивки на гърдите ѝ, които Алена набързо беше покрила при

внезапното му влизане. — Извинявай, но намирам малко еднообразно това, че непрекъснато се обличаш в сиво.

Алена кипеше от гняв, докато той небрежно се повъртя из банята и най-сетне излезе. С радост би хвърлила нещо по него. Но знаеше много добре, че само ще ѝ се изсмее. „Бог ми е свидетел, закле се тя, ще ти покажа аз що за жена съм!“

Остатъкът от деня Алена посвети на вечерния си тоалет. Тя взе ножици и изряза една кадифена рокля толкова дълбоко, че деколтето далече надхвърли обичайната мярка. Щом Коул толкова много харесваше гърдите ѝ, довечера тя щеше да се погрижи да му потекат лигите. Докато се обличаше, сложи за всеки случай един стол под дръжката на вратата. Ударът трябваше да дойде изневиделица. След тази вечер той никога вече нямаше да се усъмни в нейната женственост.

Коул почука леко на междинната врата и влезе, без да дочака отговор. Когато видя жена си, спря изненадан. С нескрито възхищение погледът я обхвана, докато ѝ се стори, че очите му проникват през роклята до голата ѝ кожа.

Коул закопчаваше разсеяно ризата си. Алена разбра колко успешно е постигнала целта си по това, че той се опитваше да промуши едно копче там, където изобщо нямаше илик.

— Още не си готов — измърмори тя.

Коул се приближи до нея и я заразглежда най-обстойно. Погледът му проследи златната верижка, която изчезваше в мамещия улей между гърдите ѝ.

Въпреки че Алена си беше обещала никога да не позволява той да разклати самообладанието ѝ, сърцето ѝ се разтуптя. Коул не беше неопитен ученик, но тя трябваше да внимава и да не подлага на прекалено изпитание способността му да се сдържа.

— Намираш ли тази рокля за достатъчно женствена? — попита тя и приглади гънките на кадифето.

Коул сложи ръка на голата ѝ шия и усети колко бързо бие сърцето ѝ. След това повдигна брадичката ѝ, така че тя да го гледа в очите.

— Ако роклята беше още малко по-женствена, тази нощ нямаше да ми се изплъзнеш. Така, както е, мога все още да се сдържам.

Ръката му се спусна надолу през гърдите ѝ към талията. С нежна настойчивост той я привлече към себе си.

— Сигурна ли си, че няма да е по-добре да си останем вкъщи? — прошепна с прегракнал глас.

Алена се засмя мъркащо.

— Спомни си за добрите маниери, Коул. — Тя облегна лактите си в гърдите му, за да не бъде прекалено близо. — Трябва да побързаме, вече е късно. Оли отдавна е докарал каретата пред вратата.

Коул я пусна и започна да си връзва вратовръзката.

— Оли! Минди! Ани! Майлс! В тази къща постоянно някой ми се изпречва на пътя! — изръмжа той ядосано. — Би трябвало да уволня цялата тази банда. Тогава бих могъл да те изнася на спокойствие.

Смехът на Алена звънна в стаята.

— Петелът пак пропя — подигра му се тя. — По-добре си облечете жилетката и сакото, милорд. Закъснели сме.

Коул изкриви лице в гримаса на разочарован сластолюбец и побърза да изпълни желанието на Алена.

Когато след малко помагаше на жена си да се качи в каретата, беше в най-добро настроение. Седна до нея и обгърна раменете ѝ. На оскъдната светлина на фенерите Коул хвърли възхитен поглед върху гърдите на Алена, сияещи в дълбокото деколте на роклята.

— Много ми харесваш така, мила — пошушна той. — Ако знаеше само колко добре ти стои това!

Думите му бяха като нежна милувка и развълнуваха сърцето на Алена. Но трябваше да бъде предпазлива. Коул беше като вълк, готов да сграбчи плячката си, въпреки че понякога се правеше на хрисим и тих. Той се наведе над нея и устните му леко докоснаха косите ѝ.

— Ти благоухаш така хубаво, както и изглеждаш. Днес си истинска жена — нежна и красива.

Изумена, Алена трябваше да си признае, че ролята ѝ на съблазнителка в един миг се беше превърнала в ролята на заек в капан. С медено сладки думи и нежни милувки той я притискаше умело и неумолимо към стената. Коя жена би устояла дълго на упоритото ухажване на такъв мъж? Кой би могъл да я упрекне, че оставя нещата да следват своя път, дори и ако след това щеше да бъде много трудно да спре домогванията му?

След продължително пътуване най-сетне стигнаха до града. Оли насочи каретата към една внушителна триетажна постройка, чиято жълтеникава фасада беше претрупана с орнаменти в сладникав стил.

— Каква е тази сграда? — попита Алена, докато слизаха от каретата.

— Най-добрият хотел на града, въпреки че далеч не може да се сравнява с големите хотели на Ню Орлиънс — с готовност обясни мъжът ѝ.

— Хотел ли? — запита Алена подозрително.

— Да, но тази вечер тук гостува една театрална труппа. Освен това кухнята е много добра.

— Тук ли ще прекараме нощта? — запита го направо Алена с много тих глас.

— Това ще решим по-късно — усмихна се самодоволно Коул. — Но ако искаш — защо не.

— Нямаме никакъв багаж — припомни му тя, сякаш за да отхвърли подобна възможност.

— Тъкмо няма да слагаш нощница — ухили се той.

Алена силно се изчерви. Беше си спомнила за тяхната първа нощ.

— Вие сте сластолюбив негодник, сър — скара се тя гневно на Коул.

— Уверявам ви, мадам, че няма да настоявам за нещо, което вие не желаете.

Очите му блеснаха насмешливо, когато я поведе към хотела. Алена го хвана под ръка и той ласкаво притисна нейната.

— Моля те да ме извиниш, мила. Понякога се преструваш толкова добре на любяща съпруга, че се забравям и почвам да се държа като истински съпруг.

— А аз — отговори Алена кротко и замислено — понякога изобщо не знам каква е ролята ми в този абсурден брак.

Те оставиха палтата си в луксозното фоайе на хотела и последваха един прислужник по меките килими покрай големи огледала с позлатени рамки. В салона за хранене ги настаниха на маса, полускрита в една уютна ниша.

Оттам те можеха добре да виждат залата, без да са прекалено изложени на любопитни погледи.

Докато сядаше до Алена и протягаше ранения си крак под масата, Коул кимна бегло на неколцина познати. Почувства как под въздействие на вълнуващата ѝ красота го обзема познатата възбуда. Нежно хвана малката ѝ длан и леко я стисна.

— Колко ти е студена ръката — промълви той.

— А твоята е топла — отговори тя беззвучно. Инстинктивно се облегна по-близо до него. Той почти можеше да види зърната на гърдите ѝ в дълбокото деколте и му струваше голямо усилие да не посегне да ги докосне. С жадни очи поглъщаше съблазнителната гледка.

— Всички клюкарки наоколо вече са събрали глави и шушукат за нас, мила — каза Коул с усмивка. — Може би ще трябва да им покажем, че ти не си чудовище с две глави, а просто дяволски красива жена.

— И как мислиш да го направим?

— Смятам да дадем в чест на новата господарка на Лейтимър Хаус малък прием — отвърна той и погледът му потъна в топлите дълбини на сивите ѝ очи. — Няма нужда да е нещо грандиозно. Имам предвид да поканим няколко приятели и съседи на вечеря. След това можем да потанцуваме.

В този момент в салона се чу силен смях. Брегър и Каролайн Дарви заедно с още една двойка тъкмо влизаха и се оглеждаха за свободна маса.

Коул изпъшка и покри лицето си с ръце.

— Само това липсваше — промърмори той сподавено.

— Моля те, бъди мил с тях — настоя Алена. — Не забравяй, че той ти се извини.

— С най-голямо удоволствие бих хванал този тип за гушата, но ти не можеш да ме разбереш — въздъхна той примирено.

Брегър вече ги беше забелязал и се запъти към тях с широка усмивка.

— Каква приятна изненада! Имате ли нещо против да се присъединим към вас!

— Но, Брегър, ти дори не си им представил нашите приятели — напомни Каролайн на брат си.

— О, да, наистина! — Той обви с ръка талията на грациозната червенокоса жена до себе си и се обърна към Коул: — Мисля, че

познаваш Ребел Къмингс, както и Март Холваг, шефа на тукашната полиция.

Коул представи жена си и двете двойки седнаха на тяхната маса.

— Значи вие наистина сте от Юга? — попита Ребел Къмингс Алена и я огледа с приятелско любопитство. — Изглежда, Коул има особена слабост към южните красавици. Питам се какво толкова намира в тях.

— Сигурно акцента? — предположи Алена с престорена наивност.

Брегър се изсмя високо на думите ѝ.

— О, не! — възрази той. — Не може да е само за това. Покрай службата в армията, Коул просто е видял много свят въпреки младостта си!

Коул не вземаше участие във веселия разговор на масата. Той седеше намръщен и мълчалив и обръщаше една след друга чашите с вино. По време на вечерята само кимваше хладно, когато го заговореха. Той крадешком наблюдаваше жена си и се възхищаваше от уменията ѝ да поддържа оживения разговор и от блестящия хумор, с който пресичаше привидно безобидните въпроси на Ребел Къмингс.

За театралното представление отдавна беше станало късно, когато привършиха вечерята. Коул извади часовника си и изруга тихо, щом видя колко е часът. Разговорът стихна отведнъж. Всички се обърнаха към него и го погледнаха въпросително.

— Всъщност ние смятахме да ходим на театър — обясни той, без да крие лошото си настроение.

— Положително нищо не сте изпуснали — успокои го Каролайн. — По това време на годината отук минават само второстепенни артисти.

Коул се опита да потисне една прозявка.

— Мисля, че трябва да си тръгваме. — С тези думи той се изправи и се сбогува.

На Алена не ѝ остана нищо друго, освен да го последва. Докато те излизаха, останалите ги гледаха в неловко мълчание.

Навън Алена потръпна от нощния хлад и се загърна плътно в широката си наметка.

— Ела, седни по-близо до мен — каза Коул с нежна настойчивост, когато се качиха в каретата. — Така ще се топлим един

друг, а и за крака ми ще е добре.

Алена колебливо изпълни неговото желание и се притисна плътно до топлото му силно тяло. Не можеше да отрече, че така се чувстваше много по-добре. Без съпротива му позволи да я прегърне и да я притисне още по-здраво до себе си. Облегнала главата си на рамото му, тя бързо забрави фантазиите си за бесния вълк и хванатия в капан заек. Напротив, сега съжаляваше, че този странен брачен договор не ѝ позволява да установи по-нежни отношения с него и да им се наслаждава.

— Представях си вечерта съвсем различна — каза тихо Коул. — Най-малкото по-интимна. Може би ще трябва да те заведа до Сейнт Пол. Това е доста далече от къщи и там положително няма да срещнем толкова познати.

— И какво целиш с това? — попита Алена спокойно.

Играейки си, Коул подръпваше панделките на наметката ѝ, докато те се развързаха и дрехата се плъзна от раменете ѝ.

— С най-голяма радост бих те заключил за една седмица в хотелска стая и бих те любил непрекъснато, както си мечтая от дълго време.

Алена вдигна глава от рамото му и се взря да види лицето му в мрака.

— Сега съм съвсем объркана и изобщо не знам вече какво да мисля за нашия необикновен брак.

Коул се опита да придаде на гласа си невъзмутим тон:

— Може би най-после трябва да проумееш, че този брак е като всички други, и да очакваш същото, което всяка съпруга нормално очаква от мъжа си. Предполагам, че си разбрала колко много жадувам за този миг. Цялото ми съществуване се стреми отново да те притежава, Алена. Вече почти не съм в състояние да мисля за друго.

Дъхът на Алена спря, когато ръката му се плъзна в деколтето ѝ и обхвана голото изобилие на гърдата ѝ. Огън премина през нея, когато той се облегна назад, почти я притегли върху себе си и покри шията ѝ със страстни целувки. Всеки миг можеше да легне отгоре ѝ и тогава край с нейната така трудно поддържана съпротива.

Отмаляла, Алена опря ръка в гърдите му и го отблъсна. С треперещи пръсти оправи роклята си и го спря, когато отново посегна към нея.

— Моля те, остави това, Коул — протестира тя слабо, опитвайки се да потисне пулсиращото желание, което гореше в дълбините на тялото ѝ и ѝ напомняше за нейните собствени страстни копнежи. — Този брак не е като другите. Това е моят брак и затова е нещастен, както всичко, с което съм се захващала досега — каза тя тъжно.

— Нямаше да е такъв, ако оставиш нещата да следват естествения си ход — отговори ѝ Коул.

— Харесва ми да се отнасят с мен като с жена, особено ти! — увери го тя горещо.

— Хайде да престанем с тези безсмислени мъчения! — Коул я хвана за ръката и я обърна към себе си. — Аз съм мъж и ти си жена. Нямах право да ме отблъскваш.

— Тогава кажи ми, моля те, какво още трябва да очаквам? — промълви тя с несигурен глас. — Първо ме подвеждаш да склуча един уж платоничен брак, но едва съм дошла, и ти веднага се опитваш да ме любиш, пък било то и насила. После ме заплашваш, а сега се опитваш да ме прелъстиш в тази карета. Не можеш ли да разбереш, че вече не знам какво да мисля за всичко това?

Коул се наведе напред. Когато проговори, в гласа му се долавяха дълбоките му чувства, цялата му силна, болезнена страст.

— Ако само знаеше какво съм преживял, откакто си при мен! Ти постоянно си пред очите ми, приемаш гости и изобщо играеш превъзходно ролята на моя жена. Но когато искам да те прегърна, ме отблъскваш. Видях те да коленичиш в розовата градина и имах чувството, че стомахът ми е пълен с горещи въглени. Ако беше възможно, щях да те обладая там, на място. След това отново седиш до мене весела и ведра, но все пак нащрек, а аз толкова силно те желая, че вътрешностите ми изгарят в огън.

Докато тези думи се лееха от устата му, Алена седеше с широко отворени очи. Ръката му стискаше с такава сила нежната ѝ китка, че ѝ причиняваше болка. Той продължи шепнешком:

— Ти си красива, студена и умело се владееш, играеш си с моята мъка, както музикантът със своя инструмент. И винаги миг преди да те достигна, ти успяваш да ми се изплъзнеш. — Коул сграбчи ръцете на Алена и не ги пусна, когато тя поиска да ги издърпа. — Не знам колко време ще издържа на тази игра и не мога да обещаая, че някой ден все пак няма да те взема насила. Бих искал да ми се отдадеш доброволно,

защото ден и нощ съм обсебен от теб. Мечтая да почувствам устните ти върху моите, твоите гърди върху моите. Подлудяват ме хиляди сладостни видения, а първият спомен за теб гори в душата ми като огън. Мисли за това, когато ме изтезаваш, показвайки ми гърдите си! Ако страстта ми не бъде удовлетворена, всичко може да се случи, а условията, за които се споразумяхме, ще бъдат нарушени!

Алена никога нямаше да разбере дали Коул съзнателно я пощади тази вечер, или беше успяла да му избяга на косъм. Тя скръсти ръце в скута си и се втренчи пред себе си. Накрая каза със странно променен глас:

— Брачната клетва и всички други обещания са толкова крехки. — Тя поклати глава и в очите ѝ блеснаха сълзи, когато продължи: — Трябва ли да бъда само твоя играчка и непрекъснато да се питам дали случайно не съм нарушила условията? Трябва ли да живея в постоянно напрежение дали през нощта ще дойдеш при мен ядосан или в добро настроение? Или пък изобщо няма да дойдеш? Какви са намеренията ви спрямо мене, доктор Лейтимър? Може би смяташ да поживееш с мен и после да се разделим, сякаш нищо не е било? Предупреждавам те: искам много повече от нашия брак!

Гласът на Коул прозвуча уморено, когато отговори:

— Бракът е сключен за неопределено време и аз не искам да го променям.

Той се облегна в ъгъла на каретата. Тъмни сенки закриваха лицето му.

— Аз размених с адвокатата само няколко думи и това беше цялата сватба! — избухна Алена.

— Питам мистър Джеймс и ако правилно съм го разбрал, нашият брак е сключен за цял живот, докато смъртта ни раздели. Пълномощното, което дадох на адвокатата, беше нотариално заверено и подпечатано. Не смяташ ли, че нашият брачен договор е над всички други споразумения и уговорки?

— Но не се ли разбрахме, че ще мога да си отида, когато поискам?

— А искаш ли да си отидеш? Затова ли не ме допускаш до себе си? Да не би да има друг мъж, когото да предпочиташ пред мен?

Алена не можа да понесе мъката и отчаянието в гласа му.

— Няма друг мъж, Коул. И аз не искам да си отида от теб.

Последва продължително мълчание, докато двамата осъзнаха, че каретата стои на едно място. Всъщност тя от доста време чакаше пред тъмната къща на хълма. Оли го нямаше никакъв, така че Коул помогна на Алена да слезе и тръгна до нея към къщата, вгълбен в мислите си. Оли си приказваше с прозяващия се Майлс в салона. Коул го изглежда остро, докато кръвта се качи в главата на Оли и той смутено запристъпя от крак на крак.

— Не исках да ви безпокоя, сър, защото бяхте толкова... заети — оправдаваше се той неловко. — А навън е доста студено...

Коул освободи двамата прислужници с кратко кимване на главата, докато Алена се качваше по стълбите, за да остане насаме със своето болезнено унижение.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

На другата сутрин Коул беше изчезнал. На въпросите на Алена Майлс отговаряше, че господарят е заминал за Сейнт Пол, за да купи провизии за дървосекачите.

Алена беше изненадана, че предната вечер Коул не беше благоволил даже да спомене за своето пътуване.

Когато Майлс видя изумлението на младата си господарка, побърза да ѝ обясни:

— Доктор Лейтимър е решил тази година да изсече голямо количество дървен материал от своите гори. Той иска сам да осигури провизии за зимата, тъй като Мърфи няма никакъв опит в това отношение.

Алена не беше доволна от тези обяснения. Просто недоумяваше защо Коул беше заминал така внезапно, сякаш бягаше от нея.

— Каза ли кога ще се върне? — попита тя Майлс.

— Мисля, че мистър Лейтимър ще отсъства няколко дни — отговори лакеят. — Той поръча Оли да ви вози с каретата, където пожелаете.

През следващите дни Алена се занимаваше предимно с Минди, но беше недоволна. Без Коул къщата ѝ изглеждаше чужда. По време на неговото отсъствие се появиха зловещи предзнаменования. От бившата спалня на Роберта долитаха странни звуци, за които Алена не можеше да намери обяснение. Веднъж тя чу зад затворената врата някой да си тананика и си спомни, че Роберта не можеше да изпее и най-простата песничка.

Друг път тъкмо излизаше от стаята си, когато видя, че под вратата на Роберта се процежда светлина. Веднага след това се чу шум от счупено стъкло. Солджър, който обикновено спеше до леглото на Алена, изръмжа заплашително. Тогава Алена събра всичкия си кураж и бутна вратата, но за нейна най-голяма изненада тя беше залостена отвътре.

— Стой тук и пази! — заповяда Алена на кучето и се върна в стаята си, за да си наметне пенъора. След това изтича надолу по

стълбата и вдигна Майлс от леглото.

— Ако е имало някой в стаята, той трябва да е още вътре, тъй като Солджър през цялото време пазеше пред вратата — обясняваше тя на сънения прислужник.

Майлс натисна дръжката на вратата. Тя се отвори.

Напълно объркана, Алена последва слугата в тъмната стая. Посрещна ги студен полъх, който сякаш идваше от вътрешността на гробницата. Алена потрепери.

Майлс запали лампата и претърси цялата стая. Вътре нямаше никой.

— Кълна се, че видях светлина под вратата. Освен това чух как се счупи нещо стъкло — извика поразена Алена.

Не откриха нито парченце счупено стъкло, но Майлс не се осмели да се усъмни в твърденията на своята господарка. От друга страна, не му стана ясно как е възможно някой просто да се разтвори във въздуха.

— Извинявай, че те събудих — каза накрая Алена, сломена и безпомощна. Какво ли щяха да си помислят слугите за нея?

— Няма нищо, мадам — отвърна Майлс приветливо. — Не знам какво става тук, но вярвам на всяка ваша дума.

Алена го дари с признателна усмивка.

— Благодаря ти, Майлс.

— Опитайте се да си починете, мадам. С пазач като Солджър няма от какво да се боите.

В къщата отново настъпи тишина. Алена бързо се успокои, но преди да заспи, си помисли колко добре би било пак да чува стъпките на Коул долу в салона.

През втората нощ след този случай Алена се събуди от скърцането на пода в коридора. Козината по врата на Солджър беше настръхнала. С един скок той достигна вратата, застана там и заръмжа. Навън се чуваше шум от бързо отдалечаващи се стъпки. Когато Алена отвори широко вратата, коридорът беше пуст. Душейки, кучето проследи невидимата следа и заведе Алена отново до затворената врата за стаята на Роберта, но вътре всичко си беше непроменено както винаги. Алена се радваше, че голямото куче се беше привързало към нея и вярно я пазеше. През следващите дни тя обиколи с Минди и

Солджър хълмовете около къщата, за да се поразсее малко от зловещата атмосфера на Лейтимър Хаус.

Към края на седмицата Алена отново беше събудена от тих шум, но този път той идваше от спалнята на Коул. Солджър скимтеше пред междинната врата и драскаше с лапа по нея. Когато Алена натисна дръжката на вратата, кучето профуча покрай полата ѝ и заподскача с неприкрита радост около Коул, който стоеше пред гардероба и тъкмо разкопчаваше ризата си. Той поздрави жена си с любезна усмивка.

— Коул! — извика Алена щастливо и се засмя от облекчение.

— Току-що пристигам. Извинявай, ако съм те събудил и стреснал — каза той.

— Как се радвам, че най-последно си тук! Полека-лека почвам да виждам призраци в тази къща, когато съм сама.

— Значи все пак съм те изплашил?

— О, не, наистина не. Но без теб къщата ми се струва прекалено голяма. Освен това е пълна с тайнствени нощни шумове. Когато те няма, се чувствам съвсем чужда тук.

Коул не отговори нищо, само я погледна изпитателно.

Тя се обърна и побърза да се прибере в собствената си стая.

На другата сутрин, тъкмо когато Алена се обличаше, от банята се чу яростна ругатня. Обезпокоена, тя почука на вратата и попита:

— Коул! Какво става?

Чу неясен отговор, който прозвуча по-скоро като стенание, и почука отново.

— Ако не ми кажеш веднага какво има, ще вляза, Коул!

Тогава вратата се отвори и Коул застана пред нея. Беше препасал една кърпа около хълбоците си и притискаше друга към дясната си буза, което обаче не му попречи да погълне с поглед полуголата ѝ фигура.

— Помислих, че си се наранил — каза Алена и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Точно така — отговори той и свали кърпата. На бузата му личеше дълъг разрез, стигащ до ъгълчето на устата. — Боли ме, когато приказвам.

— Порязал си се при бръсненето? Трябва да ти кажа, че за хирург си доста несръчен с бръснача. Стой мирно! — Алена натопи една носна кърпа във вода и избърса кръвта от лицето му. С парче

стипца спря кръвотечението. — Явно липсата на практика се е отразила на умението ти — пошегува се накрая тя.

— А не смяташ ли, че и като съпруг имам нужда от повече практика? — тросна се той.

— Бедничкият ми — изчурулика Алена с престорено съчувствие. — Толкова трудно ли се носи кръстът на въздържанието?

Коул ѝ хвърли строг поглед от горе надолу.

— Струва ми се, че в мое отсъствие си станала доста палава.

— Открих, че в тази къща има нещо много по-лошо от един сладострастник — отвърна му Алена с весела усмивка.

— Наистина ли? — запита учудено Коул. — И какво е то, съкровище?

— Отсъстващият сладострастник! — подхвърли му дръзко през рамо Алена и с шумящи фусты се втурна към стаята си.

Коул се облегна на рамката на отворената врата. По лицето му трептеше изпълнена с очакване, макар и малко скептична усмивка.

— Да не искаш да кажеш, че по въпроса за нашия брак си решила да бъдеш разумна?

— Аз разумна? Хайде де!

— Добре, да оставим това — каза Коул примирено и си тръгна. Но след това се обърна още веднъж и погледна изпитателно Алена. — Преди да замина, предупредих прислугата, че в края на следващата седмица смятам да дам прием. — С безизразно лице той разглеждаше ноктите си. — Мисля, че е време съседите да се запознаят с теб.

Алена упорито вирна брадичка. Беше огорчена от това, че дни наред той я беше оставил сама, а ѝ беше противна и мисълта да бъде излагана на показ като сервиз от китайски порцелан.

— Значи ще ме показваш като част от имуществото си?

Лицето на Коул беше напрегнато и сериозно.

— Не ми ли каза навремето, че би желала като моя съпруга да поемеш и задълженията на домакиня? — Коул отиде до нощната ѝ масичка и започна да си изрязва ноктите с малка ножичка. — Но ако това те затруднява, мога да помоля Каролайн да ти помага. Или предпочиташ брат ѝ Брегър?

— Не е ли малко късно да се тревожиш за моето целомъдрие? — отвърна Алена с горчива усмивка. — Трябваше да проявиш повече бдителност в деня, в който те измъкнах от реката.

Коул хвърли възмутено ножицата на масата.

— Тогава мислех, че си това, за което се представяше. Така че и ти си виновна за моята заблуда. Много убедително играеше ролята си.

Неговата забележка гореше като сол върху открита рана.

— Пред онази нощ ти наистина не беше наред с главата. В края на краищата, на сутринта дори повярва в лъжите на Роберта!

— Това е вярно, но твоите лъжи повлякоха лавината — подчерта Коул.

За момент Алена изтръпна под пронизващия му поглед, който безцеремонно минаваше през оскъдните ѝ дрехи.

Коул обаче се обърна и без дума повече изчезна в банята. Вътре той се облегна на стената със затворени очи и се опита да отслаби желязната хватка на своето самообладание. Чувстваше се разкъсан и измъчен. Беше употребил всичката сила на волята си, за да не се нахвърли върху жена си. Трябваше някак да овладее опасната си слабост, ако искаше да избегне катастрофата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Следобеда преди празника в Лейтимър Хаус Алена накара Джилда да вдигне косата ѝ във висока, изкусна фризура. Коул беше назначил това момиче първоначално като лична камериерка на Роберта. Сега тя се грижеше и за Минди, която очевидно продължаваше да смята, че водата не е полезна за кожата.

Алена помогна на малката да се облече. Минди с трескаво нетърпение очакваше празненството. В бялата си дантелена блузка и кадифена пола в царско синьо тя изглеждаше като малка дама и движенията ѝ бяха леко сковани, но пълни с достойнство, когато изтича в пригответения за танците салон.

Докато вървеше по коридора към стаята си, Алена отново имаше чувството, че някой тайно я наблюдава. Тя забави крачките си и се огледа изпитателно наоколо. Вратата към стаята на Роберта беше леко открената. Алена решително я разтвори, но помещението тънеше в тъмнина. Нищо не издаваше присъствието на друго живо същество.

Алена взе една лампа от коридора и влезе предпазливо вътре. Когато погледна към леглото на Роберта, дъхът ѝ почти спря от изненада. Върху покривката от златист сатен беше просната кървавочервена рокля, точно каквато Роберта би облякла за предстоящия празник, за да прикове погледите на всички мъже върху себе си.

Алена потръпна. Сякаш мъртвата ѝ братовчедка щеше да изскочи от някой тъмен ъгъл на стаята и да се изсмее на наивната „Лени“, че пак се е хванала на номерата ѝ.

Разтърси глава и прогони страшните мисли. Очевидно някой в къщата изпитваше удоволствие да я плаши с подобни груби шеги. Но тя нямаше да се остави да я изкарат от равновесие.

Алена вдигна лампата по-високо и освети цялата стая. Изумена забеляза, че върху писалището на Роберта лежи отворена някаква тетрадка, която вчера със сигурност не беше там.

Тя пристъпи по-близо и видя, че това е дневник, страниците на който бяха изписани с претенциозния почерк на братовчедка ѝ. С

треперещи пръсти Алена остави лампата на масата и се зачете.

„Виждам го в очите на Коул. Той стои до леглото ми и погледът му издава, че знае какво съм направила. Знае също, че мен скоро няма да ме има, макар да се преструва, че иска да ми помогне. В действителност той желае колкото може по-скоро да се озове отново в леглото на моята братовчедка, онази мизерна малка скитница. Щом аз умра, веднага ще отиде при нея. Господи, защо оставих да ме използват по този начин?“

Сърцето на Алена биеше до пръсване, докато прелистваше страниците на дневника. Пред очите ѝ отново се мярна името на нейния мъж.

„Почти желая днес Коул да ме беше видял, когато разтварях краката си за оня смрадлив тип и се правех, че съм изгубила ума и дума от страст, докато ме обладаваше. Как ги мразя и двамата! Коул, който тича жадно след Лени и ме мами, и този глупак, когото аз погубих от чиста злоба.“

Алена прелисти още няколко страници и се вгледа разстроена в следните редове:

„Нямам нужда от никакви глупави съвети, за да реша какво да правя. Ако Коул знаеше, щеше да се хване за корема от смях. От деня, в който разбра, че уличницата в леглото му всъщност е била Алена, той вече не идва при мен. Но за сегашното ми състояние няма нищо да разбере. Няма да му доставя това удоволствие. В града имало някаква жена, която може да ми помогне да се освободя от това нещо в корема си. Трябва веднага да действам.“

Алена отдавна беше забравила всичко около себе си. Тя напрегнато прелистваше страниците на дневника, докато на едно място прочете:

„Проклетият глупак вярваше, че ме е хванал в капана, когато ме проследи при закопаването на съкровището. Но сега тайната ми отново е скрита от погледите на подобна паплач. Най-последно съкровището ми принадлежи! Ще напусна тази къща като баснословно богата жена!“

Алена не знаеше колко време е прекарала в четене, когато внезапно осъзна, че Коул я вика. Откъм салона долитаха гласове и смях. Тя уплашено си даде сметка, че празненството отдавна е започнало без нея, и побърза да напусне стаята. Намери Коул в спалнята си. Той се разхождаше нервно напред-назад. Когато зърна жена си, въздъхна облекчено.

— Погледни това, Коул — започна Алена и му подаде дневника на Роберта.

— Сега нямаме време, Алена — прекъсна я той нетърпеливо и нехайно хвърли дневника върху леглото, без изобщо да го погледне. — Половината от гостите вече пристигнаха. Ще ме разкъсат на парчета, ако не дойдеш веднага.

— Важно е — настояваше тя. — Това е дневникът на Роберта.

— Извинявай, но никак не ме интересува какво е писала Роберта. Хайде, идвай! Някои от гостите вече заплашиха да разграбят виното от избата и да изхвърлят мебелите през прозореца, ако не се появиш незабавно. Облечи си най-хубавата рокля! — изкомандва Коул почти като в армията. — Тази вечер трябва да изглеждаш както подобава на една дама от рода Лейтимър.

— Ще се облека, както подобава на дама от рода Макгарън — сряза го Алена.

— Макгарън! — изруга Коул по-високо, отколкото трябваше. — Ако се съди по тези проклети черни парцали, твоите родители вероятно са мрели от глад! — Коул погледна с презрение омразната дреха. — Ти си в състояние да се появиш така пред гостите, само и само да ме унижиш!

Преди Алена да успее да се дръпне, Коул хвана роклята ѝ за деколтето и с едно движение я разкъса до талията. Алена беше без корсет. Тя се олюля назад и се втренчи смаяна в насила увеличеното си деколте. Злобна светлина блесна в очите ѝ, тя повдигна леко глава и заби поглед в гърдите му. Доближи се плътно до него и каза тихо и ласкаво:

— Коул?

Ръката ѝ нежно се плъзна по дрехата му.

Коул добре знаеше, че трябва да е нащрек, когато Алена изглежда нежна и покорна, и се подготви вътрешно за някоя изненада. Нямаше представа какво е намислила и откъде ще го връхлети бурята.

Междувременно Алена беше започнала бавно да разкопчава жилетката му.

— Питам се — продължи тя със сладка усмивка, — дали няма да ти хареса... — гласът ѝ звучеше като мъркането на котенце — да ти смъкна ризата от гърба! — С тези думи тя съдра ризата му от горе до долу, така че копчетата се разхвърчаха из стаята. Усмивната, Алена подръпна висящата като жалък парцал вратовръзка на Коул и се отдалечи. Той стоеше като попарен и с невярващ поглед се взираше в съсипаните си дрехи. В края на краищата реши, че ще бъде по-разумно да избегне по-нататъшната разправия с жена си, и искаше да се оттегли в стаята си през общата баня. Но Алена го изпревари.

— Моля те, мини отвън — отпрати го тя хладно. — Трябва да довърша тоалета си.

Със сподавена ругатня на устните Коул излезе в коридора, но за негов лош късмет точно в този момент в горната част на стълбата се появиха Каролайн Дарви и лакеят Майлс. Каролайн се втренчи в Коул със зяпнала уста. Лицето на лакея също отрази за секунди противоречивите му чувства при вида на господаря.

Коул кимна за поздрав и изчезна колкото можеше по-спокойно в стаята си. Той бързо облече нова риза и се смеси незабелязано с гостите, които очакваха появата на жена му със същото нетърпение, както и той самият.

Вече три пъти беше поглеждал часовника си, когато изведнъж в голямата стая стана тихо. Гостите се отдръпнаха настрани и по този начин образуваха шпалир до вратата на салона. В рамката на широко отворената врата стоеше Алена. Широка и бухнала рокля я

изпълваше цялата. Залата затаи дъх. В околността много се беше шушукало за новата съпруга на доктор Лейтимър и най-често казваха, че тя е дребна, съвсем обикновена наглед жена. Никой не беше подготвен за това видение.

Самият Коул беше сразен от сияйната ѝ красота. Като я видя, изчезна и последният остатък от яда му за закъснението ѝ. Той забеляза с благодарност, че тя носи една от роклите, които ѝ беше купил, едно вълшебно творение от розова тафта, което оставяше открити очарователните ѝ рамене.

Алена погледна съпруга си с лъчезарна усмивка, която сякаш озари залата. Коул пристъпи към нея и учтиво ѝ предложи ръката си. Погледна я, изпълнен с топлина и нежност, и се обърна гордо към своите гости:

— Дами и господа! Имам честта да ви представя съпругата си Алена!

Залата моментално се изпълни с възбудено шушукане, докато гостите се тълпяха около двамата, за да им стиснат ръцете и да им пожелаят щастлив съвместен живот. Коул беше обгърнал талията на Алена, сякаш за да защити скъпоценното си притежание от напора на толкова много хора, и ѝ представяше по име всеки гост.

През навалищата Алена съзря Брегър Дарви и за малко не се изсмя на глас, когато видя с каква неприкрита жажда я изпиваше с поглед.

Шумът малко поутихна и Алена почувствува ръчичката на Минди в своята ръка. Горда, че никоя друга дама не беше дори наполовина толкова хубава, колкото нейната голяма приятелка, Минди гледаше нагоре към Алена с възхитени очи. Коул даде на музикантите знак и се поклони леко пред жена си.

— Мисля, че първият танц ми принадлежи, мадам.

Когато забеляза тревогата в нейните очи, добави по-тихо:

— Не се безпокой, с бавните танци се справям добре.

Коул обви с ръка талията на Алена и я завъртя в такта на бавен валс.

— Може би не съм най-забавният от твоите обожатели, мила, но сигурно съм най-решителният. Няма да се оставя така лесно всички тези млади мъже в залата да ме изместят.

— Намирам, че танцуваш по-добре, в сравнение с повечето от тях — похвали го заслужено тя. И наистина Коул валсираше елегантно и с такава сигурност, сякаш болният крак не му създаваше никакви грижи. Алена се отпусна и напълно се остави да я води, като отвръщаше с усмивка на сияещите му сини очи.

— Успях ли да постигна класата на дамите от вашия род, милорд? — запита го тя усмихнато.

— Страхувам се, че не, мадам. — Коул я завъртя толкова бързо, че ѝ се зави свят. — Ти постигна класа, за която другите могат само да мечтаят. О тук нататък изискванията стават страшно високи.

— А що се отнася до вашите лични изисквания, сър?

Пламъкът в очите му не оставяше никакво място за съмнение в искреността на думите му.

— Ако бяхме сами, щях веднага да ти докажа горещото желание, което събуди у мен, мила.

Тези думи развълнуваха сърцето на Алена. У нея се породила надежда, че в края на краищата всичко между тях ще се оправи и че един ден ще могат да си принадлежат напълно. Но тя все още се колебаеше.

— Може би трябва да поговорим по-подробно върху това — прошепна тихо.

— Непременно — отговори Коул, — обаче бих искал да го направим на по-усамотено място.

— Моята спалня?

— Защо не? Но можем да се срещнем и при мен.

— Когато свърши приемът?

— Предпочитам веднага, но това навярно е невъзможно.

Алена остави ръката си да се плъзне по рамото му и го помилва нежно по врата. Само неколцина от танцуващите забелязаха това.

— Тетрадката, която намерих днес, действително ли никак не те интересува?

— Дневникът на Роберта? — попита Коул намръщено. — А трябва ли да ме интересува?

— Тя е изповядала там най-интимните си мисли.

— Смятам, че за мен ще е по-добре да не ги знам — каза подигравателно Коул. — Научих какво е направила, едва след като

беше ходила при старата акушерка шарлатанка. Опитах се да я спася, но треската излезе по-силна от мен.

— Вуйчо Ангъс обвинява теб за смъртта ѝ.

— Знам.

— А мен ме упреква, че съм те завела в неговата къща.

Коул внезапно се ухили.

— Мисля, че още първия ден трябваше да те взема при мен. Една хубава баня щеше да направи цялата игра на криеница излишна.

— Тогава вероятно щях да ти прострелям крака или друга, по-важна част от тялото — засмя се Алена. — Наистина не можех да понасям янките.

— А сега?

— Постепенно взех да намирам някои от тях за съвсем поносими — пошегува се тя. Нежен плам се появи в очите ѝ, когато той скришом я притисна по-силно до себе си.

Преди да отиде да си легне, Минди получи правото да танцува един път с Коул. Тя беше възхитена, че се върти в кръг с господаря, и под умелото му ръководство ловко нагаждаше малките си стъпки към неговите.

— Всъщност ясно ли ти е, че ти си царицата на вечерта? — попита Коул малката, когато танцът свърши, и се усмихна трогнат над лъчезарното личице.

Минди поклати глава сериозно и посочи с кимване към Алена, която в същия миг ги докосна с полите си в танца като ярка, грациозна пеперуда. Мислено Коул трябваше да се съгласи с момиченцето. Алена наистина вълнуваше със сияйната си младост. Беше омагьосващо да я гледаш. По-късно дойде ред на Брегър Дарви да танцува с домакинята. Тя почти си изкриви врата, опитвайки се да надзърне край широките му рамене, за да намери Коул, но не успя. Под някакъв предлог се измъкна след танца и тръгна да го потърси. Внимателно отвори вратата към кабинета му и се вмъкна вътре. Стаята беше празна. В камината гореше огън. С въздишка на изтощение Алена се отпусна в голямото кресло. Толкова беше уморително да бъдеш добра домакиня и непрекъснато да се усмихваш.

Вратата изскърца леко и някой влезе в стаята. Алена помисли, че е Коул, но с голямо разочарование видя Брегър.

Той застана през камината и се втренчи замислено в огъня, като от време на време отпиваше от брендите си. Очевидно не беше забелязал присъствието на Алена.

— За какво сте се замислили така дълбоко? Тревожи ли ви нещо?
— изтръгна го Алена от неговото усамотение.

Брегър я погледна стреснато.

— Е, може и така да се каже! Но тъй като сте жена на Коул и братовчедка на Роберта, по-добре да запазя проблемите за себе си. За умрелите не е прието да се говори лошо.

— Ако мислите, че можете да ми кажете за Роберта нещо, което вече да не знам, много се лъжете, Брегър.

Той отпи голяма глътка от чашата си и започна да се разхожда пред камината.

— Знаете ли, Алена, веднага след пристигането си Роберта даде на сестра ми да разбере, че не желае да я вижда около дома си. Тя стигна дотам, че предупреди майка ми аз да не се срещам повече с Коул, тъй като тя самата е поела всички грижи за него. Роберта не подбираше средствата, за да разруши нашето приятелство. По-късно има нахалството да ми се хвърли на врата. Не че изпитваше някакво особено желание да спи с мен. Тя просто искаше да нарани Коул и да му натрие носа, че най-добрият му приятел го е измамил със собствената му жена. Когато не се поддадох на нейната извратена игра, тя разправи на Коул, че няколко пъти съм се опитвал да...

Брегър се запъна. Беше странно да наблюдаваш как този едър, самоуверен мъж не може да изрече точната дума. Ако темата не беше толкова сериозна, Алена би се изкушила да се засмее.

— Малко преди Роберта да умре, срещнах Коул в града. Все едно че бях празно място за него. От тогава насам той се отнася с мен така, както вие самата вече имахте възможност да забележите. Алена, Роберта сигурно му е разказала нещо, което е предизвикало тази промяна в държанието му. Трябва на всяка цена да открия какво е това нещо.

Алена стана и отиде при него.

— Роберта беше странен човек, Брегър — каза тя с тъжна усмивка. — Като че ли винаги копнееше за любов, но в действителност търсеше само сляпо и безусловно подчинение. Може би нейното проклетие беше, че от ранна младост се стремеше към ролята на

съпруга, но когато най-после се омъжи, не успя да се наслади на тази роля.

— Вие наистина носите умна главица на раменете си, хубава млада госпожо — каза той с уважение и се наведе галантно над ръката ѝ. — Благословен да е Лейтимър, че е избрал такава жена за своя спътница в живота.

Те се извърнаха уплашено, когато от вратата прозвуча гласът на Коул:

— Много се радвам, че си успял да оцениш добрия ми вкус по отношение на жените.

Алена разбираше, че от негова гледна точка двамата вероятно изглеждаха точно като хванати на местопрестъплението любовници. Коул блъсна с трясък вратата след себе си и се вгледа така мрачно и застрашително в тях, че и по-силни характери биха се огънали.

— Сър, с удоволствие делея брeндитo и конетe си с вас, но жена си искам само за себе си!

— Коул Лейтимър! — Със зачервени от гняв бузи и скръстени на гърдите ръце Алена застана пред съпруга си. — Как можеш да бъдеш толкова вулгарен! Никой от двамата ни не е заслужил подобно отношение!

Брегър застана до нея.

— В последно време преглътнах много неща в името на нашето приятелство, Коул, но всичко си има граници. Ако смяташ, че можеш да ме упрекнеш за нещо, тогава изплюй камъчето!

— Приятелство! — изрева Коул. — Приятелство? В собствената ми къща ми слагат рога и на всичкото отгоре този човек има нахалството да говори за приятелство!

Брегър беше толкова ужасен, колкото и Алена.

— Какво означава всичко това? Толкова ли те боли кракът, че вече не си в състояние да родиш сваятна мисъл в главата си? Или пак си пиан? Във всеки случай ти си един освирепял глупак! Преди десет години щях да се бия с теб за подобно обвинение.

Брегър искаше да се обърне, но Коул го сграбчи за ръкава.

— Преди десет години? А какво ти пречи да го сториш сега? Или може би се страхуваш да се биеш с един сакат човек?

— Коул! — извика предупредително Алена.

Брегър се извърна толкова рязко, че рижият перчем падна на челото му. Със зачервен от гняв врат той скочи към Коул.

— По дяволите! Не понасям хора като теб, които отварят голяма уста, но след това подвиват опашка, когато срещу тях застане някой по-силен!

Коул сграбчи бастуна с две ръце и го вдигна високо над главата си.

— Ще ти пръсна дебелията ирландска катуна! — заплаши го той с кървясали очи.

Със светкавично движение Брегър изтръгна бастуна му и го захвърли в ъгъла. В следния миг той сграбчи Коул за ризата и го запрати към един шкаф с книги.

Алена решително се хвърли между мъжете. Обърната с гръб към Коул, тя заблъска Брегър в гърдите.

— Брегър Дарви! Пуснете го! Пуснете го веднага! — извика тя извън себе си.

Брегър се опомни и отстъпи крачка назад. Алена се обърна към Коул. Всичкият ѝ кураж я напусна. Със зачервено лице той я гледаше, изпълнен с омраза.

— Не се крия зад женски фусты, мадам. — След това се обърна гневно към Брегър: — Тук няма място за двама ни!

— Коул!

Когато погледна Алена, Коул видя върху лицето ѝ израз на най-дълбоко презрение. Спомни си колко възмутена беше тя, когато предишния път бе изхвърлил Брегър. Не можеше да си позволи да го повтори. Вместо това се поклони подигравателно.

— В такъв случай ви напускам, докато бурята премине.

Той се наведе да вземе бастуна си, закуцука към барчето с напитки, откъдето си взе бутилка бренди, и излезе от стаята, без да каже нито дума.

Скоро след това семейство Дарви напуснаха празненството, което продължи до ранните сутрешните часове.

Най-сетне и последните гости си тръгнаха. Уморена, Алена изкачи стълбите към стаята си. Откъм вратата на Коул не се чуваше и най-малкият шум. Дневникът на Роберта беше изчезнал от леглото, но Алена не обърна особено внимание. Вероятно камериерката го беше прибрала, когато е почиствала.

Рано сутринта Алена отново беше на крак. Тя закуси сама. Вратата на кабинета все още стоеше широко отворена и остана така през целия ден. Самият Коул не даваше признаци на живот.

Когато отново настана нощ, Алена започна да се тревожи за него. Безпомощна, тя си легна рано, като остави лампата да свети. По някое време през нощта се стресна в неспокойния си сън. Солджър стоеше до леглото ѝ и ръмжеше. Алена наметна дебелия си пенъоар и взе пистолета от скривалището му в гардероба. В коридора всичко беше спокойно, от спалнята на Коул също не се долавяше никакъв звук. Вратата към стаята на Роберта беше затворена. Минди спеше спокойно в малкото си легло.

Кучето легна на пода в салона и изчака търпеливо, докато Алена огледа добре и трапезарията. Накрая тя блъсна вратата към кухнята и замръзна на място от страх и изненада. Изправен като статуя, Коул стоеше пред огнището, което все още излъчваше топлина. В едната си ръка държеше пълна до ръба чаша, в другата — почти празна бутилка бренди.

— Търсиш ли някого? — попита я той.

Алена се постара гласът ѝ да прозвучи нормално, но от гърлото ѝ излезе само шепот:

— Кучето беше неспокойно, сякаш беше усетило някого. Не знаех, че си тук.

Коул махна пренебрежително с ръка.

— Както виждам, гостите ти са си отишли.

— Аз не съм имала гости. Това бяха твои гости!

Коул пристъпи няколко крачки към нея и я изгледа продължително.

— Алена, бих искал да ти обясня... Не се ядосах на теб, а единствено на онзи проклет ирландски глупак. Не съм имал и най-малкото съмнение, че ти винаги си се държала като безукорна дама.

— Въпреки това беше несправедлив. Казват, че гневът и алкохолът могат да направят от един мъж глупак.

— А и двете заедно го правят пълен идиот! — взе ѝ Коул думите от устата. Замислен, той отпи от чашата си, след което наведе сломено глава. — Признавам се за виновен, Алена.

Тя деликатно се направи, че не е чула тези горчиви думи.

— Не искаш ли да хапнеш нещо? Ани току-що извади хляба от пещта, има и хубава шунка.

Коул поклати глава.

— Вече ядох при Оли.

Алена го погледна с присвити очи.

— А къде прекара нощта?

Той избягна погледа ѝ и се забави с отговора.

— При конете в конюшната — каза накрая с въздишка.

— Там въздухът по-чист ли е, отколкото въкъщи? — попита младата жена, като се мъчеше да не се засмее.

— Във всеки случай разговорът беше по-приятен и миролюбив от онзи, който в последно време ми се наложи да водя. Разбира се, не мога да се закълна, че между конете е имало чистокръвен ирландски жребец и шотландска кобила.

Възмутена от недвусмисления намек, Алена загърна по-плътно дрехата на гърдите си и каза хладно:

— Ако нямаш нищо против, връщам се в леглото. Студено ми е.

Тя хвърли на Коул многозначителен поглед и напусна кухнята.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Няколко дни по-късно Коул се завърна вечерта от града. Беше в лошо настроение, тъй като поръчката, заради която беше ходил дотам, не вървеше както трябва. На всичкото отгоре кракът го болеше повече от всякога. Лакеят Майлс го посрещна на вратата със съобщението, че доктор Дарви е дошъл на гости и мисис Лейтимър, след като дълго е чакала доктор Лейтимър, накрая е заповядала да сервира вечерята.

Когато Коул влезе в трапезарията, раздражен видя, че Брегър е заел мястото отдясно на Алена, така че на него не му оставаше нищо друго, освен да седне на другия край на дългата маса.

Негодуванието на Коул се насочи към първия предмет, който попадна пред очите му.

— Кажу ми на Ани веднага да махне проклетата купа с картофи! — избухна той гневно.

Мърморейки под носа си, готвачката, която в момента влизаше в стаята, изпълни нареждането на господаря.

— Не го взимай присърце, Ани — утеши я Алена. — Сигурно кракът на доктор Лейтимър отново му създава грижи.

— Къде е Минди? — осведоми се Коул.

— Ти закъсня толкова много, че тя вечеря и отиде да си легне.

По време на вечерята Алена усети, че настроението на Коул се развали още повече. Брегър наблюдаваше замислено своя домакин и се питаше дали е разумно сега да говори с него за последното им спречкване.

Коул скоро се изнерви от напрегнатата атмосфера на масата. Той взе бутилката с бренди и попита хапливо Брегър:

— Не са ли ти казвали, че не е учтиво да зяпаш така един сакат човек?

Брегър предпочете да не отговаря. Веднага след вечерята той стана и се сбогува.

Алена хвърли гневен поглед към съпруга си и се оттегли в спалнята. Коул промърмори, че му е дошло до гуша по цял ден да гледа кисели и свадливи жени. Накуцвайки, той се качи в стаята си и

затръшна вратата след себе си. Но веднага след това вратата откъм банята се отвори рязко и той се озова срещу младата си жена, която нетърпеливо дърпаше копчетата на роклята си и го гледаше унищожително.

— Тази вечер отново се държа като последен глупак! — изсъска тя. — Ти си най-невъзпитаният мъж, който съм имала нещастieto да срещна! — Тя се завъртя и профуча възмутена обратно в стаята си.

Коул не можеше да понесе подобно отношение. Заплашителен като буреносен облак, той закуцука подире ѝ.

— Наричаш ме невъзпитан, а какво правиш ти самата? Настаняваш този тип на мястото ми и го храниш с моето ядене. — Коул дръпна вратовръзката от шията си и разкопча жилетката. — И всичко това в мое отсъствие. Колко хитро наистина!

— Той беше дошъл да се види с теб — отговори Алена.

Коул знаеше дълбоко в себе си, че не е прав, но гневът му беше по-силен от всякакъв разум.

— Ти имаш много обожатели, но този е по-различен, не знаеш каква цел си е поставило копелето!

Вбесена, Алена запрати роклята и фустите върху леглото.

— Една дузина прислужници могат да свидетелстват, че не съм нарушила благоприличието! Какво си въобразяваш!

Коул тъкмо беше свалил ризата си и ожесточено дърпаше единия си ботуш.

— Да не смяташ, че ти дължа благодарност за това, което си направила? — запита той хапливо.

— А аз трябва ли да ти благодаря за това, че се опитваш да ме купиш с хубави дрехи и скъпи бижута? — отвърна му Алена. — Може би други жени могат да бъдат купени по този начин, но с мен не си познал!

Коул се изсмя подигравателно.

— Това е само въпрос на цена, мадам. Колко мислиш, че струва медальонът, който носиш на врата си?

Тази забележка препълни чашата. Да си взема обратно проклетото нещо! Алена бясно измъкна златната верижка през главата си и без да иска, удари мъжа си в лицето. Вдигнатите ѝ ръце караха Коул да очаква и нещо по-лошо. Преди да успее да го удари повторно, той бързо я сграбчи през стройната талия и я притисна до себе си.

Алена моментално усети топлината на тялото му. Дъхът ѝ спря. Самият Коул изведнъж проумя, че държи в ръцете си една полугола жена. За секунди те останаха така, плътно притиснати един към друг, и се гледаха втренчено. След това устните на Коул се сведоха бавно, почти колебливо към устните на Алена.

Целувката разтърси младата жена с невероятна сила. При първото докосване тялото ѝ бе пронизано от огнена тръпка, която изпепели всички намерения и обещания. Горчиво-сладката, дълго потискана страст я грабна с болезнена мощ. Коул чувстваше гъвкавото тяло на жени си толкова близо до своето, както в онази нощ, която вече му се струваше като красив, недействителен сън. Гневът му се превърна в горещо желание, неутоленият глад за тази жена мощно си проправяше път. Дали и сега няма да го отблъсне и да го остави сам с пронизващата болка, която разпъваше на кръст съществуването му?

Алена се повдигна на пръсти, обвини шията му с меките си като кадифе ръце и му предложи полуотворените си устни. Поддаде се с готовност, която я изуми. Това беше Коул, нейният съпруг, а тя беше неговата жена. Така те отново намериха пътя един към друг, сякаш отдавна посятото семе най-после беше поникнало и разцъфнало с цялото си великолепие. Устните им се разтопиха в нетърпелива целувка и тръпнещите им тела се оставиха да бъдат понесени от огнената вълна на страстта.

Коул мълвеше неразбираеми думи, докато обсипваше с жадни целувки изваяната като от слонова кост шия на Алена и нежните възвишения на гърдите ѝ. Ръцете му милваха закръглените хълбоци и стегнатите бедра. Всичко в него напираше да се слее с нея.

С галещи пръсти той свали ризата от раменете ѝ и мамещото изобилие на гърдите ѝ се разкри пред очите и ръцете му. Алена изтръпна от удоволствие, когато той погали голата им заобленост. След това Коул се наведе и леко я вдигна на ръце. Устата му игриво галеше розовите пъпки на гърдите ѝ и тя тихо простена от неизразимо блаженство. Устните ѝ нежно се плъзнаха по бузата му, след това тя описа с езика си кръг около ухото му и го накара да се обърне и да потърси с жадни устни устата ѝ. Алена почти не усети как бе отнесена от силните му ръце до голямото легло. Като че ли всичко около нея беше изчезнало. На този свят бяха само той и тя.

Вече до леглото, Коул отпусна едната си ръка и остави жена си леко да стъпи на пода. Но преди да е усетила твърда почва под краката си, той умело беше смъкнал гащичките ѝ. Двамата потънаха в меката постеля. Ръцете на Коул се спуснаха през гърдите на Алена надолу. Тя въздъхна леко, когато те смело проникнаха в интимните кътчета на тялото ѝ. Бедрата ѝ потръпнаха и леко се стегнаха, когато пръстите му докоснаха най-потайните ъгълчета на нейната женственост.

— О, Коул, какво правиш с мен? — простена тя с треперещ глас. — Какво мъчение си измислил пак?

— Никакво мъчение — прошепна той дрезгаво. — Искам да те любя, нищо повече.

Коул спря да диша, когато насочи ръката ѝ към напращелия си, туптящ от желание член. И се разтопи, когато нежните ѝ хладни пръсти започнаха да проучват възпъщението на неговата мъжественост. Това възпламени още повече желанията му и срути и последните задръжки.

Коул спусна хълбоците си върху Алена, която го посрещна с разтворени бедра, и проникна дълбоко в нея. Те се сляха, претопиха се сякаш в едно тяло. Мъж и жена. Съпруг и съпруга. Нежността премина в напор, учудването — в захлас. Телата им се стремяха едно към друго, за да изгорят в екстаза. Двама души се намериха в най-чистото блаженство на съединяването, отдадоха се един на друг бързо и страстно, получавайки всичко, което можеха да си дадат.

И сега стана както първия път. Това, което правеше тяхното взаимно обладание така неповторимо, тази вълна от чиста телесна наслада ги заля с цялата си мощ. Алена смътно се досещаше какво беше преживял Коул през всичките тези дълги месеци на въздържание.

Като стенеше опиянено и трепереше с цялото си тяло, Коул се изля в жена си, навлизайки чак до дълбините на нейната същност. Телата им се сляха в свършена хармония.

По-късно лежаха приятно изтощени един до друг и оставяха, изпълнени с наслада, страстта да се уталожи. Коул мушна лицето си в къдравата коса на Алена и вдишваше дълбоко прекрасния ѝ аромат. Спомни си за многото безсънни нощи, когато не успяваше да прогони тази жена от мислите си. Тя беше възпламенила страстите му, беше изгорял от копнеж по нея. Сега, когато желанието му беше уталожено,

той изпита учудване и благодарност от спокойствието, което го беше обзело.

През нощта студът беше покрил земята с блестяща дреха от ледени кристали. Слънцето изгря и събуди с първите си лъчи спящата жена. Пълна с нея, Алена се протегна в приятната топлина на пухената завивка, но внезапно усети, че е сама в огромното легло. Седна и дръпна покривката до гърдите си. Весел огън пращеше в камината и прогонваше студа от стаята, ала той беше само жалък заместител на топлината, която излъчваше тялото на Коул. Тогава Алена дочу през отворената врата на банята леко плискане, което издаваше, че Коул е вътре. Тя бързо загърна тялото си с един чаршаф и изтича по стария дъбов паркет до банята. Коул се беше изтегнал в пълната с топла вода вана.

При вида му Алена се почувства радостна и окрилена. С весело лукавство тя се наведе над него и нежно го целуна за добро утро. Това му напомни за безграничната наслада на тяхната любовна нощ.

Коул беше влюбен повече от всякога в своята необикновена жена, която с такъв безподобен замах беше влязла в живота му. Тя се оказа много по-женствена, отколкото си представяше, и в нея нямаше нищо от грижливо пресметнатото кокетство на Роберта. Ведрият ѝ, непринуден характер постоянно разпалваше огъня в него.

Коул изцяло се отдаде на сладостта на целувката и въздъхна, когато устните ѝ се отделиха от неговите. Очите ѝ блесяха и тя се усмихваше дяволито, докато, без да се срамува, го разглеждаше от глава до пети.

— Желаете ли нещо, янки? — попита го тя с провлечен южняшки акцент.

— Теб! — отвърна Коул, дишайки тежко, и притегли главата ѝ към себе си. — Не мога да ти се наситя!

Чаршафът се плъзна на земята. Коул я дръпна във ваната и покри устата и гърдите ѝ с целувки.

— Най-последно мечтата ми се сбъдва — прошепна той дрезгаво в ухото ѝ. — Но никога не съм вярвал, че ще бъде толкова приятно да те изкъпе човек.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Няколко дни след това Алена направи дълга разходка, която я отведе далеч от Лейтимър Хаус. Леден вятър проникваше през дрехите ѝ. Трепереща, тя разтърка вцепенените си пръсти и внезапно съзря през клоните на високите стари дървета къщата, която бащата на Коул първоначално беше построил и която Коул беше нарекъл „колибата“.

Любопитна, тя пристъпи по-близо и натисна дръжката на масивната дървена врата. За нейна изненада вратата не беше заключена и след известно колебание Алена влезе вътре. Гробна тишина цареше в дългия коридор. Множество врати водеха към различни стаи, а в дъното една здрава, проста стълба от дърво се изкачваше към горния етаж. Алена надникна в няколко от стаите, но навсякъде я посрещаше една и съща призрачна гледка — покрити с бели калъфи мебели. Последната стая, в която Алена влезе, имаше малко по-приветлив вид. През един голям прозорец проникваше сумрачната светлина на зимния ден. При по-внимателно вглеждане Алена изненадана забеляза, че някаква разрушителна сила, в която имаше нещо нечовешко, е вилняла из стаята. Столовете и креслата бяха преобърнати, подвързани с кожа книги бяха пръснати по пода, където се смесваха с разпилени книжа. Над целия този хаос се издигаше голяма каменна камина. До нея бяха наредени дърва и подпалки.

Алена тъкмо опипваше перваза на камината за кибрит, когато погледът ѝ падна върху малък портрет в златна рамка, почти затрупан от книжа върху писалището. Тя любопитно се приближи. Предпазното стъкло беше натрошено на ситни парченца, но снимката бе почти незасегната. Имаше само една гънка по средата, сякаш някой се беше опитвал със сила да смачка изображението.

В здрача на стаята Алена различи на снимката млада жена с бяла колосана престилка върху тъмната рокля, която много приличаше на нея. Когато доближи портрета до лампата, дъхът ѝ спря. Това беше самата тя, Алена.

Мислите ѝ се объркаха. Внезапно ѝ дойде на ум, че през последните дни от оздравяването на Коул в лазарета се беше появил някакъв фотограф и беше снимал няколко пъти. По някакъв начин Коул се беше сдобил с тази фотография и беше я изрязал така, че точно да прилегне в малката златна рамка.

— Ах, ти, глупаво момиче! — прозвуча зад нея сърдит мъжки глас.

Изплашена до смърт, Алена стреснато се обърна. Когато разпозна високата фигура на мъжа си, коленете ѝ омекнаха от облекчение. Трепереща, тя се облегна на писалището и притисна ръка към лудо тупкащото си сърце.

— Мили боже! — скара му се тя. — Защо ме плашиш така? Трябваше да влезеш малко по-внимателно.

— Нима? — отвърна Коул ядосано. — А ти самата излизаш и те няма толкова дълго, че човек почва да се чуди какво ли ти се е случило.

— Нали ти казах, че мога и сама да се грижа за себе си!

Коул хвърли кожената си шуба върху едно кресло.

— Зимите тук не са така меки, както при вас, на юг, мила моя. Няколко измръзнали пръста на ръцете или краката са нещо много лошо, но още по-лошо, че немалко хора, посмели да излязат в подобен адски студ, е трябвало да се простят с живота си.

Алена не беше в настроение да слуша упреци от страна на Коул и бързо смени темата.

— Как успя да ме намериш?

— Търсих навсякъде из околността, когато внезапно ми хрумна, че може да си тук.

Алена забеляза, че Коул куца повече от обикновено, докато той прекоси стаята и застана до писалището. Лицето му стана сериозно, когато видя портретчето.

— Моят талисман, откакто се върнах от Ню Орлиънс — промърмори той. — Роберта твърдеше, че го е хвърлила в реката. Но очевидно и този път е излъгала.

Той постави снимката на писалището и се обърна към Алена.

— Това беше кабинетът на баща ми — каза той, — идвах често тук, когато имах грижи и исках да бъда сам. Една седмица преди смъртта си Роберта ме потърсила тук, но по това време аз съм бил в града. Когато се върнах, тя вече беше направила всичко на пух и

прах... — С махване на ръката Коул посочи безпорядъка наоколо. — Дни след това никой не множеше да я укроти. Майлс си взе отпуск, Ани се скри в килера, а камериерките се барикадираха в една стая на тавана. Роберта беше намерила твоята снимка. Затова беснееше като фурия. Мисис Гарт беше единствената, която Роберта не закачаше и която свободно можеше да се движи из къщата. — Устните на Коул се изкривиха в горчива усмивка. — Роберта дори искаше от мен да ѝ кажа къде те крия.

Алена беше слисана.

— Но защо си запазил тази снимка?

Коул бавно вдигна очи и погледна сериозно жена си.

— Не можеш ли да отгатнеш, Алена? — запита той с въздишка. — Толкова ли е трудно да се разбере?

Когато се приближи до нея и я прегърна, вълна от нежност заля Алена. Коул я отведе до едно кресло и я притегли на коленете си. След това събу мокрите ѝ обувки и притисна студените ѝ крака между своите, за да ги стопли.

— Отдавна съм влюбен в теб — каза той тихо. — След като напуснах Ню Орлиънс, се помъчих да те забравя, но не можах. Тогава взех решение да погледна истината в очите и да се опитам да те спечеля.

— Но ти не се ожени за мен от любов, а по взаимно споразумение. Поне така твърди вуйчо Ангъс! — извика Алена, изпълнена с недоверие.

— Ангъс е излъгал. Искал е да ни противопостави един на друг. Съчинил е всичко това, след като се бях обърнал с писмо към доктор Брукс и мисис Хоутърн с молба да ти предадат предложението ми за женитба.

— Значи ти си писал пръв? — Алена се вгледа изпитателно в блестящите дълбини на сините му очи.

— Мисис Хоутърн ми писа за неприятностите ти с онзи Жак Дюбоне. Тя ме съветваше, ако изобщо държа на теб, да сваля маската на безразличието и да предприема нещо, за да ти помогна. Последвах съвета ѝ и реших да се ожения за теб. Ако тя не беше ми писала, с моята нерешителност сигурно щях да загубя още доста време, докато намеря някакъв повод да ти направя предложение.

— Какво ти пречеше да го сториш? — попита Алена меко.

— В Ню Орлиънс ти винаги отхвърляше толкова решително моите опити за сближаване, че не знаех дали ще приемеш. Затова просто бях решил да изчакам по-добри времена.

— Кажичестно, наистина ли искаше да се ожениш за мен? — попита Алена.

— Само теб и никоя друга виждах като своя жена. Това е чистата истина.

Очите на Алена се напълниха със сълзи. Можеше ли след всичките тези борби и разправии да повярва, че той искрено я обича? Не беше ли си мечтала горещо тъкмо за това през месеците, когато Коул беше женен за Роберта? Можеше ли най-сетне да забрави подозренията и да бъде онази нежна и любеща нежна, която той така настойчиво търсеше в нея?

Тя обви срамежливо ръце около врата му. Когато Коул пламенно я целуна, всяка съпротива рухна. С цялото си същество отвърщаше на страстните му милувки. След това опря глава на бузата му и се опита да подреди малко обърканите си мисли. Струваше й се, че всичко стана прекалено бързо. Алена знаеше колко е ранима и не желаше да покаже някое уязвимо място, за да не съжалява по-късно. Но не искаше Коул да забележи това й намерение и затова смени темата.

— Тази къща... разкажи ми нещо за нея.

Коул отпусна глава върху облегалката на креслото и се втренчи в картината над камината.

— Няма много за разказване. Баща ми построил тази къща за майка ми малко след като се преместили тук от Пенсилвания. Когато съм бил на една година, майка ми починала. Баща ми се оженил повторно, защото не желал да раста без майка. Но моята мащеха искаше по-голяма къща, затова поръча да се построи сградата, в която живеем сега, и я обзаведе по свой вкус. Ала скоро след завършването на къщата тя избяга от баща ми с един картоиграч и повече никой не я видя. Взе със себе си всички пари и скъпоценности, до които беше успяла да се добере. Баща ми се закле, че тя няма да получи от него и един цент. Лиши я от наследство, нея и евентуалното й потомство. — Коул за миг прекъсна разказа си, когато Алена сгуши главата си на гърдите му. — По всичко личи, че мъжете от Лейтимър Хаус не са имали особено щастие с жените си.

След кратка пауза той добави:

— Поне досега.

Алена не искаше да мисли за драмите на миналото, а копнееше да се отпусне в ласкавата атмосфера на сегашния миг. Всичко, от което се нуждаеше, беше любовта на този мъж.

Когато много по-късно Коул я откарваше с каретата към къщи, загърната в кожената му шуба, тя не обръщаше внимание на силния вятър и ледения дъжд, който плющеше по покрива. Беше щастлива.

В къщи Минди я посрещна със срамежлива сърдечност. Малката не се отделяше от нея, докато Алена не я сложи да си легне. Когато прекрачи прага на собствената си стая, тя застана на вратата и огледа всичко. Първата ѝ мисъл беше, че някой си играе с нея. Гардероба го нямаше, килимът и кушетката бяха изчезнали. Даже часовникът беше махнат от камината. Стаята беше същата, каквато я беше заварила първия ден, с едно-единствено изключение — сега пред камината имаше две удобни кресла. Ядосана, Алена вече се бе обърнала към стълбата, за да каже на Коул за своето откритие, когато го чу да крачи насам-натам в стаята си. Отиде при него. С един поглед успя да види през отворената врата на банята, че всички мебели от нейната стая сега са тук: кушетката при прозореца, огледалото в един ъгъл, гардеробът ѝ до неговия, часовникът върху камината. Всичко изглеждаше, като че ли винаги си е било така. Голият до скоро под, чиято студенина беше почувствала сутринта, сега беше постлан с мекия килим от нейната стая.

Алена пристъпи към Коул, който седеше с протегнати крака в креслото пред камината и се наслаждаваше на топлината, излъчвана от пращящия огън.

— Каква е тази игра? — запита Алена с нежен блясък в очите. — Доколкото ми е известно, не е прието фигурите на противника да се подреждат откъм собствената страна на шахматната дъска.

— А можеш ли да измислиш по-добър начин да те привлека в спалнята си? — попита Коул с обезоръжаваща усмивка.

— Значи от днес сме истинско семейство, така ли?

Коул учудено вдигна вежди.

— Разбира се, мила. Да не би някога да си се съмнявала в това?

— Имаше такова време, сър. Но това, което започна като трезво споразумение, изглежда, се превръща в нещо, което е прекалено хубаво, за да е истина.

— Все пак не разбрах: смятате ли в бъдеще да делите трапезата и леглото с мен, мисис Лейтимър?

— Ако можеш да почакаш още малко... — отвърна тихо тя.

— Само че побързай!

Алена припряно избра една нощница от гардероба си и отиде в банята. Тъкмо беше привършила с тоалета си и четкаше хубавата си коса, когато чу зад себе си крачките на Коул. Стреснато се обърна. Той стоеше на отворената врата — висок и строен, облечен в черен кадифен халат. Алена почувства изгарящия огън в погледа му, втренчен в нежните зърна на гърдите ѝ. Възхитени и жадни, очите му изпиваха нейната женствена прелест.

— Колко си красива! — простена почти беззвучно той.

Срамежливо усмихната, Алена протегна ръка към него и леко подръпна колана на халата му. След това разгърна дрехата и се притисна до него, докато топлината на двете им тела се сля и избухна в огън. Тя обгърна шията на Коул, а устните ѝ посрещнаха неговите с желание и страст, които го накараха да занемее. Ръцете му я вдигнаха. Там някъде леглото ги зовеше...

Алена имаше чувството, че се е върнала вкъщи след цяла вечност. Но най-важното беше, че той е тук — мъжът, в чиито ръце се чувстваше сигурна и защитена.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Часове и дни преминаваха като в сън. Бързо течеше времето на безоблачното щастие, а бъдещето обещавахе още по-голямо блаженство и взаимност.

Алена не бързаше да напусне уютната топлина на леглото, протягаше се в меката постеля и мислеше развълнувана за нощите на изминалия месец, прекарани в прегръдките на Коул. На една мечта кожа пред пращящия огън се бяха целували и любили, бяха разговаряли за неща, които засягаха само двамата или които им напомняха за общите им мигове.

Алена се усмихваше, докато пръстите ѝ си играеха с медальона, който отново висеше на шията ѝ. „Собственост на К. Р. Лейтимър“ — можеше да се прочете върху него, написано с големи букви. Откакто договорот им се беше превърнал в истински брак, тя го обичаше повече от всякога. Силното и дълбоко влечение към този мъж беше пуснало корени в сърцето ѝ и беше изгонило оттам омразата и раздразнението.

Алена пъргаво нахлузи нощницата, която лежеше до леглото, и облече отгоре сутрешната си роба. Спомни си внезапно, че през нощта Коул беше измъчван от остри болки. Предната вечер горе на стълбата той се бе спънал в подгънатия край на килима и щеше да полети презглава надолу, ако в последния момент не беше успял да се вкопчи в перилата. Когато си легнаха, от очите на Алена не убягна дългата драскотина близо до белега на дясното му бедро, но веднага забрави всичко, щом Коул пристъпи към нея и смъкна от тялото ѝ ненужните дрехи. Споменът за това, което последва, я накара отново да се изчерви от удоволствие. До неотдавна тя беше готова да разкъса на парчета всеки, който би се осмелил да твърди, че един ден някакъв си янки ще бъде радостта на нейния живот.

По средата на стълбата Алена спря изненадана. Майлс стоеше като часовой пред затворената врата на кабинета. Алена размени няколко думи с лакея, който притеснено отбягваше погледа ѝ, и

подозрението ѝ се превърна в сигурност — както веднъж преди време, и сега ѝ беше отказан достъпът до личните покои на съпруга ѝ.

Алена прекара деня, измъчвана от тревога. Не можеше да си обясни защо Коул се затваряше, пазен от слугите, зад здравата врата на кабинета си.

Четири дни наред мъжете от прислугата се сменяха неуморно през няколко часа пред вратата на кабинета. Петият ден почти преваляше, когато Алена изгуби търпение. Не можеше повече да понася нощната самота в огромното съпружеско легло, а ако се съдеше по пиянското тананикане, което долиташе от кабинета на Коул, той пак се беше сприятелил с брендито.

За негово нещастие Питър, синът на кочияша, беше на пост точно този следобед, когато недоволството на Алена достигна върха си.

Питър беше още прекалено млад, за да може успешно да се справи с целия арсенал на женските хитрини.

Сърцето му се разтуптя, когато красивата господарка решително се изправи пред него. Той скочи непохватно на крака, така че книгата, която лежеше на коленете му, падна на земята.

— Моля те, Питър, стой си там — рече тя с привидна мекота. — Искам само да разменя няколко думи с доктор Лейтимър.

Въпреки объркването си Питър си спомни защо е поставен да пази тази врата. Той бързо ѝ препречи пътя и избърбори:

— Съжалявам, мадам, но доктор Лейтимър е дал нареждане да не ви пускаме.

— Но, Питър! — отвърна Алена кротко и сложи ръка на гърдите му. С удоволствие забеляза, че това предизвика у Питър затруднения с дишането. — Може би не е голяма беда, когато един мъж от време на време пийне повече, отколкото се полага, но смятам, че доктор Лейтимър вече наистина прекали. Трябва да вляза при него и да поговорим. Съгласен си с това, нали?

Докато Питър се усети, Алена беше натиснала вече дръжката на вратата и я отвори. Завесите бяха спуснати и в полутъмната стая я посрещна отвратителна миризма на застоял цигарен дим и на алкохол. Алена се закашля и Коул, който неспокойно се разхождаше пред камината, се извърна уплашено.

— Излизай от тук, Алена, по дяволите! — изкрещя той.

Вместо да излезе, Алена затвори вратата зад себе си хвърли подигравателен поглед към мъжа си. Той приличаше толкова малко на красивия и елегантен доктор Коул Лейтимър отпреди няколко дни! Брадата му беше вече на една седмица, носеше раздърпан, смачкан халат. Налетите с кръв очи бяха хлътнали дълбоко в орбитите, а устата беше изкривена в гримаса, докато той с мъка се крепеше на бастуна си.

— Не е ли вече време да се опомните, доктор Лейтимър? — попита Алена.

— Остави ме на мира, жено! — заповяда той с остър глас. Вдигна бастуна си и помете с рязко движение всичко, което се намираще на масата. Чаши и бутилки се разбиха шумно на хиляди парченца. — Напусни веднага тази стая или ще накарам да те изхвърлят!

— На твоє място не бих се опитала — отвърна Алена невъзмутимо. — Прислугата се страхува от мен повече, отколкото от теб!

— Жалка банда слабаци! — гневеше се Коул. — Даже от една жена не успяха да ме опазят! — Когато Коул тръгна към нея със стиснати от болка зъби, Алена се ужаси от мъчителния му вървеж.

— Коул — започна Алена и протегна ръка към него.

Той гневно замахна да я отблъсне, но бастунът му се подхлъзна по гладкия под и той залитна тежко напред. Алена се опита да го подхване, преди да се стовари на пода, но тежестта на тялото му беше непосилна за нея. По тази причина и двамата се намериха на земята. Коул с вик се претърколи настрана и се сгърчи от непоносима болка. Алена коленичи до него и се вгледа ужасена в дясното му бедро, което беше толкова подпухнало, че той не беше успял да обуе панталоните си под халата. Нездравият цвят на кожата пробуди у нея най-лоши опасения. С разтреперани пръсти тя докосна страшната подутина.

— Мили боже! Ти ще ме довършиш, Алена! — изкрещя Коул, като се опитваше да прикрие голотата си.

— Затова ли се затвори дни наред? — не можеше да повярва Алена. — Заради крака си?

— Всичко, което мога да направя, е да се разхождам непрекъснато, за да се движи кръвта в него, и да се моля на Бога да не го изгубя.

Алена не знаеше дали да се ядосва, или да се почувства облекчена.

— Да не си си помислил, че заради това бих те отблъснала? — попита тя мъжа си и посочи подутия крак.

— Нямаше да си първата, която ще постъпи по този начин!

— Но, Коул, кога ще разбереш най-после, че аз не съм Роберта? — смърри го Алена и скочи на крака. Отвори широко вратата и извика с висок глас: — Оли! Майлс! Питър! Елате бързо!

— Алена! Затвори веднага вратата! — беснееше Коул.

Тя видя мисис Гарт да идва с нова бутилка бренди.

— Занесете го в стаята на мистър Лейтимър! — заповяда Алена на икономката. След това се дръпна настрана, за да могат да влязат тримата прислужници.

— Не ме докосвайте или ще ви изхвърля всичките на улицата! — реवेशе Коул и размахваше бастуна си.

Объркани и разколебани, тримата мъже гледаха безпомощно към младата си господарка.

— Ако посмее да направи това, аз ще ви назнача отново! — безстрашно ги успокои тя. — А сега — край на колебанията! Отнесете доктор Лейтимър горе. И по-смело! В края на краищата вие сте трима срещу един!

Оли пръв пристъпи напред. Без да обръща внимание на гневните ругатни и проклетия, които Коул сипеше безспир, той го хвана за ръцете. Питър доби кураж и хвана господаря си за краката. Коул стенеше високо от болка, когато го вдигнаха и внимателно го отнесоха в спалнята му. Там мъжете го положиха грижливо върху леглото.

Гневът на Коул беше вече поутихнал, но сега той бе изправен пред ново изпитание — жена му го пое в своите ръце. Тя вече раздаваше заповеди и поръчки, сякаш цял живот не беше вършила нищо друго:

— Мисис Гарт, проветрете кабинета и наредете основно да го почистят. Питър, донеси гореща вода и сложи веднага още един котел на печката. Майлс, ти и Оли ще качите тук креслото на доктор Лейтимър от кабинета. Освен това някой да донесе кофа сняг от градината. Но, моля ви, бързо, докато не се е разтопил!

На Коул не му остана време да протестира срещу заповедите на жена си. Прислужниците вече се бяха разпръснали да изпълняват по

най-бързия начин нарежданията на господарката.

— Сега, след като ме домъкна тук горе, какво смяташ да правиш с мен? — запита той навъсено.

Алена отметна завивката и положи няколко възглавници под коляното на болния крак.

— Всъщност ти като лекар би трябвало да знаеш най-добре.

— И все пак не ми отговори — настояваше Коул.

— Е, добре, смятам да ти слагам студени и горещи компреси върху отока, за да спадне. Това е отдавна изпитано домашно средство. След това ще те изкъпя и обръсна.

— Мога и сам да се изкъпя. Не се отнасяй с мене като с инвалид!

— Сега ще лежиш мирно, Коул. Започваме да се мием.

— Как? Целия?

Алена намигна дяволито.

— Глезльо като тебе заслужава да му намокря главата и да го зарежа. Но имам чувството, че и някои други части на тялото ти също плачат за едно хубаво миене.

Когато след малко Алена натрупа сняг върху отока, Коул се усъмни в човеколюбивите й чувства. Защото веднага след това тя му залепи една вряла кърпа върху бедрото, при което за малко не изгори най-ценната част от тялото му, както веднъж вече беше направила в кухнята на Крейгхъг.

— Внимавай с малкия Коул! — замоли се той. — Или завинаги ще се простя с надеждата за поколение.

Алена се престори на отчаяна.

— Какво направих аз, о, боже! — След това добави, нахално ухилена: — Нищо ти няма!

Коул бързо прикри голотата си, когато Оли и Майлс внесоха креслото от кабинета. „Свърши се и с този добър стар навик“, мислеше си той. От сега нататък нямаше да може да се заключва, когато му се прииска, но за сметка на това му се откриваха нови, по-приятни перспективи. Да бъдеш арестуван в спалнята с такава пленителна жена за компания — е, това в края на краищата не беше чак толкова лошо.

Въпреки че Алена не беше много опитна лечителка, нейните усилия скоро се увенчаха с успех. Привечер отеклият крак на Коул беше спаднал чувствително. За да не предизвика недоволството на жена си, той остана и целия следващ ден на легло. Но на сутринта

никаква земна сила не беше в състояние да го задържи повече в постелята.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Декември дойде и покри земята със сняг. Кракът на Коул оздравяваше изненадващо бързо. В навечерието на Коледа той вече куцукаше с патерицата си из цялата къща.

Минди нямаше търпение да дочака празника. Тя жадно поглъщаше приказките и историите, които Алена ѝ разказваше, докато шиеше рокличка за новата порцеланова кукла, която Коул беше избрал за коледен подарък на момиченцето. Кукленският тоалет ставаше прелестен, защото Алена повтаряше модела на една своя вечерна рокля в черно и жълто, навремето изгорена в камината.

Освен смокинга, който беше ушила за мъжа си, младата жена имаше за него и един много по-хубав коледен подарък. За да се подготви достойно за висотата на момента, тя изпрати да повикат Брегър Дарви, когато Коул беше заминал по работа за Сейнт Клауд.

За нейно нещастие той се върна по-рано, отколкото тя го очакваше. Като видя коня на Брегър, доброто му настроение за миг се изпари. Старата ревност избухна с пълна сила, когато завари вратата на салона заключена, въпреки изричната му заповед. При влизането му Алена се изправи, пригласяйки роклята си. Поруменяла и със сведени очи, тя пристъпи да го посрещне. За Коул смущението ѝ беше явно доказателство за гузност.

— Велики боже, Брегър! — избухна той. — Имало ли е случай да се прибера и да не те заваря залепен за полата на жена ми! — Той гневно и обвинително се втрени в Брегър Дарви. — Човек би помислил, че от дълго време не си виждал жена.

Стоманеносивите очи на Алена блеснаха от възмущение.

— Как можа да кажеш подобно нещо, Коул!

— Защото познавам душицата на този негодник!

— Аз сама го помолих да дойде — изсъска Алена.

Коул внимателно огледа жена си. Ревността го разкъсваше, разпъваше душата му на кръст.

— Тогава ми дължиш обяснение — каза той грубо. — Може би като мъж не ти обръщам достатъчно внимание?

— Ти си един невъзпитан идиот! — изтръгна се от младата жена. Хълцайки, тя се втурна навън от стаята. В антрето метна някаква връхна дреха на раменете си и блъсна шумно входната врата зад гърба си.

Коул искаше да изтича след нея, но на прага Брегър го настигна и го сграбчи за рамото.

— Жена ти ме повика тук за лекарска консултация, Коул Лейтимър — изръмжа той. — Държеше да бъде сигурна и после да ти каже. Искаш или не, човече, но следващото лято ще ставаш баща!

Коул облещи очи. С неподозирана сила отмести значително по-тежкия Брегър, отвори рязко вратата и се втурна навън.

Но там можа само да види как малкият кабриолет тъкмо изчезваше зад ъгъла, обвит в снежен вихър. Алена седеше на капрата и плющеше с бича, подканяйки коня да препуска по-бързо.

— Алена! Чакай! — извика Коул след нея, но тя вече не можеше да го чуе.

Единственият оседлан кон наоколо беше този на Брегър. Коул се метна на седлото и се понесе в галоп. Безмилостно забиваше токовете на ботушите си в слабините на коня и скоро се изравни с летящия кабриолет.

Коул извика на Алена да спре, но тя не му обърна никакво внимание. Препускането по гладкия заснежен път надолу беше рисковано.

Коул пришпори коня си и започна да изтиква колата към дълбокия сняг отстрани край пътя. Храстите и дълбоките преспи накараха най-после запрегнатия в кабриолета кон да спре.

Алена цялата беше покрита със сняг. Тя се бореше да си поеме дъх в големия студ.

— Тъп като дърво, нафукан доктор! Янки — кърпач на кокали! — посрещна го тя с пресекващ от ридание глас.

— Алена, моля те, успокой се, да не ти се случи нещо лошо! — замоли се Коул и пристъпи към възбудено танцуващия кон на кабриолета, за да го укроти. Но краката му се подхлъзнаха на снега и той се стовари с цялата си тежест върху тялото на коня. Цвилейки, животното се изправи на задните си крака. Юздите бяха изтръгнати от ръката на Коул и той се просна на земята. Вцепенена от ужас, Алена трябваше бездейно да наблюдава как тялото на мъжа ѝ няколко пъти

беше улучено от подковите на лудо ритация кон. Коул изрева от болка, когато един особено тежък ритник го улучи по дясното бедро и счупи костта със сухо изхрущяване. Алена беше вече до него. Без да се съобразява с опасността, тя сграбчи мъжа си под мишниците и успя да го измъкне далеч от подплашения кон. Коул се търкаляше като обезумял по снега. За да изтърпи страхотната болка, той скърцаше със зъби и обърна очи, сякаш беше на границата на полудяването.

Алена коленичи до него и положи главата му в скута си.

— Успокой се, мили мой! — говореше му нежно тя.

Ръцете му сграбчиха яката на наметката ѝ и я притеглиха надолу към лицето му. Той зарови лице в гърдите ѝ, опитвайки се с върховно усилие да преодолее нечовешката болка.

— Проклета кранта! — процеди през зъби той. — Този крак едва ли ще се оправи!

— Не се движи, мили! Ще отида да доведа помощ. — Тя го положи криво-ляво върху наметалото си и вече искаше да тръгне, трепереца от студ, когато Коул я задържа. От болката лицето му беше изкривено и неузнаваемо.

— Съжалявам за това, което казах, Алена! — прошепна той, докато нова вълна от болки пронизваше тялото му. — Веднъж вече те бях изгубил. Не бих могъл да го понеса втори път! А на Брегър нямам никакво доверие. Той прелъсти Роберта, направи ѝ дете, а после я изпрати при оная вещица, за да го махне.

Внезапно Алена разбра защо Коул се държеше така с Брегър. Той смяташе, че приятелят му е виновен за нещастията с Роберта. Но тя не можеше да повярва, че Брегър Дарви е способен на такава долна постъпка. Очите ѝ се напълниха със сълзи:

— Колко пъти да ти казвам, глупав янки, че аз не съм Роберта — тъжно му отвърна тя.

— Никога вече няма да те сравнявам с нея — обеща Коул и се опита да разтегне устните си в усмивка.

— Тогава потърпи малко и почакай да доведа помощ — прошепна тя и погали нежно студената му буза. — Нашият син ще има най-големите сини очи на света и те никога няма да ти позволят да се усъмниш в моята вяност и в моята любов.

— Нашата дъщеря — поправи я Коул и изчака известно време, докато новият пристъп на болка малко отшумя. След това продължи:

— Искам да имам дъщеря с нослето и устата на майка си.

Алена се усмихна трогната. След кратка целувка тя стана и се запрепъва през снега към коня на Брегър.

Щом видя къщата, тя помахна на чакащия Брегър и извика с всичка сила:

— Съберете прислугата! Коул е ранен!

После обърна коня и се върна при Коул. Малко по-късно запъхтиянят Брегър дотича, следван от пълна кола мъже. Те внимателно повдигнаха господаря си и го положиха в колата, но когато потеглиха с леко поклащане, той загуби съзнание от силните болки.

— Така е по-добре за него — установи Брегър с професионален тон. — Сега можем да караме по-бързо, преди този студ да го е убил.

Брегър изпрати един от мъжете да донесе лекарската му чанта и освободи другите с благодарствени думи. Само Оли и Саул останаха при тях.

Когато колата стигна до къщата, тримата мъже отнесоха грижливо Коул в спалнята му. Докато по молба на доктор Дарви Ани носеше кани с гореща вода, мисис Гарт се появи с няколко бутилки бренди.

Брегър настоя Алена да напусне стаята, докато трае операцията. Само Саул остана да му помага. Затворена в предишната си спалня, младата жена тревожно крачеше напред-назад и кършеше ръце от страх и безпокойство. Времето течеше отвратително бавно и този час ѝ се стори цяла вечност. Вече се свечеряваше, когато вратата на банята най-сетне се отвори и Брегър се появи изтощен. В ръцете си държеше сгъната кърпа.

— Счупването е чисто. Операцията мина без усложнения — съобщи той безстрастно.

— Но защо беше толкова дълга? — попита уплашена Алена.

Брегър въртеше и обръщаше кърпата в ръцете си, усмихвайки се доволно.

— Това счупване сигурно е най-доброто нещо, което можеше да се случи на дебелоглавото магаре.

Той бавно разгърна кърпата. В нея лежеше едно леко нацърбено, извито парче метал, почти черно на цвят.

— Осмелих се и малко почовърках в крака на Коул. Счупването беше освободило парчето граната. Може би ще му липсва, но все пак

без него положително ще му е по-добре.

— Но ще оздравее ли напълно? — настояваше Алена.

Брегър сви устни и кимна предпазливо.

— Ако не се появи някакво възпаление, Коул ще има много по-малко проблеми с крака си, отколкото преди.

Той извади едно малко шишенце от лекарската си чанта.

— Това е лауданум. Давайте му по няколко капки, когато болката стане прекалено силна. Знаем, че мрази опиатите, но все пак така ще може да си почива от време на време, а кракът му има нужда именно от почивка.

Алена го последва надолу по стълбата.

— Ще дойдете ли утре пак?

Брегър кимна утвърдително.

— Разбира се. За нищо на света не бих пропуснал гледката. Най-после старият глупак се намира там, където искам да бъде.

Когато забеляза въпросителния поглед на Алена, Брегър се изсмя сърдечно.

— В това състояние не може да ме изхвърли, а да избяга също е невъзможно. Този път най-сетне ще открия какво го гложди и най-после ще се разберем.

През нощта Алена се стресна в лекия си сън. Стори ѝ се, че чува някакъв шум в спалнята на съпруга си. Бързо изтича оттатък. Все още незагасналият огън в камината ѝ позволи да види, че той е отворил очи, но лежи съвсем спокойно. Алена мина край леглото му, за да стъкне огъня. Не се и замисляше каква възхитителна гледка представлява тялото ѝ за измъчените очи на Коул. Топлият отблясък на жарта правеше нощницата ѝ да изглежда почти прозрачна. Въпреки силните болки Коул почувства как възбудата му нараства. Омаян, той я наблюдаваше, докато тя си намираше работа в стаята му. Тънката нощница почти не скриваше високите гърди, чиито връхчета бяха настръхнали от студа. След малко Алена застана до леглото на мъжа си и се наведе над него. Нежност и страст светеха в очите ѝ, но внезапно тя потръпна от ледения полъх на въздуха.

Коул отметна завивката и протегна подканващо ръце. Алена веднага разбра и се вмъкна в леглото. Плътно притисната до него, тя

дълго гледа с нежност лицето му. Ръката ѝ лежеше върху окосмените му гърди и тя усещаше развълнуваните удари на сърцето му.

— Обичам те — прошепна тя с лека въздишка. — Все още ми е трудно да го призная, но ми се струва, че те обичах още през оная нощ, когато направи от мене жена.

Коул не отговори, но в очите му се четеше ням въпрос.

— Когато ти напусна Ню Орлиънс, почувствах, че в мене нещо се прекърши — призна тя срамежливо. — Боях се, че никога вече няма да те видя.

— Значи и двамата еднакво сме изстрадали раздялата — промърмори разочустван Коул.

— А от Брегър няма защо да се страхуваш. В сърцето си винаги съм носила само теб.

Ръката му проследи топлите и меки извивки на гърба ѝ.

— Искаш да кажеш, че трябва да му благодаря, задето оперира крака ми?

— Няма да е зле — каза Алена. После взе металното парче от нощното шкафче и го вдигна срещу светлината, за да може Коул да го види по-добре. — Не се ли радваш, че махна това нещо?

— Е, все пак ще почакам да видя какво ще излезе, пък после ще му благодаря. Става ли?

— Добре. А ще му кажеш ли тогава и защо му се сърдиш?

— Не мога всичко наведнъж, миличко. Едната работа се отнася до тялото ми, но другата засяга моята гордост.

— Опитай все пак.

Алена го целуна бегло по устните и притисна гърдите си към него. Коул чувства как малките твърди зърна сякаш прогарят кожата му. Простена леко от това сладко мъчение и я обсипа с бурни целувки. Всичко друго, дори парещата болка в крака му, беше забравено.

На разсъмване Алена се надигна. Коул я видя, вече облечена, да четка косите си, стигащи до под раменете. При тази гледка той изпита такова удоволствие, че неволно затвори очи. Преди да слезе долу, тя бързо го целуна по устните. Коул тъкмо беше започнал да се чувства самотен, когато тя се върна, носейки пълен поднос. Седна с кръстосани крака на леглото и започна внимателно да го храни. Живите ѝ блестящи очи и щастливата ѝ усмивка превърнаха сутринта

в незабравимо преживяване. После Алена слезе отново долу и го остави за малко сам.

Докато я нямаше, Коул посегна към няколкото отдавна пренебрегвани медицински списания на нощното шкафче.

— Добро утро, доктор Лейтимър! — прогърмя внезапно силният глас на Брегър Дарви.

Коул видя, че на вратата зад него е застанала и Алена.

— Как се чувства моят безценен пациент в тази прекрасна утрин? — осведоми се Брегър и приближи до леглото. По всички личеше, че се намира в необичайно добро настроение.

— Като оставим настрана непрекъснато растящото ми раздражение — отлично — изръмжа Коул, избягвайки погледа на жена си.

Брегър притегли до леглото един стол и седна.

— Много ми е трудно да разбера защо в последно време предизвиквам твоя гняв със самото си присъствие. Сега, когато добрият Бог ми позволи да махна от крака ти онова проклето парче, мисля, че е дошло време да изясним някои недоразумения. — Брегър извади лулата си и взе да я пълни бавно и внимателно. Очевидно чакаше Коул да започне.

— Ако имаш да свършиш нещо, не се чувствай задължена да стоиш при нас. Разговорът сигурно ще трае дълго и съвсем няма да е интересно.

— Не бързам за никъде — отвърна тя с очарователна престорена невинност. — Всъщност предпочитам да остана при вас и да слушам.

— Тогава пък аз предпочитам да мълча! — заинати се Коул и отпусна глава на възглавницата.

— Аз пък ще остана толкова време, колкото трябва, за да изясним всичко — настоя Брегър.

— По дяволите, човече! — нахвърли се невъздържано върху него Коул. — Нима искаш да изкарваш кирливите си ризи пред жена ми?

— Както добре знаеш, моето лошо име се дължи на доста клюки и измислици, Коул. — Брегър невъзмутимо се зае да пали отново лулата си, загаснала по време на разговора.

— Тук не става дума за името ти, а за елементарно благоприличие. Това, че си ме измамил като приятел и си имал някаква връзка с Роберта, бих могъл да ти простя донякъде. Но че си я

изпратил при онази акушерка шарлатанка, когато е очаквала дете от тебе, е наистина непростимо.

Брегър се задави от дима и се закашля така, че от лулата му захвърчаха искри. На лицето му още беше изписано огромно изумление, когато най-после успя да проговори:

— Роберта... и аз?

— Да — потвърди Коул. — Тя се закле на смъртното си легло, че ти си бащата на детето.

— Проклетата лъжа! — подскочи Брегър. — Тя наистина ми даваше неприкрити аванси, когато се виждахме, но кълна ти се, Коул, никога не съм имал никакви намерения спрямо нея и не съм го скривал. Много добре знаех, че тя иска само да те дразни и да ти причини болка. Два пъти дори я изгоних от кабинета си. Предполагам, че на това се дължи омразата ѝ към мене.

— Коул — намеси се Алена. — Мисля, че Брегър казва истината. Знаеш колко лъжлива беше Роберта, така че не се учудвам, ако е излъгала и на смъртния си одър. Сигурно по този начин е искала да ти отмъсти, след като е намерила портрета ми в „колибата“.

Гневът на Коул беше утихнал.

— Прави сте, що се отнася до Роберта — каза той със спокоен глас. — Никога не е вършила нещо без задна мисъл. Трябва наистина да съм бил заслепен, за да не се сетя, че тя нямаше добро мнение нито за Брегър, нито за мен.

— Но ако нито един от вас не е бил баща на детето ѝ, кой е бил тогава? — зачуди се на глас Алена.

— Само можем да гадаем, мила — отговори Коул. — Нямам никаква представа кой би могъл да бъде и сигурно никога няма да разберем истината.

— Това сега е без значение, след като знаеш, че не е Брегър. — Тя помилва ръката на мъжа си и го погледна с очакване: — Нямах ли още нещо, което смяташе да ми кажеш, любими?

Коул гледаше пред себе си. Стана му смешно. Колко лесно успяваше тази жена да го води в желаната от нея посока! Но фактът, че това му беше безразлично и че предпочиташе да мисли за допира на топлите ѝ гърди до тялото му, показваше без съмнение, че гневът му към Брегър наистина се е стопил.

— Алена е на мнение, че съм задължен да ти благодаря, задето махна онова проклето парче граната — каза той на Брегър с престорена неохота.

Брегър вдигна рамене и махна с ръка.

— Е, пробвах дали наистина нищо не може да се направи за крака ти.

— Имаш сърчни ръце, Брегър Дарви — рече Коул честно и убедено. — Не чувствам вече почти никакви болки. Дори баща ми не би могъл да го направи по-добре.

Дарви грейна от гордост и задоволство. Той знаеше колко високо ценеше Коул баща си като хирург. Подобен комплимент положително не би направил всекиму.

— Тук, в околността, имаме нужда от още един лекар, Коул. Така че, ако искаш, можеш отново да се заемеш с практика — каза въодушевено Брегър.

После се започна оживен разговор за най-новите методи на лечение, за рани, инфекции, аномалии. Скоро двамата бяха погълнати до такава степен от професионални проблеми, че въобще не забелязаха кога Алена беше станала и излязла от стаята. В хладния коридор тя се спря и се усмихна на себе си. Беше постигнала нещо много важно — нейният мъж отново беше готов да се върне към любимата си професия.

Рано сутринта на Коледа в Лейтимър Хаус започна раздаването на подаръците. Още не беше съвсем разсъмнало, когато Коул се наведе над жена си и я събуди с нежна, преливаща с обич целувка.

— Честита Коледа! — прошепна в ухото ѝ той.

Алена се протегна, изпълнена със сладна нега. Само дето не замърка като доволно котенце.

— Щастлив празник, Коул — прошепна сънливо тя.

— Имам изненада за теб, миличка. Я да видим дали ще се сетиш?

— Какво още да си пожелаая, след като нося под сърцето си твоето дете? — прошепна Алена и пъкна носле в трапчинката на шията му. — Какво повече е нужно на една жена?

Коул бръкна под възглавницата и измъкна връзка документи. Алена учудено го погледна.

— Това е нотариален акт, удостоверяващ правото ти на собственост върху имението Брайър Хил — каза той с усмивка.

Внезапно младата жена се разбуди напълно. Развълнувана, тя коленичи в постелята и нетърпеливо дръпна панделката, с която бяха завързани документите. Най-после сивата картонена папка се отвори и тя, останала без дъх, успя да прочете, че Алена Лейтимър е единствената законна собственичка на „горепосочения имот“.

— О, Коул — хълцаше тя, докато щастливи сълзи се стичаха по бузите ѝ. После обгърна врата му с двете си ръце и силно го притисна към себе си. — Мислех, че Брайър Хил завинаги е загубен за мен. Колко съм ти благодарна, любими мой!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Мартенските ветрове донесоха предчувствие за пролетна топлина. Към края на месеца ледът, сковал реката, започна да се топи. Тук-там вече се виждаше открита вода. През април имаше и няколко съвсем топли дни. Топящата се снежна покривка беше освободила голяма част от земята, а ледът по реката изчезна съвсем. Лебеди, диви патици и гъски долитаха и кацаха върху водата. С крясъци те търсеха старите си скривалища и места за гнездене.

Една нощ ярка светкавица и приглушен тътен на гръмотевица стреснаха Алена в съня ѝ. Тя стана и се изправи до прозореца да види първата пролетна буря, връхлитаща с голяма сила върху стръмния бряг на реката. Мълниите озаряваха нощното небе с призрачна светлина, а дъждът шибаше шумно по прозорците на къщата. Алена се уплаши, когато една ярка светкавица раздра небето. Точно тогава Коул обви изотзад ръцете си около нея и се наведе да целуне мекото ѝ обло рамо. Ръката му нежно я погали по вече заобления корем.

Алена се обърна и устните ѝ потърсиха устата на мъжа ѝ. Коул я взе на ръце и я отнесе обратно в леглото. Когато бурята най-сетне утихна, върху голямата къща на стръмния бряг се спусна сладко спокойствие. В една от стаите на тази къща двама влюбени почиваха в здрава прегръдка.

Доиде май и във въздуха започна да се усеща ароматът на бъдещото цветно великолепие. Тъй като не можаха да намерят друг градинар, Алена нареди на Питър да прекопае розовите лехи. Коул тъкмо преглеждаше един пациент, а те ставаха все по-многобройни, откакто преди месец се върна към лекарската си практика. Алена беше с Минди в салона, когато видя как Питър се втурна като фурия в къщата и изчезна в кабинета на Коул. Тя тръгна натам, любопитна да разбере какво се е случило, но двамата мъже едва не я прегазиха, изхвърквайки навън. Безкрайно изненадана, тя излезе на верандата и видя как Питър и Коул бясно копаят някакъв трап сред лехите с рози.

Алена вече се канеше да прибере с ръка полите си и да изтича навън, когато две малки ръчички внезапно се вкопчиха отзад в плата на

роклята ѝ. Обърна се и видя Минди, в чиито очи беше изписан паническият страх на подгонено животно.

— Какво има, Минди? — запита изумена Алена, но малката само разтърси глава и треперейки с цялото си тяло, скри личице в гънките на роклята ѝ.

Коул хвърли лопатата и тъкмо се канеше да коленичи до Питър на ръба на трапа, когато съзря Минди и Алена да гледат от терасата.

— Веднага заведи детето вътре в къщи! — извика той на жена си.

Алена много искаше да разбере какво става, но се подчини на заповедта.

Малко след това Коул влезе в салона. Минди веднага скочи от канапето и изтича към него. Тя прегърна с ръчички краката на Коул и се разрида неутешимо.

Коул вдигна детето на ръце и го притисна здраво към себе си.

— Ти знаеш какво намерихме в градината, нали, Минди? — попита той спокойно.

Момиченцето потвърди неговото предположение с кимване на глава.

— Какво всъщност става? — запита Алена, напълно объркана. — Какво сте намерили?

— Намерихме чичо ѝ, закопан под розовите храсти. Изглежда, лежи там от деня на изчезването си.

Алена безсилно се отпусна на канапето, защото краката ѝ се подкосиха. Настръхнала си спомни как през есента и тя беше започнала да копае сред розите.

— Изпратих Питър при шерифа — рече Коул. — Той положително ще иска да разпита Минди. Може би малката ще има нужда преди това да си почине.

Ръцете на момиченцето се вкопчиха още по-здраво във врата му, но Коул я потупа успокоително по гърба.

— Не се страхувай, никой няма да ти стори нищо лошо. От сега нататък ние ще се грижим за тебе — мъчеше се той да успокои детето.

Когато малко след това Коул остана сам с Алена, той без заобикалки ѝ каза, че очевидно чичото на Минди е бил убит.

— Черепът му е раздробен, като че ли някой го е ударил отзад и после го е бутнал в трапа.

— Мислиш ли, че той сам е изкопал този трап?

— Напълно е възможно, но защо? При саденето на розови храсти не са необходими чак толкова големи дупки. От друга страна, не мога да си представя, че човек съзнателно ще изкопае собствения си гроб.

— Може би е искал да закопае нещо?

Коул сви рамене.

— Ако Минди не проговори, ще се лутаме в тъмното. Освен чичо й в трапа няма нищо друго. Никакво златно съкровище.

„Съкровище!“ Тази дума не излизаше вече от главата на Алена. Тя събуждаше в нея някакви смътни и далечни спомени. Не подхвърляше ли Роберта в дневника си за някакво съкровище? Не беше ли изразила намерението да напусне Лейтимър Хаус като богата жена? Всичко това Алена беше видяла черно на бяло в дневника на братовчедка си, но къде беше сега този дневник? Кой го беше прибрал? Може би убиецът на градинаря?

Малко след това пристигна помощник-шерифът Мартин Холваг и веднага започна работа. В дрехите на градинаря той намери кесия за тютюн, няколко монети и накрая три съвсем нови банкноти по десет долара, които връчи на Коул.

— Ще се погрижа този човек да бъде прилично погребан. Все пак беше чичо на Минди — каза Коул на шерифа. — За съжаление нищо повече не мога да направя. Той изчезна няколко седмици преди смъртта на Роберта и остави Минди самичка при нас.

— А останалите от прислугата, Коул? Откога работят при вас? — запита Холваг.

— Мисис Гарт и двете камериерки бяха назначени по мое нареждане от адвоката ми, преди да пристигна от Ню Орлиънс с Роберта. Останалите са тук от много години. Само този градинар назначих лично аз, тъй като предишният загина във войната.

— Би ли могла първата ви жена да е замесена в тази работа? — продължи да разпитва шерифът.

— Роберта изпитваше дълбоко отвращение към този човек и се отнасяше към него като към ненужна дрипа. Но и към останалата част от прислугата не беше по-мила, така че едва ли е имала някакво специално отношение.

— Добре, а мога ли сега да поговоря с Минди? Може би ще ни помогне да напреднем в този случай.

Коул кимна.

— Тя е при Алена в салона. Тази работа много я разстрои. А и досега не съм я чул да каже нито дума. Затова едва ли ще допринесе много за разгадаването на мистерията.

— Означава ли това, че е няма?

— Не, вероятно не. Просто нещо ѝ пречи да говори, въпреки че сигурно може.

Стана така, както беше предвидил Коул. Минди не беше в състояние да произнесе нито дума, въпреки че полагаше отчаяни усилия да отговори на въпросите на шерифа. Изпълнена със съчувствие, Алена привлече пребледнялото от страх дете и погледна умолително Коул.

— Мисля, че ще е по-добре да я отведа в стаята ѝ — прошепна тя.

За нейно облекчение шерифът кимна.

Когато двамата мъже останаха сами, Холваг смени темата.

— Искан да ви попитам, Коул, не сте ли видели да минава един боядисан в червено и бяло параход. Параход с колела средна големина на име „Тачър“.

Коул му поднесе чаша бренди и поклати глава.

— От една-две седмици не съм виждал никакъв параход да минава оттук.

Мартин Холваг изглеждаше загрижен.

— „Тачър“ трябваше да е минал покрай вас приблизително преди три дни. На борда си не е имал пътници, а само селскостопански инвентар и няколко сандъка с карабини „Уинчестър“, които струват доста пари. Миналият четвъртък е бил видян за последен път на около десет мили оттук. След това като че ли се е разтворил във въздуха.

— Може да се е блъснал в някоя скала. С всички онези тежести на борда би потънал като камък.

Мартин Холваг изпразни на един дъх чашата си и стана.

— Е, добре — каза той замислен. — Това беше между другото. Сега ще си вървя и ще наредя да закарат градинаря до погребалното бюро.

Коул го придружи до вратата.

— Ако разкриете нещо по този случай, шерифе, ще ви моля да ме уведомите.

Когато Холваг си отиде, Коул замислено извади от джоба си трите банкноти, намерени в джоба на убития градинар. Огледа ги грижливо и забеляза, че никога не са били прегъвани. Като се взря по-внимателно, направи му впечатление, че номерата им са поредни. Чудно нещо, помисли си той. Как един човек, който получава заплата от шест долара седмично, може да има тридесет долара, които са получени изведнъж и очевидно са изплатени от някаква банка или нещо подобно?

Новината за мъртвия градинар в лехите с рози на доктор Лейтимър се разпространи като пожар из околността. Клюкарите в близкия град пускаха най-причудливи предположения за неговата смърт.

Когато няколко дни по-късно Алена и Каролайн Дарви отидоха до Сейнт Клауд да пазаруват, Алена усети скритото любопитство в очите на всички и скоро загуби интерес към покупките.

— Хайде да си ходим, Каролайн — каза тя уморено. — Днес е много горещо и не се чувствам добре.

Каролайн беше разочарована. Тя имаше други планове за обиколката по магазините, но инстинктивно почувства, че нещо беше разтревожило приятелката ѝ.

Когато излизаха от магазина, Алена почти се сблъска с един нисък, добре облечен мъж. Тя тъкмо искаше да измърмори някакво извинение, когато изведнъж го позна. Прониза я неописуем ужас и за няколко мига не беше в състояние да се опомни от страх.

Въпреки че от лявата страна косата му беше по-дълга, за да крие ухото, нямаше никакво съмнение — пред Алена стоеше Жак Дюбоне!

В ръката му имаше бастун със сребърна дръжка. Когато той се съвзе от собствената си изненада и понечи да вдигне елегантната си шапка за поздрав, погледът на черните му очи установи напредналата ѝ бременност. Изразът на лицето му мигновено се скова. Със злорада усмивка отвори уста да каже нещо, но Алена, бледа и треперееща, се обърна и с олюляване се върна в магазина. Там пръстите ѝ се вкопчиха в ръба на една масичка, но после всичко около нея притъмня, а коленете ѝ се подгънаха. Каролайн и продавачката едва успяха да я подхванат, преди да рухне на земята.

— Веднага ще извикам доктор Лейтимър — каза Каролайн на продавачката. — Стойте тук и внимавайте много за нея.

Жак Дюбоне се беше прислонил до вратата на близкия магазин и проследи с поглед хубавата руса жена, която изтича по улицата и влезе в малка кантора, за да изскочи веднага след това с един мъж, в когото Дюбоне моментално позна добрия доктор Лейтимър. Жак изкриви лице в презрителна гримаса. Значи майорът все пак се беше добрал до сладкия плод!

Коул нахлу в магазина като разярен бик. След кратък изпитателен поглед към лицето на Алена, той я вдигна на ръце.

— В задната стая има легло — каза загрижената продавачка.

Коул кимна и я последва с жена си на ръце. Положи внимателно Алена на леглото, разхлаби панделките на корсета ѝ и сложи студени кърпи на челото ѝ.

Алена бавно изплува от припадъка си. С треперещи клепачи тя най-после отвори очи и се огледа замаяно. Когато Коул се наведе над нея, тя обвини ръце около врата му и го притегли към себе си.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той с нежна усмивка.

— Това беше Жак! — прошепна Алена ужасена. — Той е тук, в Сейнт Клауд, Коул! Видях го със собствените си очи!

Коул се отдръпна назад и погледна изненадан в уплашените ѝ, пълни със сълзи сиви очи. После решително се обърна към продавачката:

— Извинете, мис, може ли жена ми да остане за малко тук? Трябва да кажа нещо на шерифа и веднага се връщам.

— Не ме оставяй, Коул! Помисли си какво може да ни стори! — молеше го Алена, вкопчена в ръкава му.

— Не се плаши, мила! — успокояваше я той. — Моля те, имай ми доверие!

Очите ѝ потърсиха неговите и въпреки че още трепереше тя все пак не направи друг опит да го задържи.

Мартин Холваг беше в канцеларията си. Коул му обясни без заобикалки, че в града се намира човек, търсен от закона, и настоя шерифът да го последва.

Двамата мъже първо провериха книгите за гости в хотелите. За своя изненада в „Стърнс Хаус“ Коул откри писмо, адресирано до него.

Беше подписано от Жак, който го канеше на „малък разговор“ в своята стая.

Коул с мрачна решителност почука на вратата. Тя веднага се отвори и той се намери лице в лице с Жак Дюбоне.

— А, добър ден, доктор Лейтимър — поздрави французинът на английски, без почти никакъв акцент. — Както виждам, скъпоценната ви жена вече ви е уведомила за нашата малко непредвидена среща. Надявам се, че не съм й причинил прекалено безпокойство. Впрочем и без това имах намерение да ви посетя.

— Наистина ли? — запита подигравателно Коул, изпълнен със съмнения.

Блуждаещият поглед на Жак попадна на стоящия зад Коул шериф.

— Виж ти, човек на закона! Още по-добре! Моля, джентълмени, влезте! Това, което имам да ви кажа, няма да отнеме много време.

Той затвори вратата след двамата мъже и извади от самото си кожен портфейл. Несръчно, служейки си с лявата ръка, облечена в ръкавица, измъкна няколко листа с вид на официални документи и ги подаде на шерифа. При движението дългата коса над лявото му ухо се отметна и Коул видя, че там зее дупка.

— Тези документи ще ви убедят, че аз вече не съм търсен от закона, господа — обяви Дюбоне високопарно. — Това е акт за помилване и за отмяна на наказателно постановление от губернатора на Луизиана и от тамошните федерални власти. — Жак направи кратка пауза, за да могат двамата мъже да се запознаят с предоставените им книжа.

— А това тук — продължи той, показвайки някакъв друг документ — ме сочи като представител на една парижка фирма, за която проучвам тукашния пазар. Уверявам ви, че съм в добри отношения с всички почтени бизнесмени в града и че тук се занимавам само със законни дела. Имате ли още някакви въпроси?

Коул не беше ни най-малко успокоен. Той с подозрение оглеждаше дребния мъж, който побърза угоднически да добави:

— След няколко дни напускам това място, доктор Лейтимър, и в близко бъдеще не смятам да се мяркам насам.

Коул заговори, без да крие чувствата си:

— Абсолютно безразлично ми е какво говорите и какви документи за помилване можете да представите, ако ще да са подписани от дядо господ! Само да ви спипам близо до къщата си или до жена си, ще имам грижата повече да не ми се пречкате на пътя!

— Това заплаха ли е, мосю?

— Съвсем не! Само трезво указание за характера на бъдещите ни отношения.

Жак Дюбоне смръщи чело.

— Мисля, че ви разбирам. Като имам предвид случилото се между нас тримата, не мога да ви упреквам. Исках само необезпокоявано да се занимавам с работата си. Единствено по тази причина си позволих да отнема от скъпоценното ви време.

Коул се усмихна, но очите му останаха студени и бдителни.

— Е, добре — каза той. — Желая ви успех във вашите начинания и ако е възможно, да напуснете този щат в най-скоро време.

— Ще си спомням за думите ви, докторе — отвърна Жак Дюбоне и отвори вратата.

Коул се направи, че не вижда протегнатата му за сбогуване ръка.

Пътуването към къщи протече в мълчание. Чак когато Каролайн слезе, Алена не можа да се сдържи повече.

— Защо този Дюбоне трябваше точно сега да се появи тук? — проплака тя отчаяно. — Какво ще стане, ако започне да разправя навсякъде, че съм крадла, предателка и убийца? Той ще направи всичко възможно, за да ме тикне в затвора.

Коул бавно измъкна от джоба на палтото си връзка документи.

— Тези неща ще разпръснат всичките ти страхове — каза той с уверен глас и прелисти книжата. — Това са клетвени декларации от доктор Брукс, мисис Хоутърн, Саул, мен самия и други хора, които напълно те освобождават от всякаква отговорност. Току-що ги получих от моя адвокат. Моля те, прочети писмото и ще повярваш на думите ми.

Алена пое листа, изпълнена с любопитство, и започна трескаво да чете:

„От резултатите на съдебните разследвания и въз основа на клетвени свидетелски показания от

горепосочените лица се изясни, че Алена Макгарън не е виновна по нито едно от повдигнатите срещу нея обвинения. Обявените за нейното залавяне възнаграждения следва да се смятат за отменени с настоящото.

Подписал: Генерал Ричард Тейлър, военен губернатор на Луизиана.“

Алена не беше в състояние да промълви нито дума. Сълзи на облекчение и благодарност се търкаляха по страните ѝ, когато вдигна поглед към съпруга си.

— Както виждаш — каза Коул, — детето ни няма да се появи на бял свят в затвора. Като изключим веригите на нашия брак, ти си свободна жена в буквалния смисъл на думата.

Алена се облегна назад и се разсмя през радостни сълзи.

— Колкото до тези вериги, любими, бих искала да бъда прикована цял живот в тях! Към теб! — каза щастливо тя. После се отпусна върху гърдите на Коул и даде воля на сълзите си, предизвикани от преживените вълнения.

Коул държеше ръката ѝ и се наслаждаваше на все още необичайната си роля на щастлив съпруг и бъдещ баща.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Според пресмятанията на Алена юни беше осмият месец от нейната бременност и все по-закръглящият се корем, изглежда, потвърждаваше тези изчисления. От доста време вече не можеше да носи хубавите си рокли и се задоволяваше с пригодените за състоянието ѝ дрехи с висока талия.

Дните ставаха все по-топли, земята се покри с нежна зеленина. Ароматът на люляците и ябълковите дървета изпълваше въздуха с необичайна сладост.

Беше минала почти година, откакто Алена беше напуснала Юга и беше последвала Коул на Север.

През всичките тези месеци тя рядко получаваше писма от леля си Лийла в Ню Орлиънс и затова се зарадва много, когато един ден пристигна късо писъмце. В него старата дама питаше дали би била добре дошла в къщата на мистър и мисис Лейтимър, ако рече да им погостува.

Десетина дни след като Алена беше изпратила сърдечната им покана, една карета спря пред къщата. Младата жена тъкмо беше в салона. Тя чу как лакеят се отпрати с отмерени крачки към вратата и веднага след това се разнесе познат женски глас:

— Това ли е къщата на доктор Лейтимър и съпругата му?

— Лельо Лийла! — извика радостно Алена и забърза, доколкото напредналата бременност ѝ позволяваше към вратата.

С радостни сълзи на очи двете жени се прегърнаха, но внезапно Алена усети и една друга ръка, която легна на рамото ѝ. Обърна се и позна мисис Хоутърн.

— Тали Хоутърн! — извика тя задъхано. — Слава тебе, Боже! Дори насън не съм си мечтала, че ще дойдете да ме видите!

— Просто реших и дойдох — отговори Тали сухо, плъзгайки погледа на кафявите си очи по тялото на младата жена. — Имах известни съмнения, но както виждам, ти и Коул не сте си губили времето и сте преодолели някои различия във възгледите си.

— Добре дошли в Лейтимър Хаус — прозвуча в това време гласът на Коул през отворената врата на кабинета. С топло ръкостискане той поздрави двете възрастни дами и попита: — Ангъс не е ли с вас?

— Не — отговори някак смутено Лийла и сведе очи. — Има прекалено много работа в магазина. — После пое дълбоко въздух и добави: — Впрочем сега сме по-добре, отколкото преди войната.

Алена се усмихваше щастливо, когато Коул въведе дамите въкъщи. А той наблюдаваше жена си отстрани и се усмихваше. Нейната радост беше наистина заразителна.

Но му се наложи да остави жените за известно време сами. Майлс влезе и му прошепна, че шерифът Холваг току-що е пристигнал и иска да говори с него по неотложна работа.

Веднага след ръкуването Холваг мина направо към въпроса.

— Още един параход се е изгубил по реката — съобщи той загрижено. — Този път „Кари Даунс“. Изчезнал е точно на същото място, както и предишният.

— Странно — размишляваше Коул на глас. — Да преодолеят праговете, а после да потънат на едно сравнително безопасно място!

— Миналата година също загубихме два парахода — осведоми го шерифът. — Не беше открита и най-малката следа от тях или от товара им.

— Ако са потънали, след известно време трюмовете им ще се пръснат и по-леките предмети ще изплуват на повърхността. Тогава ще имате всички доказателства, които са ви необходими. Да се надяваме, че ще се появи нещо и за чичото на Минди.

— Ако има нещо ново, веднага ще ви се обадя — увери го Мартин Холваг на сбогуване.

След вечеря двете възрастни дами, уморени от трудното пътуване, се оттеглиха в стаите за гости. Коул и Алена скоро ги последваха.

Коул тъкмо се канеше да съблече ризата си, когато дочу плахо почукване на вратата.

Изненадан, той отвори и се намери лице в лице с явно изнервената и объркана Лийла Крейгхъг.

— Извинете, че ви безпокоя по това време, но бих искала да поговоря за малко с вас двамата, ако е възможно — каза Лийла с

несигурен глас.

— Разбира се — отговори Коул и отведе старата дама до едно удобно кресло пред камината, докато Алена бързо облече една домашна роба и поднесе на леля си чашка шери.

— О, Алена, каква хубава жена си станала! Само като си спомня за окъсаните ти дрехи в Ню Орлиънс! Косата ти също е станала дълга и хубава. Ти излезе като победителка от онази ужасна война, това поне е сигурно!

— Много си мила, лельо Лийла — отвърна Алена, облегната на гърдите на съпруга си. — Но всичко дължа на Коул. Той ме освободи от лъжливите обвинения и откупи обратно Брайър Хил! Там, където беше старата къща, някой ден смятаме да построим нова и да прекарваме в нея дългите зимни месеци.

Лийла явно беше трогната.

— Ако няма да ви затрудни, Тали и аз бихме искали да останем тук, докато детето ви се роди. Простете на бедната стара жена, но имам чувството, като че ли очаквам собственото си първо внуче — каза тя с насълзени очи. След малко добави, вече по-сдържано: — Коул, да знаеш колко много съжалявам за това, което моето семейство ти причини!

— Алена и аз се намерихме един друг. Това е единственото, което има някакво значение — каза Коул любезно. — Всичко останало е минало и забравено.

— Благодаря ти, Коул — каза Лийла, усмихвайки се тъжно. — Ако моята дъщеря не беше толкова егоистична и себелюбива, щеше да разбере какъв прекрасен съпруг има. — Ръцете ѝ трепереха, когато продължи: — Има нещо, което от известно време много ме измъчва. Всъщност дойдох, за да говоря с вас по този въпрос. — Лийла отпи от чашата си и отново подзе: — Преди няколко седмици, докато Ангъс отсъстваше, бях решила основно да почистя и да подредя магазина. Тогава в една картонена кутия, където Ангъс държи документите си, открих това. — Лийла Крейгхъг порови в гънките на роклята си и извади малко, обвито в кафява хартия пакетче, което подаде на Коул.

Той разтвори хартията и видя купчинка зелени банкноти, които приличаха на току-що излезли от печатницата.

— Но тук са някъде между десет и петнадесет хиляди долара! — извика смаян Коул.

— Почти двадесет хиляди — поправи го старата дама. — При парите намерих и връзка писма от Роберта, в които тя молеше баща си да пази парите на сигурно място, но не в банка, докато се върне в Ню Орлиънс.

Лийла въздъхна измъчено.

— Поставих въпроса пред Ангъс, но той ми направи страшна сцена. Рече, че с тези пари смятал да отмъсти за смъртта на дъщеря си. Но аз взех парите и отидох при Тали. Не можех да понеса мисълта, че дъщеря ми е краля собствения си съпруг. Роберта не беше такава, каквато бих искала да бъде, но тя все пак беше мое дете и аз, като нейна майка, се чувствам отговорна за постъпките ѝ.

Алена състрадателно прегърна старата жена, която започна безутешно да плаче.

— Благодаря ти, малка моя — каза Лийла през сълзи. — Чувствам се вече по-добре. Не можеш да си представиш колко много ми тежеше всичко това. Но хайде да ви оставям да си лягате. Пък дано и аз за пръв път от много време насам да спя спокойно.

Алена изпрати леля си до вратата.

— Лека нощ, мило дете — каза Лийла и целуна племенницата си по бузата. — Ще се моля за теб, за да те споходи Божията благословия — теб и твоите близки!

Когато Алена се върна при леглото, намери Коул с намръщено чело, втренчен загрижено в парите. Той замислено потриваше брадичката си.

— Не е възможно Роберта да е взела толкова много от моите пари, без да забележа — блъскаше си той ума, прехвърляйки между пръстите си новите банкноти. Внезапно му хрумна нещо. Скочи от леглото и прекоси стаята с големи крачки. Изненадана, Алена го чу да влиза и да излиза от кабинета си. Веднага след това се върна обратно и сложи три също така нови банкноти на възглавницата до останалите пари.

— Трите банкноти бяха намерени в джоба на убития градинар — поясни той, докато подреждаше парите в последователност, която първоначално беше неразбираема за Алена.

— Погледни тук! — каза той най-после. — Всички банкноти са с поредни номера и са от една и съща серия.

— И какво означава това, Коул?

— Означава, че Роберта и градинарят са били заедно в играта с многото пари!

— Но откъде са ги взели?

— За това можем само да гадаем. — Но когато започна да събира банкнотите, Коул внезапно спря и се втренчи в тавана.

— Може би по време на войната градинарят е бил в някоя от онези банди, които обираха влакове и дилижанси, а после е домъкнал част от плячката тук.

— Но по какъв начин Роберта е успяла да му вземе парите? Мислиш ли, че този човек е бил неин любовник?

— Не мога да си представя, че Роберта би паднала толкова ниско — каза решително Коул. — Той беше стар, мръсен и съвършено пропаднал. С подобен тип Роберта едва ли би си позволила да флиртува.

Алена се притисна плътно до Коул, погали с малката си ръка гърдите и корема му и рече глезено:

— Господин янки, цяла нощ ли смятате да прекарате с Роберта и парите й? Или пък искате да ме прегърнете и да ми покажете, че въпреки огромния си корем аз съм светлината и любовта на вашия живот?

Коул тихо се засмя. Угаси лампата и се пъкна в ръцете на жена си.

— Ти си всичко за мен, Алена Макгарън Лейтимър — прошепна той и я целуна по дяволитото носле. — За да ти докажа, че те намирам красива дори така, през следващите години няма да позволя на твоето коремче да остава празно. Ще имаме много, много деца.

Алена облегна глава назад и му намигна.

— Всяка година?

Коул се направи, че мисли съсредоточено. Накрая се усмихна на любимото лице.

— Е, добре, от мен да мине — почти всяка година.

Рано на другата сутрин Коул отиде при Мартин Холваг в града, за да му предаде парите и да му изложи своите предположения. С това за него въпросът изглеждаше решен и скоро той почти го забрави.

Остатъкът от юни премина за Алена като в сън. Леля й Лийла и Тали Хоутърн бяха постоянно около нея. Нищо от онова, което вършеше, не можеше да убегне от благосклонната бдителност на техните очи.

Алена чакаше раждането с все по-голямо нетърпение и възбуда. Всеки ден проверяваше в детската стая дали всичко е готово. Чувстваше се тромава и ходеше с мъка.

Коул беше наредил основно да почистят и подредят „колибата“ — старата къща на баща му. В нея той приемаше и лекуваше болните. Един ден оттам мина Брегър и се престори на възмутен, че Коул му е отнел някои от редовните пациенти. Приятелската схватка завърши с това, че Коул покани семейство Дарви на вечеря.

След вечерята всички присъстващи тайно си помислиха, че доктор Лейтимър много се е променил. Той отново беше старият, познат Коул — свободен, жизнерадостен и остроумен. Но това не беше всичко. Гостите забелязаха с какво внимание и любов се грижи за младата си жена. Откакто тази хубавица Алена се беше появила в живота му, Коул най-после беше възвърнал самочувствието и гордостта си. Изглеждаше по-мъжествен и по-сигурен от всякога и излъчваше вътрешно спокойствие. Предишната му раздражителност се беше изпарила незнайно къде. Животът сякаш беше започнал отново да му харесва. Не се съмняваше вече в Алена, защото в нея нямаше нищо, което да предизвиква подозрение. Изглеждаше по-добре, отколкото в най-хубавите си години, а жената до него беше разцъфтяла в истинския смисъл на думата.

Времето преди големия ден течеше незабележимо. Алена и Коул вечеряха в трапезарията, когато тя внезапно остави вилицата и с изкривено от болка лице простена:

— Мисля, че моментът дойде, любими!

Коул скочи като ужилен и се втурна да извика мисис Хоутърн и леля Лийла.

— Тали — помоли той старата им приятелка, — моля ви, съберете прислугата и им кажете, че времето е дошло. Те знаят какво трябва да се прави.

С обичния си товар в ръце Коул изкачи стълбите и бутна с рамо вратата на спалнята. Той положи нежно Алена върху предварително

оправеното легло. Лийла вече беше там. Със сигурна ръка тя се зае с необходимите приготовления.

— Къде са изгладените ленени кърпи, Коул? — попита тя.

— Там, в гардероба — отвърна Коул и се наведе отново към жена си, за да ѝ свали обувките и чорапите.

Алена прехапа устни, когато една особено силна контракция преряза гърлото ѝ. Храбро изчака болката да понамалее и протегна ръка, за да погали угриженото лице на съпруга си.

— Обичам те — каза тя и му се усмихна нежно.

Коул сграбчи ръката ѝ и я притисна до устните си.

— Целият треперя, Алена. Досега съм помагал на десетки бебета да видят бял свят, но никога не съм се чувствал така развълнуван, както сега.

— И този път ще свършиш работата добре — успокои го Алена. Дълбока и страстна любов се четеше в очите ѝ. — Заедно създадохме това дете и заедно ще му помогнем да се появи на този свят. Имам доверие в теб.

Окуражен и окрилен по този начин, Коул полагаше всичкото си умение и старание, за да улесни жена си при раждането на първото ѝ дете. Всички негови чувства, цялото му сърце бяха отдадени на тази красива жена, която се мъчеше със стиснати зъби и след всяка по-силна болка му се усмихваше окуражително. Коул не разбра кога часовете се изнизиха и как утринното небе поруменя на хоризонта.

Накрая родилните болки станаха толкова силни, че Алена изпитваше желание да крещи неистово. Тя сграбчи с две ръце резбованите стълбове на леглото, напъна се и усети как главичката на детето излиза от нея. Дишайки тежко, тя изчакваше последния тласък и последната голяма болка, които щяха да изтръгнат от нея цялото тяло на рожбата ѝ.

Коул притискаше леко корема ѝ, а с другата ръка придържаше главичката на детето.

— Много добре, Алена! Напъни се още веднъж силно и вече сме успели.

Когато последната болка поутихна, изтощената, но ликуваща Алена чу едно тъничко пискливо гласче. Първият плач на нейното дете!

— Момиченце! — извика леля Лийла с възторг.

— Колко е красива! — обади се възхитена мисис Хоутърн.

Коул вдигна дъщеричката си на дланите си и я положи върху корема на майка ѝ. После я погледна въпросително:

— Глинис Лин Лейтимър?

Алена вдигна ръка и докосна внимателно своето дете. В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Искаш да я кръстиш на майка ми?

Коул кимна.

— Мисля, че така е правилно.

— Глинис Лин Лейтимър — повтори Алена тихичко. — Колко хубаво звучи!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

В първите дни след раждането на Глинис Лин щастливият баща не искаше да мръдне от люлката ѝ. Просто не можеше да се насити на тази необичайна гледка. През дългите години на лекарската си практика беше виждал много красиви деца, но толкова прекрасно бебе никога не беше срещал. Може би беше малко пристрастен в оценката си, но все пак смяташе, че е прав.

Коул се обърна, когато Алена се раздвижи в леглото до люлката. Когато тя отвори големите си сиви очи, той ѝ се усмихна нежно.

— Има твоето носле и твоята уста — гордо установи Коул.

Усмивката, с която Алена му отговори, беше ласкава и разнежена.

— Това още не се знае. Твърде рано е.

Коул се изправи и седна на леглото ѝ.

— Знам, защото това е най-горещото ми желание.

— Винаги ли получаваш това, което искаш.

— Имам теб — отговори Коул с твърд глас. — И това е всичко, което бих могъл да си пожелаю.

Една седмица след раждането на детето Лийла Крейгхъг и мисис Хоутърн си заминаха. По време на тяхното посещение и в суматохата около раждането на детето голямата къща беше загубила за Алена част от своята мрачност. Макар че августовският пек и горещите сухи ветрове превръщаха кацналата на високия бряг къща в истинска пещ. Дори Майлс, на когото като че ли нищо не можеше да му повлияе, започна да се поти. Самата Алена се справяше добре с горещината. Разхлаби корсета си, нави ръкавите на роклята и се зае ентузиазирано с ролята си на съпруга и майка.

За разлика от голямата къща, „колибата“ беше сенчеста и хладна под закрилата на старите брястове. Все по-често Алена прекарваше там горещите часове заедно с Глинис Лин и Минди. Пък и така беше по-близо до съпруга си. Цялата къща беше почистена основно под

нейно наблюдение и беше така наредена и освежена, че старите мебели блестяха почти като по времето на стария мистър Лейтимър — бащата на Коул.

„Колибата“ беше строена солидно. Подовете бяха от дебели дъбови дъски, само в кухнята бяха наредени полирани каменни плочи. И докато прозорците на голямата къща тракаха и при най-слабия полъх на вятъра, тук всичко беше уплътнено и вдъхваше сигурност и спокойствие. Температурата вътре в „колибата“ почти не се влияеше от времето навън, независимо дали вилнееше буря, дали дърво и камък се пукаха от студ, или пък цареше адска жегга. Къщата беше строена така, че да служи на няколко поколения и Алена много скоро обикна спокойствието и сигурността, които тя излъчваше. Наредбата, съчетаваща вкус и дискретна елегантност, вдъхваше много повече уют, отколкото претрупания разкош на господарската къща.

Една вечер, докато се хранеха, Коул попита жена си дали не иска да се преместят за постоянно в „колибата“. Беше забелязал колко добре се чувства тя там. В продължение на няколко седмици беше пренесла почти всички дрешки на бебето, да не говорим за своя собствен гардероб. Изненадващото предложение на Коул накара Алена да си помисли, че той е истински ясновидец. Опита се да скрие радостната си възбуда, когато с благодарност се съгласи с предложението.

— Струва ми се, че това е добра идея, мили мой янки — каза тя просто. — Но имаш ли представа какво да правим с голямата къща?

— Мисля, че от нея би могло да стане една доста прилична болница. Във всеки случай ще бъде много по-добра от повечето болници, които съм виждал през живота си.

Икономката мисис Гарт, която тъкмо му наливаше малко бренди, изпусна шишето от изненада и течността се разля по белоснежната покривка. Тя бързо измърмори някакво извинение и побърза да попие петното с една кърпа. След това се обърна и излезе, без да каже нито дума. Коул погледна след нея със смръщени вежди, но скоро забрави за всичко друго, когато Алена седна на скута му и обсеби в миг цялото му внимание.

— О, Коул, мисля, че това е чудесна идея! — извика тя въодушевено и обви ръце около врата му. — Брегър би могъл да ти помогне за болницата. А пък аз, ако искаш, още утре ще кажа на прислугата да започне да пренася нашите вещи в „колибата“. До края

на седмицата всичко ще е готово. После ще повикаме майстори да преустроят къщата и съвсем скоро бихме могли да приемаме първите си пациенти.

Но Коул като че ли беше загубил интерес към темата. Усещаше стегнатата, топла плът на жена си под тънката муселинена рокля, която Алена носеше в жегата. От раждането на дъщеря им той с нетърпение чакаше любовта отново да съедини телата им. Вече идеше септември, шест седмици бяха изминали и за Коул беше все по-трудно да спазва принудителното въздържание. Допирът с топлото и гъвкаво тяло на Алена накара горещата му кръв да кипне, а желанието му да се изостри докрай.

— Всъщност спомняш ли си откога не сме се любили, съкровище мое? — попита той ненадейно.

Внезапната смяна на темата изненада Алена и тя го погледна недоумяващо. Но после бързо го разбра и нежно се притисна до него. Ръцете ѝ галеха мускулестите му гърди, докато устните ѝ шепнеха в ухото му:

— Няма ли да е по-удобно да продължим разговора си в тишината на спалнята, миличък янки?

Вторият четвъртък на септември започна както обикновено с блестящо и ярко небе при изгрев-слънце. Но още много преди пладне по небето започнаха да се плъзгат дълги воали от облаци. Коул вече беше отишъл в „колибата“. Алена реши да остави дъщеря си да поспи още малко. По-късно, когато се изкъпе и се облече, ще накърми детето и ще слезе долу при мъжа си. Пренасянето трябваше да стане до края на седмицата, а само няколко дни по-късно зидарите щяха да започнат преустройството на голямата къща. Алена стоеше пред огледалото в банята и четкаше косите си, когато усети присъствието на друг човек. За своя най-голяма изненада тя видя мисис Гарт, която стоеше в рамката на отворената врата и държеше в ръцете си малката Глинис Лин. Никога досега икономката не беше благоволявала да се докосне до бебето, затова Алена внезапно се притесни, като видя детето си в ръцете на тази жена.

— Трябва да ви покажа нещо, мадам — каза икономката с безизразен глас. — Ще ме последвате ли?

При тези думи тя рязко се обърна и излезе в коридора.

Неопределено чувство за надвиснала опасност парализира Алена и изпълни крайниците ѝ с оловна тежест. А мисис Гарт, като видя, че тя не реагира веднага, се обърна и извика невъздържано:

— Хайде, идвайте вече! Не разполагаме с много време!

— Дайте ми Глинис — каза Алена на икономката. — Ще ѝ сменя пелените и идвам.

— Това може да почака. Елате веднага!

На Алена ѝ стана ясно, че няма друг избор. За нейна изненада мисис Гарт влезе в бившата спалня на Роберта и се запъти направо към стената от огледала. Жената вдигна ръка, натисна горе вляво някакво парче огледало и Алена видя с изумление как цялата стена се завъртя и разкри намиращия се зад нея коридор. Мисис Гарт тръгна по него и махна на Алена да я последва. Младата жена неохотно се подчини. Безкрайна вита стълба от дялан камък водеше надолу и се губеше някъде в тъмнината. Алена погледна нагоре и разбра, че стълбата стига до покрива на къщата. Една капандура, през която влизаше малко светлина, явно служеше за изход към градената с парапет площадка на върха на покрива.

Мисис Гарт вече беше слязла няколко стъпала. Беше поставила ръката си на някаква къса греда, която стърчеше от стената.

— Хайде, идвайте по-бързо, мисис Лейтимър! — настояваше нетърпеливо тя. Гласът ѝ прозвуча глухо в подобното на кула помещение.

— Не трябва ли да извикаме мистър Лейтимър или някой от мъжете? — запита Алена, крайно обезпокоена. Прехапа треперещата си долна устна, когато погледна своята дъщеричка, която спеше спокойно в ръцете на чуждата жена. Алена беше решена да направи всичко, за да си вземе детето колкото може по-бързо.

— Там долу има да видите доста неща, а нямаме много време. Затова следвайте ме по-бързо!

Последните думи прозвучаха като истинска заповед. Да се бори за детето си в тясното пространство на стълбата беше безнадеждно начинание. Сломена, Алена последва жената. Когато слезе още малко, мисис Гарт завъртя гредата и с шумно дрънчене на вериги тайната врата се затвори. Настъпи непрогледна тъмнина, после се чу драскането на клечка кибрит. Малко след това една газена лампа

хвърли слаба светлина. Мисис Гарт вдигна високо лампата над главата си и с детето в другата ръка заслиза бързо надолу. На Алена не ѝ оставаше нищо друго, освен да я последва. Един постоянен полъх донасяше до двете жени на стълбата някакъв далечен шум. Въздухът миришеше на плесен и ставаше все по-влажнен, колкото по-надолу слизаха. Алена погледна нагоре, малката капандура се виждаше като нищожно светло петънце над нея. Вероятно вече се намираха дълбоко под земята, дори под основите на къщата, не много далече от нивото на подпочвените води.

Още по-надолу стените станаха мокри. От време на време се дочуваше тих съскащ шум. Предчувствието за приближаваща беда се засили, когато Алена видя, че в нишите на стената и в пукнатините на скалата висяха прилепи. В подножието на стълбата пътят им беше преграден от дебела дървена врата. Мисис Гарт натисна с голямо усилие един лост и го бутна встрани. Вратата бавно се отвори със скърцане и ужасно стържене на ръждясал метал.

Когато преминаха през вратата, мисис Гарт задвижи друг подобен лост, но вратата не се затвори плътно, а остана пролука с ширина на мъжка длан.

— Проклето нещо! Никога не е работило както трябва! — ругаеше икономката, но не се забави повече пред вратата. Взе лампата от земята и забърза нататък. Коридорът вървеше стръмно надолу. Скоро пред тях се появи мъждукаща светлина. Алена забави крачки и се огледа. Край осветените от слаби фенери стени на пещерата се виждаха камари от големи сандъци и бали с най-различни стоки. В няколко реда бяха натъркаляни и големи дървени бъчви. Зад решетките, преграждащи страничните помещения, лежаха буренца с барут и продълговати сандъци, на чиито капаци бяха нарисувани пушки.

— Оръжия! Муниции! — промълви Алена уплашено и веднага си спомни, че Коул ѝ беше разправял за някакъв изчезнал параход, който носел на борда си такъв товар. Беше ли възможно убежището на речните пирати да се намира точно под основите на Лейтимър Хаус?

— Моля, минете отгук, мисис Лейтимър — каза икономката с подигравателна учтивост. — Вече стигнахме.

Мисис Гарт я въведе в малка странична пещера, очевидно допълнително издълбана в мекия пясъчник, която приличаше на стая.

Тя постави бебето на един малък нар до стената. Алена веднага изтича до дъщеричката си и я взе на ръце. Силен метален шум я накара да се обърне и тя видя как мисис Гарт заключваше огромния катинар на решетката и превръщаше малката пещера в затворническа килия.

— Какво си позволявате? — извика възмутено Алена. — Веднага ме пуснете да изляза!

Мисис Гарт удостои пленницата си само с една цинична подигравателна гримаса. Без да продума, тя разкопча няколко копчета от скромната си черна рокля. Изведнъж притиснатите до този момент от коравия плат гърди изскочиха напред. След това жената извади няколко фуркети от косата си. Кокът на строгата ѝ фризура се разпадна, дългата коса се пръсна по раменете и съвършено безизразното ѝ до този миг лице се промени до неузнаваемост.

Но чувствата, които сега извираха от него, бяха горчиви и злобни.

— Достатъчно съм се подчинявала и слугувала — изсъска тя. — Дойде време да си върна това, което винаги ми е принадлежало, мисис Лейтимър!

Ръката на Минди опипваше страхливо огледалното стъкло. Тя можеше да види образа си, но не виждаше хората, които бяха изчезнали зад него. Не разбираше защо. Тъкмо беше започнала да се облича в стаята си, когато чу как мисис Гарт казва нещо на Алена със заповеднически тон. Уплашеният отговор на младата господарка беше засилил любопитството на Минди. Тя беше последвала гласовете на жените, но успя да види само как огледалната стена се затвори след тях.

Страхът на Минди се превърна в ужас, когато видя своята любимка Алена да изчезва през този страшен отвор в стената. Малкото момиченце развълнувано драскаше и натискаше по огледалната повърхност, но тя въпреки всичките ѝ старания не се отвори. Най-после Минди се отказа от напразните опити, върна се в стаята си и придърпа един стол близо до вратата. Оттук можеше добре да вижда стаята на Роберта, а ако се наложи, можеше бързо да се скрие.

Часовете минаваха мъчително бавно. Всеки път, когато долу в салона биеше големият стенен часовник, Минди трескаво броеше

ударите. Уплахата ѝ растеше с всеки изминал час. Вече беше станало обед. По това време тя обикновено се връщаше с Коул и Алена от „колибата“, за да обядват в голямата къща. Минди знаеше, че Коул сигурно скоро ще дойде. Той щеше да намери Алена и Глинис.

Когато най-после видя Коул да препуска с коня си към къщата, Минди напусна наблюдателницата си и бързо заситни по стълбите надолу.

Питър все още се въртеше около входа, защото му бяха казали, че трябва да закара както обикновено господарката и бебето до „колибата“. Но тя все още не се беше появила. На въпроса на Коул той можа да отговори само, че както всяка сутрин в девет часа е бил пред вратата и е чакал господарката си досега. Повече нищо не знаеше.

Изумен, Коул се втурна в къщата и не обърна никакво внимание на Минди, която отчаяно го дърпаше за ръкава. Не беше присъщо на Алена да оставя Питър или който и да е друг да я чака толкова дълго, без да се обади. Да не би случайно да се е разболяла? Коул хукна по стълбата нагоре, прескачайки по две стъпала наведнъж. Спалнята и детската стая бяха празни.

— Алена! — викаше непрекъснато Коул, докато претърсваше останалите стаи. — Къде си?

Разтревожен до полуда, той отново се спусна по стълбата и бутна вратата на кухнята, за да попита Ани не знае ли нещо за жена му.

— От закуската насам изобщо не съм я виждала, сър — отговори готвачката, клатейки угрижено глава.

Коул отново се затича нагоре. Минди стоеше по средата на стълбата. От яд и разочарование, че Коул пак не ѝ обърна внимание, тя стисна ръчичката си в юмрук. Днес той никак не ѝ беше симпатичен със своето нежелание да я забележи. Въпреки това побърза след него. Видя как той още веднъж провери всички стаи, търсейки Алена. Накрая все пак се спря и пред Минди и се отпусна на колене, докато главата му се изравни с нейната.

— Минди, виждала ли си Алена? — запита той.

Малката се усмихна и закима буйно с глава. Тя хвана големия мъж за ръката и го поведе през стаята на Роберта направо към огледалната стена. С едната си ръчичка тя натисна средата на огледалната повърхност и се обърна към Коул. Но той само кимна разсеяно.

— Да, да, Минди, знам, че това е едно хубаво огледало, но сега непременно трябва да намеря Алена и Глинис, разбираш ли ме?

Минди непрекъснато сочеше развълнувана своето отражение в огледалото, но Коул вече се беше обърнал, без да я разбере, и я остави самичка. Очите на Минди се напълниха със сълзи на гневно разочарование. Тя не беше забравила какво ѝ бе разказала милата Алена за разни герои и силни мъже. Те вършеха неща, които за другите бяха немислими. За съжаление Минди не беше голям и умен мъж, когото Коул би изслушал. Но той трябваше да я чуе. „Моля те, Коул, изслушай ме!“

Минди ядосано изтри сълзите от лицето си и последва Коул по стълбите. Намери го долу в салона.

— Питър! — изрева Коул. Най-странни предположения и тревожни предчувствия минаваха през главата му. Може би Алена е отишла на разходка и е паднала с детето от стръмния бряг? Или може би се е наранила в гората, чака там със счупен крак и се надява на помощ? Той нетърпеливо се обърна, когато усети Минди да го дърпа за сакото.

— Наистина сега нямам време за теб, Минди. Най-напред трябва да намеря Алена и Глинис.

Когато Питър дотича, Коул му заповяда веднага да впрегне кабриолета и заедно с Оли да претърсят околностите.

— Повикай всички мъже, които видиш, а на връщане минете и през „колибата“ да провериш дали междувременно мисис Лейтимър не е отишла там.

Когато Питър излезе, Коул закрочи нервно напред-назад. Блъскаше си главата къде ли може да е Алена. Глухо думкане го накара да се обърне. Видя Минди, която упорито блъскаше с малките си юмручета по масата. Детето веднага престана, когато видя, че Коул я погледна. Тя направи някакво движение, като че ли люлее нещо в ръцете си. Веднага след това посочи с пръст към стълбата, а с другата ръка имитираше, като че ли бута някого пред себе си. Коул поклати глава и се опита търпеливо да обясни на малката.

— Моля те, Минди! Сега нямам време за игра, а огледалото също не искам да гледам. Разбери най-после, че първо трябва да намеря Алена и Глинис.

Момиченцето кимна бързо, след това посочи към себе си и повтори същите жестове и движения. За да прикрие раздражението си, Коул застана до прозореца и загледа мрачно навън.

Ударите по масата започнаха отново и продължиха, докато Коул не издържа. Искеше ядосано да се скара на момиченцето, но когато видя обляното ѝ в сълзи лице, всичкият му гняв се изпари.

Минди беше поставила разперените си ръце на масата. Спомняше си как я бяха замъкнали зад един храст и ѝ бяха забранили да издаде и най-слабия звук. Чу как изгърмя пушка и баща ѝ бавно рухна на земята. Видя и майка си, която крещеше отчаяно, докато мъжете с нашарени червени лица я измъкваха от горящата къща. Никога нямаше да забрави и глухия шум на лопата, която удари чичо ѝ по главата, и той се свлече в трапа. После се появиха Алена и малката Глинис, изчезващи зад огледалната стена. Крайно време беше да прекъсне дългото мълчание.

Устата на Минди се отвори. Устните ѝ се раздвижиха и потрепериха в безсилен опит да произнесат думи, превръщащи се постепенно в ридания, които разтърсваха тялото ѝ.

Коул заобиколи масата и взе детето на ръце. Изведнъж му се стори, че чува до ухото си неясен шепот:

— Татко! Мамо! Мамо!

Ръцете на Минди се вкопчиха в косата на Коул от двете страни на главата му. Устните ѝ се раздвижиха конвулсивно, докато с големи мъки се отрониха думите:

— На! На! Аиниа! Аиниа!

— Алена?

Главичката закима усърдно:

— Ние! Ние! Ние!

— Глинис?

— Коул! Ела! — Думите с мъка се изтръгваха от устата на момиченцето, докато сълзите течаха като река по бузите му. — Коул! Ела! Бързо! — Тя пусна косата му и отново го задърпа силно за ръката.

Постепенно на Коул му стана ясно, че Минди знае къде са Алена и детето и през цялото време се е опитвала да му го каже. Той покорно се остави малката да го води през стаята на Роберта пак към огледалната стена. Минди постави разтрепераните си ръце върху огледалата и промълви:

— Врата! Врата!

— Зад огледалата има врата и Алена е влязла там, така ли?

Минди закима енергично.

— Ние! Ние! Инис! — избухна тя в плач и заудря с юмручета по огледалото.

Коул заопипва ръбовете на огледалата.

— Ар-Ар-Арт! — продължи да заеква Минди и Коул внезапно се сети, че докато търсеше Алена и детето, никъде не беше зърнал икономката. Мисис Гарт!

Коул започна основно проучване на огледалата. Никъде не се виждаше и следа от панти или шарнири, но когато дръпна спускащите се от двете страни на огледалата кадифени завеси, забеляза в горния ляв ъгъл няколко размазани отпечатъка от пръсти. Той леко натисна на това място и вратата се откряна. Натисна още по-силно. Процепът бавно се разшири.

— Когато дойдат Саул и Оли, доведи ги тук, Минди. Покажи им тази врата.

Минди кимна, че е разбрала.

— Мини, Аиниа и Инис, обича — каза тя с видимо усилие.

Коул се усмихна нежно.

— И аз ги обичам, малка моя. Тебе също!

Очите на момиченцето блеснаха. После то се обърна и изтича чевръсто от стаята.

Коул взе една лампа от нощното шкафче, запали я и заслиза по извитата стълба. Ако долу го чакаха врагове, щяха да видят лампата и да го издебнат. Но без лампа рискуваше да си счупи врата. Една стъпка накриво и би се сгромолясал с главата надолу в неизвестността.

Коул слизаше стъпало по стъпало, бавно и предпазливо, сякаш в най-мрачните дълбини на ада. Когато достигна до дървената врата, видя, че през широката цепнатина блещука мъглява светлина. Коул намали фитила на лампата си и започна да се промъква натам. С опипване той напредваше по стръмния хлъзгав коридор. Спря за малко да разгледа купищата сандъци и стоки и нямаше нужда от много време, за да се досети откъде са. После погледът му попадна на малка странична пещера, която приличаше по-скоро на килия. Вътре се виждаше сгушена човешка фигура с много познати очертания. Коул разбра, че е намерил това, което търсеше.

— Алена? — прошепна той и излезе от тъмния коридор. Тогава внезапно видя пред себе си и огромния негър, когото неговият господар наричаше Гън.

Юмрукът на негъра се стрелна напред. На Коул му се стори, че главата му експлодира, след това всичко потъна в мрак.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Викът на Алена заглъхна сред ехото на подземните пещери. Когато преди няколко секунди, безпомощна и сломена, дочу шепота на мъжа си, надежда и облекчение за миг изпълниха сърцето ѝ. Но само за да бъдат пометени веднага след това, когато юмрукът на черния гигант се стовари със страшна сила върху брадичката на Коул. Алена се притисна плътно до решетката и видя как Гън без никакво усилие вдигна мъжа ѝ и го понесе нанякъде. Нямаше съмнение, че този великан беше в състояние да убие човек само с един удар.

Мисис Гарт се появи, жестикулирайки оживено, заедно с неколцина мъже, които тя веднага изпрати към вратата, през която Коул беше проникнал в пещерата. Малко след това Алена дочу как мъжете тичаха нагоре по извитата стълба.

Мисис Гарт застана пред желязната решетка и махна с ръка на Алена да влезе навътре в килията. Алена се подчини. Но не можеше да отдели очи от тялото на мъжа си, което Гън държеше с една ръка, докато мисис Гарт отключваше вратата.

— Нищо му няма, мисис Лейтимър! — рече иронично икономката, забелязала уплашения поглед на Алена. — Когато поиска, Гън може да бъде извънредно деликатен.

Гън влезе в килията и небрежно пусна Коул да падне върху каменния под. Алена веднага изтича при него. Положи главата му в скута си и го огледа внимателно. Кръвоизливът на брадата му беше започнал да посинява, но Алена не можеше с нищо да му помогне. Не беше получила нито вода, нито храна, откакто я бяха затворили. Все пак беше благодарна на Бога, че поне Глинис не трябва да страда. Малката се беше насукала от гърдта на майка си, беше поритала малко в скута ѝ и след това мирно и тихо беше заспала.

Мисис Гарт гледаше с коварна усмивка как Алена гали косата и лицето на съпруга си.

— Много добре — подигра се тя. — Бъди мила с него, порадвай му се, докато не е късно. Скоро всичко ще свърши.

Алена се стегна с върховно усилие. Появата на Гън можеше да означава само, че Жак Дюбоне дърпаше конците, че той държеше в ръка съдбата на всички. Намеците на мисис Гарт само потвърждаваха това. Алена трябваше да събере цялата си смелост, за да запази самообладание пред лицето на страшната заплаха. Мисис Гарт тъкмо прехвърляше ключовете, за да затвори решетката, когато Гън я потупа по рамото.

— Чакай! — рече негърът и думата прозвуча не като молба, а като заповед.

Той изчезна в тъмнината и тогава мисис Гарт промърмори раздразнено:

— Този мръсен негър не можа да се научи къде му е мястото. Някой ден ще превърти и ще ни прати всичките в ада.

Гън се върна с кофа прясна вода и куп фини, съвършено нови кърпи, на които ясно личеше красив монограм с буквата „Л“. Блъсна с лакът вратата на килията, сложи кърпите, които явно бяха плячка, до Алена, а после и кофата с вода. В погледа му не се четеше заплаха, а по-скоро нещо като любопитство. Вдигна ръка и щипна Алена над лакътя, сякаш искаше да провери колко е твърда плътта ѝ. Дълбоко в могъщия му гръден кош къркореше смях, който звучеше като далечен гръм.

— Малко момченце-момиченце, добра жена! Силна! Първо има малко момиченце! Хубаво! Много кози, когато мъж дойде да жени! После момченце! Голямо! Силно! Като Гън!

След това ненадейно се извъртя и изчезна в тъмнината.

— Трябва да сте направили много силно впечатление на голямото говедо! — констатира мисис Гарт с отровен глас, докато заключваше вратата.

Алена натопи една кърпа в студената вода и внимателно я положи върху брадичката на Коул.

Чак след това благоволи да се обърне към икономката.

— Защо смятате така?

— Защото никога не съм чувала Гън да каже някому повече от три думи, като изключим Жак.

Алена седна и се опита да поговори с жената, преди да се е появил самият Дюбоне.

— Щом Коул е намерил пътя дотук, значи е само въпрос на време и другите да дойдат. Това е ясно като две и две.

— Защо тогава не дойдоха заедно с него? — отвърна жената. — Но не се тревожете. Нашите хора ще се погрижат за всеки, който се опита да си навре носа тук.

— Сериозно ли мислите, че можете да ни държите затворени колкото си искате? — попита недоверчиво Алена. — Проявете малко здрав разум, мисис Гарт!

— Мисис Гарт! Мисис Гарт! — иронично изимитира тя гласа на Алена. — Как мразя това име! Мисля, че вече е време да ме наричате мисис Лейтимър!

Алена беше изненадана. Тя погледна със съмнение жената. Но след това беше неин ред да покаже острия си език.

— Наистина ли? Да не би малкото ви име да е Роберта?

— Не ме разбирате правилно, Алена — отвърна жената с присвити от омраза очи. — Никога не съм била омъжена за Коул. Аз съм неговата мащеха, втората жена на Фредерик Лейтимър!

Едно тъмно предположение постепенно се превърна в сигурност. Разбира се! Кой би могъл да познава по-добре тайните на къщата от човека, който я е строил? Очевидно никой не е имал понятие за скритата врата в стаята на Роберта, която по-рано е принадлежала на Тамара Лейтимър.

Чак сега много неясни неща, подозрения и загадки се подредиха в главата на Алена.

— Значи вие бяхте тази, която шеташе из къщи и искаше да ме уплаши до полуда? — попита Алена и презрително се изсмя. — За съжаление ударихте на камък. Не се оставям толкова лесно някой да ме подплаши. Наистина ли смятахте, че ще побягна заради вашите глупави номера? Или смятахте, че можете да ни скарате с Коул, изгаряйки роклята ми и хвърляйки седлото на коня му във водата? Трябва да ви кажа, мисис Гарт, че всичко това беше наистина глупаво и наивно! Не успяхте да уплашите дори и Минди. Вие сте просто смешна, както и вашият приятел Жак!

— Глупачка сте вие! — отвърна разгорещено жената. — Да бяхте се запилели на някъде, докато още беше време. Или по-добре изобщо да не бяхте идвали тук! Със своето униние и пиянство Коул ми беше в ръцете, без да подозира нищо. Някой ден щеше да му се случи

нещастие и някой нямаше да се учуди. Тогава отново щях да стана господарка на тази къща, която е мое неоспоримо право. Но след това се появихте вие и провалихте всичките ми планове! А накрая дори ви хрумна безумната идея да правите от моята къща болница!

— Всъщност вие сте се страхували най-вече от това, че вашето разбойническо гнездо може да бъде разкрито, когато започне преустройството — отвърна спокойно Алена. В гласа ѝ дори се чувстваше известно разбиране. — А тогава щеше да се наложи да бягате и сигурно рано или късно щяха да ви хванат. — Тя посочи с глава към купищата сандъци и бъчви. — Не знам от колко време я играете тази игричка във вашето убежище, но ме интересува едно: как успяхте да организирате всичко това? Параходите сигурно хвърлят котва непосредствено пред входа на пещерата и вие ги разтоварвате нощем. Но какво става след това с тях? Изгаряте ли ги, или ги потопявате?

Тамара се усмихна самодоволно.

— По малко и от двете, мила моя. Но в нито един от случаите няма останали живи свидетели!

Няма останали живи! Тези думи се стовариха като удар върху Алена. В съзнанието си тя видя блясъка на ножовете и рухването на хора под безмилостната стрелба на пушките. Спомни си един подобен случай близо до Ню Орлиънс. И тогава нямаше останали живи, а тя, Алена Макгарън, беше обявена за виновна като организатор на това клане! По някакъв начин Роберта се беше добрала до парите, които Алена беше открила у Брайър Хил и които отнесе убиецът на лейтенант Кокс. По-късно същите пари се бяха появили тук. Може би бандитите бяха съвсем наблизко. Студени тръпки минаха по гърба на Алена, когато огледа малко по-внимателно Тамара. Тя беше стройна, и не много висока. В полумрака изглеждаше значително по-млада, отколкото беше в действителност. С една подходяща перука можеше спокойно да се представи, и то с успех, за прословутата крадла и убийца Алена Макгарън. Може би именно тя беше пробола с ножа си лейтенант Кокс?

— Наистина събудихте любопитството ми, Тамара — каза Алена, като се опитваше гласът ѝ да прозвучи безстрастно. Може би по този начин ще успее да изтръгне от тази жена отговора, който да потвърди подозрението ѝ. — Както виждам, ние двете сме били принудени да

играем по един и същи начин в различни маскаради, когато се е касаело до оцеляването ни. В известно отношение си приличаме. Преживели сме много и винаги досега сме успявали да измъкнем главата си от примката. И най-важното — винаги сме постигали целта си. Роберта беше по-различна. Тя непрекъснато мамеше, беше лукава, и коварна. Аз държах Коул вече здраво в ръцете си, но тя ми го отмъкна под носа. Преди известно време открих, че е откраднала пари. Но те не са били на Коул. Мисля, че са били ваши. Права ли съм?

— Тая кучка! — изсъска Тамара. — Беше открила тайната врата и бърникаше навсякъде, когато тук нямаше никого. Беше разбила сандъка, в който си държах парите, тук, в тази килия, и беше отмъкнала всичко, за което се бях блъскала толкова време! Когато искаше да ги скрие, градинарят я изненада и тя го премахна.

Тамара не обърна внимание, че Алена се задъха от ужас, а продължи да говори, пръскайки жлъч и отрова:

— Този тип също се опитваше да ни шпионира, но плати за това с живота си. Когато искаше да ѝ отмъкне половината от парите, Роберта започна да му прави мили очи, дори легна с него, за да го омотае. В моето легло с този вонливец! — Тамара беше извън себе си от яд. — Бях от другата страна на огледалата и видях всичко. После Роберта накара градинаря да изкопае сред розите един трап, в който да скрият парите. Тъпакът не подозираше, че копае собствения си гроб. Роберта се промъкна до него изотзад и му разби черепа с една лопата. След това зарови трупа и отнесе моите пари в „колибата“, където ги скри в комина на камината. Взех си ги оттам след няколко дни, но мръсницата беше успяла да изпрати някъде над двадесет хиляди долара. След няколко седмици забеляза, че е бременна, и ме попита мен, нейната икономка, дали не познавам някого, който да ѝ махне детето. Пратих я при една мърлява шарлатанка, която абсолютно нищо не разбираше от занаята си. Това беше краят на Роберта. Страшно хитро наистина се отървах от нея. Точно така — страшно хитро!

Алена отново охлади брадата на Коул с мократа кърпа и попита уж между другото:

— А какво смятате да правите с нас?

Тамара се усмихна с ненавист.

— Вие, мила моя Алена, няма да бъдете нищо повече от бавачка на детето, докато не успея да се утвърдя като негова баба в този дом.

Ще управлявам къщата, както аз си поискам. Но във всички случаи никакви стени няма да се събарят!

— Не смятате ли, че и Коул има думата по въпроса? В края на краищата къщата е негова!

— Къщата е моя! Аз съм я проектирала и обзавеждала до най-дребните подробности! — Тамара се изкиска злобно. — Коул много скоро няма да го има. Ще умре вследствие на някакъв нещастен случай, а аз ще се погрижа трупът му да бъде идентифициран според закона, за да може детето му да го наследи. Ще направя всичко възможно да ми възложат настойничеството, когато вие изчезнете.

Вледеняващ ужас обзе Алена. Тя остана за известно време мълчалива, докато успя отново да придаде на гласа си спокойна, дори приветлива интонация.

— А тази пещера? — попита най-после тя. — От самото начало ли влизаше във вашите планове?

— Разбира се! — отговори Тамара. Очевидно много се гордееше със своята хитрост. — Фредерик беше така погълнат от своите пациенти, че изобщо не забеляза съществуването на пещерата. Отначало си я представях като резервен изход в случай на нападение. Никак не ми се щеше да бъда заклана от кръвожадни индианци. Докато строях къщата, Фредерик не се скъпеше с парите, но когато му избягах, ме лиши от наследство. Вашата дъщеря сега е законна наследница на цялото имущество на фамилията Лейтимър, но е още пеленаче. Ще се погрижа по-нататък да бъде като восък в ръцете ми. Така че не се смятайте за незаменима, Алена Лейтимър! Много лесно можете да бъдете заместена и тази, която ще ви замести, ще бъда аз!

— Виждам, че сте помислила за всичко — каза Алена привидно спокойно, докато сърцето ѝ щеше да изхвъркне, а челото ѝ се къпеше в студена пот. Това, което тази жена смяташе да прави с Коул и детето, я плащеше до смърт. — Кажете ми, Тамара, защо просто не си останахте тук, при съпруга си? Тогава всичко това щеше съвсем законно да ви принадлежи и нямаше да има нужда да кроите такива сложни и рисковани планове, да играете в този дълъг и мъчителен маскарад.

Тамара възмутено тропна с крак.

— Фредерик виждаше в мене само заместничка на майката на сина му, но аз исках много повече. Слава и богатство! Наистина беше доста богат, но нямаше никакво желание да живее така, както се полага

на неговото положение — да блести, да дава големи празненства. Тогава в живота ми се появи друг мъж. Беше красив и имаше невероятен чар. Е, наистина беше картоиграч, но какъв блясък имаше около него! Влюбих се до уши! О, трябваше да ни видите заедно! Какъв фурор предизвиквахме по цялото течение на реката, чак до Делтата! Ала после дойде детето. Беше от Фредерик, защото бях вече бременна, когато го напуснах, но накарах Хари да повярва, че е от него. Даже и моето дете не знае до днес, че Хари не е истинският му баща. Хари и аз обирахме картоиграчите по големите параходи. Давах му тайни знаци за картите на другите играчи. Всъщност той нямаше голяма нужда от това, защото можеше да измъкне от ръкава си каквато карта си поиска, но искаше да играе на сигурно.

Тамара се облегна на решетката на вратата и потънала в спомени, наблюдаваше замислено върховете на малките си черни обувки.

— Някои от нашите клиенти имаха нужда от жена, особено когато бяха изгубили много. Аз... се съгласявах и изпълнявах желанията им. Повечето от тях си тръгваха на сутринта доволни и щастливи. Но Хари беше луда глава. Не можеше да понася да го наричат мошеник. Беше добър стрелец, но един ден си намери майстора. Онзи беше креол от Ню Орлиънс. На другия ден го извадиха от реката с дупка на челото. Тогава детето ми беше на една година. Бях научила от Хари някои от неговите трикове и играех с всички мъже, които допускаха жена да седне на игралната маса. Когато спечелих достатъчно, се оттеглих с момченцето си в едно малко спокойно градче, където живееха най-вече французи от колониите. Научих сина си на нещичко от това, което знаех от Хари. Когато порасна достатъчно, започнахме да работим заедно. Оттогава са ни хрумнали доста удари, уверявам ви. — Тамара изведнъж спря да говори. Изглежда, внезапно си беше спомнила къде се намира и с кого разговаря. — Но защо всъщност ви разправям тия неща? — каза тя накрая. — Синът ми всеки момент ще дойде. Сега ви оставям сама, но не се отдалечавайте много, докато ме няма.

Смеейки се на собствената си плоска шега, тя се обърна и изчезна в същата посока, в която беше поел и Гън.

Алена се наведе над мъжа си. Мисълта, че може би скоро ще държи в ръцете си само безжизнения му труп, напълни очите ѝ със

сълзи. Но тя храбро потисна мъката и продължи да милва лицето му, докато той най-после се раздвижи и стенейки, дойде на себе си.

Когато Коул отвори очи, първото нещо, което видя, беше нежно усмихнатото лице на Алена.

— Добре дошъл на белия свят — прошепна тя.

— Алена! — Коул седна и се подпря с две ръце, докато световъртежът в главата му малко попремина. След това внимателно попипа брадичката си, гледайки с интерес натрупаната в пещерата плячка на крадците.

— Кой би повярвал, че през цялото време сме си живели спокойно над това бандитско свърталище — каза той, потрепервайки.

— Не само бандити, мили. Разбрах, че всички до един са и изпечени убийци.

Коул мъчително се изправи на крака и се олюля.

— Трябва да се измъкнем оттук — каза решително той. — Но как?

В този момент малката Глинис започна тихо да хленчи. Алена отиде бързо при нея и я взе на ръце. Коул пристъпи до тях и прегърна и двете.

— Коул, тя иска да те убие — прошепна му Алена. — Искане да си присвои Лейтимър Хаус...

Коул нежно постави пръст върху устните ѝ, показвайки ѝ, че не трябва да говори.

— Скоро ще получим помощ от Саул и Оли — продължи той в благоуханната ѝ коса. — Така че не се тревожи. Ще излезем оттук здрави и читави.

Но Алена не се успокои толкова лесно.

— Те сложиха постове на стълбата, Коул.

— Тогава просто ще изчакаме и ще видим какво ще стане. Може би Оли и Саул все пак ще скроят на пиратите някоя неприятна изненада.

Той хвана жена си за раменете и я разтърси окуражително.

— Няма да се дадем толкова лесно на тези типове!

После взе бебето от ръцете ѝ и го сложи в скута си.

— Напълнила е пелените — рече той с лек упрек.

— Само това ли те тревожи? — засмя се Алена през сълзи. Спокойствието и увереността на Коул правеха нещата да не изглеждат

толкова страшни. Алена се наведе и откъсна парче плат от фустата си, за да смени пелените на детето. Това успокои бебето и то доволно се протегна в скута на баща си.

— Скоро ще видим един стар познат — информира го Алена. — Човекът, който те повали с юмрука си и те довлече тук, беше Гън.

— Гън! — възкликна Коул и разтърка наболяващата го брадичка. — Разбира се! Как можах да забравя за бандата на Дюбоне!?

Глинис изведнъж ревна с глас. Алена се огледа срамежливо и разкопча роклята си. Когато малката усети сладката гръд, млъкна веднага. Тя сучеше с настървение, а ръчичките ѝ обгръщаха твърдата и стегната плът на майка ѝ.

Коул прегърна жена си и наблюдаваше омаян красивата гледка.

— Странно, че не съм открил тази пещера по-рано — мислеше на глас той. — Но изпитвах дълбоко отвращение от стаята на Роберта и почти не влизах в нея, докато тя беше жива.

— Коул, Роберта е убила градинаря! Мисис Гарт ми каза това. Детето също е било негово. Пипнал я с откраднатите пари и искал да получи половината.

Коул кимна, не особено изненадан.

— Звучи убедително. Щом ставаше въпрос за пари, алчността ѝ не знаеше граници.

— Нека не казваме нищо за това на леля Лийла и вуйчо Ангъс — помоли Алена.

Коул кимна.

— Добре! Те не биха преживели този удар.

— Има нещо, което би трябвало да знаеш за мисис Гарт.

— Много интересна жена — забеляза Коул, клатейки глава, когато тази, за която говореха, внезапно изникна от тъмната галерия.

Алена бързо сложи ръка на бедрото му.

— Това, което знам за нея, засяга и теб — прошепна тя.

Подигравателен смях отекна внезапно в подземния затвор. Като ударени от гръм Коул и Алена се втренчиха в малкия, добре облечен мъж, който излезе от мрака и пристъпи към тях. Разкراчил нозе, той застана победоносно пред вратата на тяхната килия. Беше Жак Дюбоне.

От стойката му лъхаше неприкрита арогантност. Фактът, че Коул се намираше зад решетката, му даваше смелост и усилваше

нахалството му.

— Виж ти, кой бил тук при нас! — изквича подигравателно Дюбоне. — Доктор Лейтимър и съпругата му, лично! Колко мило от ваша страна, да ме посетите в скромното ми жилище. Това, разбира се, важи и за малката Глинис, която суче от красивата ви гръд, Алена. Какво ли не бих дал да бъда на нейно място! О, каква наслада бих изпитал!

В погледа на Коул пламна хладната искра на синя стомана.

— Изглежда, не сте взели много присърце предупреждението, което ви отправих в хотела!

— Чакайте, за какво се отнасяше вашето предупреждение! — Жак Дюбоне се престори, че усилено се мъчи да си спомни. — Не казахте ли нещо такова, че ще ме изправите пред върховния съд? Е, сега ще видим кой кого ще съди, господин докторе!

Облегнат на вратата, Жак Дюбоне умишлено бавно свали ръкавицата от едната си ръка и я вдигна високо, за да могат пленниците му по-добре да я видят. Цялата ръка беше покрита с белези и беше напълно саката.

— Скъп дар от вашата безценна съпруга, господине, а също и това тук. — Той свали шапката си и дръпна дългата си коса, за да се види мястото на откъснатото ухо. — Нали си спомняте последната ни среща в Ню Орлиънс, Алена? Тогава твърдахте, че бихте предпочели да се самоубиете, но да не позволите да ви докосна. Мисля, че можем да измислим нещо по-добро. Ако не ми се подчините, вашето мъжле ще умре от бавна и мъчителна смърт.

Алена се разтрепери пред ужасната заплаха и плътно се притисна до Коул.

— Това ли е всичко, което можете да постигнете с жените? — иронично попита той. — Всичките ви завоевания ли се дължат на страх и жестока принуда?

Хапливите подигравки на Коул извадиха от равновесие Дюбоне и го вбесиха до полуда, но след малко той продължи да говори, като че ли не беше чул нищо.

— Ние и без това имаме намерение да ликвидираме добрия господин доктор, но ако вие, Алена, поискате, бихте могли значително да съкратите мъките му.

— Останали сте си все същият мошеник и жалък подлец — сръза го Коул. — Независимо от всичките ви документи.

Дюбоне се ухили самодоволно.

— Те бяха фалшиви. Намерих един истински майстор, който обаче не си ценеше живота. Затова го и пратих на оня свят, след като получих хартийките. — Дюбоне разпери ръце. — На път съм да създам такава мощна империя, че никой няма да посмее да ме пипне. И ще я създам тук, върху къщата и богатството на Лейтимърови. Но аз не съм забравил какво ми причинихте вие, двамата. Ръката и ухото ще минат за ваша сметка, Алена, а вие, господин докторе, ми измъкнахте жената, която исках за себе си. Затова с най-голямо удоволствие ще ви кастрирам!

Дюбоне скоро се убеди, че дърдоренето му не прави нужното впечатление на Коул, затова спря да говори и се заразхожда пред решетката, подпрял замислено брадата си с ръка.

— Изглежда, че храните известни надежди, мистър Лейтимър. — Дюбоне даде с ръка някакъв знак. — Да не би да смятате, че ще ви спаси този тук? — Гръмкият му смях заглуши ужасения вик на Алена, когато четирима мъже довякоха безжизнения Саул до вратата на малката пещера и го пуснаха нехайно да падне на земята. Половин дузина мрачни типове с разкъравени лица заобиколиха вързания за ръцете и краката негър. Саул също беше ранен. От главата му капеше кръв, а едното му око беше почти затворено от ужасен кървав оток. После вратата се отвори и няколко души търкулнаха Саул в килията. Коул се изправи и започна да преглежда раните на верния слуга.

От другата страна на желязната решетка Дюбоне насмешливо наблюдаваше лекарските усилия на своя смъртен враг.

— Всичко е напразно, докторче. Утре сутринта и той ще бъде мъртъв. Моите хора ще се погрижат за това.

— На вас също би могло да ви се случи нещо — отговори Коул.

Той почисти раните на Саул, а след това развърза въжетата от ръцете и краката му.

— Значи още се надявате, така ли да разбирам, мистър?

Коул остави Саул и клекна до стената. Погледна противника си с язвителна усмивка.

— След като едно момиче можа да ви подреди така въпреки цялата ви банда, защо да се страхувам от вас?

Забележката улучи в целта. Дребният мъж се изпъна в целия си ръст и с гневен жест заповяда на хората си да изчезват. Тъкмо си бяха отишли, когато шумоленето на тафтена рокля извести идването на Тамара.

— Ето ги птичките в клетката — ухили се Жак, обръщайки се към нея.

— Всичко върви по плана — отговори жената. — Онзи път се бях отчаяла, когато докторчето се измъкна от реката и тръгна да ни преследва. Но сега е там, където ние искаме, и този път няма да ни се изплъзне.

Коул се беше изправил и изслуша думите на жената с наведена глава.

— Значи вие сте тази, която тогава в Ню Орлиънс заповяда да ме хвърлят в реката?

Тамара го погледна косо и почти незабележимо помръдна с рамене.

— Исках с един куршум да убия два заека. Когато след смъртта на баща ви разбрах, че се намирате в Ню Орлиънс, реших да използвам случая и да се отърва от вас. Имахме нужда и от вашата униформа, за да се вмъкнем в лазарета и да изведем войниците на Конфедерацията. С това името на Алена Макгарън щеше да стане име на престъпница и ние можехме да си присвоим имението ѝ, но янките бяха успели на време да превземат Шривпорт.

Всичко това дойде прекалено много за Коул. Той беше видимо объркан, когато попита:

— Била сте осведомена за смъртта на баща ми. За какво ви е трябвало да знаете тази съвсем семейна работа?

— Коул — започна Алена, но Тамара я прекъсна наред дума.

— Оставете, мисис Лейтимър. Аз сама ще му разкажа.

— Какво ще ми разкажете? — осведоми се Коул с тревожно очакване.

— Не си ли спомняте за мен, Коул? — попита Тамара иронично. — Всъщност оттогава мина много време, пък и вие бяхте още твърде малък, но както сам можете да се уверите, през тези дълги години не съм остаряла чак толкова.

Коул беше смаян.

— Искате да кажете, че ви познавам?

— Е, както вече споменах, оттогава измина много време. Може би затова не си спомняте вашата мащеха.

— Тамара? — изтръгна се от смаяния Коул.

— Точно така.

— И вие сте свързана с подобна паплач? — Ръката на Коул изхвърча напред и посочи към Жак Дюбоне. — С тоя долнопробен мръсник?

— Той е мой син — отвърна Тамара с вдигната глава.

На Алена дъхът ѝ спря, когато мъжът ѝ подигравателно попита:

— Надявам се, че не ми е никакъв роднина?

— Много ли ви се ще! — изсъска Жак.

— Слушай, Джак! — Тамара искаше да съобщи на сина си неизбежното разкритие възможно по-внимателно. — Би трябвало да знаеш, че...

От черните очи на Дюбоне изскочиха искри.

— Името ми е Жак, майко, моля те, не забравяй това.

Тамара махна нетърпеливо с ръка.

— О, Джак, ти си по-чувствителен и докачлив дори и от Хари!

— Анри! — Жак се беше запенил от ярост. — Анри Дюбоне! Така се наричаше баща ми!

Сега и Тамара изглеждаше силно разгневена.

— Никога през живота си Хари не е бил в състояние да направи дете, комуто и да било!

Жак беше изгубил ума и дума.

— Да не искаш да кажеш, че онзи там и аз... — Отвратен, той посочи към Коул, който отговори с ироничен поклон на неговия комплимент.

— Сте кръвни братя — довърши без заобикалки Тамара думите на сина си. — Един и същ баща, но две различни майки.

— Ааа! — Жак вдигна обвинително ръце. — Защо през всичките тези години ме караше да вярвам, че Анри Дюбоне е мой баща? — нахвърли се той върху майка си, обезумял от гняв.

Възмущението му не трогна Тамара.

— Докато Фредерик беше жив, нямаше никакъв смисъл да научаваш истината. Той не би повярвал и нямаше да те признае за свой син. Нямах никаква прилика с него, защото си се метнал изцяло на мен. От истинския ти баща не те чакаше нищо друго, освен жестоко

разочарование. А аз исках да ти спестя това. До богатствата на Лейтимър ще се доберем по друг начин. Ето чрез онова дете там!

Жак още не се беше успокоил напълно.

— Трябваше да се досетя още когато ти нареди да изхвърлят господин доктора в реката — измърмори той.

— Повярвай най-сетне, че така е много по-добре — успокояваше го майка му. — Детето е в ръцете ни, а с майката можеш да правиш каквото си поискаш!

— Не и докато аз съм жив! — намеси се Коул твърдо.

Мисълта да получи Алена след месеци нетърпеливо чакане до такава степен хареса на Жак, че той изведнъж престана да се сърди на майка си.

— Няма да е още дълго, господин докторе. Аз ще я имам, докато вие ще бъдете мъртъв.

А когато усети широко отворените очи на Алена върху себе си, Жак кимна и й обеща нетърпеливо:

— Преди да изтече този ден, ще станете моя! Бъдете сигурна.

След това Дюбоне отново се обърна към майка си:

— Ако искаш да пипнем парахода още при завоя на реката, трябва да накараш онези мързеливци да потичат малко. Товарът е прекалено ценен, за да го изпуснем. Имаме вече толкова много поръчки, че едва смогваме да ги изпълним. Колкото повече плякосваме и продаваме, толкова по-богати ставаме.

— Да оставим няколко души тук, да не би негърът да ни погоди нещо — предложи Тамара.

— Добре — съгласи се Жак. — Нека Гън остане тук, но другите трябва да тръгват. Съучастниците ни на парахода вероятно вече са загубили търпение.

Щом Тамара се отдалечи, Дюбоне отново обърна снизходително усмихнатото си лице към двамата пленници. Но когато Коул застана до Алена и я притисна плътно до себе си, усмивката му стана кисела. Вбеси го единството на двамата. Нахлузи ядосано ръкавицата и рече с ехидна гримаса:

— За съжаление дългът понякога ни зове в най-неподходящо време. Сега ще ви оставя за малко сами, но бъдете сигурни, че когато се върна, вече ще съм приготвил местенце, където никой няма да ни безпокои, докато се забавляваме, Алена.

Излизайки, той гръмко се изсмя и Алена се вкопчи отчаяно в съпруга си, който продължаваше да ѝ нашепва утешителни думи.

Саул поклати тъжно глава и каза извинително:

— Съжалявам, мистър Коул, че ме пипнаха, но ме издебнаха в тъмното.

— Къде е Оли? — попита Коул шепнешком.

— Беше малко зад мен, та сигурно е чул шума и не е посмял да слезе. А може би е отишъл за помощ?

— Виждаш ли, Алена? — прошепна в ухото ѝ Коул. — Все още има някаква надежда.

— О, Коул! — Алена плачеше тихо на рамото му. — Няма да мога да живея, ако ти се случи нещо.

— Шшт! Бъди храбра! Ще направя всичко, за да проваля намеренията на тези бандити.

Тежки стъпки отекнаха през голямата пещера. Появи се Гън с карабина в ръка. Тясна брокатена жилетка, която му беше с няколко номера по-малка, обгръщаше голия му торс. Върху дрехата, някъде около гърдите, имаше лошо пришита червена кръпка, сякаш оттам е било откъснато парче плат. Коул внезапно си спомни, че в онази паметна нощ, когато изгоря Брайър Хил, убиецът на лейтенант Кокс носеше същата жилетка. Но не беше огромен като Гън, а по-скоро имаше телосложението на Жак Дюбоне.

Гън спря пред решетъчната врата. Наклонил леко глава настрани, той огледа внимателно Саул. След това клекна, остави карабината на сигурно място и го потупа през решетката по рамото.

— Ти си голям мъж, голям като Гън — каза той самоуверено и се удари с юмрук в гърдите. После разпери пръстите на двете си ръце, като остави сгънат само палеца на дясната.

— Толкова мъже срещу теб! — установи той, с явен респект.

Изведнъж му хрумна нещо. Сграбчи с двете си ръце дебелите железни пръти на решетката и се опита да ги извие. Жилите на силните му ръце изхвъркнаха, но желязото не поддаде. Доволен от резултат, огромният негър се дръпна назад и показа с ръка решетката на своя съперник.

— Гън не може, сега опита Саул!

Саул не чака да го канят повторно, но въпреки върховните усилия на мечешката му сила и той не можа да направи нищо. Гън се

засмя с цяло гърло. От тази килия явно никой не можеше да избяга.

Когато Дюбоне се върна, навън слънцето вече беше залязло. Надеждата на Алена, че Оли и другите мъже ще дойдат навреме да ги освободят, започна да се топи. Гън през цялото време стоеше безучастен отпред. Дори и да имаха някакъв инструмент, заради него не биха могли да се опитат да отворят вратата на килията. А Роберта някак беше успяла да го направи навремето.

Зад Жак Дюбоне от тъмнината изникнаха двама мъже и насочиха карабините си към пленниците. Алена замръзна от страх и дори Саул скочи бързо на крака в очакване на кръвопролитие. Но всичко свърши само с това, че Тамара отвори с ехидна усмивка вратата и заповяда на Алена:

— Донесете детето насам!

Алена притисна заспалото бебе толкова силно към себе си, че то се събуди и тихичко захленчи. Изразът на очите ѝ не оставяше никакво съмнение, че за нищо на света не смята да се разделя с детето си. Тамара отстъпи крачка назад и посочи към Коул.

— Ако мисис Лейтимър не се подчини веднага, стреляйте по него. Първо по краката, защото не искаме да го изгубим толкова бързо. — След кратък размисъл добави: — Ако доктор Лейтимър направи някакво неправилно движение, стреляйте по жена му. Същото важи и за негъра!

После се обърна към Алена и каза кратко и заплашително:

— Както виждате, всеки от вас е заменим. аз искам само детето. Това е единственото същество наоколо, за което няма нужда да се тревожите. Така че веднага го донесете тук!

Като трепереше с цялото си тяло, Алена се подчини неохотно и понесе дъщеричката си към протегнатите ръце на жената.

Когато вратата отново беше заключена, напред пристъпи Жак Дюбоне.

— Майки ми получи това, което искаше — каза лениво той. — Сега е мой ред.

Похотливият му поглед накара Алена да се люшне назад. Тя се притисна още по-плътнo към Коул.

— Условието са същите, както преди малко, скъпа моя — каза Дюбоне злорадо. — Ако не ме последвате, господин съпругът ще бъде разстрелян.

— Вървете по дяволите! — избухна Коул. — Преди да ви дам жена си, по-добре ме убийте!

— Тогава, мила моя Алена, може би ще се погрижите негърът да държи мъжа ви здраво, ако искате да преживее тази нощ — каза Дюбоне, свивайки рамене. — Тръгвайте с мен, в противен случай и двамата ще бъдат застреляни.

По лицето на Алена се беше изписала цялата мъка, която преживяваше. Тя знаеше, че Дюбоне няма да се подвоуми да изпълни заплахата си. Насочените срещу тях дула на карабините бяха недвусмислен знак за това. Тя беше готова да се отдаде на Жак, само и само да продължи живота на Коул, пък било и с един ден. Може би ставаше дума за няколко часа, през които да се намери начин за спасение.

Треперейки, тя се отдръпна от Коул. Когато той протегна ръка да я задържи, тя ловко се извъртя и застана зад Саул.

— Дръж го здраво, Саул! — извика тя, обляна в сълзи. — Дръж го здраво, ако не искаш да го убият!

Коул мигом се оказа приквещен в ръцете на негъра и въпреки отчаяната си съпротива не можеше да се освободи от желязната хватка. Жак Дюбоне отключи вратата и кимна на Алена.

— Хайде, елате, мисис Лейтимър!

— Не! — изрева Коул. — Ще ви убия, ако се докоснете до жена ми!

Вратата на килията се беше затворила отново зад Алена. През пелена от сълзи тя се мъчеше да погледне към мъжа си, който диво се мяташе в прегръдката на Саул. Когато ключът се превъртя в ключалката, Саул пусна господаря си. Коул се хвърли към решетката и я разтърси като обезумял.

— Алена! Господи, Алена, не го прави! — изрева Коул и събуди ехото на подземната пещера.

Алена се обърна към Тамара, която с явно злорадство наблюдаваше тази сцена и държеше плачещото бебе в ръцете си. Но щом видя мъката и решимостта в очите на младата майка, реши, че е

по-разумно да скрие детето на сигурно място. С пронизителен смях тя изчезна в полумрака на една подземна галерия.

Жак Дюбоне хвърли пренебрежителен поглед към несъщия си брат, който все още дърпаше и разтърсваше желязната решетка.

— Можете да си вървите — обърна се той към останалите мъже. — Ако имам нужда от вас, ще ви извикам. Но аз няма да имам нужда от тях, нали, мисис Лейтимър? — каза той на Алена и я сграбчи грубо за ръката. После привлече към себе си младата жена и дръпна косата на тила ѝ. С известно усилие изви главата ѝ назад, така че я принуди да го гледа в очите.

— Мразя те, Жак Дюбоне! — изтръгна се между стиснатите ѝ зъби. — Каквото и да ми сториш, знай, че ще го изтърпя само заради Коул. Не съм си променила мнението за тебе. Ти си само една воняща чумава свиня!

Дюбоне се дръпна рязко назад. В очите му блесна коварна светлина. Замахна и удари младата жена с такава сила по лицето, че тя щеше да падне, ако той не я държеше с другата си ръка.

— Мизерен кучи син! — ревеше Коул. Въздухът буквално се тресеше от безсилния му гняв.

Алена се изправи замаяна. Почувства в устата си вкуса на кръв. Пръстите на Жак се впиха в ръката ѝ и той я повлече след себе си. В една малка странична пещера, която изглеждаше почти като стая, той я блъсна толкова силно, че тя се тръшна върху конския чул, постлан в средата на помещението. Само един фенер се люлееше на кука в стената и разпръскваше сумрачна светлина.

— Заповядайте, мисис Лейтимър! Съблечете се и легнете. Сега ще си направим удоволствието. Часът на отмъщението дойде!

С неосъзнатата сила, която придава лудостта, Коул дърпаше железните прътове. Мускулите му бяха опънати до скъсване. Изкривеното му от гняв лице беше напрегнато в почти нечовешка решимост. При тази гледка Саул разбра, че тук се бяха намесили сили, които биха обърнали и самия ад, стига малко да им се помогне.

Саул беше забелязал, че пръчките бяха поддали леко, когато Гън се опитваше да ги огъне. Може би все още имаше искрица надежда.

Двамата мъже с общи усилия задърпаха железните пръти. Мускулите по ръцете на Саул изпъкнаха като възли на някое старо дърво. Когато металът започна бавно да поддава, те удвоиха усилията

си. Жилите по челата им се бяха издули, а лицата им бяха изкривени в диви гримаси, когато пръчките се счупиха с глух трясък и двамата мъже паднаха на земята. Миг след това Коул беше до вратата и промуши стройното си тяло през отвора. Ако Саул не успееше да мине оттам, щеше да се погрижи за него после. Най-напред трябваше да спаси Алена.

Откъм дървената врата при стълбата се дочу едва различим шум. Бдителен като преследвано животно, Коул веднага го долови и мигом се обърна. Тогава от тъмното излезе малката Минди с протегнати ръце. В тях беше сграбчила неговия пистолет.

С две крачки Коул се озова до нея.

— Къде е Оли? — прошепна той в ухото ѝ.

— Реката. Около планината. Много мъже от пещерата. Оли, Питър, всички мъже от голямата къща се бият.

Коул хвърли през решетката пистолета на Саул и изтича в посоката, където Жак беше завлякъл Алена.

Ако правилно беше разбрал ломотенето на Минди, то Оли, Брегрър и шерифът се опитваха да проникнат в пещерата откъм реката. При това се бяха натъкнали на хората на Дюбоне. Изходът от битката засега беше неизвестен.

Гъвкав като дива котка от джунглата, Коул бързаше през тъмните ниши. Пришпорваше го страшният спомен за извиващата се в ръцете на Дюбоне Алена.

Пред него проблесна слаба светлина. Коул дочу шума от късане на плат и сподавения вик на жена си. Това го изпълни със студен безмилостен гняв. Зад следващия ъгъл той съзря как тя с всички сили се мъчеше да се отскубне от нахалните целувки на Дюбоне. Алена вече беше полугола. Когато Жак отново се нахвърли върху нея, тя отчаяно се изви и го ритна. В този миг Коул врхлетя върху омразния си враг. Когато Дюбоне позна противника си, изскочил така изневиделица от мрака, изрева от страх и се олюля назад, но не можа да избегне мощта на стремителното нападение.

Докато двамата мъже се търкаляха по пода в смъртоносен двубой, Алена грабна разкъсаните си дрехи и се скри в един ъгъл на пещерата. Оттам с широко отворени очи наблюдаваше борбата на живот и смърт.

Лицето на Дюбоне беше изкривено в гримаса на убийствена омраза. Изглежда, се боеше по-малко от смъртта, отколкото от възможността отново да бъде подигран. Затова, какъвто беше малък и пъргав, се защитаваше със силата на отчаянието. Вонящият му на гнило и уиски дъх на няколко пъти достигаше до Коул през време на кратката схватка. Накрая с един точен юмручен удар в брадата Коул срази дребосъка. Зашеметен, Дюбоне бавно рухна на земята. Коул вече беше вдигнал ръка за втори удар, но размисли и отхвърли безжизненото тяло от себе си.

В този миг прозвуча изстрел от тази част на пещерата, където беше останал Саул.

Коул хвана Алена за ръка и я поведе след себе си. Докато тичаха през тъмните галерии, Алена пооправи роклята си, доколкото това беше възможно. Никой не знаеше какво ги очаква в края на тунела, но тя беше решила да посрещне всички опасности спокойно и с достойнство.

В голямата пещера Саул беше се изправил срещу Тамара, Гън и още двама бели мъже. В ръката му още димеше пистолетът на Коул.

— Глупак такъв! — крещеше Тамара. — Това няма да ти помогне да минеш през решетката!

— Преди да ме улучат, мадам, ще получите някое подаръче от това тук — отговори Саул, като размаха пистолета. — Така че веднага донесете детето на майка му!

Без да е решила все още какво да прави, Тамара хвърли поглед към Алена.

— Хайде по-бързо! — напираше Саул и леко закриви пръст на спусъка. — Дайте детето на мис Алена, и то по-бързо!

Тамара отстъпи.

— Това не е последната ми дума! Преди изгрев-слънце детето отново ще бъде в ръцете ми, кълна се!

— Само през трупа ми! — отговори Алена с желязна решителност, докато поемаше детето от Тамара.

— Саул!

При този гръмотевичен вик всички се извърнаха и се втренчиха като хипнотизирани в масивното тяло на Гън, който пристъпи в осветения кръг с вдигнати за бой ръце. Карабината му беше подпряна отзад на една бъчва.

— Ти биеш с Гън, Саул! Гън счупи тебе! — Огромните ръце на негъра подчертаха думите му с изразителен жест.

Саул хвърли пистолета към Коул. Той го хвана и го насочи към двамата бели, които се готвеха да се нахвърлят върху него. Алена с детето се прислони зад гърба на мъжа си.

Гън съблече брокатената си жилетка. Саул свали ризата си. Така двамата огромни негри тръгнаха с разперени ръце един срещу друг. Чу се изплющяване, когато голите им торсове се удариха гръд в гръд. Ръцете им се вплетоха в напрегната хватка, докато телата останаха почти неподвижни, но никой не успя да надвие. Затова се пуснаха и започнаха да си нанасят удари, които биха смазали обикновен човек, но при тях изглеждаха като детска игра. Като двама черни титани те отново се сблъскаха и вплетоха тела в пъшкаща, млатеца се мускулеста маса. С кървясали очи и свистящи гърди великаните стояха един срещу друг, вкопали широко разкрачените си крака в пода. Гърбовете се извиваха от усилие да се извади противникът от равновесие. Тогава Саул извъртя светкавично тялото си. Дясната му ръка се стрелна под лявата на неговия противник. След част от секундата Саул стоеше зад Гън. Лявата му ръка се беше промушила под мишницата на разбойника и натискаше врата му напред, докато дясната теглеше лявата ръка на Гън нагоре, зад гърба му.

Гън бавно падна на колене, но не се предаваше. Ръката му беше извивана все по-нависоко, докато той простена на глас от болка. Изведнъж костта се счупи с хрущене, което ясно прозвуча в тишината.

Гън рухна. Саул падна на колене до своя победен противник, ръцете му бяха опрени в земята, а главата му се люлееше между раменете. Той с усилие си поемаше въздух. След малко Гън се надигна, пропълзя на четири крака до бъчвите в дъното на пещерата и с мъка се изправи. Ръката му се люлееше неестествено до тялото, а на лицето му беше изписано детинско недоумение.

Някакъв шум накара Алена да се обърне. От гърлото ѝ се изтръгна предупредителен вик. Коул едва успя да се обърне към новата опасност, когато от тъмнината изскочи разпененият от гняв Дюбоне с пистолет в ръка и се нахвърли върху него. Сблъсъкът беше толкова силен, че ремингтънът изхвъркна от ръката на Коул и се плъзна по пода на пещерата. Саул бързо го вдигна. Но когато Жак насочи пистолета си към Алена, той се хвърли към нея и я дръпна настрана, а

Коул блъсна нагоре ръката на французина. Изтреця изстрел. Когато Дюбоне отново понечи да се прицели в Алена, Коул го сграбчи за китката и със силен тласък го повали. Докато двамата се бореха на пода, Дюбоне на няколко пъти натисна спусъка, стреляйки напосоки. Куршумите рикошираха в стените и един от тях улучи бъчва с масло, а друг свали един фенер от тавана. Изтичащото масло пламна в миг. Наблизо бяха натрупани няколко бурета с барут. Едно силно изщракване показа на Коул, че оръжието на Дюбоне е празно. Той се претърколи по гръб и дръпна своя противник почти върху себе си. Юмрукът му се стовари с такава сила върху брадата на пирата, че Жак за миг отхвъркна нагоре, преди да рухне. Той седна със скимтене, придържайки счупената си челюст. В този момент една ръка го сграбчи отзад и го замъкна в другия край на пещерата. Гън стискаше със здравата си ръка гърлото на своя господар и не го изпускаше, въпреки отчаяното му гърчене.

— Гън казва, Саул свободен! Гън има само една дума! Те всички отиват, ние остава!

Дюбоне искаше да изкрещи някаква заповед, но слугата му отговори с рязко стягане на хватката. Главата на Жак се люшна безжизнено настрани и когато негърът го пусна, тялото му бавно се свлече на земята. Очевидно вратът му беше счупен.

Коул бързо се огледа. От мащехата му нямаше и следа, но над тях беше надвиснала много по-страшна опасност. Горящото масло пълзеше към буретата с барут. Коул хукна, крещейки на жена си и на Саул да бягат. Когато настигна Алена, той грабна детето от ръцете ѝ и я повлече след себе си през тъмния тунел. При дървената врата ги очакваше Минди. Саул вдигна момиченцето на ръце, въпреки че едва смогваше да следва Коул.

В подножието на стълбата Коул хвърли бърз поглед назад и това, което видя, го накара да нададе предупредителен вик. Огънят вече лижеше първото буре с барут.

Коул закри с тялото си Алена и детето. Саул хвърли Минди под себе си и в този миг оглушителен трясък раздра тишината.

Коул не обръщаше внимание на горещата пепел, която падаше върху гърба му. Той вдигна останалите на крака и ги заблъска пред себе си нагоре по стълбата. Ако гръмнеха и останалите бурета, потокът горещ въздух би превърнал шахтата в кратер на вулкан. Като суха

прахан щеше да пламне и къщата. Но Коул запази тези опасения за себе си. Те тичаха нагоре по тясната стълба и бяха достигнали едва средата ѝ, когато дълбоко под тях се чу нов взрив. Рояци искри хвъркнаха нагоре, облак горещ дим спря дъха им и напълни очите им със сълзи. Бебето пищеше в ръцете на Коул, но никой и не помисли да го успокоява.

— Вратата е избита от експлозията — извика Коул. — Трябва бързо да се измъкнем оттук или ще се опечем живи!

Алена беше останала съвсем без дъх. Въпреки това тя застави треперещите си крака да продължат. Коул забеляза слабостта ѝ, прихвана я с едната си ръка и почна да я бутта пред себе си.

Огледалната врата към стаята на Роберта беше затворена. Алена грабна детето от мъжа си и му показва гредата, която служеше за лост. Коул я натисна, но нищо не се случи. Той се огледа и видя, че въжетата бяха изтръгнати от гнездата си и висяха отпуснати. Някой умело ги беше прерязал.

— Тамара! — извика Коул.

Това прозвуча като проклетие. Как не се сети по-рано, че тази жена е минала оттук преди тях.

— Ние сме в клопка! — простена Алена.

Саул остави Минди и се хвърли с цялата си тежест върху вратата, докато тя поддаде със скърцане. Борейки се за въздух, те се втурнаха в стаята на Роберта.

Тъкмо излязоха на терасата пред голямата къща, когато Оли, Брегър и шерифът пристигнаха с една кола, пълна с пленени пирати.

— Измъкнахме се! — успокои Коул изумените мъже, които веднага ги заобиколиха. — А както виждам, и вие сте свършили добра работа.

За повече думи не остана време. Високи пламъци пълзяха по почти отвесния бряг на реката, на чийто връх се намираще къщата. Силен гръм заглуши рева и бушуването на пламъците, когато покривът на западната кула избухна. След малко гредите се сгромолясаха сред дъжд от искри и огънят се издигна високо в небето. Прозорците на къщата се нажежиха първо до червено, а после до ослепително бяло и стъклата се пръснаха. Огнени езици плъзнаха навън и заблизаха тухлените стени.

Брегър сграбчи ръката на Коул и посочи нагоре. Една странна фигура се гърчеше в страховит танц зад перилата, които обкръжаваха покрива на къщата. Дълга черна коса се развяваше около бледо лице. Жената беше в кървавочервена рокля. Поразените зрители започнаха да мълвят името на Роберта, но оцелелите от пламъците в пещерата познаваха това лице. Не беше Роберта, а Тамара, която крещеше и размахваше ръце, сякаш призоваваше нощното небе на помощ. Тя погледна надолу и видя побелелите лица, вдигнати към нея. Простря ръце и пискливият ѝ вой се извиси сред морето от бушуващите пламъци.

— Лейтимър Хаус е завинаги мой! Никой не може да ми го отнеме! Никой от вас няма да го притежава!

— Полудяла е! — каза някой до Коул. Той се обърна и разпозна Мартин Холваг, шерифа.

В този миг нова огнена буря обхвана къщата — по-бяла и погореща от всичко предишно. Покривът хвъркна нагоре, сякаш повдигнат от някаква гигантска ръка. След това се сгромоляса и на присъстващите им се стори, че дочуват див, езически смях, който нощният вятър отнесе на крилете си.

Когато Коул и Алена се оттеглиха в голямата спалня на „колибата“, най-после успяха да намерят тишина и спокойствие след всичко преживяно. През клоните на дърветата се виждаше червеникавото зарево на тлеещата къща, но това не ги тревожеше. Коул изцяло се беше отдал на удоволствието да наблюдава дъщеря си, която, както всички бебета, си играеше с пръстите на едното си краче.

След известно време Алена се доближи до него и срамежливо остави върху леглото пачка банкноти. Коул изненадано я погледна:

— Какво е това?

Нежна руменина заля страните на Алена.

— Спомняш ли си за двете хиляди долара, които искаше да ми дадеш в Ню Орлиънс?

Коул кимна предпазливо.

— Мисис Хоутърн ми даде остатъка по време на посещението си. Каза, че през всичките тези месеци е пазила парите за мен.

— Защо остатъка?

— Вече не са две хиляди. Страхувам се, че без да знам, е отклонила известна сума, за да ми купи дрехи. Затова, когато дойдох при теб, те бяха съвсем нови. Всъщност са били купени с твоите пари — обясни му малко смутено Алена.

Коул се засмя недоверчиво:

— Да не искаш да кажеш, че когато отказваше да приемеш тоалетите, които ти бях купил, в същото време си носила други, също заплатени от мен?

Алена кимна засрамено.

— Не знаех нищо за това, Коул. Можеш ли да простиш сляпата ми гордост?

— Мила моя — каза Коул, смеейки се тихо, и я притегли до себе си на леглото. — Ти направи живота ми толкова интересен, колкото никой друг не би успял. Как да ти се сърдя? Мога само да се чувствам щастлив, че ще бъдем заедно, докато остареем и побелеем.

— Докато смъртта ни раздели — прошепна Алена. Устните ѝ се приближиха до неговите. — Не мога да си представя нещо по-хубаво.

ЕПИЛОГ

Мина един месец. Късно вечерта Коул седеше сам в салона на „колибата“. Алена се занимаваше с бебето горе в спалнята. Тишината на къщата беше нарушавана само от време на време от нейния радостен смях.

Коул застана пред прозореца и се изненада, когато погледна навън. На входната алея стоеше един самотен мъж. Изглеждаше отслабнал и изтощен. Стара смачкана шапка покриваше главата му. Той се приближи предпазливо до къщата и погледна бележката, която държеше в ръка. По някаква неизвестна причина се колебаеше да се доближи до вратата и да позвъни. Лицето му почти не можеше да се различи в сумрака на вечерта. И все пак Коул беше сигурен, че никога не е виждал този човек. Това разпали любопитството му и той тръгна към вратата, за да поговори с непознатия.

Човекът пъкна дълбоко ръце в джобовете на опърпаното си палто и се приближи.

— Какво ви води при нас, сър? Лекар ли търсите? — попита спокойно Коул.

Мъжът беше млад, може би още нямаше тридесет. В сивите му очи проблесна мълчаливо предизвикателство, когато отговори:

— Може би имам да уреждам с вас нещо важно, а може и да нямам никаква работа с вас, сър. — В гласа му се чувстваше някаква потисната яростна нотка. — Търся някой си доктор Лейтимър. Казаха ми, че живеел тук.

— Вие стоите пред него — отговори Коул и пристъпи към непознатия. — По говора ви разбирам, че сте от Южните щати. Сигурно сте били доста път, за да ме видите. И както виждам, без кон или кола. Всъщност не зная каква точно работа имате с мене, защото не изглеждате болен.

— Идвам пеша — кратко и твърдо отвърна мъжът.

— Виждам, че сте били офицер в армията на Конфедерацията — рече Коул и посочи сивия шинел на непознатия с изпокъсани и

избелели златни нашивки. — Аз самият се бих на страната на Федерацията. Да не би да търсите някой роднина?

— Не, по дяволите! — Гласът на непознатия трепереше от ярост, а очите му се наляха с кръв. — Благодарение на вас, янките, нямам вече никакви роднини, а също така и дом. Когато се върнах, намерих къщата изгоряла до основи. А на всичкото отгоре някакъв янки я е купил на безценица.

— Съжалявам, че сте загубили семейството и дома си, но изглежда, по някаква причина точно мен считате отговорен за нещастията си. — Коул повдигна рамене в знак на съчувствие, но като забеляза сивите очи на мъжа, изненадано се взря в него и го измери внимателно от глава до пети. — Струва ми се, че отгатвам причината за вашето идване. Да не би имението, за което току-що говорихме, да се нарича Брайър Хил?

— Да! — Думата прозвуча като пистолетен изстрел. Непознатият не можеше повече да понася изпитателния поглед на Коул и гневно се обърна.

Но Коул не му даде да се измъкне.

— Тогава би трябвало да се наричате Макгарън?

Непознатият се задоволи с леко кимване.

— Казахте, че нямате никакви близки?

Очите на мъжа бяха пълни с дълбока тъга, когато тихо заговори.

— Татко и брат ми бяха убити във войната. Това разби сърцето на мама и тя умря малко по-късно. А единствената ми сестра изчезна безследно. Вие, сините куртки, я набедихте, че е шпионка, и я преследвахте като диво животно. Мога да си представя как гине с доживотна присъда в някой от вашите вонливи зандани.

— Гневът ви изглежда напълно разбираем след всичко, което е трябвало да преживеете. Да не би случайно да сте Джейсън Макгарън?

Мъжът отново само сдържано кимна.

— Впрочем имате право — продължи внимателно Коул. — Аз наистина платих натрупаните данъци и с това придобих правата върху имението Брайър Хил. От тогава всичко е наред. Мога да ви уверя, че сделката беше извършена напълно законно.

— Законно! — изрева Джейсън Макгарън. — Законно, добре, но не и справедливо! Дойдох да си поискам имението обратно!

— Мисля, че за това има някои затруднения, капитан Макгарън — каза предпазливо Коул. — Виждате ли, записах плантацията на името на жена си.

— Не ме баламосвайте, сър! — процеди Джейсън през стиснати зъби. — Всъщност напоследък отнесох доста подигравки, защото от време на време трябваше да прося.

Мъжът потръпна в хладния вечерен бриз и хвърли поглед към мъгливата далечина на хоризонта. После продължи да говори, мачкайки бележката между треперещите си пръсти.

— Къщата лежи в развалини и пепел, стопанските постройки са разрушени. По полята расте само буренак. Все пак няма ли да се споразумеем, ако аз построя всичко наново, обработвам земята и за това ви плащам някаква част от реколтата?

Коул видя боязлива надежда в очите на мъжа. Стоя дълго, без да каже нищо, после сложи ръка върху рамото на Алениния брат.

— Всичко това би трябвало да обсъдите с жена ми, капитан Макгарън — каза той накрая и направи с ръка кратък подканващ жест. — Моля ви, влезте и вечеряйте с нас. — Но като забеляза отдръпването на мъжа, Коул сърдечно се засмя. — Все пак няма да откажете чашка бренди. До града има доста път. Освен това съм напълно сигурен, че жена ми много ще се зарадва да ви види.

Джейсън кисело се усмихна на тези думи, но все пак се предаде и тръгна след Коул към салона. Коул напълни до горе две чаши.

— Извинете ме за момент — рече той. — Само да доведе жена си. Тя е горе в спалнята. Веднага се връщам.

Коул хукна нагоре по стълбата, прескачайки по три стъпала наведнъж. Пред вратата спря да си поеме дъх и влезе ухилен до уши.

— Алена, долу има един неочакван гостенин, който би искал да обсъди с теб някои неща. — После невъзмутимо взе бебето от скута на жена си и пресече всичките ѝ въпроси. — Слез долу и поговори с него. Ние с Глинис идваме веднага.

— Но, Коул! — запротестира Алена. — Кой е този човек и какво иска от мене?

— Това той сам ще ти каже. Сега побързай, преди да си е отишъл.

Коул тръгна след жена си надолу по стълбата. Хитра усмивка играеше по устните му. Когато Алена влезе в салона, той се облегна на

вратата и зачака нещата да се развият от само себе си.

Джейсън седеше умислен на стола си и въртеше в ръка чашата с бренди. Когато дочу шумоленето на женски поли, той скочи на крака и смъкна шапката от главата си. Но само като хвърли поглед към жената, която се приближаваше, се вкамени.

— Джейсън! — Във вика на Алена имаше неописуема радост. — О, Джейсън! — извика тя отново.

В следващия миг братът и сестрата се намериха в прегръдките си. Мъжът затвори очи и сложи глава на рамото на сестра си. Притисна я така силно, че дъхът ѝ пресекна. Когато след малко вдигна глава и видя усмихнатото лице на Коул, не се и опита да прикрие сълзите си, течащи като река по страните му.

— Все пак за мен вие сте един проклет янки, Коул Лейтимър — каза той накрая и почти се задавяше с думите си. — Ще трябва доста да си помисля дали въобще да ви приема за зет.

Алена се облегна на брат си и го погали по бледото насълзено лице.

— Нищо друго не ти остава, Джейсън Макгарън — каза тя тихо и гласът ѝ пресекна от щастие.

Издание:

Катлийн Удиуиз. Като пепел във вихъра

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1993

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Димова

ISBN: 954-455-013-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.